

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Benford_Gregory-Pres_more_slunci.pdb

PDB Name: Benford Gregory - Pres more slu
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.6.2007
Modification Date: 11.6.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

GREGORI BENFORD
PŘES MOŘE SLUNCÍ

ČÁST PRVNÍ 2056 RA

Jedna

Ze zádi šlehá oheň a tlačí loď k rychlosti světla. Magnetické chřtány čeří hladké bipolární pole. - Tmou se řítí šíp - modrobílá zplodiny syčícího vodíku - na řvoucím plamem letí žulově šedý asteroid - Vtahuje mezihvězdný prach. Míchá kotel izotopů. A chrlí je zadem, ultrafialová světlice v nenasytné prázdnotě. Uvnitř se Nigel Walmsiey krmil ústřicemi. Poslední víno, zasmužil se, když pohlédl na dno hrnku. Bylo to tak. Na loď si nikdo nevzal víc než láhev nebo dvě a ty zmizely v posledních dvou letech. Zatočil šálkem a polkl poslední vychlazený lok. Pinot Chardonnay zahnal lehce kovovou pachut' ústřic a ponechalo na patře jen připomínku moře a Země. Vysrkl ze škeblí zbytek šťávy. Osm světelných let od Země se pomalu rozplývala vzpomínka na Golfský proud. „A je to,“ zabručel Nigel.

„Ehm... cože?“

Uvědomil si, že málem zapomněl na hosta. Ted přišel koneckonců bez ohlášení a zrovna v půli večere. „Pochybuji, že ještě někde seženu kalifornské Chardonnay, a rozhodně ne ústřice.“ „Aha. Ne, to asi ne. Jsi si jistý, že nebyly zkazené?“ Ted Landon si nervózně poposedl. „Myslíš po těch letech ve vakuu?“ Nigel pokrčil rameny. „Uvidíme.“ Svalil se po zádech na latami a loktem málem srazil lakovou lampu. Ted byl z jeho nahoty celý nespůj. Znovu si poposedl, vystřídal zkřížené nohy. Aťsi, Nigel ještě neměl čas udělat si v truhlárně pár židlí.

Ted vytáhl sáček tabáku. „Nevadí?“ Nigel zavrtěl hlavou. Při jídle kouř nesnášel, ale to Ted asi ví. Ví všechno. O Nigelovi vedli spis metr dlouhý i ve feritové paměti. Sám ho viděl. Pomalé a důkladné nacípávání dýmky. „Víš, když jsem slyšel, že si kutáš byt v třetíradě zóně, myslel jsem, že to bude dost drsné. Ale máš tu krásně.“ Nigel přikývl a pokusil se po obývacím pokoji rozhlédnout Tedovými očima. - šarlatová váza s bleděžlutými květy, tácek s jedinou vločkou vonného kadidla, týková truhla, tenounké papírové stěny, šikmé paprsky prosvěcující tanec prachu - počkat, až si bude Ted muset odskočit a najde záchod, díru v zemi s porcelánovou obrubou z Koreje, na ní dřevěný poklop, po stranách kamenné šlapky pro nedovtipné: předřepni a čín se, proč krásnit už tak krásný okamžik - „Co se děje?“ zeptal se Nigel.

Ted se na něj zpřímá podíval, ještě trochu nervózní. „Reorganizace zaměstnanců.“ Aha. „Jsi nový šéf přes práci.“ „Ten titul zní jinak, ale... podívej, Nigele, musel jsem udělat pár těžkých rozhodnutí.“ „Vida.“ Ted nasadil úsměv, zářivý a přátelský, ale nestálý. „Zatím jsi byl u Vnějších operací.“ „Ano, přes dráty.“ Nigel byl moc starý, aby takovou práci dokázal dělat osobně. Díky neustálé zdravotní péči měl ale reflexy a koordinaci jako zamlada. Připojili ho tedy po síti k robotům, kteří pracovali na vnějším plášti. „No, jistě chápeš, že na tohle místo máme spoustu čekatelů. A ty jsi...“

„Moc starý,“ doplnil zpřímá Nigel. „Spousta lidí si to myslí. Když komunita hlasovala, co kdo bude na Isis dělat, dostal jsi spoustu odmítavých lístků.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Tak jsem tě přišel požádat, abys dal u Vnějších výpověď.“ „Ne,“

„Cože?“

Tak složité to snad není. „Ne.“

„Hlasování komunity je ale téměř závazné.“

„Ne, jen orientační. Moji kolegové v posádce mě nemůžou jen tak vyhodit. Ty tady velíš, Tede. Nemusíš se řídit ničím kromě absolutní většiny.“ „No...“

„A když tu máme 1266 voličů, pochybuji, že by mě chtěla vyhodit většina. Spíš o mně v životě neslyšeli.“ Ted měl jeden zlovyk. Stískl čelisti a trochu i rty, tak málo, že mu zbělela, jen tenká linka. Pak začal šoupat důlními zuby o horní, jako by si je chtěl nabrousit. Čelistní svaly mu hrály. „Technicky je to tak, Nigele.“

„Iakžeje všechno v pořádku.“

„Tvůj smysl pro odpovědnost ti ale musel napovědět, že nepřátelství neopomenutelné menšiny nesvědčí dlouhodobým cílům naší mise a...“ „Kurva pes!“

Ted si znovu nabrousil zuby a procvíčil Čelistní svalstvo. „Myslím, že se ti náhradní práce bude líbit.“ „Co to je.“

„Slévárna.“

Pálit skálu, stavět předpjaté vzpěry, řezat laserem a elektrony. „Připojený?“ „No samozřejmě.“

Napíchli vás na velký stroj, připojili v kyčlích a v kolenou, v loktech a na zápěstí, jenné rozhraní se napojilo přímo na

nervy. Cítili jste stroj, řídili jste stroj, sloužili jste stroji, stali jste se strojem. „Ne.“ „Tohle slovo opakuješ až moc často, Nigele.“

„Ušetří mi energii.“

Ted si vzdychl - spontánně, nebo to bylo propočítané? Těžko říci - a plácl se rukama do stehů. Zazenový sed mu byl nepohodlný i bez bot. Bůhvíproč si tak sedali skoro všichni hosté, i když Nigel se na žíněnce prostě válel. Možná jim připadalo, že prostá pravouhlopícká místnost vyžaduje od svých obyvatel askezi a disciplínu. Nigel měl dojem přesně opačný. „Nigele, chápu, že nechceš jít z Vnějších, ale jsem si jistý, že ve slévárně ti bude...“ „Jako nahému v trní.“

Ted zrudl. „Hergot, očekávám, že posádka bude přinášet oběti! Když někoho požádám, aby přešel na jinou T-Tn /-I“ rvi pí Vř-ity -rř\ p-t.lAii. AAXi-.* IJ laj í-ì... Nigel ho umlčel pokynem ruky. Zjistil, že toto gesto, zakončené význačně vztyčeným ukazovákem, má na Teda zázračný vliv. Cenný trik. „A když se nepodřídím? Uлита?“ Dosáhl zamýšleného účinku. Když uprostřed hovoru začal o ulitách, zvedl sázky. Šéfy také pokaždé rozhodil, protože si vzpomněli, že Nigel se do vývoje ulit přihlásil jako pokusný králík a má tak na kontě zcela hmatatelné zásluhy. „Nigele...“ protáhl Ted a vstřícně pokýval hlavou. „Překvapuje mě, že to bereš takhle. Na Lanceru tě nikdo k ledu strčit nechce. Tví přátelé se ti možná jen snaží naznačit, že je načase nechat úkolů, které vyžadují reflexy, zručnost a výdrž, protože je - přízně si to - pomalu ztrácíš. My všichni...“ „Fajn. Jinými slovy mě nechávali pracovat venku, aby se našla 3D.“ „To přeháníš, Nigele. Samozřejmě je to úplně jinak.“

Nigel se usmál, vleže propletl prsty za krkem a protáhl si napjaté zádomové svaly. „Možná ne tolik, jak si myslíš, „ pronesl skoro zasněně. „Ne tolik...“ Hlavou mu běžely staré obrázky: vpád vetřelce do Sluneční soustavy, kulatá perla Šotka, průzkumné lodi, s níž se za Měsícem na pár chvil setkal, vrak v Maře Marginis, popraskaná skořápka, která spadla z hvězd před milionem let, propletená logika řídicího počítače, který je naučil stavět lodě jako Lancer. Byl tam, viděl to, ale výjevy se rozplývaly v mlze. Ted vážně pravil: „Doufám, že s tebou pohne veřejné mínění. Na Isis jsme za pár měsíců. Výsadežové týmy musejí začít natvrdo trénovat. Nemohu při vši...“ „Chci do zálohy,“ prohodil Nigel.

„Cože?“

„Dej mě do záložní výzkumné skupiny. V průzkumu povrchu určitě budou pauzy. Posádka bude spát nebo dělat na něčem jiném. Nechceš snad, aby sondy na planetě jen tak ležely, ne? Prostě budu udržovat pozici a dávat pozor, než se k ovládnutí vrátí hlavní pilot.“ „Hmmm. Zrovna tohle jsem neměl...“

„Jseš mi úplně ukradeněj, když to chceš slyšet. Nabízím ti tu kompromis.“ „Záloha není plný úvazek.“

„Tak si najdu ještě něco.“

„No...“

„Vodovody. Možná zemědělství. Jo, to by se mi mohlo líbit.“ Sledoval, jak Ted zvažuje novou možnost. Viděl v ní malé zvířátko, zřejmě neškodné, ale záludné, připravené zmizet neznámo kam nebo se mu zakousnout do palce. Nigel ovšem není had ani jeseter a Ted nemá rád nezaškátulkované záhady. Za přímou demokracií Lanceru číhali staří známí velitelé, nepostradatelní už od dob fénické říše. Ted znenadání zase nahodil známý úsměv. „Dobře. Dobře. Nigele, jsem rád, že chápeš, o co nám všem běží.“ „Ano.“

„Nigele.“

Těžké ticho. „Chceš ještě něco, Tede?“

„Ano, chci. Měl by sis uvědomit, že jsi trochu... odříznutý... od svých kolegů v posádce. Proto možná hlasování dopadlo jak dopadlo.“ „Generační rozdíl.“

Ted se rozhlédl po rovných náných plochách pokoje. Většinu povrchů na Lanceru pokrývaly obrazy lesů, oceánů nebo hor. Tady našel jen pravé úhly, žádné falešné krajiny. Znepokojovalo ho to. Znovu si poposedl a Nigel se pokusil odhadnout, na co myslí. Bylo pro něj čím dál těžší vidět do lidí jako Ted a přitom se s nimi nesztít. Ted je navíc Američan. Nigel mezi nimi žil většinu života, ale myslel dál jako Angličan. Vedoucí místa na Lanceru většinou obsadili vlídní američtí manažeři jako Ted a Nigeia od nich dělilo víc než jen věk. „Podívej,“ začal znovu Ted jasně a rozhodně, „všichni víme, že jsi... že počítač v Marginisu ti vylepšil nervy. Vnímáš a vyhodnocuješ informace na několika úrovních. Současně. Zcela jasně.“ „Hm.“

„Je jasné, že působíš trochu nezvykle.“ Přátelsky se usmál. „Ale musíš se ostatních tak stranit? Kdyby ses nám někdy aspoň pokusil naznačit, jaké to je, podle mě...“ „Tanaka, Siao-pching, Klein, Mauscher...“ Nigel jména vychrlil jako kulomet. Ti všichni přišli po něm a experimentovali s mimozemským počítačem. Všichni se změnili, všichni začali myslet jinak, všichni údajně vnímali svět s novou naléhavostí, ale jaksi ze strany. „Ano, jejich knihy znám,“ přerušil ho Ted.

„Přesto...“

„Četl jsi jejich popisy. Viděls pásky.“

„Jistě, ale...“

„Těžko ti k něčemu byly. Sám jim moc nerozumím.“

„Opravdu? Řekl bych, že máte spoustu společného.“

„Ano. Nikdo z nás o tom například nedovede mluvit.“

„Proč ne?“

„Na co? Je to k ničemu.“

„To 3D, co natočil Siao-pching, pro nás hodně znamená. Kdybys...“ „Pro mě neznámá nic. A už to je důležitější než cokoli, co bych ti mohl říct.“ „Kdybys jen...“

„No dobře. Podívej, existují čtyři stavy vědomí. Aha, nám nám, ajéje, ale většinou jenom hou hům.“ Nigel se zazubil jako šílenec. „No jo, no jo. Měl jsem to nechat plavat.“ Ted se nepřesvědčivě usmál. Vysrkl zbytek čaje. Nigel změnil polohu, aby tolik nezatěžoval kříž. Tento byt byl dál od osy Tnrfnc“ri np7 io}->r> ředchozí 3. b3. u Trn+n vtší odstře-divá tíže. Při pohybu se mu kůže skládala jako vrásky starého pytle. Pořád byl šlachovitý, ale sám věděl nejlépe, jak mu slábnou svaly. Podíval se na červené skvrny na rukou a vzdychl. Ted si jeho povzdechnutí vyloží špatně, ale co

na tom. Ted se zahihňal. „To si musím zapamatovat. Hou hům. Hele, podívej,“ nadhodil zvesela, skoro na odchodu, „vymyslel jsi to skvěle. Jsem rád, že se to vyřešilo. A taky jsem rád, že jsme to zarazili a že se ten problém už nezkomplikuje.“ Nigel se usmál, protože věděl, že nezarazili vůbec nic.

Dvě

„Co tím podle tebe Ted myslí?“ zeptala se Nikka.

Procházeli se po pěšině, která se vinula kolem celého centrálního dómu. Nejlepší úsek cesty vedl hustým lesíkem borovic, dubů a velkolistých křovin. Možná si to jen namlouval, ale vzduch mu tu chutnal lépe. „Možná jen to, co říká. Zatím“

„Myslíš, že totéž udělají se mnou?“

Korunami stromů provála řídká mlha a skryla tak jejich pohledu šachovnici polí na druhé straně nebe. V dále podél osy Nigel uviděl konec dómu. Uprostřed válce se v nulové gravitaci hromadily mraky, přes ně rozeznal jen pravoúhlé obrysy zahrad. „O tom nic neříkal.“ Nigel se k ní otočil a rozhodil rukama. „Co tě to vůbec napadlo?“ „Hned po tobě jsem tady nejstarší.“

„Ale... hergot, vždyť nejsi vůbec stará.“

„Nigele, všichni ostatní jsou o dvacet let mladší než my.“ Pokrčil rameny.

„Moje práce vyžaduje motorické schopnosti a ty už fakt ztrácíš. Ale ty jsi pořád stejně šikovná. Neexistuje...“ „Ulita ti ubrala léta.“

„Pár. Ne moc.“

Nikka přidala do kroku a za chůze nervózně kroutila pánví jako závodnice. Pořád je na tom skvěle, pomyslel si. Rovné černé vlasy měla s čela staženě dozadu čelenkou, lesklý vodopád jí spadal do půli zad. Nigel se na ni pokusil podívat jako cizí člověk, vžít se do Tedovy perspektivy. Stáří jí napjalo kůži na vystouplých lících kostech. Už není v plné síle, ba ani v rozpuku raného středního věku. Rozhodně ale neztrácí pružnost a eleganci. S potěšením vdechovala čerstvý vzduch lesa a nádrží s řasami. Se zavřenýma očima člověk málem uvěřil, že je skutečně v přírodě. Stačilo zapomenout na neúnavné dunění fúzního pohonu. „Nigele, je to strašně dlouhé,“ zabodovala znenadání.

Přikývl. Dvanáct let, co Lancer vyletěl z katapultu a zažehl motory. Vzal ji za ruku. Většinu času strávili prací, výzkumem, pokusy, astronomickým pozorováním. Ale léta měla svou tíhu a sílu. * * *

Lancer vznikl ve spěchu.

Roku 2021 zachytila rozsáhlá rádiová síť na odvrácené straně Měsíce zvláštní signál. Bylo to slabé proměnné vysílání v amplitudové modulaci. Nosná vlna měla přesně 120 megahertz, uprostřed komerčních rozhlasových pásem. Původně měla rádiová síť na odvrácené straně sloužit astrofyzikálnímu průzkumu na podstatně nižších frekvencích kolem deseti kilohertzů. Konstrukteři v Goldstonu, Bonnu a Pekingu systém teprve nedávno vylepšili, protože přeplněná komerční pásma byla tak hlučná, že ze Země nešlo na ultrakrátkých vlnách zachytit vůbec nic. Měsíc šum dostatečně odstínil.

Ja.K se tehdy riKiliO, signcii mc signinxianm nendiAOnC rysy. Z galaktického šumu se občas nějaký vzor vyloupil, ale než amplitudy vytvořily signál, elektromagnetické zachvění zase ztichlo. Vysvětlení přírodními oscilacemi se nabízelo samo, například Jupiter vysílal na stometrových vlnách. Záření vycházelo z elektronových shluků v magnetickém poli plynného obra. Vlny, procházející siločarami, srážely elektrony k sobě, a tak z nich vytvářely přirozenou anténu. Vlny z Jupitera měly ovšem daleko nižší frekvenci a hvězdáři si museli kvůli megahertzovému vysílání vymyslet daleko větší planetu s řádově silnějším magnetickým polem. Když zaměřili zdroj, teorie dávala smysl. Byla to BD +36°2147, nepříliš jasná červená hvězda vzdálená 8,1 světelných let, a zdálo se, že má velkou planetu. Tady vznikl problém. Zakladatelská agentura ISA se zajímala, proč astrofyzici tak blízkou hvězdu nezkoumali na rádiových vlnách už dřív. Nabízelo se vysvětlení, že instituce platily z grantů jen pozorování jasných objektů - pulsarů, kvasarů, radiových hvězd. Malé červené hvězdičky nikoho nezajímaly. Málokdo je viděl a žily nudným životem. BD +36°2147 nedostala ani jméno. Změť písmen a čísel prostě znamenala, že se hvězda poprvé objevila v katalogu Boner Durch-meisterung v devatenáctém století. Úhel náklonu měla třicet šest stupňů a 2147 bylo katalogové číslo, založené na druhé souřadnici, odklonu doprava. Z mírného pomalého kmitání se dalo předpokládat, že má obrovskou oběžnici. Orbitální optické teleskopy už u blízkých hvězd našly stovky obřích planet a konečně tak dokázaly, že planetární soustavy jsou vcelku běžné. Problém se projevil, když se ISA povrtala v záznamech starých pozemských pozorování. Ukázalo se, že BD +36°2147 zkoumaly radioteleskopy několikrát. Nezachytily žádný signál. Vysílání muselo začít v posledních třech letech. Druhé překvapení přišlo o pár měsíců později. Signál náhle na dvě minuty zesílil. Nadále byl amplitudově modulovaný jako středněvlnná rozhlasová stanice. Po zrychlení a vyčištění se z reproduktoru ozvalo „a“. Víc nic. O týden později řeklo další vysílání „Nil“. Veliké rádiové ucho se už od BD +36°2147 neodtrhlo. O sedm měsíců později zachytilo slovo „potom“. Slova následovala bolestně pomalu. Někteří radioast-ronomové navrhli, že to je úspěšné opatření. Jak signál sílí a slabne, posluchači stačí zachytit část, aby slovu porozuměli. Tato teorie přesto neobjasnila, proč vysílání každou chvíli mizí. Jako by vzdálená anténa poslala druhé slovo dřív, než dokončí první. Signály přicházely dál, občas vyplivly slovo nebo slabiku, ale nikdy srozumitelnou zprávu. Rozhodně ale byly umělé. Tak skončila teorie přirozených oscilací v magne-tosféře obří planety. Také se držely stále stejné frekvence a to se hodilo. Po osmi měsících bedlivého pozorování zjistili astronomové dopplerovský posun frekvence. Opakoval se každých dvacet devět dní. Logicky dovodili, že pulsy přicházejí z planety, která za tu dobu oběhne svého červeného trpaslíka. Optická pozorování upřesnila svítivost hvězdy a spolehlivé výpočty dospěly k pravděpodobné hmotnosti. Bylo to 32 procent Slunce, tedy třída M2. Podle Newtonových zákonů nebylo těžké dopočítat, že planeta má k svému chladnému trpaslíkovi devětkrát blíže než Země ke Slunci. Z okolí Země víc zjistit nešlo. Rádiové týmy se celá léta snažily najít dopplerovský posuv, vlastní rotaci samotné planety, ale nikdo ho nenašel a nikdo ho vlastně ani nepředpokládal. Planeta tak blízko u

mateřské hvězdy musí mít díky slapovým jevům fixní rotaci a tedy i přivrácenou a odvrácenou stranu. Stejně zatuhlý byl i Měsíc a galilejské satelity Jupitera. Nebýt vlivu ostatních planet, dopadl by tak i Merkur. Světy se zafixovanou rotací jsou ale smrtelné. To věděl každý. Přivrácená strana bude rozpálená a odvrácená zmrzlá. Kdo by na takové planetě přežil a ještě postavil anténu? Žijí snad na hranici světla a stínu? Jediný způsob, jak to zjistit, bylo vypravit se tam. Roku 2029 vypustila ISA k BD +36°2147 malé relativistické sondy. Jedna explodovala sto třicet šest světelných dní od Země. Palubní počítač stačil před rozpadem lodi vyslat zásadní informace o nestabilitě fúzního pohonu. ISA postavila druhou sondu a ta při devětaadvadesáti procentech rychlosti světla proletěla soustavu BD +36°2147. Na předpokládané orbitě našla plynového obra. Rádiový šramot ale vycházel z planety pozemské velikosti na nižší oběžné dráze. Sonda byla naprogramovaná k obletu plynového obra, jehož dráhu pozemští astronomové přesně odhadli z oscilací kotouče mateřské hvězdy. Menší planeta byla právě schovaná za červeným trpaslíkem a tak automat neshromáždil mnoho údajů. Malé a rychlé sondy byly laciné. ISA jim dávala přednost. Nedokázaly ale pružně reagovat a teorie her potvrdila, že tváří v tvář neznámému nebezpečí jsou strategicky nevýhodné. Nejlepší bude vytáhnout do vesmíru s plnou parádou, navrhy konfliktové počítače. Tři velmoci se tedy spojily a předělaly projekt kolonie v libračním bodě. Tak vznikl Lancer, tedy kopiník. ISA do roztočeného asteroidu umístila skleník, vyhloubila ve skále další tunely a přidala dura-litové spalovací komory, které udrží fúzní plamen. Motory byly okopírované z vraku v Maře Marginis. Zorali půdu, zaselí, vyhloubili chodby, vydlabali kámen a doladili miniaturní ekosystém centrálního elipsovitého dómu. To všechno mělo letět jen o maličko pomaleji než světlo. K červenému majáku BD +36°2147, přejmenovanému na Ra. Slovo „Nil“ ve vysílání, ač na první pohled vytržené ze souvislosti a možná dokonce špatně rozluštné, poukazyvalo na egyptskou mytologii. Planeta s vysílačem se začala nazývat Isis podle bohyně plodnosti a plynový obr Horus po jejím synovi. Astronomům trvalo schvalování jmen dva roky, problematikou se zabývaly i londýnské Timesy. Konstruktorům to bylo samozřejmě úplně jedno. Obilí kolem nich šeptalo jako v Kansasu na podzim. Ni-gel si zaclonil oči před ostrým světlem výbojek. Pravoúhlé lampy byly pravidelně rozmístěny po dně údolí a osvětlovaly pole na druhé straně. Všudypřítomné světlo. Fúzní pohon dodával zářivkám dostatek energie, Nigelovi to ale stejně připadalo jako plýtvání fotony. Nikka ho vytrhla ze zamyšlení otázkou: „Co je teď podle tebe nejlepší taktika?“ „Hm?“

„Nesměj nás teď moc kritizovat. Naše...“

„Slábnoucí tělesné schopnosti.“

„Ano.“

„Měli bychom dělat poctivou práci a krčit se.“

„Dokud nedoletíme k Isidě.“

„Pak... pak se chytíme něčeho zajímavějšího.“

„Nesměj nás uvrtat ke stolu.“

„Správně. Možná se budeme muset spokojit s řízením robotů nebo tak, ale...“ „Nebudeme v kanclu.“

„Přesně tak. Mezitím...“

„Je budeme odrážet.“

Usmála se a roztouženě zopakovala: „Budeme je odrážet.“

Už před pár měsíci Lancer vypustil skládací rádiovou síť a nechal ji letět za sebou. V kokonu ionizované plazmy sama loď nemohla dobře přijímat. Síť se rozvinula. Alex řídil antény na dálku a pomalu sestavoval mapy systému Ra. Sama hvězda zuřivě plála a vyplazovala jazyky vysoko do kořeny. Detailní průzkum jejich cíle, Isidy, trval podstatně déle.

Když jim v bytě zazvonila konzole, Nikka Nigela vzbudila. „Nech mě,“ zavrčel. „Přestaň si hrát na krokodýla na sluníčku. Sněm zveřejnil první mapu Isis. Chtěls ji vidět.“ „Aha. To jo.“

Nikka si poklepala na náramek a nástěnná obrazovka ožila. Stáhla zvuk s Alexovými výklady a zvětšila mapu. Nigel si kulatý obraz důkladně prohlížel. Kotouč Isis pro-tkávala síť zamotaných špaget. „Uhrovitá planeta,“ poznamenal.

„Tady to vypadá jako říční údolí,“ nadhodila Nikka.

„Nesmysl. Možná zrakový klam. Uvědom si, že to není radarový obraz. Zmapovali jen rádiové zdroje.“ „Jak může vysílat celá planeta?“

Zamžoural. „Nemůže. Z hvězdy na hvězdu je nejlepší vysílat jednou velkou anténou.“ „Ano...“ Prohrábla si vlasy.

„Aspoň my si to myslíme.“

„Elektromagnetické vlny nezávisí na kultuře. Nemá smysl používat takovou spoustu vysílačů.“ Zapojil se do diskuse po drátě, ale z postele nevstal. „Počkáme si, až budeme blíž.“ Nikka mapu zvětšila na maximum. „Stejně mi to připadá jako říční údolí.“

Tři

Isis byl červený svět. Jako Mars, napadlo při tom pohledu Nigela. Ale plný vzduchu a mraků. Teplá tvář navěky přivrácená k Ra. mrazivá obrácená do černého vesmíru. V odnepamětné noci země sténala pod obrovskými modrými ledovci. Půl planety v ledu. Větry ze soumravného pásu živily zadumané sněžné ve-lehory vlhkým dechem. Na hranici světla a stínu přecházely ledovce v rudý oceán. Moře Isidu obtáčelo od pólu k pólu, dělilo led a poušť. Bylo růžové, třípytivé, zčervené větry, tečkované oranžovými mračny. Dál ke slunci dorážely mohutné vlny na strmé útesy jediného hnědého kontinentu. Směrem k Ra se na pevninu sáply prsty oceánu. Šedou žulu brázdila říční údolí, jako by tlačila svět k ohni. Spáry se sáply po oku. Kanál #11: „Jo, to odpovídá teorii. Tlakový zlomy, geologický poruchy se táhnou k pólům.“ Kanál #20: „Vteřinku, žádné póly tam nejsou a jestli jsem chytil tvoje výpočty, od začátku ti nesedí rovnováha.“ Kanál #5: „... Jéžiš, zkontrolujte to od začátku, tady...“ Kanál #11: „Ne, mám na to haldu výpočtů a tahle teorie sedí, když teda předpokládáme, že se Isis původně točila, ale na povrchu měla bouli, ta se přitáhla k Ra a

odstředivá energie se musela někam vrazit, tak se Isis zkusila srovnat, aby tu bouli zrušila, a z toho popraskala...“
 Kanál #5: „...ty oceány strašně pohlcují a jsou tam divný čáry, podívejte se na ty vršky kolem 5480 angstro-mů, to není...“
 Kanál #18: „Zvláštní, ta horská plesa jsou modrá, ale moře oranžové. Ať už...“
 Kanál #5: „Na horách je to dešťová voda a tající sníh, musejí být modré...“
 Kanál #11: „...což vynechá rovník, chápete, takže poruchy nalámou kouli a energie se přenesou na kraj...“
 Kanál #20: „Frijn, žádné póly, snočítals tn jak tn šlo. Vidíte ty stěny v propasti? Určitě dokazují pořádný pokles kůry a značnou tektoniku...“
 Kanál #5: „...špičky na 5480 jsou určitě jenom odraz od kopců, Nigele, je to spektrální čára křemičitanů železa, stejně je tam samý bláto a...“
 Kanál #11: „...ty sítě prasklin, co podle nich určuješ poruchy, už je vidím v infračervený, samý hřeben, když se planeta zastavila, zvedly se nové hory...“
 Kanál #3: „...ale co jsou ty šílený vrcholky uprostřed polarizace, no? Nechcete po mně snad, abych věřil, že to vyznačuje z blátivý placky? Je to signál z moře, ve vodě je dost oxidů železa...“
 Kanál #18: „Modrá jezera ukazují, že to, z čeho jsou moře červená, ve výšce není.“
 Kanál #5: „Nesmysl, s takovým pozvolným gradientem nejde o výšku, na to bych...“
 Kanál #18: „Dobře, tak ta reakce chvíli trvá a než dešťová voda steče do moře...“
 Kanál #29: „...poslal to dvakrát za sebou, prokrista, tak si povídám klid, když někdo nemá co říct, není na tom nic špatnýho, ale nemá to říkat nahlas, jenže on hned za Gulvinchem...“

Kanál #20: „...tož to zesiluje, ne, až sečky vrstvy rupnou pod tím ledem na druhé polokouli, no jo, a prvky v kůře se pomíchají, poruchy rupnou každých sto tisíc let, to se tu nikdo moc nenamnoží, vemte si, co to zrobí s atmosférou, když každou chvíli vylítne ze země železo...“
 Kanál #5: „Podívejte, něco víme jistě: koukněte se na spektrum, se vším tím železem by atmosféra redukovala, jenže se zvednul i kyslík, ale má asi jenom dvě procenta, dvě procenta Oz, podívejte se tady na spektrum, na Zemi je to jiný, ale u nás to pár miliard let zpátky vypadalo taky tak, vzduch napřed redukoval, ale tady toho kyslíku moc nemají, co? Na dechání to není.“
 Kanál #6: „Mrkni se pořádně, není tam jenom C2, přelož spektra přes sebe a hned ti to...“
 Kanál #3: „Jo, železnatý a železitý. Obojí. Je tam fůra kyslíku, jako na Zemi, ale vázanýho v železe.“
 Kanál #29: „...nemoh jsem říct ani...“

Kanál #20: „...to už klucka povídali, na zlomech jde ven tolik hlíny, že železo pořád reaguje se vzduchem a vzduch si není štotnt udržet kyslík a tak je to moře samé železo, tam se ztratil ten O2, no to vám...“
 Kanál #56: „Ten vocas na P4 má divnej nápad, to si poslechněte, myslí si, že je to samý železo, ale poslechněte si tohle, tam v tom velkém fleku, jak je ta velká sopka, je to síra, chrlí jak yellowstonskej gejzír, v Oku samá sírová sopka, ty větry, co tam fučej, zamíchají celou atmosféru nejdýl za tři roky, takže je to tam dole samej kysličník síry, to je Oko, žádný pískový duny, žádný oxid křemičitej, ale siřičitej...“
 Počítače vyčistily ruchy, způsobené atmosférou, a obraz zaostřil. Isis se přiblížila. Žlutá. Stará vyschlá žlutá. Vyhlazené lesklé písky, zacákané tmavšími hřebeny ošlehaných skal. Oko zíralo přímo na Ra, hvězdu navěky usazenou v nadhlavníku. Z nejžha- vějšího místa roznášely horké větry kyselý prach. Od Oka se táhly stokilometrové duny. Vzdušné proudy se časem stáčely a duny s nimi, až se vrátily do spálené zornice Oka a znovu se vydaly na věčný koloběh. Kraj Oka přecházel v červenošedou a pak v hnědou. Trošička vláhly, pouštní zákrsky. Kruh zmuchlaných červených kopců: oční důlek. Vrcholky bílé sněhem. Vysoko položená, ocelově modrá plesa, chladná údolí. Vytrvalý nápor vichrů z Oka krajinu uhladil. Bríza vířila růžový prach, hluboké závěje na úbočích, prachové vánice v sedlech. Jen v místech, kde se díky větrným vírům prach nemohl usadit, zahlédly teleskopy suché pláne planety Isis. Kruhové pohoří stálo na jediném obrovském zlomu. Z hor stékaly směrem od Oka bahnité řeky a mířily do kruhového moře. Dál od Oka přecházela polopoušť v savanu. Hnědá tráva. Něco jako stromy. Odstíny hnědé, růžové, šedé a bledě oranžové. V nižších vrstvách atmosféry visel jemný prach, roz-ostřoval pohled, sléval detaily. Předměty menší než pět metrů šlo pozorovat jen v infračerveném spektru. Velké rostlinstvo. Pásky vegetace podél klikatých řek. Infračervená čidla zaostřila na drobnosti. Pruhy chaluh v moři. Louky. Pohyb. „ReppleDex, tady velení. Nahodili jste to už, nebo si tu zbytečně odíráme prdele?“ Dostali jsme dobrý rádiový signál, Tede. Nech nám...“

„Dívám se na to, Alexi. Potřebujeme interferometru...“

„Jsou to bodové zdroje, ne?“ „Nigele, tady Ted. Laskavě se odpoj.“

„Jsem poradce, pamatuješ? Stejně ale jenom poslouchám“

„Fajn, ale nepleť se nám do... Hele, RD, kdy dostaneme...“ Má pravdu, Tede, zdroje jsme stále nerozlišili. Jsou strašně malé. Pořádnou anténu bychom viděli na astronomickou jednotku, takže odsud už bychom měli... „Fajn, to je zajímavý, ale...“

...a tak jsme přišli na to, proč jsme ty signály nemohli rozluštit... „Jo? A proč?“

Jsou to bodové zdroje, možná milion, ale nevysílají společně. Nejsou synchronizované. Všechny se snaží vysílat totéž, ale ne ve fázi, takže je z toho akorát šum. „To mě podrž, proč by někdo chtěl takhle komunikovat mezi hvězdami?“

„Alexi, na jaké vzdálenosti signály korelují?“ „Nigele, požádal jsem tě...“ „Dej mi svátek. Alexi?“ Počkej, projedu to - Tak třicet kilometrů, možná o trochu víc. „Odpovídá to topografii?“

Napoj mě na multichannel, Tede, a... Jo tady to mám.

„Sledují vysílače profil údolí?“

Jo. Vlastně jo. Táhnou se podél řek. V horách jich moc není. „U řek je nejlepší živobytí. Voda. Vem si to, Tede.“

„Mockrát děkuji, Nigele. Jsem rád, že se občas taky dostanu ke slovu. Tak to shrneme, Alexi. Když interferometrem sjedeš údolí, signál je jednotný. Všechny bodové zdroje vysílají najednou?“ Správně.

„Ale ve vedlejším údolí už jsou trochu napřed nebo pozadu.“ Jo. To je na tom divný. Taky mají dost nízký informační tok. A vysílače nejsou stálé. „Jakto?“

Každých pár minut nějaký zhasne a jiný ho nahradí, takže celkový počet zůstává zhruba stejný. „Hm. Alexi, volám kvůli té družici. Měla být vypuštěná ve čtrnáct nula nula a to už dávno bylo. Potřebujeme pořádnou sondu, abychom něco viděli, a potřebujeme ji hned.“ „Nech toho, Tede.“

„Nigele, snad jsi...“

„Jenom kibicuju. Když ho přestaneš buzerovat, Alex si svoje věci ohlídá. Odmlčel jsem se jenom proto, že jsem si

potřeboval něco projít. Určitě máš optické i infračervené snímky před sebou.“ „Ano, můžeš se na ně přijít podívat.“ „Už jsem tam zašel. Ale na můstku je narváno, raději mi to pošleš sem.“ „No jo. Kdybys počkal, až zveřejníme výsledky...“ „Přemýšlel jsem, jestli ti došlo, co ty výsledky znamenají, Tede. Žádná města. Žádné přímky, silnice ani pole. A rádiové vysílání skoro žádné, kromě toho mezihvězdného signálu.“ „Jo. Divný. Ale třeba žijí pod zemí, na povrchu mají jen zemědělství a informace posílají po kabelech. Tak to je i na Zemi. Atmosférickým vysíláním jsme se zatěžovali jen v počátcích rozhlasu a televize.“ „I zemědělské plochy bychom měli rozlišit. Setba bývá pravidelná.“ „Možná, možná.“ „Srovnal jsem Alexovy předběžné mapy rádiových zdrojů - říká jim emka jako elektromagnetické zdroje - s infračervenými snímky. Zkusil to někdo na můstku?“ „No, já nevím...“ „Chtěl bych, aby moje výsledky někdo ověřil. Mám problémy s šumem a používal jsem samoprogramovací podsystémy...“ „Ne. Podívej, Nigele, na to tady máme moc práce. Radši se...“ „Došel jsem k tomu, že některé emkové body se shodují s infračervenými.“ „Které?“ „V tom to vězí. Ty pohyblivé.“ Ty co na nich máme víc záznamů? Nechápu...“ „Tede, ty rádiové zdroje jsou zároveň zdroje tepla. A nejdůležitější je, že se pohybují.“ „Ale já ne...“ Tak už jsme to zmáklí, ale musíte se nás držet, protože jinak to bude na... „Alexi, tady Ted. Hod' nám svoji mapu. Chci ji srovnat s infračervenými zdroji?“ „Ehm, ano.“ Už to po mně chtěl Nigel. Jenom jsem mu potvrzoval výsledky. Pohybují se. Pomalu, ale přece. „Jsi si jistý?“ Jo. Zdroje IR jsou slabé, skoro je zastíní horká půda. Jenkins povídá, že to budou asi malé sopouchy... „To těžko.“ „Odkdy jsi geolog? Koukni, dole je tolik prachu a sraček, že si nemůžeme být jistí.“ „Jo. Musíme se podívat osobně.“ „To je předčasně, Nigele. Zůstaneme v bezpečné vzdálenosti. Ukázat se už teď by bylo porušení předpisů a ty to víš.“ „To si piš. Ale nic jiného dělat nemůžeme.“

Čtyři

Ted přišel k Nigelovi a Nicce pozdě. Jako vždy s sebou měl blok zahlcený poznámkami. Nigel ho napřed nasměroval k baru a pak na nové měkké kanape. Ted si opatrně sedl, jako by nevěřil, že gauč vydrží, s šikmými nožkami a kosými spoji nevypadal pevně. Nigel ho vymyslel do nízké gravitace a udělal ho ze dřeva, které na loď dostal v rámci váhového limitu. Jako jediný na Lancru měl dubové dřevo a na kanapi si dal záležet.

„Měl jsi přijít na schůzi velení,“ začal Ted.

„Je tam hlava na hlavě.“

„Ano, trochu rušno. Tady máš klid, nízkou gravitaci...“

Zaklepal Alex a Nigel ho pozval dovnitř. Byl to plešatý pořež, v brunátné tváři se mu odrážela únava. Posadil se na gauč, jako by ze zad shodil břímě. Na ramenou se mu zavlnily svaly, jak se snažil v měkkém polstrování najít aktivnější polohu. Nigel svůj gauč postavil tak, aby to nešlo. Alex se za chvíli uvolnil a zabodil se do polštáře. „Uf,“ oddechl si Alex. „Sloužil jsem těm počítačům jako ministrant.“

„Akorát bych usnul.“

„Ale přinesl jsi je?“ pobídl ho Ted.

„Jasně. Máte to v konzoli.“

Nigel tiše poděkoval a zapnul monitor. Na obrazovce naskočila mřížka. Zelené pole bylo poseté bílými puntíky. „Tohle je zrychlený posun map?“ zeptal se Nigel. „Jo, asi za týden. Sledoval je všechny jednotlivě. Ty něco říkej o pomalém toku informací...“ Ted se usmál a položil ruce na kolena. „Je to prvotřídní práce, Alexi. Prvotřídní.“ Nikka seděla v lotosové pozici vedle Nigela a dívala se na návštěvníky. „A ta zpráva?“ zeptala se. „Na tu všichni čekáme, na pořádný sladěný signál...“ „Máme ji.“ Věta zazněla napjatě a ztuhla.

„Máte?“ Nigela to překvapilo.

„Ano. Není to tak těžké, jakmile víme, že přijímáme milion, možná dva miliony vysílačů. Jednotlivě se vypínají, ale společně se snaží udržet dostatečný výkon.“ Ted ostrážitě podotkl: „Ještě jsme to nezveřejnili, protože je to znepokojivé. Ale Alex vysílání rozluštil, tím jsme si jistí. Dokud...“

Alex ho unaveně přerušil: „Je to pořad Arthura God-freye z šestapadesátého.“ „Cože?“ zvolala Nikka. „To myslíš... doslova?“

„Ano. Je to strašně zpomalený záznam rozhlasového zábavného programu z roku 1956-“ „Ježíši Kriste,“ zajíkl se Nigel. Ted spustil: „Snažili jsme se to zařadit do širšího kontextu a pochopit...“ „Tak... jsme tady...!“ vybuchl smíchy Nigel. Ostatní na něj nechápavě civěli. Dál se chechtal, zpod víček mu tekly slzy. Chvilí seděli jako zařezaní, pak se začali ošívát. Nikka se pomalu usmála. Nigel se konečně ovládl, zalapal po dechu a zase se jim začal věnovat. „Bracewellova hypotéza!“

Ted přikývl. „Někteří z nás už s takovou teorií přišli, ale podle mě je příliš brzy...“ „Proboha, vždyť je to jasné! Ti chudáci dole jsou inteligentní, to je evidentní.“ Nikka vykřikla: „Ale o nic inteligentnější než doktor Bracewell.“ „Správně,“ přitakal Nigel, „protože je napadlo totéž.“ Rozpřáhl ruce, dlaně nahoru, všechno jasné. „Zachytili naše vysílání. Přezvýchali ho. Aby nás přilákali, vymysleli to nejchytřejší, co mohli, poslali nám ho zpátky. Žádný chytrý matematický kód nebo televizní obraz - hergot, televizi tu nechytí, natožpak 3D.“ „No...“ Ted si poposedl. „Projeli jsme databázi zábavy, úžasně množství. Hlas ukázal na Arthura Godfreye, nejpobulárnějšího rozhlasového baviče v Americe padesátých let.“ „Přesně,“ kývl Nigel. „Debilní pořad pro penzisty u krystalky. Naprosto banální. Něco, co poznáme.“

Znovu se rozesmál. „Ach Bracewelle, kéž bys tu byl s námi.“ Alex zavrčel. „Mě to deprimuje. Trmácet se takovou štreku a pak poslouchat vlastní rádio.“

Ted ho poplácal po rameni. „Je to úžasný objev. Jsi prostě unavený.“ „Jo. Nejspíš.“ Alex vzdychl.

„Ono to není všechno, Alexi?“ nadhodil zlehka Nigel.

Alex pookřál. „No jo, kvůli ladění jsem musel stopovat jednotlivé vysílače. Mohl bych mapovat pohyb každého z nich.“ „Tady.“ Ted stiskl náramek a plochá obrazovka ožila. Bílé puntíky se začaly pohybovat, některé poblikávaly. „Ta emka jsou i vydatným zdrojem infračerveného záření. Nejspíš tělesné teplo. Jsou živý a každý s sebou vládčí vysílač.“

„Numáuhká kulima? navrhla tise Nikka.

„To nás taky napadlo. Nemají stabilní vysílače, to je jasné, ale proč...“ „Hele,“ přerušil ho Nigel. „Pár se jich nehýbe.“

„Hm?“ Ted byl zmaten. „Máš dostatečné rozlišení, abys...“ „Jo, podívej.“ Alex vyskočil a přeběhl k obrazovce. Ukázal na shluk teček, které se neúčastnily všeobecného hemžení. „Tyhle se nehýbají. Jsem si jistý, protože každý vysílá v trochu jiném spektru. Maličké fázové kolísání, rozdíly v amplitudě a tak.“ Nikka se na tečky pozorně zadívala. „Pár jich zůstává na místě. Třeba jsou staří? Už nekočují?“ „Mně moc nomády nepřipomínají,“ podotkl Nigel. „Nestěhují se společně. Podívej, jaké mezi sebou mají rozestupy. Neshlukují se.“ Ted přikývl. „Správně. Podle Alexe putují údolím. Někdy sledují prachová mračna, jindy zase ne.“ „Už je máme ve viditelném spektru?“ zeptal se Nigel.

Ted zavrtěl hlavou. „Prach, mraky, slabé slunce...“

„Jaký je tedy další krok? Nemůžeme se věčně krčit ve tmě,“ prohlásila Nikka. Ted řekl: „No, máme špatné rozlišení...“

„A lepší už nebude,“ doplnil Alex. Nikka nadhodila: „Možná je načase poslat dolů sondy.“ Čluny čistě propadly atmosférou. Vitr si s nimi hrál, pád zbrzdily veliké padáky. Dřímotný svět pod nimi halily mraky. V suchých údolích převládal širý prach. První návratovou sondu uvítalo brakické jezírko. Ve vlhkých stržích se prach držel ve vzduchu a z nebe padalo bláto. Líné řeky byly plné kalu. Na březích rostl zkroucený plevel a před druhou sondou se rozprchlí malí rychlí tvorečkové. Třetí sonda přistála v zeleni na místě, kde už se voda neztrácela. Po nebi letěl z hor prach, ale neusazoval se tu. Zvídavý stroj zde našel daleko bohatší život. A ještě živější byl kraj u moře. Návratové sondy se na planetě neměly zdržet dlouho. Při první známce něčeho velkého měly rozkaz odstartovat. Díky tomu pátá sonda zahlédla příchozí emko jen letmo. Obraz byl ale jasný: veliký tvor, tlustá kůže, nahý. Tři tenké paže nad změtí tuhých nohou. Strašlivá hlava. Emko nic neneslo. Žádné nástroje. Žádný vysílač.

Nemělo oči.

Velikou hlavu místo nich protínala obdélníková šterbina, široká dobrý metr. Otočila se na sondu, ale to už zabraly startovací trysky. Sonda zachytila silný rádiový šum, krátké zachrastění. Pak krajina zmizela hluboko pod ní a elektromagnetického tvora polkly růžové mraky. Ostrý rachot na rádiových vlnách ale vydal sám tvor. To bylo jasné.

Pět

Předběžný průzkum postupoval mravenčími krůčky. Nigel zkusil události uspišit, ale už dávno pochopil, že nic nezmění. Raději tedy pracoval na polích a v nádržích, živil zeleninu ultrafialovým zářením. Dužnaté rostlinstvo se natahovalo, hnáno nikoli přirozeným výběrem, ale chytře zkombinovanou laboratorní DNA. Šoupal nohama pod katedrálou stromů, z devětašestdesáti procent užitečnatel-ných, a šetřil energii. Ostatní muži a ženy na polích pracovali rychle a na konci směny byli zmožení - spíš nudou než únavou. Nigel dělal zvolna, protože se mu líbila vůně půdy, cvakání motyky, rád zvedal otepi suché slámy. To mu dali mimozemšťané. Schopnost pozměněného vnímání v něm byla už dřív, je v každém člověku, ale spustily ji až chvíle spojení s mimozemským počítačem v rozbité lodi v Maře Margims. Pár let potom ho neopouštěl povznesený pocit. Předtím pro něj znamenala například voda tekoucí z kamenného koryta jen pěkný pohled. Po setkání s vrakem ho začala fascinovat mnohostí významů. Ted se to konečně začalo vracet. Občas o tom mluvil, ale slova se kroutila a umírala pod tíhou vlastních definic. Věděl, na rozdíl od ostatních, že nemůže mluvit za nikoho jiného, že nemůže do zkušenosti proniknout tak, aby ji ostatní pocítili. Věci se prostě dějí a člověk se z nich učí, ale představovat si, že máme uvnitř něco společného - nesmysl. Nelze to zachytit. Viděl obvyklou sbírku proroků s jejich formulkami, ale všechno mámo. Poslouchal jejich taoistické a buddhistické a zenové fráze, ale připadaly mu jako žulové bloky, kterými prosvítají věčné chladné pravdy, neměnné a stejně užitečné jako alabastrové sochy na křížovate. Tak byl rád, když mu ostatní konečně dali pokoj. Pracoval na spacích ulitách a s klidem domácího hovada je odzkoušel na sobě. Ale písmenková džungle organizací - ISA, pak UNDSA, pak ANDP -, to byly stroje, ne lidé. A stroje nepotřebují zapomínat. Pro ně byl divný pták s určitým jménem a hasnoucí slávou. Do vesmírného programu se přihlásil krátce po dvacítce. Podílel se na objevech, které vedly k marginiskému vraku. Tím byl pro Mezinárodní kosmickou agenturu použitelný. Také to znamenalo, že ho musejí pustit na Lancer. Při vývoji ulit si oddálil stáří o sedmáct let. Udělal to kvůli výzkumu, aby dlouhověcí lidé mohli putovat ke hvězdám. Také ale strávil léta v mléčném roztoku, aby se omladil a instituce proti němu nemohly použít jeho věk. Chyba byla v tom, že po startu si s ním posádka Lan-ceru mohla dělat, co chtěla. Ted musí kličkovat. Věděl, kdo je, a že z něj nesmějí udělat porcelánového svatého... ale stále toho mohl využívat. Dostal víc soukromí než obyčejní členové posádky, mohli si s Nikkou, *,/n f) V-i*-i +E Ľm d/-n l n rĽnot-Tn V-c“t- \ mn l“ri~im i mi i nř->TiT“a1r} r“3c na přemýšlení.

Nigel se na zahradě narovnal. V zádech ho píchlo. Leknutím upustil tři rajčata. Zašklebil se, ale rychle grimasu ovládl. Bolest ustoupila. Opatrně se sklonil, aby rajčata zvedl. Zrádné svaly podél páteře zaprotestovaly. Plně se na bolest soustředil, a tak ji odzbrojil. Pro dnešek to stačilo. Legenda by neměla dát najevo, že ji bolí záda.

ČÁST DRUHA 2061 Země

Jedna

Warren sledoval, jak se Manamix potápí. Oceán už byl uvnitř a brzy umlčí motory. Do deště a do mlhy stále zářila E

lodní světla. I Manamix ležel na levoboku, přídí dolů, a dorážely na ů něj vlny. Hejňácká vlákna se táhla přes palubu, přes kulo-i mety i přes stfelce. , Z naditých břišních vaku hejňáku létala na loď další a další zelenožlutá lepkavá vlákna. Za zádí se mlela zelená těla. Zapraskal prst tropického blesku. Osvétlil klín mezi černými bouřkovými mračny a vrásčitou hladinou, podobanou deštěm. Vetřelci se v záři leskli. Warren šlapal vodu a snažil se být zticha. Vlna ho hodila na nedaleké vlákno, ale to ho neušklo. Hejňák, kterému patřilo, už byl asi mrtvý. V příboji u lodi jich ale zůstala spousta a Warren slyšel nářek dalších námořníků. Na levoboku se houpal jeřáb a z něj bezúčelně visely záchranné čluny. Warren zkusil jeden spustit, ale kladka se zasekla a za chvíli spadl s ostatními přes palubu. Lodní světla zablikala a zase naskočila. Vlákna už přes vrak splekla pevnou síť. Jakmile někoho omráčila, přestala do nich proudit lepkavá žlutá šřáva a vlákno ztratilo sílu. Jeden z velkých vetřelců před jeho očima stáhl vlákno z lodi a s ním i tělo námořníka. Byl mrtvý a jakmile spadl do vody, zavířila kolem něj vodní tříšť. Ze strojovny se vyvalila pára. Měl dojem, že slyší kvílení dieselu. Levý šroub se na vzduchu točil jako kovová květina. V plátech trupu už vetřelci udělali díry. Loď rychle nabírala vodu. Warren věděl, že stíhačky, které slíbili Filipínci, se sem nedostanou. Byla to strašlivá bouře a sudy s jedem proti hejňákům se musejí pouštět z malé výšky. To Filipínci nerisknou. Najednou se Manamix potopil. Vlny se přehrnaly přes palubu a pod hladinou už zmizel i komín. Černá voda se drala dovnitř všemi otvory, světla zhasla. Z předního průlezu vylétla pára, jako by si odfoukl obrovský mořský tvor. Duševně se připravil na zkázu a myslel na motor, o který se dosud staral. Loď šla rychle ke dnu. Moře natisíckrát odrazilo záblesk bouře. Voda se zavřela, v mohutném trupu praskla napjatá struna. V nastalém tichu mu vítr donesl křik a sténání. Z přídě skočilo najednou tolik lidí, že hejňákům proklouzl. Teď už mají vlákna smetaná a brzy ho najdou. Naznak začal plavat pryč, snažil se necákat. Něco se mu otřelo o nohu. Ztuhl. Znovu.

Zahnal strach, zahnal ho co nejdál. Tam dole ve tmě je ten tvor, vidí jen díky fosforeskujícím pruhům u tlamy. Když zachytí pohyb... Otočila ho vlna. Splýval tváří dolů a nic s tím nedělal. Zhoupla ho další vlna, pak ještě jedna, na chvíličku se ocitl hlavou nad vodou a rychle se nadechl. Nechal proud, ať ho pootočí, dokud nedostal koutek úst nad hladinu. Chladný dotyk na chodidle. Na kyčli. Čekal. Když ho začal pálit hrudník, pomaličku vypouštěl vzduch, aby měl prázdné plíce, až se dostane nad hladinu. Otřela se o něj hladká kůže. Stáhlo se mu hrdlo. Hlavu měl zase pod vodou, bez tíže se vznášel tmou, jen před sebou viděl něco světlkovat jako stříbrné hvězdy. Uvědomil si, že hledí přímo do svítící tlamy hejňáka. Přemohl napětí v hrudi i v krku. Světlkující škleb se přiblížil. Něco chladného se mu otřelo o prsa, postrčilo ho, zatlačilo... Převalila se přes něj vlna, Warren se otočil, už měl hlavu nad vodou, lapal po dechu, v uších mu zvonilo. Byla vysoká, a tak se stačil nadechnout dvakrát, než se nad ním zase zavřela voda. Pod černou hladinou otevřel oči. Nic. Nikde žádné světlíčko. Plavání nahoru raději neriskoval. Čekal, až ho vynese vztlak, a tentokrát nad hladinou něco uviděl. Záchranný člun, Udělal k němu opatrné rozvážné tempo. Nic se o něj neotřelo. Pokud byl hejňák najedený, třeba ho hnala jen zvědavost. Třeba se už nevrátí. Vlna, tempo, vlna... Natálii se a chytil příďové lano. Vytáhl se nahoru a rozplácl se na palubě, až vesla zaduněla o dno. Tíse pádloval za slábnoucím křikem. Proud ho snesl na pravobok. Neodvážil se veslovat, protože havlinky by skřípaly. Než k zvukům dorazil, utichly. Za deštěm se táhla mlha. Ve člunu byla stopa vody a v prknech zela prasklina po útoku hejňáka. U obrubníku ještě držely zásoby. Za chvíli uviděl žlutou šmouhu. Byla to ta žena, Rosa, a jako klíště se držela záchranné vesty, kterou si navlékla obráceně. Ve člunu se držel u dna, aby ho neviděli hejňáci, ale přesto ji bez přemýšlení vytáhl na palubu. Jako novinářku ji znal už předtím, než nastoupila na Manamix. Točila reportáž z plavby pro brazilskou televizi a jela celou cestu z Tchajwanu do Manily. Řekla, že chce vidět boj s hejňáky, a její štáb se v jednom kuse pletl posádce pod nohy. Posadila se na zád, schoulila se a pak začala mluvit. Zakryl jí ústa. Očima jezdila na všechny strany. Warren pomalu pádloval. Měl na sobě džíný a triko s dlouhým rukávem, bavlna ho hřála i promočená. Mlha zhoustla. V dálce slyšeli cákání a výstřel z pušky. Mlha zvuky polkla. Když se trochu rozjasnilo, snědli něco ze zásob. Warren prohmatl prasklinu a zjistil, že se rozšiřuje. Přišel teplý úsvit. Kolem plavaly trosky. Viděli i vyvrácené stromy, zřejmě je měla na svědomí bouře. Pršet začalo, zrovna když první smečky zaútočily na příď. Díky tomu nešlo pořádně mříť a Warren si byl vcelku jistý, že to hejňáci vědí. Kolem se vznášely kusy dalších záchranných člunů, prázdná bedna, tenké lanko, záchranné vesty, láhve. Hejňáci neměli o trosky zájem, zajímala je jen kořist. Nepoužívali nástroje. Jistě nevyrobili loď, které jednoho dne propadly atmosférou a vysadily je do oceánu. Stálo by za to si je prohlédnout, ale kosmické koráby se při nárazu o hladinu rozbily a potopily dřív, než se k nim kdo dostal. Trosky možná hejňáky nelákají, ale třeba je sledují, aby našli trosečníky. Warren věděl, že v okolí žádné hejno není, protože v hejnu vyskakovali nad hladinu a byli vidět už zdaleka. Přesto se hejňáci pohybovali i samostatně, možná jako vyzvědači. Nikdo nevěděl proč, ale byli stejně nebezpeční jako jejich stádní soukmenovci. Při pádlování nedokázal člun řídit dost dobře na to, aby mohl trosky z hladiny sbírat. Do člunu prosakovalo čím dál víc vody a Warren věděl, že jim nezbyvá mnoho času. Potřebují dřevo a budou si pro ně muset doplavat. Pětkrát se vypravil do vody, zaháněl strach a plaval jak nejtížeji dokázal, až naposťesté ho strach přemohl a Warren už ze člunu nevyšel. Ze dvou velkých klád sloupł nožem z vybavení člunu kůru a přivázal na ně přičky. Člun už už ve vlnách nabíral vodu i přes borty. S Rosou řezali a vážali a stavěli. Když dodělali dřevěný rám, člun rozbili a z prken postavili palubu. Většina dřeva šla ke dnu dřív, než ji stačili vylámat, ale krabici se zásobami zachránili. Z trosek vyrval hřebíky. V jasném slunečním světle ale neviděl moc dobře a navíc byl nešikovný. Vyhradili na palubě místo, Rosa si lehla a hned usnula, Warren zatím přitloukal poslední prkno. Všechny úkoly čekaly až na konci dlouhého tunelu a oteklé, otupělé a neobratné ruce mu před očima žily tatní volné kusy. tváří dolů. vlastním životem. Přivázal krabici a os-zahákl se pravou rukou za prkno a usnul

Dvě

Příštího dne pochytil další dříví a přivázal ho k voru, plný bezcílného a nesmyslného vzteku. Mohl zůstat na souši a žít z podpory. Když se přihlásil jako strojník, věděl o riziku, které podstupuje. Vetřelci se poprvé objevili před šesti lety.

Každým rokem potopili víc lodí, na hlubokém moři z dosahu letadel. První zmizely malýchlavně rbáři- To eště nic neznamenal. Pak se hejňáci namnožili a začali se pouštět i do nákladních lodí. Námořní obchod zkolaboval. Tou dobou začali oceánografové a přírodovědci tvrdit, že brzy porozumějí hejňáckému rozmnožování a útočným strategiím. Šlo to pomalu. Studovat je na moři bylo nebezpečné. V zajetí tak dlouho tloukli hlavou o klec, až si vrazili střepy lebky do mozku. Pak začali útočit na větší plavidla. V dostatečném počtu dokázali potopit i obří tankery. Tou dobou už umírali i oceánografové v opancéřovaných výzkumných lodích. Hejňáci dokázali převrhnout cokoli a nikdo nevěděl, jak se naučili rozvíjet taktiku svých útoků. Neměli nijak velký mozek. Objevili se divní hejňáci, zběhové a veliká hejna. Fotografie zachytily úplně novou formu, skákače, menšího přibuzného hejňáků. Skákače sondy zabily až v hloubce dvou set sáhů, kam se hejňáci nikdy nepotopili. Tou dobou už lidé hejňáky zkoumali jen prostřednictvím automatických sond a robotovců. V bezpečí nebyly ani velké kontejnerové lodě. Ropa zůstávala v Antarktidě, v Číně a v Americe. Zemědělské národy si nechávaly úrodu. Složitě světové hospodářství se zhroutilo.

Warren byl v Tokiu a bez práce. Žena ho opustila už před lety a tak neměl kam jít. Když Manamix vyhlásil, že má vyztužený trup a zesílenou výzbroj, upsal se na něj jako strojník. Plat byl dobrý a na moři by stejně jinak práci nenašel. V provozu zůstaly jen křídlové čluny na krátké vzdálenosti, ale ty strojníky nepotřebovaly. Když motor selhal, na opravu nebyl čas, protože na místo se hned stáhli hejňáci. Warren byl strojník a chtěl se držet svého kopyta. O to místo stál. Těžké pancéřování na přidi i na zádi mu připadalo spolehlivé. Nevydrželo ale ani půl hodiny. Rosa se napřed držela statečně. Další trosečníky z Ma-namixu už nenašli. Přivázali k voru další třísky a trámy. S dřevem proud unášel i kotouč drátu a kus hliníkového zábradlí. Z hliníku vyklepal hřebíky a společně zhotovili přístřešek proti slunci. Zprvu pluli na severozápad. Pak se proud stočil na východ. Přemýšlel, jestli s tím budou pátrací počítat. Jedné noci si Rosu vzal tak sebevědomě a s takovou jistotou, až ho to samotného překvapilo. Krmili se konzervami. Zbytky dal na háček a chytil pár ryb, ale byly malé. Uměla umetat tenký pružný vlasec. Warren vyrobil luk a nadále lovil ryby jím. Začala jim docházet voda. Rosa ji schovala do stínu, ale sedmý den už ji přesto mnoho nezbylo. Pila víc, než byl její předěl.

„Musela jsem, omlouvala se mu a stáhla se na druhý konec voru. „Nevydržím to, je mi zle. Slunce jenom pálí, nemůžu...“ Chtěl se ovládnout, ale nešlo to a párkrát ji praštil. Nijak ho to neuspokojilo. Rosa se celé odpoledne krčila na kraji voru a Warren ve stínu přemýšlel. Při jasně vymezeném uvažování si dokázal odpočinout. Dřep si na prkno, houpal se s vlnami, a v sobě, kam se za posledních pár let často stahoval, měl víc než jen vlny a nebe a žhnoucí slunce. V hlavě měl knihy a nákresy a všechno, co znal. Snažil se z toho něco vytěžit. Chemie. Vyřizl do gumového špuntu čutory malý otvor a na dlouhé udici spustil nádobu do moře. V hloubce je voda studená. Vytáhl čturu a položil ji do větší plechovky. Kouřilo se z ní jako z kyblíku na šampaňské. Na čutoře se srážely kapky a stékaly do plechovky. Byly sladké, ale nebylo jich mnoho. Devátý den voda došla. Rosa plakala. Warren se snažil vylepšit způsob kondenzace, ale neměli dost nádob. Kapky jim stačily na lok denně. K večeru téhož dne ho Rosa znenadání uhodila a začala mu sprostě nadávat. Křičela, že je námořník, tak ať sežene vodu a dostane je na souš, kde ona každému poví, jak mizerný je námořník a jak málem umřeli, protože nevěděl, kudy k pevnině. Nechal ji vyrvat a držel se zpátky. Kdyby ho poškrábala, rána by se špatně hojila a to nemělo cenu riskovat. Už dlouho nechytily rybu a slábli. Při vytahování čutory z vody se mu třásl ruce. Nazítří bylo moře neklidné. Vor sténal, ztěžka stoupal na vlnách a tvrdě je prorážel. S palubou neustále zalévanou vodou nemohli spát ani odpočívat. Za úsvitu si Warren v pění všiml rosolovitých mořských koníků, velkých jako nehet u palce. Zíral na ně a snažil se vzpomenout na útržky biologie. Ať už budou pít cokoli s vysokým obsahem soli, konec přijde rychle. Ale něco už zkusit musí. Dal si pár koníků na jazyk a počkal, až se rozpustí. Byli slaní a páchli rybinou, ale méně slaní než mořská voda. Chladná vlaha mu chutnala a snadno sklouzla do krku. Ukázal koníky Rose a společně jich do večera nachytali celé hrsti. Jedenáctého dne konici došli a slunce stále nemilosrdně pražilo. Rosa pro oba z celty vyrobila klobouky. Prežili tak i nejhorší vedra, ale Warren musel se zavřenýma očima sedět pod přístřeškem a přemýšlet. Sítilo v něm pokušení napít se mořské vody a obsazovalo poslední čisté kouty nožku. Pořád si opakoval totéž, aby se nezbláznil. Když se napije z moře, dostane do těla spoustu rozpuštěné soli. Tělo jí ale tolik nepotřebuje a tak se musí většiny zbavit. Ledviny sůl z krve vyloučí, ale to chce minimálně půl litru vody denně. Vlny běžely pod vorem, houpaly jím a Warren do rytmu tiše odříkával: Vypiju půllitr mořské vody denně. Z té tělo získá asi dvě deci sladké. Ledviny ale na vyloučení soli potřebují víc. Vezmou si ji z tkání. Tělo vyschne. Jazyk zčerná.

Nevolnost. Horečka. Smrt. Seděl tak celé hodiny, v duchu omílal stále dokola totéž, stál argumentaci do několika klíčových slov, vybrou-sil ji. Pověděl to Rose a Rosa mu nerozuměla, ale to nevadilo. Odpoledne hleděl do dálky a svět se mu zúžil na zvuky. Řinčení plechovek, šepot moře, duté pleskání vln o dno voru. Ozvalo se zadunění. Podíval se na pravobok. Zčerená hladina. Rosa se posadila. Naznačil jí, ať je zticha. Prkna skřípala, o trám znovu něco zadunělo. Dřív už slyšel pod vorem delfiny, ale ti jen hravě ťukali. Warren vylezl na palčivé slunce. Nad hladinu se vynořil velký zelený tvor, přetočil se břichem nahoru a změřil si ho vypouklým okem. V tupé tváři mu jako rána zela tlama. Zuby měl tenké a ostré. Rosa hrůzou vykřikla a hejňák ji zřejmě uslyšel. Obeplul vor na její stranu. Ječela a obíhala palubu, tvor se ale stále držel kousek od ní. Warren se soustředil na jediný problém: na hejňáka, jeho dráhu a geometrii voru. Když ho nechají dělat, co chce, vyčihne si vhodný okamžik, zaútočí a nejspíš je shodí do vody nebo prorazí palubu. Zelený tvor se potopil.

„Roso!“ strhl si triko. „Vem to triko a máchej s ním ve vodě.“ Klekl si na kraj a předvedl jí, co má dělat. „Takhle.“ Ucouvla. „Ne... ale... to ne...“

„Hergot! Zastavím ho, než se k tobě dostane.“

Zírala na něj, ještě když se hejňák zase vynořil na druhé straně voru. Převaloval se ve vodě, jako by si nevěděl rady s útokem na loďku o tolik menší než tanker. Rosa váhavě uchopila triko. Popoháněl ji, dokud ne-smočila růžek ve vlnách... Správně.“ Warren vytáhl šíp hrubě opracovaný z latě v záchranném člunu. Zařizl ho do špičky a na konec vsadil hřebík. Nasadil šíp do tětiny a zkusil, jak luk pruží. Šíp byl uvázaný na vlasci a nelétal zrovna rovně. Na ryby se nehodil. Přimhouřil oči proti slunci a podíval se přes dlouhé nízké vlny. Na místě, kde se tvor právě ponořil, se ještě

rozbíhaly kruhy. Warren odhadl, že se dravec chystá k útoku, a naposledy si vor zdola prohlíží. Triko neuvidí, dokud se neotočí, a tehdy se ocitne pod Warrenovým rohem voru. Warren natáhl luk, hledal, napínal, čekal... Jako první uviděla nezřetelný obrys Rosa. Trhla sebou a vytáhla triko z vody. Warren viděl, jak něco stoupá málem ze dna oceánu a rází si cestu světlem roztráštěným od zčeřené hladiny. Rosa vykřikla a uskočila. Hlava vyrazila na vzduch, tlama jako rána zela přímo před nimi, Warren vystřelil, drnk, a jak šíp vypustil, upadl na všechny čtyři. Tvor měl dřik pod zábranu, křečovitě pleskal skřelemi a házel sebou. Warren skočil po vlasci, ale minul. „Chyť ten špagát!“ zařval. Hejňák byl omráčený, ale jinak nic. Warren ho nechtěl jen zabít, potřeboval něco víc a tak málem seskočil z voru, jak se snažil tvora popadnout za čenich. Ruka mu sklouzla na slizkou modrou břišní ploutev. Tlama po něm chňapla. Warren využil část její setrvačnosti, aby tělo vytáhl na vor. Otočil se, do boku se mu zařízlo dřevo, ale dostal tak kus hejňákova těla na palubu. Dravec se prohnul v zádech, aby sklouzl zpátky do vody. Warren už vytasil nůž a jakmile mu tvor ukázal bok, rozřízl ho až po páteř. Nalehl na nůž a ránu ještě prodloužil. Hejňák se zmítal, pak natažený ztuhl a napohled se sevrkl. Stáli na voru a hleděli na třímetrové šupinaté tělo. Vor pod jeho vahou poklesl. Z dlouhé rány začalo vytékat něco lepkavého. Warren nastavil plechovku a tekutinu do ní zachytil. Byla řídká a bledě žlutá. Neslyšel, že se k němu Rosa se stkaním izí. Chvilíčku zkoumal chladivou štiplavou chuť. Pořádně si lokl. Vyrasila mu plechovku z dlaní. Zazvonila o palubu. Pěstí ji srazil na kolena. „Proč?“ zaječel. „Co je ti do...“ „Je to svinstvo,“ vyprskla. „Hnus. Nejsou... nejsou normální... nejsou k jídlu.“ „Chceš pít? Chceš žít?“ Zavrtěla hlavou. „Ne... e... chci, ale ne tohle. Mož-Změřil si ji pohledem a Rosa se odvrátila. Z mršiny tekio. Zapřel ji kusem klacku a naskládal pod ni plechovky. Dvě hned vypil. Hřbetní i břišní ploutve splaskly. Ve vodě se vlnily jako křídla. Vystoupilá mozkovna a vykulené oči se k tělu nehodily, ani k nevýrazné splácnuo hlavě. Zbytek trupu připomínal velkou rybu. Někdo mu kdysi řekl, že evoluce vnutila stejný tvar všemu, co se chce rychle pohybovat pod vodou, i ponorkám. Hejňák měl kolem prsních a břišních ploutví silné šupiny. Kůže tu vypadala tvrdší. Warren si nevzpomínal, že by něco takového viděl na fotografiích ulovených kusů. ale články ani filmy nemluvíly ani o hejňákových zvědech.

Měnili se.

Rosa se krčila pod přístřeškem. Jednou, když zrovna pil, po něm hodila nějakou nadávku, ale nerozuměl ji. Třetí plechovku položil na palubu mezi ně. Rozpítval tělo a zjistil, kde jsou měkké tkáně, snadný terč, kudy vedou tepny, žíly a svaly. V hlavě byly velké dutiny, zřejmě měly něco společného se sluchem. V břišním vaku našel stažené vlákno, potažené namodralou svalovinou. Kolem ploutví se pod tvrdými šupinami skrývaly zakrnělé kůstky, nepochopil, k čemu slouží.

Rosa se mezitím přisouřala blíž. Vedro ji zmáhalo. Olizovala si rty, dokud neměla suchý jazyk, a pak se konečně napila.

Tři

Každé ráno udělal zářez na ulomené větvi. Rituální pilování se mu stalo zásadní součástí boje o život. Štiplavá slaná sprška a nemilosrdné slunce mu znemožňovaly vidět přesně. V kalendáři našel pořádek, krásu čísel, schovaných za nekonečným oceánem. Rituálem se jim stalo i zabíjení hejňáků. Na dalšího osamělého zvěda nemuseli nikdy čekat déle než tři dny. Kdykoli se zdola ozvalo bušení, spustila Rosa triko do vody. Hejňák se napřed podíval, pak se otočil a zaútočil, a Warren mu v té chvíli střelil šíp do měkkého masa. Rosa se pak krčila v přístřešku, něco si drmolila a čekala, až Warren mrtvolu vyvrhne, vypustí vodní kapsy za ploutvemi a nakonec i kyselý sirup zpoza očních bulv. S každým dalším úlovkem se něco přiučil. Nařezali celtu, ušili z ní sáčky a v nich ždímalí krev z masa. Někdy Jim pak bylo špatně. Potom nechal maso vyschnout na slunci. To už tak špatné nebylo. Jedli lačně, ale hlavně potřebovali tekutiny. Po každém lovu byla Rosa o něco odtazitější. Zasněně se kývala uprostřed prkenného ostrůvku, broukala si a zpívala. Warren pracoval a přemýšlel. Jedenadvacátého dne plavby ho probudila. Jen nerad se vymanil z lehkého spánku. Křičela. V bledém úsvitu poletovalo něco štíhlého a modrého. Vyskakovalo to z vln a za sebou to táhlo spršku kapek. „Skákač,“ zavrčel. Ještě nikdy žádného neviděl. Rosa vykřikla. Warren zíral mezi hřebeny a údolními vln, mžoural, sledoval, kam ukazuje. Asi deset metrů od nich plaval na hladině šedý váleček velký jako ruka. Zvedl větev, na niž zapisoval dny. Ruce měl oteklé a rozmáčené, kůra mu poškrábala kůži. Pod vorem nebylo vidět ani cítit pohyb. Pohupoval se s vlnami a čekal, až proud zaneše váleček blíž. Uběhl delší čas. Váleček se houpal, ale blíž nepřipnul. Warren se opřel o trámy a natáhl se, kam to šlo. Větvi ještě metr scházel. Sedl si a chvíli odpočíval. Ruce se mu třáslý, svaly ho bolely. Stačilo by pár rychlých temp, otočit se, pár temp zpátky... Ne. Když se přestane hlídat, dopadne jako Rosa. Musí se držet. A neriskovat. Ustoupil. Nezbyvá než čekat, až... Přímou před ním vylétla z vody bílá sprška. Do vzduchu vyskočilo štíhlé tělo a Warren uskočil. Hned sáhl po noži. Skákač ale mířil od voru. Vlétl do vlny, na chvíličku mu zmizel z očí, zase vyskočil a chytil váleček do tlamy. Ve vzduchu se otočil, ohlédl se. Váleček dopadl na vor. Modrobílý skákač se znovu odrazil a zmizel v nekonečně proměnlivém zeleném mramoru. Rosa se krčila pod přístřeškem. Warren opatrně zvedl váleček. Byl hladký a pravidelný, ale něco mu napovědělo, že není opracovaný nástroj. V pěnové šedi byly drobné kazy jako tečky na rajčeti. Na jednom konci měl škvíru, jako by tam patřil střep. Warren ho otřel, zkusil tahat, otáčet konce - rozloup se s mokřým mlasknutím. Uvnitř se skrýval svitek stejného hnědého materiálu. Rozbalil ho. SECHTON XMENAPU DE AN LANS DORFKOPPEN SW BY W ABLE SAGON MXIL VESSE L ANSA-GEN MANLATS WIR UNS? FTH ASDLENGS ERTY EARTH N PROFIL EN CO NISHI NAGARE KALLEN KOPFT EARTH N UMÍ Zkoumal kombinace písmen a snažil se je spojit, aby daly smysl. Odhadl ?p to není šifra. Některá slova byla německy, jiná anglicky a japonsky, ale většina byly buď nesmysly nebo jazyk, který neznal. VESSE L by mohlo být vessel, plavidlo. ansagen - říci? Zalitoval, že si ze služby na moři nepamatuje víc němčiny. Slova byla čistě vysázená jako v novinách, vypálená do šedého pergamenu. Víc ze zprávy nevydoloval. Rosa se na ni nechtěla ani podívat. Když ji donutil, jen vrtěla hlavou, ne, žádným dalším slovům nerozumí. Později téhož dne připlaval hejňák. Rosa neucukla dost rychle a veliký tvor vyskočil z vody. Zakousl se do trika, Warren vystřelil a ošklivá hlava

se vrátila pod hladinu. Rosa to nečekala a nechala se strhnout do moře. Hejňák zkusil uplavat. Warren Rosu zachytil. Vetřelec na ni zaútočil, ale to už ji Warren vytáhl na palubu. Pustil luk. Hejňák se ohnal, vlna luk smetla z paluby, tvor se dostal na vor i ocasní ploutví a Warren ho uhodil větví. Hejňák sebou mlel, ale údery ho brzy oslabily. Warren si počkal a v pravé chvíli ho zabil přesně mířeným bodnutím. Rosa mu pomohla s porcováním. Když hledal luk, začala najednou mluvit. Soustředil se na prohlížení hladiny kolem voru a tak mu hned nedošlo, že mluví rozumně. Našel luk a vytáhl ho na vor. Rosa mluvila o hejňácích, klidně a věcně, jako už dlouho ne. „Hlavní je, aby nám žádný neutekl,“ uzavřela.

„Asi jo,“ přisvědčil Warren.

„Když se o voru dozvědí, připlave hejno.“

„Pokud nás najdou, jo.“

„Posílají zvědy. Hejno poplave tam, kam mu tihle dlouzí ukáží.“ „Zabijeme je.“

„Všechny? Ne. Musíme najít zemi.“

„Žádnou jsem neviděl. Nese nás to na západ, možná...“

„Myslela jsem si, že jsi námořník.“

„Byl jsem.“

„Tak kormidluj ke břehu.“

„To není tak jednoduché,“ namítl Warren a začal jí vysvětlovat, jak je těžké řídit vor, a že ani neví, kde přesně jsou a co je tu za břehy. Pohrdavě pokrčila nos. „Najdi ostrov,“ opakovala. Warren se hádal, protože už věděl, jak na voru přežít, a ze souše měl bezdůvodný strach. Rosa teď mluvila jasně a myslela rychle, jistá si sama sebou. Nakonec to vzdal a pustil se do ukládání hejňáckého masa. Debata ho zmátla. Nazítří připlaval skákač a nechal u voru další váleček. Za okamžik elegantně zmizel. Warren rozbalil svitek. GEFAHRLICH GROSS HIRO ADFIN SOLID MNX 8 SHIO NISHI. KÜRO NAGARE. ANAXLE UNS NOR-MEN 286 W SCATTER PORTLINE ZERO NAGARE. NISHI. Nic z něj nevyčetl. Rosa to bez zájmu také zkusila a pokrčila rameny. Zkusil na pergamen něco načmárat, otázky pro skákače, ale nešlo to. Příštího dne se na západ od voru vynořil hejňák. Rosa vykřikla. Dvakrát je obeplul a pak zamířil přímo k návnadě. Warren vypustil šíp, ale prostřelil. Hrot se zabodl do místa, kde, jak věděl, mají hejňáci jen sádlo. Dravec zaútočil na Rosu. Byla ale připravená, uskočila a hejňák minul. Warren šukl za motouz a vytrhl šíp. Hejňák sebou trhl a svalil se z voru. Potopil se a zmizel. „Nenech ho utéct!“ vykřikla Rosa.

„Nevyplave.“

„Trefils ho do špatného místa.“

„Ale stejně docela hluboko. Třeba chcípne, než najde hejno.“ „Myslíš?“

Warren si to nemyslel, ale odpověděl: „Možná.“

„Teď už nám ale musíš najít ostrov.“

„Pořád si myslím, že tu jsme v bezpečí.“

„Já zasnú! Nejsi žádný námořník a bojíš se to přiznat. Bojíš se přiznat, že nevíš, jak najít zem.“ „Hovno. Já...“ Přerušila ho ale lavinou slov, které nedokázal vzdorovat. Vyslechl ji a nakonec přikývl, protože sám nevěděl, proč chce zůstat na moři. Prostě tady měl lepší pocit, ale nevěděl, jak jí to říci. Když hádka konečně skončila, znovu přemýšlel o druhé zprávě. Něco bylo německy a německy trochu rozuměl, ale zrovna ne těmto slovům. Japonsky se nikdy nenaučil. i když bydlel v Tokiu. Příštího rána se vzbudil hned za úsvitu s vědomím, že u voru něco je. Vlny byly mírné a poklidně odrážely paprsky vycházejícího slunce. Na skleněném obzoru nic neviděl. Měl hlad a vzpomněl si na včerejšího hejňáka. Maso z prvních ulovených kusů zkusil použít jako nástrahu, ale nic nezabralo. Přemýšlel, jestli rybám hejňák smrdí nebo jestli už z oceánu zmizely. Vetřelci změnili potravní řetězec, četl o tom.

Tehdy uviděl v dálce plavat šedou tečku. Proud k ní mířil a za pár minut Warren vylovil další šedivý váleček. Uvnitř stálo: CONSQUE KPOF AMN SOLID. DIAOELEN MA-CHEN SMALL YOUTH SCHLECHT LN3. DERIN-GER CHANGE DÁ. UNS B WSW. SAGEN ARBEIT BEI MOUTH. SHIMA CIRCLE STEIN NONGO NON-GO UMÍ DRASVITCH YOU. Zíral do papíru, dřepěl na palubě a minuty plynuly. Kdyby uměl... „Warrene! Wa... Warrene!“ křičela Rosa. Podíval se, kam ukazuje. Na obzoru byla rozmazaná čára, schovávala se za dlouhými vlnami. Warren se zhluboka nadechl. „Země.“ Rosa vytřeštila oči a rozesmála se. Rty jí zběhly smíchem a křičela: „Jo! Jo! Země!“ Mávala zaťatými pěsti. Warren zamžoural a odhadl polohu břehu vzhledem ke směru proudu. Moře je k souši nezanese. Pustil se do práce.

Vzal větev a ulomil podpěry přistřešku. Klekl si doprostřed voru, vyměřil vzdálenosti dlaní a mezi dvěma prkny vyhloubil díru. Tu vycpal sloupanou kůrou a pak do ní vrazil větev. Byla zkroucená, ale jako stěžeň posloužila. Pak vzal kus překližky z přistřešku a připevnil ho k větví. Do desky vyvrtal otvory na úvazy. Hodil by se mu drát, kterým svázal trámy, ale bude muset vystačit se zbytkem motouzu. Překližka stála ve větru jako plachta a přes úvazy se dala řídit. Vor se ve vlnách kroutil a skřípal, šikovým manévrováním ale dokáže nejnamáhanější spoje šetřit. Dopoledne vál východní vítr. Moc je nepoháněl a země byla stále jen matná linka na obzoru. Warren z rohu voru odlomil velký kus dřeva. Začal ho ořezávat. Nedale- ko se vynořil hejňák a Rosa se dala do křiku. Dal jí facku a nespustil z hejňáka pohled, ani na chvíli však nepřestal ořezávat ulomené prkno. Hejňák je jednou obeplul a pak zamířil na jih. Warren skončil s prací. Okrájeno prkno strčil do díry v palubě a upevnil ho zbytkem kůry. Sedělo špatně, ale dokázal jím aspoň trochu kormidlovat. Po stranách do škvíry zasunul další dvě polínka a Rosa tak mohla do jisté míry udržovat směr. Vor zatočil na jih k pevnině. Minulo poledne. Warren zápolil s větrem i s kormidlem a snažil se odhadnout, kolik zbývá času a mil. Když nestihnou přistát do tmy, proud je odnese a zpátky už se nedostanou. ± cvnou puu po-i noham už licmci iiBK dlouho, že po ní toužil skoro víc než po vodě a po jídle. Houpává paluba jim brala energii ve dne i v noci, za vlnobití nešlo spát a za kus solidní pevné země by dali cokoli... Solidní.

Ve zprávě bylo slovo solid. Znamenalo pevnou zem?

Gefährlich gross něco něco solid.

Gefährlich mu něco říkalo, měl to slovo spojené s nebezpečím. Gross znamená velký. Nebezpečný velký něco něco země? Pak něco japonštiny, pár neznámých slov a scatter portline zero. Scatter. Zahnat? Warren se potil a přemýšlel. Rosa mu podala starý hejňácký řízek, ale nedokázal ho polknout. Myslel na slova a měl dojem, že k nim existuje nějaký klíč, že je v nich skrytá krása. Kornidlo skřípalo o klinky. Země se už proměnila v hnědou šmouhu a Warren si byl vcelku jistý, že je to ostrov. Zvedl se vítr. Odpoledne se chýlilo k večeru. Když ji nepotřeboval, lezla Rosa po voru, broukala si, dojíдалa zbytky a na hejňáky ani nevzpomněla. Nezarazil Ji. Jedla sice víc než byl její přiděl, ale Warren se chtěl soustředit na jediný úkol.

Blížili se k severnímu břehu. Zakormidluje šikmo, aby si před přistáním prohlédli pobřeží. Proud je hnál pryč, ale v podvečerním větru jim překlížka zajistila dostatečný tah na jih. Na jih? Co to tam bylo o...

IWPV. Západojihozápad?

UNS B W S W.

Uns je německy my, tím si byl vcelku jistý. B se čte anglicky be, tedy být. My jsme na západojihozápad? Nebo na západojihozápadě ostrova? Nebo západojihozápad-ně od ostrova? My - skákací. Všiml si, že Rosa dřepí na přídí, nedočkavá, zatěžuje špičku a noří ji pod vlny. Vor zpomaloval, <ilť zřejmě si toho nevšimla. Chtěl na ni zařvat, ale rozmyslel si to. Takhle mu zbude víc času na přemýšlení. Neměl tu nikoho kromě skákačů a jejich zpráv.

Portline. Port je anglicky levobok. Linie na levoboku?

Pokud to dovedl posoudit, připlouvali ze severovýchodu. Zatočit doleva znamenalo na jihozápad. Nebo západojihozápad. Jak za ostrovem zapadalo slunce, rostl jim před očima. Warren mžoural do odrazů na vlnách. Mezi nimi a ostrovem něco je. Na hřebem vlny zahlédl s nejvyšším úsilím něco tmavého. Kolem pěnílo moře. Útes. K ostrovu se tak snadno nedostanou. Bude muset plout opatrně a hledat průplav. Další možnost je nechat vor rozbít o skálu a k pobřeží doplavat. Circle stem nongo. Nevěděl, co je stem, asi hrnek, ale zbytek může znamenat nechodit do kruhu.

Warren přehodil kormidlo. Zasténalo a korové vycpáv-ky málem vypadly, ale Warren ho držel plnou silou. Rosa ho probodla pohledem. Vor se stácel doleva. Přitáhl úvazy a pustil překlížku víc po větru. Smáli youth schlecht uns.

Hejňáci byli větší než skáka-či, ale mohli myslet smaller, tedy menší, v jiném smyslu.

Menší ve vývoji? Menší mozky? Schlecht uns. Něco o nás a hejňácích. Pokud byli mladší než skákací, možná je vývoj teprve čekal. Něco mu říkalo, že schlecht patří do stejné kategorie jako gefährlich, ale nevěděl, jaký je mezi slovy rozdíl. Hejňáci nám nebezpeční? Nikde akce, žádné sloveso. Zahrnovalo uns i Warrena? Rosa se k němu dopotácěla. Vlny jim dorážely na záď, tak se ho chýtila, aby neupadla. „Co? Země! Tam!“ Protřel si oči a podíval se na ni, ale v pološeru vypadala jinak. Uvědomil si, že ji za celou dobu vlastně nepoznal. Její obličej pro něj byl prostě obličej. Nefekli si toho dost, aby za ním uviděl něco víc. „i“ - - „i n.- -“ „-i-i/- -- i.-i /,----. n. - -i,---“ „i V 11.1 ať ULUL, Vrti i CLÍ i. VIII C L.ÍVL11 LiVO-ZV. i i U/1\U HIUOI zelenou hradbu před přídí. Byl to hustý les, do moře přecházel písčnou pláží. Už jasně viděl bílou křivku příboje. Ten hnědý útes... Na pláži se něco hýbalo.

Napřed si myslel, že se ve vlnách kolébá naplavené dřevo. Pak si v písku všiml zelených těl. Plazila se do lesa. Několika se to podařilo. Smáli youth. Mladí ještě ve vývoji.

Tupě sledoval, jak se ostrov blíží. Jen netečně si uvědomoval, že ho Rosa mlátí. „Kormidluj ke břehu! Slyšíš?“ Otoč to...“ „Co... cože?“

„Bojíš se útesů?“ Zaklela španělsky nebo portugalsky. hlas plný zloby a pohrdání. Nepřirozeně poulila oči. „Pořádný chlap by...“ „Drž hubu.“ Stěží artikuloval. Pluli s proudem podél ostrova. „Ty pitomče, říd!“

„Podívej... podívej se tam. Skákací nám říkají, ať ne-přistáváme. Vidíš...“ „Co mám vidět?“

„Ty věci. Na pláži.“

Podívala se, kam ukazuje. Pokrčila rameny a zařvala:

„No a? Jenom dřív.“

Warren přimhouřil oči a uviděl klády porostlé zeleným mechem. Vlny je postrkovaly na břeh, až se zdálo, že lezou nahoru. „Já... nevím.“ začal.

Rosa netrpělivě zavrtěla hlavou. „Chm!“ Sehnula se a našla volné prkno. S funěním ho vytrhla z paluby. Warren zíral na břeh a na místě, kde předtím viděl ploutve, rozeznával teď jen pahýly větví. Vlny je znovu o kus po-posunuly. „Tak si tu zůstaň a chci-pni,“ řekla jasně Rosa. „Já ne.“ Byli už jen pár metrů od útesu. O kameny se tříštily vlny. Pod vodou bylo vidět šedé korálové měřčiny. Mezi stíny se objevil písčitý průliv. Mělký, ale přece... „Počkej...“ Warren se zase zadíval na pláž. Jestli se mýlí... Kmeny se posouvaly po pláži vlastní silou. Díry po sucích jsou něco jiného. Rány? Napínal zrak... Rosa skočila k útesu. Vylezla na vytržené prkno a rozhodně zamířila do průlivu. „Počkej! Myslím, že hejňáci...“ Přes vlnobití ho neslyšela. Vzpomněl si na dlouhé dny... na skákače... „Počkej!“ zařval. Rosa už proplula do lagun za útesem. „Počkej!“ Mířila ke břehu. Místo klád teď na pláži viděl něco nechutného. Zavrtěl hlavou. Zrak se mu pročistil. Nebo ne? napadlo ho. Už si nebyl jistý, co vlastně Rosu na ostrově čeká. Proud ho nesl okolo ostrova. Vítr sílil. Cítil ho na kůži jako připomínku, slunce zapadalo. Automaticky zakor-midloval dál od útesu, na západojihozápad. Když se otočil, už skoro nerozeznal, jak se ty věci sunou do nového domova. Šikmé paprsky se v čerstvém větru odrážely na tisíce zrcadel vln. Zíral mezi odrazy.

Klády na pláži... Překlížka se stočila, zatahla za úvazy a Warren srovnal úhel. Nabíral rychlost. Když za ním večer prořízl řev, ani se neotočil.

ČÁST TŘETÍ 2056 Ra

Jedna

Nigel se díval, jak si Nikka pečlivě upravuje kimono. Bylo z hnědomodrého brokátu a podle tradice o deset centimetrů delší. Nikka ho zvedala, dokud nesrovnala spodní lem s patami, jednou, podruhé - při pátém pokusu přestal počítat a jen láskyplně sledoval, jak se nakrucuje před zrcadlem z leštěné oceli. Přepásala se červenou hedvábnou stuhou a uhladila záhyb. Pak přišlo obi: široká tuhá šerpa, dlouhá pět metru. Omotala ji kolem sebe ve výšce prsou, zamračila se a zkusila to znovu. Pokaždé, když ji při té ceremonii sledoval, mu připadala uhlazenější a ukazovala víc z její duše. Zabuřel něco pochvalného a Nikku opustila nerozhodnost, pevně obi svázala dvěma tkalouny. Když dokončila nanášení vrstev a vyhlazování skládů, zkusila bronzovou přezku. Stiskla rty. Rozhodla se pro onyxovou sponu. Otočila se, ověřila výsledek v zrcadle. Následoval hřeben ze slonoviny, tradiční rdol už měla hotový. Nebyla spokojená, zkusila tedy bledý voskový hřeben. Potom jasně žlutý. Znovu slonovinový. Miloval ty zasněné chvíle, kdy v ní vycházela na povrch dětinská podstata. Lancer takové křehké mezihry žehlil a nahrazoval je rozhodnými jistotami. „Jistě máš největší šatník na palubě.“

„Stojí to za to,“ odtušila a připevnila si zón z opředěných hůlek. Usmála se, protože věděla, že i on tuší, jak jsou jí tyhle chvíle drahé. Zaklepání. Šel ke dveřím, Bob Miliard a Carlotta Na-vová zřejmě přišli dřív. Lodní konference začíná za deset minut: čas vyhrazený společenstvu. Na Lanceru fungovala přímá demokracie. Kdykoli to šlo, převáděla se pracovní rozhodnutí na nejnižší úroveň, aby se na nich mohlo podílet co nejvíc dělníků. Složitě strukturované předivo sociálních a politických sil bylo dokonalejším potomkem dávného hesla vlastnictví výrobních prostředků dělníkům! bez autoritářských vůdců, které Marx v původním modelu ponechal. Byl to pružný model, Nigel se mohl věnovat třeba astronomii, když se občas vyjádřil k přízemnějším problémům. Detaily pak dopracovaly malé kolektivy. Lodní mnohostranná sociální výměna míchala všechny pracující do beztrždní kaše. Třídní rozdíly skoro vymizely. Velící důstojníci jedli stejnou sličtu jako ostatní a stejně beznadějně na ni nadávali. Nosili stejné modré kombinézy a neměli žádná privilegia. Nigel měl jisté výhody díky věku, nikoli postavení, pokud to šlo, vymizely i hodnoty. Ted Landon předsedal Sněmu, ale jeho hlas měl stejnou váhu jako hlas neznámého montéra. Nigelovi se to líbilo. Socialistický eintopf bez hmotné motivace, protože Lanceru se stačilo vrátit na Zem, aby měl úspěch. To zjednodušilo sociometrickou analýzu: společenstva založená na dohodě byla stabilní. Nigel nehleděl na časté žádosti, aby se na rozhodování podílel větší měrou. Komunitu měl rád i přes nedůvěru k její uhlazené fasádě a úzkostlivé chápavosti. Lodní konference ho ale dokázaly vtáhnout do kolektivu. Chytří mladí lidé měli energii, „Nazdar.“

Carlotta ho políbila. „Koukám, že sis nechal zase vyhladit tvář.“ „Ne, radši jsem se nechal rovnou nabalzamovat. Jak to vypadá?“ „To jsi celý ty, miláčku. Když se směješ, máš kolem pusy vrásky nebo melioraci?“ Bob mu žoviálně stiskl ruku. „Bude se večer něco dít?“ Nigel donesl pítí.

„Přehlídka sexu pokračuje o dva vchody dál volnými sestavami.“ „Tam bys ho nenašel,“ poznamenala Carlotta. „Nigela vždycky úplně vyčerpá boj s pokušením.“ Nigel jí podal drink. „Horkokrevnej kluk. Počítám, že si večer skočíte na panáka se skotskou?“ „Si. Když do sebe hodím pár skleniček, máš daleko větší smysl pro humor.“ „Vy dva!“ Nikka zavrtěla hlavou. „Člověk by málem neřekl, že jste spolu něco měli.“ „Obřadní námluvy vyšších primátů,“ poznamenala Carlotta a pořádně se napila. Přejela Nicce po kimonu. „Madre! Vypadáš v tom tak E-vndně.“ Nigel se zamyslel, proč to ženy pořád opakují, když by Jejich svůdnost měli hodnotit spíš muži. Zvláštní, ti o tom nemluví. Tentokrát ovšem jeho zobecnění pokulhávalo. Jakmile se dotkli, vrátila se jim stará známá smysl-nost. Díval se, jak Carlotta přistupuje k Nicce, lichotí jí rychlými větami, odstupuje od ní a zase k ní přistupuje, aby ji vytáhla z ulity. Pružné husté vlasy za ní povlávaly. Na rozdíl od nich se Carlottiny velké hnědé oči tance zdržely. Líbilo se mu, jak se dovedou nestoudně upřít na cokoli, co ji zaujme. Nikka na ni neměla náladu, po klidném rituálu oblékání tu na ni najednou bylo moc rušno. Utekla tedy do kuchyňky nachystat předkrmy. Carlotta natáhla ruku, jako by ji chtěla zadržet, ale včas se zarazila. Otočila se a upřela zrak na trojici sunsomi. Nigel viděl, jak napjatě mhouří oči. Měla v sobě nějaký zásobník energie, který mu unikal. Hluboko uloženou oporu osobnosti. Což dokazuje, že se ženou se nestačí vyspat, aby do ní člověk pronikl. Bob spustil proslov o pracovní politice a Nigel byl rád, že změnil téma. Opakovalo se slovo konference. „Hmm,“ zabuřela Carlotta a zase se obrátila na Nikku. „Co děláš po poslední výměně míst?“ Vcelku nevinné téma. „Každou chvíli něco,“ odrazila ji Nikka přívětivě. Ni-gel v odpovědi poznal starý japonský zvyk, i když u ní se objevil až na Lanceru. V tomto případě byla nesvá, protože kryla drobný podvod. S Nigelem se dohodli, že si v práci navzájem tajně vypomohou, aby zvládli plnit normy. U nejstarších členů posádky to nebylo nijak neodpuštělné. „A ty?“ „Systémovou analýzu mikrobiologických vzorků z první sondy.“ Nigel se zeptal: „Dokud neskončíte, nemůžeme dolů?“ Carlotta se rozesmála, v očích jí zajiskřilo. „Bob už nás honí týden. Máme spoustu výsledků...“ „Ještě víc,“ zabuřel Bob.

Carlotta se zamračila. Třeníce mezi sekcemi ohledně data přistání? „No, musíme toho prozkoumat tolik, že ani nevím, jak za pár neděl najdeme paralely s pozemským ekosystémem.“ Další zaklepání. Nigel šel otevřít. Už by měl nechat otevřeno. Pořád mu to připadalo divné, ale právě taková rozhodnutí, jako kdy se lidé vypraví na povrch planety, se dělala na konferencích u večere. S odzbrojující nenuce-ností. Analytici to potvrdili. Formální aparát jen posvětil hotové rozhodnutí. Elektronická demokracie v trepkách. Pro lidi vychované v mocenských pyramidách neuvěřitelná představa, přímo neuvěřitelná. Za dveřmi stáli tři lidé, které skoro neznal, překypovali dobrou náladou a byli na první pohled hotovi přidat svůj hlas k silicímu šumu na chodbě, přicházeli další, věčné pokřikování primátů, hlasy lodi-Tohle si šlehní, jde o moment hybnosti-Tihle mikrobi, nikdy jsem nic podobného neviděl. Žerou prach. Velký jak bičikovci. Povídal, že když se jí to nelíbí, ať si nechá překopat bradu, jemu je to volný. Přišla o čelist, když rupla ta zarážka, pamatuješ na ten průser v doku C, zůstal tam Jaké Sutherland a jí to vrazilo bradu až do oka, vyndávali jí třísky z rohovky--opakujou se tu v celý biosféře stejný chemický figury, jako naše pravotočivý a levotočivý cukry a dlouhý molekuly. V celém vesmíru můžeš stejně využít jenom pár atomů, ne? Tak není divu, že na Isis jsou základní postupy stejný jako u nás, i když tady mají v cukrech pět uhlíků a šest fosfátů, a my v ATP jenom tři. Objevili jsme i bázi, podobnou jako je naše, i když rozdíly najdeš. Prokrista sem si myslel, že se podělá, když z ty buňky nedostala a čtyřku,

na další poradě řádila jak fúrie, ale stejně se vrátila na frézu. Může se tam posrat. A čtyřku dostal Ruby a já povídám dobře jí tak, krávě--drží se to prachu, jako by to byl oběd zadarmiko. Žerou ho. Páteř ekologie. Zavrtají do prachu panožku a šup, vysajou sulfáty rovnou v pevném stavu. Vůbec nepotřebují roztok! Takže život nepotřebuje vodu. Proč, když ji nepotřebuje ani martini?

Ty prckové prožijou celý život bez kapky vody. Na planetě samozřejmě voda je, ale ne u Oka. Biosféra tudíž bere energii ze sulfátů, chudáci, žerou prach-Chudinky dřou jak černý pro jedinej erg.

-v záplavě technických řečí couvá a prohlíží si Car-lottu, vidí napjaté vrásky u očí a touží je nějak smazat. Bylo by daleko lepší, kdyby všichni tři vklouzli do starého života, spokojení se slábnoucí ozvěnou někdejší vášně. Otáčí se, viditelně hledá slova, lehce se mračí, rty stisknuté, tupý nosík se jí stahuje o milimetr níž, blíží se Nikka, Carlottě hraje v tváři rtuť, dotýkají se a Nigel vzpomíná, jak je to k sobě zpočátku instinktivně táhlo, dělily se o práci, žily spolu, když Nigel spal v ulitě. Vymění si slůvko, Carlotta na něj pohlédne, protáhne se, jak ho učila uvolňovat napjaté svaly, Nigel v tom plyném pohybu spatřuje důvod, proč za poslední léta ztratil schopnost vidět do ostatních. Teď je to moc těžké, příliš to zavazuje. Nikku a Carlottu zná, ale rozumět Tedovi nebo Alexovi je už moc velká práce. Naučil se to od marginiského počítače a díky tomu prošel byzantským dvorem ISA: rozuměl šéfům, za slovy techniků nacházel skutečný význam, hrál pro ně ostříleného astronauta. A bavilo ho to, byl v tom dobrý. Ještě léta si pamatoval rozzářený ksicht každého montéra. Ale teď... Docházejí mu zásoby, nedokáže je využít při konferenci ani na semináři. Vhledu je schopen jen výjimečně a ještě se většinou odře o naježená tajemství, která lidé nosí uvnitř. Carlotta Nikku bezmyšlenkovitě hladí po ruce, zase poslouchá proud žargonu, Nikka jde k němu-Když Carlotta přišla, byla napjata. Možná uražená.

Mezi ní a Bobem nic nebude, jestli myslíš na tohle.

Vlastně nemyslím.

Řekla bych, že sama neví, co ji trápí, nedokáže o tom mluvit, ale podívej, jak se nutí do smíchu a pořád po nás kouká. Představ si, jak to vidí ona, jsme spolu snad už od pleistocénu a ona je vždycky poslední, ta navíc.

Zvláštní, že o ní mluvíme spíš teď než o samotě.

Stará dobrá konference, všechno vyplave na povrch...

Mícháš se mezi lidi, vypadá to jako bezcílné bloumání Špehuješ?

Bloumání ano, ale ne bezcílné.

Líbí se mi ta směs-Jde o to, že z biochemického hlediska si dost zacházejí, využívají všechno, co mohou, když se sluneční světlo rozptýlí v té prašivé vrstvě. Na povrch se nedostane ani tolik LV, aby stálo za řeč. Chudák biosféra, sbírají tam foton po fotonu, aby získali dost energie, pak se chytí vody u oceánu, zahodí kyslík. Bože, to je strašná práce -Petrovski spočetl, že biosféra je tu starší než ve Sluneční soustavě, fakt stará, určitě pět miliard let, zjistil to z nahromaděných těžkých prvků--prach přenáší energii k větším živočichům, využívá elektronové donory v sulfidech, docela chytrý, když vez-meš--lítají ve větru, žerou prach, prťaví mikrobi na cestě z Oka k moři--stejně si myslím, že máš nejsladší prdelku ze všech kluků v montérkách-Mám dojem, že už jste toho z biosféry rozlouskli dost, tak nechápu, proč nás už nepustíte dolů. Bob není tak hloupý.

Poslyšte, když necháme specialisty, budou se v tom vrtat navěky, už chceme pohnout prdelí.

Trošku ji zmáčkni a uvidíš.

Tvrďa ekologie, jo, to myslím vážně. O maličko mň světla a bylo by tu mrtvo jako na Marsu. Bio si může strhnout prdele aby se dostali pod ten prach. Na to je příliš brzy, ještě nevidíme špičku potravní pyramidy. Kurva tady není co pít, měl jsem jít k Nguyenovi. Podívejte, to se člověk zamyslí, jak může konference fungovat, když se lidi nechají unést, na lodi je chlast a dokonce drogy. Ten? Jsou splachovací. Mele pantem, ale když dojde na hlasování, už je pod obraz-Podívej se na bičikovce nebo na vlastní spermie, ty mají taky ocásek, bičíků plné koule, oprávněně proslavené, příteli

Ne, díky, to není nic pro mě táhnou proti proudu jako lososi. Příběh mého života a když mě ten pošuk nechá domluvit, zvenku připadá devět vláken na jedno uvnitř bičíku tenhle poměr, jedna ku devíti, je stejný v tisících pozemských organismů a nikdo nemá páru jo, je dobrá, kočka, ale moc o tom nakecá nejlepší vysvětlení je ne-originální bůh. Už byl u-navenej nemůžeš být trochu víc zticha, pořád slyším, co říkáš v tomhle poměru nevidíme žádnou evoluční výhodu, ale možná kdysi, když začal sex, měly buňky s devíti vlákny prostě kliku a vyhrály už sis dost našnupal? držte ho, mluvte dospělí no dobře, takže jedna ku devíti rychle mi dej pus, mám jedna ku devíti když chceš mě, ber i můj poměr slyšte, promluvila královna proto na Isis u těch pra-cholezů hned hledám bičíky a vida - díky, piju tu věc s rumem - mrknu do elektronového mikroskopu a mrskají se tam bičíky, jenže když je rozřizu, mají sedm vláken na jedno, ne devět. Otázka tedy zní: co je tak kouzelného na lichých poměrech? stejně mi to přijde podezřelý dva případy nejsou statisticky významné, pusů třeba se liché počty mají za co chytit a v čem je výhoda? větší síla? možná se to povede, i když dáma nemá zájem ty mi něco vykládej o antropocentrismu třeba se potřebují mít čeho chytit, ne, Nigele? nikdy se nemíchám do mimozemské pornografie něčím se drží prachových zrněk, když je vítr nese z Oka přes hory do moře, požírají sulfidy a prach spadne v té cykloně u moře

Úžasné, už mu to začíná myslet potřebujeme ale před lidským výsádkem vědět tohle všechno? Studiem té biochemie bychom strávili rok Já ne No tak, už jsme na orbitě celé měsíce, to snad stačilo I když máme Boba všichni rádi, držel bych se spíš Nigelova úsudku Díky, ale nedělá se právě proto ta konference?

Ten pitoměj prach, kdybychom tak mohli vidět víc.Třetí sonda našla úmore spoustu mikrobů, ale pořád uvažuju Jo, vypadá to, že ti prckové jsou základní potrava větších živočichů na celé planetě, takže musíme zjistit, kdo z nich žije Chceš říct, že mají jen přenášet chemickou energii a tím to hasne? Jasně, v Oku nasáknou fotony, vyrobí správné u-hlokyslíkové sloučeniny -a pak spadnou do horských údolí, kde žijí em-kasprávné

Zvláštní energetický vektor, tahat biochemickou energii ven z Oka. Nechápu, jak se mohla taková ekologie vůbec

vyvinout Všimla jsem si

Tohle není New Jersey, miláčku

Je to sakra neúčinný proces s velmi malým energetickým potenciálem -biosféra nemá jedinou slušnou kartu Bůh je vynalézavý Jo, a tady měl víc času

Nad biosférou starou pět miliard let člověka napadne, co všechno se může stát Vy dva si o výzkumu promluvte s Bobem, když vám zbude čas -Jasně, blížence Kurva, ten šňupeč má říz, ne? Co jsem to říkal? Mluvení nech na mně Nigele, Nigele, něco ti povím, ty s tím něco uděláš, byl jsem tak nasranej, že bych nejradši přejel ropuchu sekačkou na trávu -Stěžuj si spíš Tedovi, já toho moc nez můžu

Jasně, ale chápeš, utrousíš slovíčko

Nic neslibuju, ovšem jestli ti jde o posluchače

No tak, můžeš ho vyšoupnout ze židle, kdykoli se ti zachce, všichni pro tebe budeme hlasovat. Nesmysl, na to zapomeň, to je kravál, kde jsme to Toho vodopádu dojmů si váží ze všeho nejvíc. Prochází chodby, nakukuje do pokojů, nikde se nezdrží--ano, znám ho, je z generálního štábu, dělá s Tedem, docela milý, ale strašně vlezlý--no, hm, taková šerednost je nejspíš přírodní antikoncepce. Zapomeň na to. Jestli tě ale napadá nějaká jiná, noc je ještě mladá--přišla ke mně a všechno mi to pošeptala, což je skoro pocta, protože takováhle ženská určitě nepovažuje za nutný jen tak šeptat --Evoluce kráčí různými cestami, proto nemůžeme najít rádiové zdroje zkoumáním základní biochemie, ne když přes ten prach nic nevidíme. Výběr má divné důvody. My dva třeba nosíme brýle, protože krátkozrací muži zůstávali doma, když šli lovci na zvěř, flákali se v jeskyních, malovali na zdi a užívali si života. Množení nejsilnějších je nesmysl, nikdy nevíš, kdo je skutečný otec, a proto se tolik vyplácí obdělávat co nejvíc polí. Krátkozrakost vyhraje. Evoluce nechte naše učebnice, má vlastní--nemáš už dost? Ten rum není rum, ale spidmeer a ty začínáš vypadat jako humr--potřebujeme výzkum na místě, na ty biochemický sere-petičky se vyprdněte--jo, podle mě tu máme moc chytráků a málo chlapů--je to oxidoredukční cyklus, tam dole v prachu to koule stejné jako my, jenom s menším ziskem. Na vyšší úrovni už musejí produkovat škroby, i v tomhle mizerném světě. Kyslík utíká a dýchají ho ty emka, ale fakt se mě neptejte, jak z toho může někdo vyžít--nechápu, proč mi musí málem utrhnout hlavu za jeden zvrhnutý vzorek--Jestli jsi nás kontaminoval těmi sporami, tak s tebou zatočím--nekontaminoval. A proč bych to měl kontrolovat, tohle neříkej--někdo ty uzávěry odšroubovat musel.

-tak se nekoukej na mě, když-tohle má být konference, připrav se na hlasování, ale nikdo se neptá, co chci já -hlavně si zjisti, o co běží, aspoň chvíli poslouchej-povídám, když ti tvorečkové dýchají, mají maličký mě-chýř a ten vyloučí prach, než přejde vzduch do plic--Fakt pomalé, asi dva nádechy za minutu, já to viděl

-nejsou větší než prst, malá havěť, výborně zařízená na požívání těch prachožroutů. A tu zase žerou ti, co jsou jako ruka -S tím? Jenom rychlovka, šup tam, šup ven-No tak, Elinor, civilizovaná žena si neodpírá potěšení a tohle bude--když vy se tady plácáte po zádech a bádáte, někdo taky vynáší smetí, vaří, oře a dělá všechno ostatní, takže do toho taky chceme mluvit a nedozvědět se jenom drobky jednou tejdne, když posíláte hlášení na Zemi--opakuju ti, že když si našetříš, budeš mít vycpanýho ptáka jako on, stačí trochu zmáčknout Dexteru na marodce, tv izvičky si „otmě nikdo nevšimne Zaplul do skupiny kolem Teda Landona a počkal si na přestávku. Pořád přijímal změt' hlasů a tak mu i vlastní slova připadala cizí, součást proudu. -Tede, musíme dolů, podívat se na to zblízka.

-Přibrzdi, teď není čas na technické detaily, Nigele. Kdybys chodil na zasedání, věděl bys, že... -Stejně se tam stojí, tak nevím, proč jim říkáte zasedání, ale přehrávám si záznamy. -To rád slyším. Samozřejmě zkoumáme všechny možnosti a hledáme nějaký bezpečný způsob. -Ten je snad jasný.

-No, pár hlasů volá po aktivním výzkumu - to se radarem zkoumá vnitřní biochemie emek... -Zní to strašně.

-Samozřejmě existuje pasivní alternativa, za tou stojím já, totiž rozmístit na chráněná místa servokamery a točit emka, když půjdou kolem. Tento návrh má i podporu štábu. -Jenom kamery? Pošlete chodící roboty. Potřebujeme pohyblivost.

-V delším časovém horizontu samozřejmě ano. Chodíce máme připravené. Panebože, jsme připravení na všechno, co si na Zemi dokázali představit. Máme i ponorky - pro případ, že by Isis byla pokrytá mořem. Vedle Teda se objevil Bob a divoce kýval hlavou.

-Chodiči? Furt lepší než sedět na fleku.

-Tede, podle mne je technicky možné vyrobit fólii na odrážení rádiových vln. Schováme do ní chodíce. -Co ty na to, Bobe?

-Jasně. Chceš to vyladit, aby odrážely signály od emek?

-Přesně tak. Rozptýlit odrazy, aby vypadaly jako obyčejné kameny. -Lepší než se někde krčit a čekat, až něco poleze kolem.

-Možná by šla ta fólie naprogramovat, aby se odraz časem měnil. Tak by si emka nevšimla, že je sleduje pořád stejný balvan. -Může být. Musím se mrknout na specifikace.

-Výborně, přidělím ti lidi.

-Moment, Nigele. To je Bobův obor. Nemůžu...

-Dobře. Bobe, hlásím se jako první.

-Počkat počkat...

-Je to můj nápad, hoši. Mám nárok na trochu zábavy.

-Tím výsadem bych si nebyl tak jistý. Myslim přistání. Nevím, jestli na to ještě máš tělesně, Nigele. -Nepochybně. Ale většina chodičů se řídí na dálku, ne?

-Samo. Musí. Nemůžeme si dovolit poslat dolů tolik lidí. Tedův tým spočítal... -To je v pořádku, Bobe. Nemusíme Nigela zatěžovat detaily. -Musíš pokrýt co největší území, Tede. To ukázal tvůj vlastní průzkum. -Jak ses k téhle části dostal? Bude zveřejněna až...

-Jenom drby, věř mi.

-Hm. Vypadá to na pořádný informační únik, Bobe. Fajn, když už to stejně víš, pošleme dolů pár kluků s nářadím a roboti se budou řídit odsud. Odpadají logistické problémy. Pětihodinové směny. -Dobrá. Ale stejně se vyskytnou prostoje. Nikdo nevydrží moc dlouho připojený k mašině, zvláště při zpoždění z planety sem a zpátky. Tak zaříd' přestávkové směny pro externisty jako já, Můžeme držet stráž, koukat, jestli se něco neděje. Hlídkovat. -No, to se mi moc...

-Má pravdu, Tede. Když bude jenom hlídat a nestane se nic... -Mockrát ti děkuji, Bobe, že ses mě zastal.

-Moment, ještě jsem neřekl, že můžeš.

-To je od tebe milé.

-Nigeie, už dosel rum a...

-Není to rum, láska, ale spidmeer.

-Hele, počkat...

-V každém případě došel a pokud budeš tak hodný...

-Jistě. Výborné vyrušení. Bobe, máš hanebně prázdnou sklenku, donesu ti... -Ale počkat...

-Nic se neděje, Tede. Pojď si dát trochu...

-No moment...

Dvě

Nigel se ošívá, sondy a snímače ho svědí po těle. Je připojený k elektroneurální síti a jen nejasně vnímá stísněnou rakev. Čeká, až se v něm rozvine Isis. Tak... už to začíná. Bude zavřený v dusivém sevření stroje, ale má dobrou vůli nepřijímné pocity protrpět pro novou zkušenost. Tak... Sune se z garáže, ochranný oblek chrastí. Hydraulika píská a Nigel vstupuje na kůru planety Isis. Vidí hnědou a růžovou, poryvy větru víří prach, cyklon z Oka ztrácí po třídní bouři na síle. Všechno je pod růžovým povlakem. V optickém spektru vidí asi na deset metrů, v infračerveném na třicet, v ultrafialovém jen vlastní rukavice. Kde jsou emka? Táhle, říká mu displej před očima. Za pískajících tabulek po předchozích výpravách, za majáky v šeru. Mění vektor. Stroj se přetáčí, velké tlapy se zakusují do spečených silikátů, keramické pláty čtyř nohou na krustě skřípou do ticha. Nigel dostává oddělené signály z obou světů. V odhlučněné krabici na Lanceru cítí reakce servomotorů, které zesilují každý pohyb. Zároveň se k němu přes tisíce kilometrů nesou vjemy z čidel hydrasteelového robota, když leze přes pahrbky a přes kameny, dva motory posouvají nohy a na dalších dvou stojí. Všechno se zaznamenává na zálohovací pásky, shromažďuje data a hledá orientační body, známé lidem z velení, ale pro něj nové, protože je tu poprvé.

Zrezivělý svět. Kolem letí železné vločky, olizují mu čochy, mezi nimi ve vánici bílé šmouhy oxidu siřičitého - tolik kyslíku je vázáno v hlině - vítr žene prach. Za hřebenem se náhle rozzáří infračervené pásmo a Nigel zapíná zesilovač, kamery hromadí fotony a zpracovávají je, mažou turbulence a víry prachu, zužují záběr a zvětšují měřítko, protože Nigel ví, že se mraky rozestoupily jen nakrátko, takže má na rozhlédnutí jen chvíli. Vidí údolí, které si už uložil do paměti, porovnává ho s mapou a otáčí se za pohledem, vzdálený příkop se tyčí jako zubatá čepel, rozprostírá se před ním černý čedičový splaz, v roklicích se tísní tráva a zakrslé keřky, tisknou se k těžké půdě, kterou vítr neodvane. Míří dolů, boty mu cvakají na kovové hornině, světlo z Ra na chvíli proměňuje nebe v jahodové zrcadlo země. Z hory nalevo stoupá dým. Na východě v hřebeni dřímá žár, pec plná lávy a čpavku, z kaldery stoupá pára, nová vlhkost do větru, hradba proti prachu z Oka. Písek mu pod nohama chřestí, kráčí dál a neodbytná písnička rádiového šumu, kterou už přestal poslouchat, se náhle mění. Je to chromatická melodie, to už ví, ne západní diatonická stupnice, takže Nigelovi vůbec nepřipomíná hudbu, i kdyby dokázal vypustit dlouhé pauzy a složit k sobě jednotlivé kratičké tóny, teď se ale změnila a přitáhla jeho pozornost. Rádiové bzučení podle údajů na displeji zrychluje, k stálému vzoru se přidávají další amplitudově modulované pulzy. Kde jsou? Místní čidla, schovaná ve skulinách, aby si jich emka nevšimla, mu posílají změřt bodů. Táhle: emka vysílají k nebi své složité poselství, k vzdálené neviditelné Zemi, která zrovna vykoukla za Ra. Většina jich ale spí, nevysílá, i když podle trojrozměrné mapy se některá pomalu pohybují. Nigel zapíná odhad trasy, zjišťuje, že ho emka uvidí až za pár hodin, a bez váhání vyráží do údolí, stroj protahuje pohyby, jde s ním přes šedivý balvan dolů z chlazeného hřebene, skáče, gyroskopy udržují rovnováhu, křup! dopadá na zkornatělou zem, skáče nízko, aby si ho nevšimlo velení, ale přesto dost rychle, pozornost soustředěnu na prachovou mlhu, pod nohama vnímá ležaté stromy. Mikrofon snímá odnepamětný dech větru z Oka a tenčí cvrčení drobných tvoreček na útěku. Po pár metrech se zastavují vyčerpáním, naslouchají, sbírají síly a nedostatkový kyslík. Sírová bouřka z Oka zkazila vzduch víc než obvykle a veškerý život zpomaluje. Nigel běží. Míjí jednu z podivných opracovaných mohyl, nepochopitelné dílo elektromagnetických tvorů. Několik z nich mohly nedávno přestavovalo, bavili se přitom v mikrovlnném pásmu. Zené se mezi pahorky, nehledí na spotřebu energie, běží, řinčí, natahuje oči do prachové vánice. Písnička mění melodii. Nad ním se v korytě objevuje jasně žlutá záře: láva. Prodírá se sedlým prachem, Nigel funí, námaha ho začíná unavovat, kluše dlouhou strží na dno pustého sírového údolí. Objevuje se stín, zase mizí, Nigel ztuhne, napolo skrytý za kamenem. Když za závojem prachu sleduje modrý stín, ježí se mu chloupky v týle, stín má čtyři nohy - podle jednoho biomechanika to jinak nejde - tyčí se před ním, náhle blízko, poryv větru pročistí vzduch. Veliký. Tichý. Nehybný. Jen hlava sebou škube, otáčí se, vysílá mikrovlnné pulzy, Nigelovi se vyhybá. Kůži má vetřelec voskovou a hrubou, kosti prosvítají tak jasně, že má Nigel dojem, jako by viděl dovnitř do tvora, rozeznal šlachy, žebra, křehký kostěný koš kolem břišní dutiny, tuhé dlouhé nohy, nejistou chůzi po hmatu. Nigel nechává tvora odejít, dokud z něj nezbude jen nejasný obrys, a pak se vydává za ním. Nahoře olizují skálu žluté prsty. Mikrofon zachycuje pěnívé bubláni vulkánu, o pár set metrů dál se plazí lávová řeka. Čidla hlásí vyšší teplotu. Nigel sleduje emko. Po levici se mu objeví skvrna, roste, zaostřuje se, tyčí se nad ním. Nigel se krčí, umlčuje mechanický bzukot, zadržuje dech... Nigele, jak to, že jsi sešel z

hlídkové trasy? Zrovna jsem projel všechny stanice. Ramakristen řekl, že všichni zůstanou na svých místech, než přejde bouřka, ale ty... „Tiše, Bobe, ohlásím se později.“

Co tím myslíš, později? Chlape, jsi tři sigmy od svého stanoviště. „Jsem ve spojení, Bobe. Pošli můj signál Tangovi.“ Spěšně ustupuje prachovou bouří a oba stíny odcházejí na sirkových nožkách, rychleji, než je kdy viděl v 3D. Hranaté hlavy se otáčejí a Nigel slyší prskání, širokopásmovou směs mikrovlnných pulzů a harmonických tónů. Prokrista, Nigele, všude kolem tebe jsou emka. Jak ses tam dostal a proboha proč?

Nigel zapíná barevnou pohyblivou mapu a vidí, že se všechny body stahují k němu - ne, přímo k němu ne, ale asi sto metrů na východ od něj. „Něco se děje.“ A to právě nemá! Jsi tam, abys držel pozici, a ne...

„Co říká rádiová mapa?“, bručí Nigel, aby Boba odrazil, a opatrně vyráží za krácejícími stíny. V sraženém vzduchu splývají. Mám ji, Alex je na příjmu, ale musím tě prasknout Tedovi, Nigele, vykašlal ses na všechny taktický pokyny. Nigel je zticha, poslouchá duté hučení větru v popraskaných balvanech, snaží se zachytit nějaký zvukový signál od vetřelců. Nic neslyší, nikdo je nikdy neslyšel. Zřejmě nemají hlas. Jsou ovšem také slepí a vědí o sobě jen díky masivním anténám v hlavě. Melodie stoupá, poskakuje po diatonické stupnici. Nigel se sune blíž. Jsou tu samé velké kusy, vysoké přes čtyři metry, kývají se a vyhledávají na zubaté šedé skále místo pro nohy. Věčným dnem zaduní hromová rána.

Hele, zmizí odtamtud, zrovna jsem dostal... „To je jenom sopka.“ Ale vždyť stojíš přímo na...

„Běhám rychleji než láva.“

Co když nastane sesuv půdy? Tady je mají každou chvíli.

„Ticho.“

Kurva Nigele, ty jsi... „Co říká Alex?“ Vpředu další stíny. Emka jsou vypnutý. Vypnuly se asi před minutou, úplně zčista... „Tiše.“

Láva syčí o kus dál, jasně to slyší. Stíny před ním se shýbají a krčí. Hledají teplo? Hodilo by se jim, mají pomalý metabolismus a vzhledem k tomu, že nejsou plazi, mohou nadržat teplo u šikového, i když nebezpečného zdroje. Stahuje se zpátky do pukliny. Šest mimozemšťanů obstupuje hrubou skalku, pokrytou modrozelenými fličky. Pohybují se neohrabaně, přešlapují, pomalu se usazují, vystrčí břišní koš - Nigelovi to připadá sexuální - a pak se na něj sesunou. Jde blíž. V rádiu je ticho. Stejně dobře by mohli spát. V bledém růžovém světle by ho viděli, kdyby měli oči, ale ani se nehnou. Nigel čeká. Nic se neděje. Najednou jim po kůži začínají pomalu přebíhat víry, bleděmodrá barva tmavne a vlní se, po tělech běží duha. Jsou nehybní, ale vosková kůže hraje mnohobarevnými obrazy. V dálce duní sopka, chrlí žluté světlo. Něco se tu děje, něco tichého a důležitého, kdyby tak jen zachytil... Nigele, mluví Ted. Hned se vrať, to je rozkaz. Nechci, abys... „Jistěže.“

V Tedově hlase slyší vztek. Chápe, že víc už si na této hlídce dovolit nemůže. Raději se vrátí. A je také unavený, víc než čekal. Děje se tu něco opravdu důležitého a Nigela vyčerpalo, jak se snažil tomu porozumět.

„Jdu zpátky, Tede.“

Stahuje se. V servopostroji se potí a doufá, že sondy nepoznají, jak moc je unavený. Zpátky půjde pomalu. Nemůže se dočkat toho pocitu blaha, až vrátí stroj do garáže údržbářům. Naučil se vychutnávat takové chvíle. Šoupá nohama v citrónovém písku a vrací se, emka mizejí z dohledu, kolem jen věčné vytí větru a nekonečný neklid prastarého zrezivělého světa.

Tři

Když šel Nigel kolem, vystrčil Ted hlavu z kanceláře. -Nemáš vteřinku?“ „Ale jistě.“ Na prahu půlměsícovitého sídla velení zaváhal. Podlaha byla plná terminálů a displejů, další se z ní zvedaly jako tlusté stromy. Všude pobíhali lidé, ale vládl tu tichý šum složený z drnění tiskáren, tichých hlasů a všudypřítomného chvění, které pocházelo od motorů. Nigel se opřel o futro, trochu unavený. Tady dostala skála plastovou omítku. „Pojď dál.“

Ted měl kancelář obloženou umělým ořechem. Nige-la znovu napadlo, proč nekoupil přírodní dřevo, bylo jen o maličko těžší. „Každou chvíli tě vidím v díře,“ začal Ted rozšafně.

Nigel se usmál. Zahájení partie, co počásí, pak na věc. „Chodím tam každý den. Někdy jim trvá dost dlouho, než zveřejní nová data.“ Moudré pokývnutí. „Ano. Pořád se s těmi radiomapa-mi patlají jako Picasso a lidi jako ty se nemůžou dočkat informací. Rozdíl ve stylu.“ Nigel přikývl. Na odlišnost zájmů si dávno zvykl. „Máš něco nového?“ „Napověděl. „Mrkni se.“ Ted zapnul metrový nástěnný monitor a zadal příkaz. Na obrazovku vplula Isis. Obraz se nafoukl, přiblížil a zúžil na jediný světlý bod. V levém dolním rohu naskočila čísla. Tečka letěla na pozadí hor. „Satelit.“ „Jo. Polární oběžná dráha, Oko míjí z východu. Takhle vypadá zblízka.“ Nepravidelná skála, bledě šedá, posetá černými tečkami. „Zvláštní,“ pravil Nigel. „Nejsou ty tečky vada dalekohledu?“ „Ne, i když si to zpočátku všichni mysleli - nějaká chyba v programu. Ale ne, jsou tam.“ „Umělé.“

„Ano. Přebudovaný asteroid, podle mě. A máme tu ještě jeden. „Opravdu?“ Obraz se znovu změnil. Na zrychleném záznamu obletěl rovníkovou orbitu druhý světlý bod. Zblízka: stejná šedivá skála. „Hm. Společně dokáží monitorovat každý čtvereční centimetr planety. Dvě družice jsou nejmenší nutný počet.“ „Správně. Prohnali jsme ty oběžné dráhy počítačem na milion let zpátky. Takovou dobu jsou stabilní, ale pokud je vypustili už dřív, musely ty družice aspoň jednou korigovat dráhu.“ Ted se nahnul přes stůl, prsty propletené. „Co na to říkáš?“ „Jak to, že se neobjevily v denním hlášení?“

„Technici pracují rychleji, když jim nikdo nekouká přes rameno.“ „Hm.“ Nigel si prohlížel podobený asteroid. „Známky po někdejších kráterech, skoro setřené. Tohle jsou škrábance? Možná praskliny po starých srážkách. Ale ty černé tečky jsou rozhodně pozdějšího data. Máme údaje?“ „Jenom tohle.“ Obrazovka zčernala a při menším přiblížení se zase objevil světlý okraj. „Uvnitř není nic vidět. Možná jsou to díry.“ „Zkusili jste aktivní průzkum?“

„Ne, ještě ne, ale Alex...“

„Nedělejte to.“

„Cože? Proč ne? Alex tvrdí, že tam do večera stihne poslat sondu. Interferometrie dostane z té skvrny dvacet, možná třicet pixelů. Pak...“ „Je kravina bouchat na dveře, když nevíš, kdo je za nimi.“ „Za nimi? Propána Nigele...“

„Doporučuji nejvyšší opatrnost. Je to první stroj, na jaký jsme v soustavě narazili.“ „To ano, ale...“

„Napřed musíme prozkoumat planetu.“

„Hergot, vždyť tam nic nezůstalo. Eroze postupuje strašně rychle. A náš expert na datování kráterů tvrdí, že asi před milionem let tam padala spousta meteoritů. Rozbily všechno, co mohlo ty družice vypustit.“ „Ani stopa po městech?“

„Ještě ne. Podle toho, co víme, tam nic není. Proto bychom měli prozkoumat, co zůstalo na orbitě. Ty dva satelity jsou jediná stopa. Když jim porozumíme, možná pochopíme i emka, a můžeme začít...“ Nigel se díval přímo na Teda. „Na ty krátery jsem se ještě nepodíval. Co o nich víme?“ Ted mávl rukou, myslel už na něco jiného. „Fraser pořád porovnává velikost s frekvenčními křivkami. Musí počítat s rychlou erozí a několika érami.“ „Kolik období meteoritického bombardování tu bylo?“

„Fraser říká, že napřed jedno, stejně jako ve sluneční soustavě, ale to už hodně dávno. Má data z měsíců toho plynového obra, podle nich je to nějakých pět miliard let. Ale pak přišlo druhé období, a to vytvořilo na Isis hory. Na celou planetu padala spousta svinstva.“ „Asi před milionem let?“

„Jo. Proč?“

„To je dost divné. Když planety kdysi stáhly všechny asteroidy na svých oběžných drahách, měl by být bombardování konec.“ „Podívej, Nigele...“ Ted se opřel a začal si hrát s propisovačkou. „Díky slapovým silám se Isis vzdaluje od Ra a kdo ví, co to udělá s asteroidy? Hrajeme tu úplně jinou hru a stará pravidla neplatí.“ „Přesně,“ odušil úsečně Nigel.

„Co tím myslíš?“

„Proč máme předpokládat, že družice jsou poslední zbytky emkovské civilizace? Na orbitě jsou zhruba od té doby, co tu padaly meteority, ale shoda neznámá příčinnou souvislost.“ „Podívej, až najdeme nějaké město, budeme moudřejší.“

„Předpokládejme.“ Nigel pokrčil rameny a vstal. „Třeba emka nikdy žádná města neměla.“ Města ale našli.

Nebo alespoň budovy. Šestý tým našel na jedné náhor-ní plošině kruhové základy. Kdysi byla zasypaná prachem, ale změna směru větrů z Oka ji odkryla. Podle radioizotopového datování byla plošina 893 000 let stará. Centrální akropoli obklopovaly soustředné příkopy. Z kopce se jako loukotě táhly na všechny strany čáry. Bagry našly budovy pouhých patnáct metrů pod terénem. Staré kameny byly pravoúhlé a popsané. Antropologové z písma mnoho nerozluštili. Našli ovšem půdorys ulic, závlahový systém a říční koryto. Po slévaných kovech ani stopy, ale nikdo žádné nečekal. Co nezrezivělo, odnesl vítr.

Čtyři

Nigel se díval, jak z něj proudí krev, a zíval. Vždycky se mu z toho chtělo spát. Při prvních pár desítkách odběrů omdlel.

„Nezeptala jsem se vás, jestli si chcete lehnout. Chcete?“ „Přikláním se k tomu,“ odušil Nigel, ale zdravotnice se neusmála. Prostě jediným úsporným pohybem sklopila opěradlo křesla. Nigel sledoval, jak jeho plazma proudí trubičkou do medmonu. Veliký stroj zacvakal a přešel k dalšímu testu.

„Kvalifikovaná práce,“ zabručela sestra. Nigel by byl chápavě přikývl, ale byl od bránice nahoru vypnutý. Med-mon musel udržet tep i přes pokles tlaku a to šlo lépe, když se pacient do ničeho nemíchal. Přesto mohl mluvit. „Když se něco zvrtně, jste tu potřeba. Jako pilot...“ „Udělála isem si kurs ienom proto, abych mohla letět. Jsem inženýrka, první klasa, ale ve vesmíru mě nepotřebovali. Všimla jsem si, že je tu volné tohle místo, a tak jsem to zkusila.“ Nigel zkroutil rty, rádoby na souhlas. Díval se sestře do hubené zrudělé tváře a snažil se přesně odhadnout, jakou má náladu. Když už nic jiného, nemusel myslet na nepříjemné zvonění v uších, které se dostavilo, kdykoli medmon začal znovu nasávat krev do odlučovače. Stroj mu s krvín-kami vracel i umělou plazmu, ale Nigelovi přesto zvonilo v uších. S pravou plazmou měly z těla odejít i poškozené krvinky, do žíly naopak proudily léky. Antioxidanty na zachycení volných radikálů. Mikroenzymy, aby opravily pomíchané řetězce DNA. Imunologické posilovače. Čistidla na staré buňky neschopné reprodukce. Koktejl proti stárání. „Opravdu je tu nuda,“ zkusil opatrně Nigel.

„To teda je,“ přisvědčila nevrle. „Víte, těžko tomu věřit, ale tohle kdysi dělali doktoři. Byla to velká frajeřina.“ „Fakt?“ Nigel se snažil projevit zájem, i když si dobře pamatoval doby, kdy lékaři píchali do lidí jehly a tvrdili, že jíst maso není zdravé. „Ted' je výplach jenom...“

„Údržba?“

„Jo, přesně. Teda, já ráda pracuju rukama, zabrat za dráty, ale tahle hudla... neberte si to tak, já vím, že to potřebujete, jenom si připadám jako kadeřnice nebo co.“ „Byla jste inženýrka.“

„Jo. Ted' sleduju plazmoferózu a pouštím hormony a...“

„Jak by se vám líbilo dělat na motorech?“

Vypadla z naučené lamentace a podívala se na něj. Zatím byl jen další bezejmenný zákazník, další periferie pro medmon.

„Kurva, po tom bych skočila, jenže...“ „Věřím, že bych vás tam dostal.“

„To říká kdo?“

„Já. Dojednám tu s Tedem Landonťin.“

„To můžete? Teda, normálně je dost těžký...“

„Samozřejmě. Sám vidím, jak se tu nudíte. Musí to být děs, zvlášť s lidmi jako já, jeden jako druhý, jenom je napichovat na medmon.“ „Jak jste řek.“ Rozveselila se a najednou byla plná zájmu. „Dostanete mě k motoru? Stačilo by mi zametat roury, dělala jsem do tranzistorů, mám praxi ve výrobě i v labáku, mohla bych...“ „Dobrá. Tohle si nezasloužíte.“ Mávl

by nad tím rukou, ale nemohl se hýbat. „Připadám si jako zombie.“ „Už to máte skoro za sebou.“ Cvakla vypínačem a Nigelovi se probrala pravá ruka. „Smůla, že musím s těmihle procedurami pokaždé někoho obtěžovat.“ „Jo. to byste zvládnul sám. Jak to, že nemáte vlastní medmon?“ „Ted si dává pozor. Chce mít pod dohledem všechny staré páky, jako jsem já.“ „Jéžíš. Jenom nám přidělává práci.“

„Přesně tak.“

„Jestli mě dostanete k motorům...“

„Myslíte, že byste mi zařídila samoobslužný medmon? Takhle je to strašné plýtvání časem.“ „Asi jo.“

„Fajn. Když mi jde o zdraví, nechci udělat chybu.“

Podívala se na něj. „Jo. Asi jo.“

„Děkuji mnohokrát.“

Uvolnil se. Relátka cvakla a Nigelovi se vrátila vláda nad tělem. Velice nerad zacházel s lidmi podobně jako teď, ale někdy mu nezbývala jiná možnost. Nigel měl dobrou náladu. S Carlottou a s Nikkou hráli celý večer na tradiční šachovnici sambau. Hodně prohrál, Carlottě vyplatil pár lodních kreditů a Nicce slíbil, že za ni bude měsíc dělat domácí práce. Vesele je bavil nepříliš vtipnými slovními hříčkami a nepravděpodobnými historkami. „Co to do tebe vjelo?“ zeptala se Carlotta. „Zase sis vzal zakázané léky?“ „Nic tak přízemního,“ odušil a píchl se palcem do prsou. „Pohled na revitalizovaného syna Albionu.“ Odmlčel se a zapřemýšlel, jestli má pokračovat. Pak řekl: „Převodli mě do domácího ošetření.“ „To je dobře,“ odušila Nikka.

Carlotta prohlásila: „Překlad: oded' se už nikdo nedozví, jak rychle se rozpadám.“ „Jasně! Do mých enzymů žádným ředitelům nic není.“

Carlotta se zeptala: „Jaks to dostal?“

„Naskytla se příležitost. Ukecal jsem obsluhu medmo-nu.“

„Hm. Má na to pravomoc - decentralizované rozhodování...“ Carlotta se zamračila. „Ale každá kontrola systému tě odhalí.“ „Tady se spoléhám na tebe.“ Carlotta povytáhla obočí. „Motá se kolem tebe spousta lokajů od komunikace. Jistě by mě dokázali přehlédnout.“

Ženy se po sobě podívaly a rozesmály se. „To je...“

„Zadní branka.“

„Nigele, ty po mně chceš, abych do systému zadávala nepravdivé informace.“ „Pravda je jen názor, který vydržel.“

„Mám falšovat data.“

„Správně, posvátná data.“

„Chceš využít naší, naší...“

„Ale no tak. Nejsme v anglické školce, nejíme lívance a nečteme si Když přišly vydry na svačinu. Zůstane to mezi námi.“ Nikka tiše řekla: „Žádáš hodně, Nigele.“

„Láska je věčná atakdále, ale marnivost není tak neotesaná. Nemůžu tady sedět na zadku, pročitat hlášení a nic nedělat.“ „Když nejsi tělesně schopný...“

„Copak nechápeš, že je to jenom šikovný klacek? Ted...“

„Nedopustím se podvodu!“ zvolala Carlotta.

„Podvodu? Podle mě právě tomuhle říkají Američani šedá zóna.“ Nikka se obrátila na Carlottu: „Hodně to pro něj znamená. Jinak přijde o práci.“ „Což znamená co?“ opáčila. „Nebude honit roboty po planetě.“ Nikka se k ní naklonila.

„Právě to je pro něj důležité.“

„Pro něj! Pořád jenom pro něj!“

„Musíme si navzájem pomáhat,“ odušila rozhodně Nikka.

„Mierda seca.“

„To myslím znamená...“

„To znamená, že obě kolem něj kroužíme. Ty si to neuvědomuješ?“ Nikka zamrkala, tvář kamennou. „V každém vztahu je nutně jistá...“

„Si, nikdo to neurčí perfecto, ale my se o něj přetahujeme a to je na tom špatné.“ „Ano,“ ozval se Nigel, „je to špatné. Tohle ale nechápu jako součást zápolení. Uděláš...“ „Já to tak chápu,“ opáčila Carlotta.

„A já ne,“ řekla Nikka. „Prostě říkám, že Nigel potřebuje pomoc.“ Smířlivě dodal: „Chtěl bych tam osobně. Ale to mi nikdy nedovolí. A přes servo je to jediná možnost, jak z Isis něco uvidím.“ Carlotta se pochybovačně podívala na Nikku. Nigel tiše přihlížel. Ted' bude nejlepší mlčet. Carlotta pocházela z upadající hispánské čtvrti Los Angeles a vnřiku se dokázala ukrýt do krunýře schopné manažerky. S ženskou lehkostí bruslila mezi myriádami detailů vesmíru systémové analýzy. Zvykla si na střety s řediteli a šéfy, změny zaměstnání a práci přesčas. Kariéra ji vedla nejdříve do pozice contract managera, pak programové ředitelky, pak sekční šéfky. Odolala. Chtěla dělat svou práci. Časem si vysloužila respekt rozhodným řešením problémů a nesnášenlivostí k blbům, zvláště k těm ve vysokých funkcích. Měla vlastní normy a díky nim na ni nikdo nemohl. Než Lancer opustil oběžnou dráhu Země, byla uzavřená sama v sobě. Nikka si ji přesto hned oblíbila a společně s Nigelem ji pomohla se otevřít a navázat těsné svazky. V každém trojčlenném systému ale nevyhnutelně vzniká pnutí, už jen neustálým srovnáváním s konvenčním dvoučlenným modelem, který vypadá tak bezproblémově. Kolik věrnosti jejich útulné hnízdečko unese? Nigel nad tím přemýšlel.

„Myslím... že bych mohla... nějakou dobu. Ale jenom dokud neopustíme Isis.“

„Výborně! Věděl jsem, že pochopíš, proč je lepší, když stařík nemusí vysvětlovat každou kulhavou nohu.“ Byl falešně žovíalní a všichni tři to věděli, ale ženy tak mohly vypnout a poslouchat jeho vyprávění o práci na povrchu. Nigel se při hovoru díval Carlottě do zasněných očí. Automaticky se smála jeho vtipům, ale tu a tam koukla po Nicce, jako by hledala podporu. Věděl, že ustoupila spíš jí než jemu. Budiž. Žebral a dostal, co chtěl. Důvody raději nerozebírat. -my se o něj přetahujeme, řekla. Možná. Musel uznat, že ho to docela těší, vždycky byl nakloněný podobnému

uspořádání, už v Kalifornii s Alexandrií a Shiriey... Zatřepal hlavou a zahnal vzpomínky. Ženy se na něj nechápavě podívaly. Nasadil nepřítomný pohled. Nerad myslel na tehdejší trojku a hlavně na to, jak skončila. Nechat minulost takhle prosakovat do přítomnosti není dobrý nápad. Musí vidět Nikku a Carlottu, jaké jsou, a nesrovnávat je s minulostí. Přesto nemohl nevidět druhou stranu rovnice. Vedle přetahování o něj se přetahují i s ním... jedna o druhou. Fungovalo to. Nechával si lékařské záznamy a dokázal zatajit občasné zranění nebo slabost. Zůstával na rozpisu, ale nedostával úkoly, které chtěl. Další dobrá mise na planetě se objevila až za pár neděl a Nigela na ni nezapsali. Tým měl získat neporušené emko. Alex jich velkou anténou sledoval tisíce. V údolním systému nedaleko Oka signály slably. Pak jeden zhasl. „Umřel?“ zeptal se Nigel.

„Nejspíš. Nepohnul se už deset dní. Pak jsme ztratili signál. Určitě je slabý.“ „Snímá infradalekohled tělesné teplo?“ „Snímal. Už ne.“

Pět

Týden trvalo, než se posádka dohodla, a další týden se plánoval výpad. Tým složený z dobrovolníků přistál, sebral mimozemšťana a vrátil se. Netrvalo to ani dvě hodiny. Veliký polyflexový pytel strčili do sterilizovaného sálu. Elektromagnetický tvor v něm ležel jako monštrózní loutka položená na bok, nohy zkroucené v nemožných úhlech. V osleplém světle nevrhal stíny. Nehýbal se. Šestnáct lidí dotlačilo speciální vozík mezi baterie čidel, diagnostických přístrojů a vyrovnaných řad chirurgických nástrojů. Nieel ie bedlivě sledoval velkým oknem. Našel Nikku ve sněhobílém skafandru. Zatáhla za ovládání vozíku a plocha s bytostí se naklonila do lepší polohy. Všichni se pohybovali s nacvičenou jistotou. Rychle kolem emka rozestavěli nástroje. Pak rozřízli pytel. Když jím skalpel projel, vyfoukl vak řídkou mlhu. Tým báživě ucouvl a počkal, až se prach usadí. Na sále byla atmosféra jako na Isidě, ovšem zbavená červeného nádechu síry. Nikka odřízla kus pytle, ustoupila a podala polyflex asistentce. Doufám, že k životu nepotřebuje víchr a prach, řekla na společném okruhu. Ten tvor je už mrtvý, ozvalo se odjinud. Specialisté se pustili do práce. Léta na tuhle příležitost čekali a teď se vosková kůže emka leskla přímo před nimi. Zvedl se šum hlasů. Nigel zhluboka dýchal a davu kolem sebe nevěnoval pozornost. Vzduch na chodbě byl stejně čistý a mrtvý jako v sále, biologové nařídili pro všechny případy okolí nátlaková! Do sluchátek si pustil všechny sálové kanály. Opatrně, tady opatrně. Andrejové, stáhní to opatrně, jako by to byla panenská blána tvojí dcery. hroší kůže hadr, tohle je jak podrážka

Rentgen vypadá dobře. Podle mě pěkně komplikovaná stavba kostí. Podbřiškem běží z páteře nějaká trojnožka, ale co je tahle dlouhá věc, to vám nepovím jo, parabola, říkal to Jeffreys, délková parabolická anténa přidělaná k tomu obdélníkovému rámu v hlavě, chytá mikrovlny celou delší osou na to je ta kost, jsou v ní nervová zakončení z antény, berou všechno a tady je procesor, zpracovává signál pro ten divnej mozek fajn, těch blan je tady fůra, zatím nic velkého, ale sakra drží podle chemiků je ten první vzorek starý dobrý hc moglobin s železem jako u obratlovců na Zemi tohle jsou chromatofory, jak jsem už řekla a McWilliams mi nevěřil, podívejte, jak reaguje bacha chlape ta kůže se ježí, jak kdyby měl vlasový cibulky možná tak stršá prach je to reflex asi nevědomý, jako když se my třeseme přestaň mi to předhazovat nebo tě, aha, podle tebe tak jo, koukni na to, k tomuhle řezu se dostaneme nejdřív za půl hodiny, takže si na vzorky počkej, až Kovaldy řízne vím, že musíme máknout, pořád nevíme, jestli ta věc není mrtvá jenom klinicky, už to známe, jenom ne takhle zblízka, je veliká, na 3D to člověk vůbec nevidí, ale stejně si myslím, že bude lepší počkat, až skončí s povrchem, nemůžeme vědět, co má za nervy tady má nějaký váček pane, tým A se dovrtal nějaký tekutiny, je jí přej moc mám to, jenom nevím co podívejte na to pH nic takového jsem neviděl, to je kovová sůl, celej vak pod tím bacha mám jehlu, dobrý tady standardní tkáň, vysoký obsah vody, jak jsme předpokládali ne, na hlavu ani na páteř zatím nikdo nesáhne, na tom jsme se dohodli, když podej mi tu druhou, tohle nejde řezat přes tuhle díru jsou chlopně, tady na nízkooenergetic-kém rentgenu, podívejte, pane, podle mě jsou to ústa, ale přes zuby visí ta chlopeň pěkně ostrý, ale při tom, co žere

Averyová, stáhněte ty nohy pořádně, ne, dovnitř ještě nejdeme, jenom nechci, aby se hýbal, řekněte Kadžimovi, že jsme připraveni dej to někam kamera, budu řezat tudy nahoru a napříč drž tu mísu, pro všechny případy

Nikko, vy máte ruku je tu něco tvrdýho, asi to hej

Ježíšikriste to vůbec není živá tkáň, Same tenký vlákna a já myslel, že v tyhle hloubce už narazíme na nervy, ale tohle, proboha zavolejte chemiky je to tuhý vemte tohle víte co to je to je křemík, jo, struny z křemíku a z bóru to nechápu, tady, koukni, protažený tkání a tady něco navíc třeba rakovina? hele, Singhu, z hlavy chytáme elektroneurální šum, měli bysme zabrzdit, než je ten křemík v uzlinách, možná součást kostí? tady je něco jako výdut', ukažte mi celkově, jo, je to prázdný, jenom udržuje tlak a podívejte, jak je propojená s tou změtí, jednoznačně střevo, úžasně naskládáný, na ten objem maximální trávicí plocha, soustředný jo, kulatý schránky místo těch našich zamotaných provazů daleko lepší design, jestli vás to zajímá ne, musíme mít oddělené vzorky, vím, že jich posíláme moc, ale tak každý druhý zmrazíte, ale snažte se stíhat, říkal jsem Ladundovi, že potřebujeme zálohu, ale on že ne mají pomalý metabolismus, ale s tímhle obsahem kyslíku v krvi bys byl tuhej tenhle už je no, jistě ale ne proto, musí v tom být něco jiného přestal se v tom údolí hejhat stejně jako ostatní kurva, teď to vypadá, že čtyři čísla od toho bórokřemí-kového vlákna je - podívej, tohle je určitě fosfor smíchaný s křemíkem měli bysme hned přestat a napřed vyjasnit určitě už hniže, jestli chceš sundat skafandr a čuchnout si, nikdo ti nebrání no tak pak bysme tě samozřejmě museli vyhodit, ale co bys neudělal pro vědu přestaň plácát, Kafafahine, a chytني tohle slušnej potenciál a ten gradient co děláš, Jeffreysi? ty křemíkový šňůry jsou hrozně divný, teda elektricky, já bych řek, že je to tranzistor, fůra za sebou to nechápu je to tranzistorová nervová soustava, proto jste nenašli nervy, není to žádná kost ale jeden čip na druhým, přenášejí informace cévy jsou tak tenký, že do tkání určitě nedostal moc kyslíku zařídili jsme jenom pár centimetrů, tak nedělej ukvapeplátky, fakt plátky křemíku, proboha, to je uhlitý, jak strčíte do těla křemík, když v DNA, to je jasné, způsobů, jak převést informaci do

stavby proteinů je spousta a paralelně můžeš stavět anorganické části vzorky, potřebuju nakrájený vzorky, sežeňte Hendrick-se, jak mám v tomhle kraválu někoho najít, máme tu dělat a ne se vybavovat mám na mysli možnost jsou to jasné tranzistory, bór je p a fosfor n, stimuluje je změna potenciálu v tkáni jako naše nervy, aleje to přesnější, jako rozdíl mezi polovodičem a obyčejným drátem, ta.khle toho dokážou daleko víc to ip stpínv iako skok od žhavicí lampy k mikročipu drž to na fleku kurva ta ruka se hnula řezou do ní, není divu takže má tranzistory typu n i p na různé nemáte dojem, že bysme toho měli nechat, než krápět pochopíme Hendricksi, podejte mi tu spojku, něco jsem tu našel. vypadá to na tady, pomůžu ti vypadá to jako myelinový povlak, ale silnější, nahore křemíková skořápka, hele, počkejte, pozor jo, jasan, strašně suchá tkáň musím to proříznout, podej mi fajn, jenom by mě zajímalo tady je něco tvrdýho, hned to Ozvalo se ostré lupnutí, všichni zvedli hlavy, jeden se strašně třásl a škubal sebou, jak mu tělem projížděl proud, napětí mu otevřelo ústa a vyrazilo dech, jeho asistent se chvíli také klepal, přibíty k podlaze, pak dostal do ruky křeč, odpojil se a bezvládně padl na zem, nikdo mu ale nevěnoval pozornost, protože operatér se dál bezmocně zmítal. Všichni v hrůze zírali, srdeční komory se stáhly a zastavily krev, nastala ventrikulární fibrilace, oči se protočily, proud pádil rukou, tělem i nohama, ale nikdo se nepohnul, až konečně jedna žena popadla plastiformový nástroj a praštila ho přes ruku. Operatér upadl, Nikka pustila nástroj a klekla si k němu. Všichni začali mluvit jeden přes druhého. Vidí, že tady nic nenadělá - no jistě, když muž padá, loutka s odstřiženými nitěmi, oči vsioup, Nikka vede úder obloukem, mřn na prostředek míčku, říkával mu otec, a Ni-gcl ví, co se stane teď, kolem velkého těla lapají po dechu, shlukují se kolem zasaženého, vynesou ho do podtlakové sterilní komory, teprve tam z něj sundají skafandr a ošetří mu spálené maso, možná ho zachrání, ale toho druhého ne, bude jim to trvat dlouho a byl to silný proud, daleko horší než vysoké napětí... mrká, uvědomuje si pomalý dech a ostrý pach vyděšených zmatených lidí kolem, vzduch čpí jejich potem, ale oni ho ještě necítí... vysoké napětí, to ale v živých systémech nebývá, tohle bylo nízké napětí, silný proud, uložený někde v elektrochemických bateriích, v roztocích kovových solí v izolovaných válcích, nejlepší způsob, jak si na takovém přídrušeném světě uchovat energii, takže ta věc na vozíku... Nigel ustupuje a uvolňuje místo u okna ostatním, na sále vládne chaos a po něm horečnatá činnost, chřípí se mu roztahuje, člověk je stádní zvíře - ta věc je živá, živá ale nemá, cítí útoky zvenčí, ale otupené hibernací, moudrá, prastará taktika, čeká, až výheň uvnitř pohasne, čeká, až se svět změní, upadá do nečinnosti, tak je to úsporné, ne vytápět krev jako my, neotročit nepokojnému metabolismu, když dějiny kráčeji tak pomalu... dav teď bezmyšlenkovitě opouští pozorovatelnu, ústa do O, zrychlený dech, náhlý horký závan v ledovém vzduchu, Nigel se otáčí, tuší i vidí lidi na sále, utíkají od vozíku, Nikka v čele, odnášeji raněné, otáčeji se, třeští oči, em-ko zahlcuje komunikační frekvence hromovým bzučením, elektrický povzdech, bolestně pomalu zvedá nohu, bojuje, nachází oporu, otáčí velkou hranatou hlavu - no ano, nejdelší osa rozliší i jakékoli kratší vlny, musíte tedy otáčet hlavou kvůli nejlepšímu rozlišení, mozek obraz instinktivně složí, doplní nejasné partie, a hlava - slabá, vrávoravá, probraná smrtelným nebezpečím - sbírá anaerobní zásoby do posledního boje, znovu se otáčí, prokvetlá vosková kůže se leskne, ruce šátrají po opoře, nohy se zapírají, další vztekly rachot na rádiových vlnách... ten signál slouží ale jen k rozlišení, k určování, k vidění, připomíná si Nigel... valí se dolů z vozíku, paže rozpražené, hlavu u země, nohy už má na podlaze, těžký tvor, němý až na bzučení vosího hnízda ve sluchátkách, staví se na zadní, tyčí se v sále... Nigel si dokáže představit, jaké to je, všude kovové povrchy, odrážejí radarové vlny, oslepují ho, vracejí mu vlastní obrazy, tvor vyslal své jméno a to se mu vrací ze všech stran, nejistě vyřčené vlastní jméno, spojené s kdysi tak pevným a známým vesmírem, takhle mu přátelé na pozdrav neodpovídají, tenhle hostejný svět zná jen výsměšnou ozvěnu, nad hlavou žádná ticho nebes, tisíce hlasů v šílené změti, ohlušující nicota Emko se zapotácelo. Na nohou už se drží osmnáct minut. Podlomily se mu nohy. Váhavě vykročilo, zašátralo po hladké kamenné podlaze. Pomalu, bolestně pomalu. Hlava sebou škubala hned na jednu stranu, hned na druhou. Snažila se prozkoumat nový kovový svět. „Podívejte, jak se mu klepou kolena,“ řekl neznámý zrzavý muž opodál. Nigel se podíval na něj i na jeho kolegy. Měli čisté kombinézy a kufríky s náradím. „Dochází mu energie,“ obrátil se Nigel k Tedovi. Ted soustředěně sledoval sluchátko. Dvakrát přikývl a vypnul příjem. „To si také myslíme,“ odušil. „To emko spalo,“ vysvětlil Nigel. „Jak vidno, mělo zásoby pro případ nouze. Něco...“ „To zjistíme, až ho rozebereme,“ prohlásil Ted. „Rozebereme?“ „Hendricks a Kafafahin jsou mrtví. Zabil je proud.“ „Hrn.“ „Přestaneme s ním zacházet v rukavičkách,“ dodal zrzek. „Můžete ho prostě nechat vybit a příště si dát větší pozor. Není důvod...“ Ted se na Nigela prudce otočil. „Tak poslouchej. Mám dva mrtvé, nechci nic riskovat. V předpisech stojí, že budeme dodržovat směrnice ohledně styku s mimozemšťany, pokud tím neohrozíme lidské životy.“ „To ano, ale...“ „Žádné ale, Nigele. Fritzi,“ oslovil Ted zrzouna, „až upadne, počkejte ještě pět minut a pak tam vliňte. Pak se zařídte podle provizorní biopsie, co si ji nechali pro všechny případy.“ „Není ho potřeba zabíjet,“ prohlásil nesmlouvavě Nigel. „Můžeme přece zjistit, co způsobilo ten...“ „Já to nerisknu,“ odušil Ted. V koutku mu zacukalo. „Na sále se držte zpátky,“ zavolal za připravenou četou. „Žádný kontakt.“ Nigel vstoupil mezi Teda a skupinku v kombinézách. Když se mu podaří odvést pozornost od příprav, propašovat přes rozbourěný adrenalin myšlenku... „Myslím, že když mě tam pustíš, zjistím, co se stalo. Ta věc musí mít ukládací orgány, vnitřní kondenzátory. Najdeme je rentgenem. Tak zjistím, kde jsou zbylé...“ „Nehodlám riskovat ztrátu dalšího člověka. Zvlášť ne tebe, Nigele.“ Nedůtklivý úsměv. „Zdrž ten rozkaz aspoň o deset minut.“ „Ne. Teď mě nech přemýšlet.“ Ted stiskl rty a zaťal zuby. Začal šoupat fezáky, na čelisti se mu rozvlnily svaly. Pohyb na sále. Nigel viděl, jak se emko potácí a padá inu hlava. Nohou srazilo hromadu elektroniky. Bezúčelně zahrabalo rukama, zkusilo rozehnat odrazy stěn, neschopné najít klíč k tomuto pomatenému světu. Upadlo. Na všechny stranv se rozlétly nástroje. Vysoká postava chvíli bojovala o rovnováhu. Nenašla ji. Ruce sebou zaškubaly a ostré drápy na šesti tenkých prstech vykřís-ly z kamene jiskry. Ticho. Emko vykoplo, ještě jednou, rozbilo

kontejner na biologické vzorky. „Připravte se,“ nařídil Ted tenkým sípavým hlasem. Nigel se mužům podíval do napjatých tváří. Otočil se a odešel, unavený a znechucený, Nigel pootočil ostřením fázového mikroskopu. Biologové vzorky prohlédli už tisíckrát a vydali i předběžné závěry, ale Nigel chtěl všechno vidět na vlastní oči. Tvor měl mnoho orgánů společných s pozemskými druhy. V játrech buňky s dvojitou membránou, plné riboso-mů. Zvrásněnou šedou kůru. A mohutné tělo využívalo stejných opěrných principů s kostmi a klouby. Tvrdá ruka evoluce ale vyřadila neúčinné chemické procesy, které dodávaly energii pozemským zvířatům. Em-ka schraňovala elektrickou energii ve velkých válcových kondenzátorech a uvolňovala ji skokově. Kondenzátory byly vlastně membrány poskládané jako harmonika, zamotané jako rohožka, jasný důkaz boje o maximální plochu. Každý kondenzátor se skládal z houštin menších konden- zátorů, izolovaných tak, aby při pohybu nedocházelo ke zkratu cenného napětí. Nigel vypnul mikroskop. Jakmile to člověka frklo, bylo všechno jasné a přirozené. Na Isidě se díky množství síry nedostávalo kyslíku. Příroda tedy u velkého zvířete zvolila zcela nechemickou cestu. Nevázala energii chemicky, neboť by tím přidala příliš velkou hmotnost, ale po jídle z vazeb rovnou oddělila kladný a záporný náboj. Něco rozdělily rovnou křemíkové „nervy“, zbytek podivný žaludek. Na Zemi nikoho nikdy ani nenapadlo, že by mohl existovat elektrodynamický trávicí systém. Ale jakmile člověk prohlédl... Nigel se podrbal na nose. Je pěkné vědět, jak fungují vnitřnosti, ale jak emka skutečně žije? Proč se takhle vyvinula? Odpovědi čekají jedině dole na planetě. Bob Dillard po pitvě mimozemšťana přepsal rozvrh průzkumu. Nigel měl s nějakým Dafflerem dělat zálohu. Znovu se poškrábal na nose. Třeba dostane příležitost a na něco přijde. Třeba.

Šest

Nigel funí, řinčí, skřípe, nabírá rychlost. Daffler za ním má potíže s otáčkami levého motoru. Když mu Nigel uteče, možná získá chvilku na vlastní výzkum, narazí na stopu... Hele, řekl jsem, ať počkáš. „Támhle něco je...“

Řekl jsem, ať počkáš, a myslel jsem to vážně. Podívej, Nigele, Miliard mluvil vcelku jasně. Budeš mě poslouchat, nebo tě vypnu.

Nigel zpomaluje. Věděl, že to nevyjde, ale stejně to chtěl zkusit, něco ho ponoukalo, něco hravého se v něm probralo, jakmile ucítil sílu motorů a zabořil nohy do povrchu Isidy. Tuší, že už zřejmě nedostane další příležitost vidět emka jinak než na 3D nebo v suchých oběžnicích, že příště budou vybírat ostatní, co uvidí a v jakém spektru. Spravil jsem úchyt. Za chvíli jsem u tebe.

Nigel se usmívá, myslí na chladný kámen anglické katedrály. na bohoslužby, které jako chlapec navštěvoval, ohromen štíhlým žulovým sloupovím a vážností chvíle, Pán s vámi, Amen, i s duchem tvým. oplátka ho pálí na jazyku příslibem, že jednou vstane z rozpadlé mrtvoly a vyletí do noci, jezte, toto je tělo mé a krev má, snězte všechno, polkněte vesmír tmy, který pode dvěma prosakuje do vyhřátého obývacího pokoje, otec sedí v houpacím křesle, kouše se do rtu a poslouchá, houpe se, přísný, syn mluví tiše a monotónně jako chorální rejstřík, přebírá sbírku mincí, chladná žula stoupá k nebi, chrámová loď kosmická loď, Otec, Otče, jenž jsi v nebesích, Otče, už jsi v nebesích... Vypadá to, že zase míří na sever vytrhuje Nigela ze zamyšlení, nahazuje před oči displej. Červené tečky. Rychloposuv ukazuje pohyb dál údolím, dál od prudkých větrů z Oka. Běží rychle. Rychleji, poznamenává Alex, než je kdy viděl, daleko rychleji, než jim umožňuje prostředí chudé na kyslík. Alex si ruchu v tomto údolí všiml asi před týdnem. Jiná místa ale dostala přednost a než se velký teleskop zaměřil na údolí, zakryla ho nová bouře. Dno bylo plné vulkanických průdchů. V komínkách horkého vzduchu, bohatého na vodu, čpavek a kysličník uhličitý, vířil prach.

Nigel sklápí kameru a dívá se na vlastní krunýř, kde hnědé bahno zacákalo výrobní číslo. Bláto prší i z nebe. Padá sírový prach. Zvláštní, že emka dávají tomuhle klouzavému začouzenému kotli přednost před níže položenými údolními, kde teče čistá voda a ve vzduchu je jen tolik prachu. kolik ho překoná vlhké sopky. Mazej na východ, Nigele, chytám tam nějaký mikrovlny.

Přes mokré kameny se potácí dolů ze svahu. Iluze ztotožnění se strojem je čím dál dokonalejší, řídicí počítač už se naladil na jeho nervy, jistý pohyb servomotorů, krok za krokem klap cvak. Nigel má pocit, jako by šel blátem v těžkých pohorkách, pohyb stabilizátorů se mu promítá do lýtkových svalů, páteř se kroucí na ploténkách, máchá rukama, aby za chůze udržel rovnováhu, hydrasteel se sune zastřeným světem, zírá do neklidných vírů živého prachu, hustý vzduch je přírodní chemička, poháněná silami, které rvou planetu na kusy, vyvrhují hory z Oka, řezou udusané vrstvy skal. propichují sopouchy, chrlí k nebesům páru a bláto, takže emka nikdy neviděla hvězdy, snad jednou za tisíc let se prach usadí, ale emka stejně nemají oči. Chytáš to, Nigele? Nějakej rachot na dvou stech mega.

„Jo, odsud asi šestnáct stupňů dolů.“

Já to mám sedmnáct celých dva. Skoro stejně.

„Jdeme tam.“

Dusá úbočím. Serva převádějí pohyb v skok, který robota Nigela přenese přes kaňon zarostlý hnědou vegetací až na římsu z očazeného čediče. Nohy sklouznou, ale včas se zachytí. V optickém pásmu viditelnost pět metrů. Prší mu do čochek. Plnou silou se odráží ke skoku přes modrozelené houští, napolo pohřbené pod bahnem. Rádio prská, oranžové vektory ukazují přímo vpřed - ne jeden zdroj, už je rozlišuje, spousta teček rádiového šumu kolem dvou set megahertz, kolísavá frekvence, některé syčí, jiné vysílají dlouhé vzorce, jež Nigelova elektronika převádí na akustický signál, dohromady to zní, jako by někdo tančil v rozbitém okně. Volal jsem Alexovi. Na kilometr od nás není jediné emko. Musí to být jiný živočich. „Slabý signál. To by mohlo vysvětlit, proč ho Alex nechtyl. Ale stejně...“ Z víru prachu se vynořuje skalka. Nigel zatáčí doleva a přepíná na infračervené snímání. Viditelnost se zvyšuje. Hledí do dlouhého kaňonu, zaplaveného rudým světlem Ra. „Ty kameny vypadají opracované.“ Opatrně pokračuje. Nikde žádné známky života. Stěny kaňonu jsou osekané a pocákané, strouhy se sbíhají. Přepíná zpátky na dvě stě megahertz a do sluchátek mu ze zářezů ve skále hned skočí rachot. „Vypadá to na umění.“ Žíly jsou potažené něčím stříbrným. Nigel vystrkuje

klepeto a škrábe skálu. „Je to vodič, anténa.“ Otáčí se. Je v uzavřeném prostoru, v ohradě. V šeru vidí jeskyně vydlabané do skal, oválné, pravoúhlé a trojúhelníkové díry. „Tohle je vesnice.“ Rádiové pulzy se šíří ze značek u vchodů, ovály dělají vuk vuk, obdélníky ská ská. Další značky vřiskají z holé skály. Uliční cedule? Nigel přemýšlí a málem padá na nerovném terénu napohled nesmyslných reliéfů. Potácí se kaňonem dál u vědomí, že robot všechno zaznamenává a příslušní specialisté všechno vyhodnotí dřív, než on vyleze z ovládací truhly. lil

Našel jsem podobný kaňon. Počítám, že jsem asi pět set metrů na východ od tebe. Kdybys... „Počkej.“

Před Nigelem byla napříč kaňonem asi šest metrů nad zemí napjatá pletená lana. Z nich visely stříbřité fólie, některé syčely v rádiovém spektru, jiné byly zticha. Nigel míří k nim. „Něco tu...“ ale Něně tutu si anan se ozve od fólií a odráží se celým kaňonem. „Myslím, že...“ slímsiím žeže... „supravodiv“ supsupvodičič „supravodivé plochy...“ Otáčí se, utíká, nerad vypíná rádio, zmaten stěnou ozven. O sto metrů dál zastavuje, schovává se za skalku a říká: „Mají tu takové vychytané, jak bych to řekl, asi pokojíčky. Trochu soukromí. Ne, to nedává smysl. Proč by ty stěny odrážely? Ne, určitě je to nějaký zesilovač, řekněme obecní rozhlas. Nevím...“ Nigele, jsi celý popletený. Neměl bys radši... „Prdlajz. Podívej, posli sem tým, do téhle... vesnice.“ Samozřejmě. Jenom se nenechávej tak... „Tebe to ještě netrklo, Herbe?“ Co? Co mě ještě...

„Supravodiče. Jak dělají emka supravodiče, když nemají techniku?“ Víš co, pořád jsme neprohlídli ty družice... „Pořádně jsem si ty fólie prohlédl. Jsou zašlé. Popraskané. Vypadají, jako by je někdo už hodněkrát skládal a zase rozkládal. Jsou staré, přáteli. Hodně staré.“

Příští skupina je tu za, počkej, za šest hodin. Požádám o dataci. Ale počkej tam, taky se na tu tvoji vesnici chci mrknout. Budu u tebe v... „Stůj. Zůstaň, kde jsi. A lepší bude, když se stáhneš někam dál.“ Proč? Je to jenom... „Hemži se tu emka, aspoň podle Alexe. Zrovna jsme narazili na něco jako vesnici, ne? A dřív jsme nic takového nenašli, protože zatím byly všechny obydlené. Nestojíme o přímý kontakt, vesnicím jsme se tudíž vyhýbali.“ To zní rozumně. Presto...

„Vesnici ale nikdo jen tak neopouští. Necháš za sebou...“ Přes cáry mlhy se dere černý obrys. Nigel se krčí za kamenem, šklebí se a vypíná vysílačku. Necháš za sebou slabé a staré, někdy děti, ale nikdy bez ochrany. Nigel zatahuje hlavu mezi ramena, i když ví, že pro tento pohyb robot nemá analogii. V daném okamžiku si ale nesmí připomínat, že robot je někdo jiný než on. Schovat se, přikrčit, uhnout před radarem příchodního, doufat, že potah odráží vlny stejně jako nezajímavý šedý kámen... Na před mu došlápně blautá noha. Emko míří vzhůru, sápe se po balvanech, otáčí hlavou, hledá, přenáší váhu z nohy na nohu... Ocel kapoty se prohýbá. Zakvílí motor, hned ztichne. Obvody vyčkávavě bzučí. Nigel cítí, jak se tupý tlak mění v palčivou rezavou bolest. Ovládá nutkání ucuknout, vylézt zpod té váhy. Přepnul jsem na pásmo K, Nigele, doufám, že mě slyšíš. Chytili jsme od tebe mayday. Mám ti jít na pomoc? Nigel se rozhodne risknout vysílání. Když sem Daffler přijde, emku dojde, že do vesnice dorazily pohyblivé kameny. Přepíná na pásmo K a vysílá: „Stůj!“ Zaseknutý okamžik. Emko se zastavuje, píská, dvě nohy na Nigelově kapotě. Muselo zachytit nějaký odraz chráněného pásma, i když běžně přijímá podstatně nižší frekvence. Emko váhavě sklání hlavu, jde po hmatu. Zvedá jednu nohu, pak druhou. Odchází dál kaňonem. Nigel slyší pulzy radiolokátoru, neustále opakující jméno emka, i náznaky ozven od skalních stěn, díky nimž se tvor orientuje - kaňon, kovové kresby, supravodivé fólie, nebe nad hlavou, němé až na proud fotonů z Ra. Nigel přemýšlí, jaký má tento způsob vnímání vliv na emkovské myšlení - pokud se tu dá vůbec mluvit o myšlení. Svět mu neustále odpovídá útržky vlastního vyslaného jména, věčný sbor, který emku podává informace a zároveň ho ujišťuje o vlastní identitě, definuje ho ve vztahu k okolnímu světu. Kdyby emko nevyšlalo své jméno, svět by zůstal nerozluštělnou šifrou. Jakmile ale promluví, probudí celý vesmír. Další vlny vysílala jen jiná emka. Každé mělo trochu odlišnou vlnovou délku a tak se navzájem neohlušovala. Nigel si představuje, jak jedno emko zaslechlo šepot ze Země, hlásek téměř skrytý kotoučem hlučného Ra. Osamělé einko signál zkoumá, dovozuje existenci cizí inteligence ve vesmírné prázdnotě. Nigele, Bob chce jít za tebou. Blížím se kaňonem, azimut třicet osm. Tvé podsystémy hlásí poškození... „Ticho!“ Podívej, to emko už je dost daleko a Boba napadlo. aťnapřed prohlídnu tvoje systémy na dálku, než tě zkusíme dostat...

„Tak sem pojďte, když si nemůžete pomoci, ale držte huby!“ Emko zmizelo v pochmurném narudlém šeru. Nigel se rozhlíží a nachází ve skále další vysekané strouhy, sleduje je pohledem po spádnici. Shora je úmysl jasný: strouhy se sbíhají do jam ve skále, do nádrží. O kus dál vítr na chvilku rozfoukne prach a Nigel vidí hrázku s přepadem, chlazenou a starou, ale funkční, a za ní hrubou vyrovnávací nádrž. Takže tady emka schraňovala vodu. Nemají ale zemědělství. Mam tě na infra, Nigele. Zůstaň na fleku, ne-hejbej se.

„Řekl jsem vám, pozor na vysílání!“ Nic se neděje, jsem si jistý, že... Řítí se na ně úžasnou rychlostí, kolena vyhazuje vysoko, skáče přes kameny. Ze závoju prachu se vynořuje Daffler a nevidí, že se od východu blíží emko. Daffler je hydrasteelové kráčedlo jako Nigel a dívá se přímo před sebe úzkozáběrovou kamerou, takže na východ nevidí, pokud neotočí hlavu, ale když už je jen pár metrů od Nigela, vynoří se z hustého prachu emko a napadne ho zezadu. „Odkul se!“ volá Nigel, ale Daffler nestačí včas vysunout přední nohy a kráčedlo se hroutí, drhne o skálu, do vzduchu létají oranžové jiskry, emko šlape po bezmocném robotovi, najednou tak křehkém. Nigel ustupuje, sleduje, jak za ním emko otáčí hlavu, ví přesně, kde je, muselo si ho všimnout už dřív, ale nedalo to najevo, prostě si počkalo, Daffler křičí musím vypadnout, něco mě porazilo, velká hlava se otáčí, Nigel cítí, jak do něj Daffler vráží, podupaný, nohy zamotané, slyší nenadálý shluk rádiových pulzů, vysoce strukturované vlny, pak ostré praskání, jako když se škvaří tuk, emko zvedá Dafflera, pouští ho na Nigela, pronikavá bolest, výbuch zelené...

Hranatý medmon se po něm sápal úspornými pohyby, očichával ho a pobzukoval si. Nigel ležel a čekal, až prohlídka skončí. Díval se do stropu. „Ta věc vás s Dafflerem poslala do šrotu,“ prohodil nezávazně Bob Miliard. „Vylítla na nás jako čert. Jinak bychom určitě...“

„Určitě nevíme nic, Nigele.“

„Já tedy určitě nepotřebuju tohle,“ ukázal na sondu medmonu. „Nebude po mně čmuchar. Proboha, Bobe, dole na Isis bylo moje kráčedlo, ne já. Nemůžu být zraněný.“ Bob pokrčil rameny. „Tohle je podle zdravotního standardní postup. Po větší nehodě se musí provést vyšetření.“ „Proč tu tedy není i Daffler?“ „Jeho kráčedlo nevypnulo. Pořád z něj dostáváme signál. Tvoje prostě chcíplo.“ „Emko se mi muselo probourat do vnitřních obvodů. To by způsobilo vypnutí celého...“ „Možná. Potíž je v tom, že se tam nemůžeme prostě jít podívat.“ „Proč?“ „Do ty tvoji vesnice se stáhlo celé hejno mimozemšťanů. Máme s Tedem za to, že teď nemá cenu riskovat další kontakt. Čekají nás.“ „Chci se podívat na ty supravodiče.“ „To chce půl posádky.“ „Tak třeba...“ „Ani náhodou, Nigele.“ Bob se líně usmál. „Emka budou to město, nebo co to je, dobře bránit. Vypadá to, že jsi zapomněl, proč jsem tě vlastně poslal dolů.“ Nigel pochopil, že bude muset přistoupit na Bobovu hru, aby se časem dozvěděl, jaký chytrý tah mají zase stratégové za lubem. „Proč?“ „Abys zjistil, proč jsou tak tekaví.“

Sedm

Bod, který je na Isis nejbližší k Ra, je pustý a stížený horoucí nemocí, nevyčerpatelný tepelný stroj. Z Oka proudí vzduch, roznáší po planetě prach a obrysy na úbočích hor se rozpíjejí v stíny. Samy hřebeny ve vichru mumlají, jako když stařec nadává ze spaní. Krunýřem robota proběhne chvění, kůra se otřásá v nekonečném cyklu převracení vrstev a vyvrhování hornin, zlomy obnažují na tváři země železo, jež váže kyslík, a so-pouchy zase chrlí vodní páru, jejíž molekuly štěpí vysoko-energetické fotony na kyslík a vodík, základní prvky křehké ekologie, slaboučkého života, přítisknutého k tenké skořápce planety. Vichřice zasypávají hory prachem, úzká údolí plní nekonečným sténáním, chvějivým a vzdáleným, tak beznadějným, jako by už byl opotřebovaný i sám vítr. Jde, křup lup, olověné kroky ho nesou bahnitým údolím k horám, keramické opláštění hydraulických pístů vzdychá, v ústech hořká pachut' stimulační tablety. Kupředu. Daffler jde první, z druhého ramene sopky se k em-kům blíží Biggsová. Oranžový záblesk: hora bručí a kraj se na chvíli rozzáří čerstvým světlem. Prach řídne, sopečná voda na sebe váže oxid sirnatý z Oka. Alex na radiomape nikdy neviděl emka tak namačkaná na jednom místě. Něco je přivádí sem, daleko od vesnice, takže jeden tým kráčí k emkům, zatímco druhý, větší, se vydal do vsi na průzkum supravodičů, jeskyní a všeho ostatního. Daffler a Nigel a Biggsová mají emka jen pozorovat a pokud to bude nutné, rozptýlit. Kontakt mohou navázat jedině specialisté, šifrantí a analytici, kteří teď s napětím čekají na další údaje. Biologové už nachytali miliony malých zvířátek, rozebrali je a nenašli nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo polovodičové nervy emek. Zvířecí říše je na Isidě pomalá, obyčejná, poháněná i v této chudičké atmosféře stejnými oxidačními procesy jako pozemská fauna, odkázaná na tu trošku kyslíku, kterou vychrlí sopky, než ji na sebe naváže lačné železo skal. Emka ale u vulkánu nehledají kyslík, Nigelovi je to při pohledu na radiomapu hned jasné. Neshromažďují se tam, kde padá kyslíkodárné mžení. Zhlíd jsem jednoho na jihu. Mířil ke mně. Nehýbám se.

„Správně.“ Daffler je napjatý, opatrný. Nic jiného mu nezbývá. Navrhuju, abys k němu šel přímo prese mě, tak neuvidí pohyb do strany „Dobře.“

Nigel jde dál, co noha nohu mine. Něco proběhne kolem. Malé zvířátko, něco jako hlodavec, spěchá. Zvířata tady mají anaerobní rezervy stejně jako na Zemi, ale jsou slabé a vydrží jen pár minut. Potom musí zvíře zpomalit a přizpůsobit se hubenému přísunu kyslíku. Nigel napíná zrak do dálky. K sopce se stahují mračna, temně rudý přísvit mu připomíná auru nad hořícím městem, jak hořela už od egyptských časů, knihovny v plamenech, Alexandrie... Minulo mě.

Další zvířátko uteklo doleva. Jasný Bobův hlas:

Měl by ses držet při zemi, Nigele. Nechceme si zopakovat, co se stalo posledně. Nigel poslušně vypíná všechny servomotory, krčí se, odpojuje vysílání ve všech pásmech. Vítr skučí. Oranžový záblesk sopky. Něco se hýbe: velké jako pes, čtyři nohy, hnědý kožich, vyplazený jazyk. Sedmdesát metrů za zvířetem se blíží emko, hladce běží po spečeném písku, překračuje bahnitou strouhu, neústupně jako vlak. Nigel ale vidí, že i emko je unavené. Nohy se mu podlamují a ruce má u těla. Honička trvá už dlouho a za dobu jediného tvorova kroku Nigel dochází pochopení, spojuje si poslední pozorovaný fakt se všemi předchozími, uvědomuje si, že emka se chovají jako masožravci, loví osaměle, udržují si i při migraci vlastní honitbu a než se na místě objeví další emko, má kořist čas zapomenout, ztratit ostrážitost. Žádný jiný tvor na Isidě nemá polovodičové vedení, protože všichni už vymřeli, stejně jako člověk kdysi vyhladil konkurenci ve své nice. Emko zpomaluje, hlavu vztyčenou, zírá na sever, kam běžel pes, najednou se napřimuje, zastavuje, otáčí se na východ, sbírá síly a Nigel najednou zase slyší rychlé rádiové prskání smažené slaniny, hlasitější a hlasitější, až mu zahltní přijímač a nastává ticho. Nigele! Hergot, to zvíře běží kolem mě, sotva padesát metrů, a najednou padá. Co to... Nigel si prohlíží emko. Ztrácí rovnováhu, včas se vzpamatuje. Konečně se dává do pohybu, nohy těžké a nejisté. „Jde k tobě.“ Kurva. Kdybych tak...

„Běž k tomu malému zvířeti. Rychle si ho zblízka prohlídni.“ Dobře.

Odmlka. Bríza nese poryv prachu. Emko mizí z dohledu, kráčí unaveně a ztěžka. A/o tohle... já...

„Co je?“

Je celé černé a vypadá... spálené.

Nigel chvíli nedýchá. Pak přikyvuje. „Fajn. Rychle zmiz. Emko už podle mě nemá moc energie, ale třeba mu stačí.“ K čemu mu má stačit?

„Už tě asi nepodupe. Tentokrát ne. Ale mohlo by tě usmažit, příteli Dafflere. Dobře směřovanými rádiovými vlnami.“ I když přes prašnou mlhu v údolí není vidět, Nigel emko pozoruje na radiomape, usmívá se, myslí na toho velkého pomalého tvora, který má kondenzátory vybité, jak čerpá z anaerobních rezerv, kráčí k své právoplatné kořisti. Nigel se

krčí v neklidném šeru, sleduje oranžovou stružku z kráteru. Další láva. Země se chvěje a mručí. Nigel čeká. Emka se shromažďují o půl kilometru dál a Bob nepovolí bližší kontakt, dokud nenastoupí službu větší tým. Na Isidě je spousta zajímavých míst a lidé je zkoumají všechna najednou: kopou v zasypaných městech, třídí flóru a faunu, zkoumají podmořský život, hledají kolem terminátoru. Expedice se už rozpadla na úzce vymezené úkoly pro specialisty. Napřed hromadí data, pak přemýšlejí. Nechápu ale, že závěry vycházejí stejně z údajů jako ze způsobu myšlení, a Nigel zase cítí to netrpělivé nutkání vyrazit, které mu číhá pod maskou chladného uvažování a díky němuž nemůže jen sbírat fakta jako klasy, ale naopak nasávat svět jako celek, pokaždé ho jen ohmatat a nechat ho proklouznout mezi prsty, ale zkoušet to znovu a znovu, až si vytvoří jasnou představu a za nelítostným štěkotem dat a lomozem faktů uslyší samotná emka. Hele, někam jdou, volá Daffler. „Slyším,“ potvrzuje zvesela Nigel v rentgenovém pásu mu.

Bob povídá, že tu máte do hodiny další tým. Sylvána a jeho kluky. „Hergot, Sylvano je přece biomechanik.

Vezmou i komunikačního specialistu, neměj strach, odpovídá smířlivě Daffler. Nigel krčí rameny, protože z nich dvou je komunikační specialista Daffler a tak si myslí, že je to nejdůležitější funkce. Lidi z komunikace jsou v poslední době vůbec důležití. Dospěli k názoru, že stačí zjistit, jak se u emek vyvinuly rádiové smysly, a všechno bude jasné. O lovu ale neměli ani ponětí a objev schopnosti emek usmažit kořist na sto metrů jimi otfásl stejně jako Dafflerem a Bobem. Tak to bychom měli věštecké možnosti vědy. Přesto je mělo něco takového napadnout, myslí si Nigel. Díky zastavené rotaci je ve všech oblastech stále stejné osvětlení. Jen excentrická dráha dvakrát za rok světlo trochu zeslabí. V neměnných stínech a naopak proměnné viditelnosti se lovci radar hodí. Obyčejné oči - pasivní, bezbranné proti prachu - by mu mnoho platné nebyly. A v pološeru na hranici světla a tmy bude kořist skoro slepá, tedy ještě zranitelnější. Na prvním místě ale jako vždy stojí schopnost zabíjet. Evoluční logika tedy tuto funkci světila rádiovému oku. S minimem kyslíku se emko při honičce brzy vyčer-pá. Lepší je obět' usmažit a pak si pro ni opatrně dojit. Rádiové oko dokáže kořist najít, určit i zabít - a pak ji znovu prohlédnout, zda nervy náhodou ještě nepracují. To všechno z dostatečné vzdálenosti, aby se potrava nemohla bránit. Díky úžasné evoluční úspěšnosti oko zvládlo všechno: vidět, mluvit, zabíjet a dokonce vařit. Mozek dodával přesnost, citlivost, rozlišení. Oko a mozek se musely vyvinout společně, jako se lidský mozek vyvinul spolu s rukou. Nigele. mří k tobě. „Jak jsem čekal,“ bručí si Nigel pro sebe. Cože? Co to má znamenat? Nigele, jestli jsi zase ušil nějakou kulišárnu, tak bych nerad, aby nás za to Bob zase sjel a... „Správně. Nestarej se, příteli Dafflere. Prostě se tu snažím vidět, co můžu.“ Za hodinku přiběhne fůra chlapů. Prostě jim řekneš, po čem mají koukat... „Sám to nevím jistě.“

O pancíř mu zvoní oblázky, země se yzdouvá, prach vzplane oranžovou září a Nigel zase vidí proudy lávy, tentokrát větší, pár set metrů nad sebou. Proboha, zase se to rozjíždí. Ta západní stěna může podle mě každou chvíli spadnout.

„Nejsi geolog, Dafflere. Jsi tu kvůli komunikaci. To já znám devět řemesel...“ Ano, ale prostá...

„Tady dole není nic prosté. Dávej pozor na emka. Jsou na pochodu.“ Cože? Jo, vidím. Míří k tobě. Rovnou na tu římsu.

„Ano. Těžko jim můžu zmizet, protože bych byl vidět a my nesmíme navazovat kontakt.“ To ano, ale...

„Vypínám rádio, pokud ti to nevadí. Chci si být jistý, že mě nenajdou.“ Hmm,

ITTiJT, nin-lCl pOucZlfcx<- .-l/u. i li C i“ hal. lh“>,<-).i-u.j ů-v-Nigel je sám v jantarové vánici, nohama cítí chvění hory a bedlivě naslouchá přidušenému praskání a pískání, z něhož se skládá mikrovlnná konverzace a písň mimozemšť-anů-Zapíná radiomaps z Lanceru a dívá se, jak se k němu blíží skupina emek. Kolem zděšeně proběhne zvířátko a Nigel obdivuje, jak ten slepý tvoreček s mozkem velikosti hrášku dokáže emka vyčenichat na takovou dálku a vědět, že má utéct. Celé tělo emka možná slouží jako velká anténa, kosti jsou vysokoodporové snímače, takže emko cítí, že se k němu blíží malí tvorové. Jinak by si na ně dovolil každý parazit a vynalézavý dravec, který by na ně dokázal vylézt ze slepého úhlu. Tělo ale nějak jistě „vidí“ drobné predátory, aby je emko dokázalo včas usmažit, zašlápnout, odehnat. Evoluční tlak zřejmě vyvinul syntézu signálu, jako pozemské počítače spojí signály vzdálených antén, až přijímají stejně dobře jako parabola o průměru rovném jejich vzdálenosti. Slouží snad páteř ladění frekvencí? Jak se emka blíží, zalézá Nigel do úzké rokle. Chce jednat tak, aby ho Bob ani ostatní nemohli kritizovat, aby mohl všechno odůvodnit, a tak se v rokli schovává za modrozelenou skalku.

Oranžová záře před něj vrhá stín. Zastavuje se u krope-naté skalky, zmaten, ale druhý záblesk ho oslepuje a vtom se ozývá dunění, padají kameny, řev ho donutí zvednout hlavu k hoře chrličí kamení a oheň, z jícnu čerstvého kráteru teče láva, do prachu syčí pára, voda čistí vzduch, oxidy síry padají do údolí, kde nakrmí zakrslé rostliny a slabá zvířátka, začátek potravního řetězce emek, prastarého systému, jehož stáří ovšem ještě geologové neurčili, neboť kůra Isidy se stále proměňuje a ničí všechny stopy minulosti. Nigel se obrací zpátky ke skalce, zvědavý, natahuje se přes ni a najednou vidí emko, jak pomalu ale rozhodně míří přímo k němu. Velká hlava se dívá na něj a Nige! jen doufá, že jeho maskování emku připomíná obyčejný nudný kámen. Kousek couvá, vypíná veškeré vysílače, chytá se... Emko se ale zastavuje, rozhlíží se, sedá si, vystrkuje černé výstupky na bříse, klesá, dokud se výstupky nedotknou modrozelených žil ve skále. Vosková kůže se vlní, emko se rozvaluje, na leskle modrém povrchu se začínají objevovat další barvy, od břicha stoupají nachové skvrny a Nigel si uvědomuje, že v rudé záři Ra je ta nachová barva ve skutečnosti zelená, biochemická značka porfyrinu, myšlenku ale hned zahánějí fialové, červené a žluté skvrny, běhají emku po kůži, sopka vybuchuje, proráží vrstvy jemného prachu, o padesát metrů dál teče lávová řeka, emko se klepe, chvěje, překlápí, zdá se, jako by jím třásl hlad a chtíč, ani si nevšimne druhého a třetího stínu, jež se vynořují z deště oxidů síry, nová emka střídají první na jeho místě, stékají po nich kapky, éter plní mikrovlnné štěbetání a to přechází v silnější vlnu, rádiové cvakání se s další erupcí mění, signál se slévá v píseň, hranaté hlavy se sklánějí, rozhlížejí, z písně vystupuje jasný tón a Nigel poznává k nesrozumitelnosti protažené slovo z pozemského rozhlasového pořadu. Emka teď společně zvedají hlavy k obloze a vysílají dlouhý truchlivý signál, který se spojí s hlasy milionů dalších a překoná celé světelné roky k Zemi, maličké nebeské teče, jež k nim tak dávno promluvila. Na bříse každého emka rozkvétá jasně oranžová sprška. Vzduchem létají jiskry. Nigel ustupuje. Rádio zaplní praskání a emkovská fuga sílí, veliká těla sebou zlehka kývají, budem zpívat lásku věčně, milovat a tím přetekat, láva teče přes kraj útesu, sálá z ní žár a Nigel si najednou uvědomuje,

jak emka žijí jen touto chvílí, jediným okamžikem, kdy mají dost života, aby ho vrhla proti drobečku naděje daleko ve vesmíru, proti mizivé možnosti nespoutané vysušenou jednotvárností jejich zrezivělého světa. Sopky nevyhledávají kvůli teplu, ale kvůli jídlu. Láva teče po úbočí několik tisíc metrů, vodič z roztaveného kovu se táhne silným magnetickým polem planety Isis, protíná siločáry a tvoří v sobě proud, elektrické pole, obrovský obvod, který je těžko zkratovat, protože skála kolem izoluje a tak elektrický proud sílí s proudem lávy, protíná další siločáry, sbírá energii, dokud nenarazí na kovovou žílu ve skále, vtom se obvod uzavře, zkratuje, modrozelenými žilami protéká obrovská energie, hledá cestu zpátky na vrchol hory, uzavřít okruh, slepý proud hnaný Faradayovým zákonem. Když si elektrony najdou cestičku vodivými žilami ve skále, emka se na ně posadí a sají, nabíjejí své kondenzátory, hodují, plývají energií na mezihvězdné vysílání a oslavují obnovu života. Přímou ze země berou vysokokva-litní energii, aniž by musela pracně hledat chemické zdroje, tráví je a přeměňovat molekulární vazby v elektrický potenciál. Do emek proudí radostný nový život. V oranžových jiskrách vidí Nigel poslední stopu, představuje si, jak Isis krouží po elipse kolem Ra, tu blíž, tu dál, takže slapové síly planetu napřed roztahují a poté smršťují, hnětou tekuté jádro jako těsto na chleba. Energie momentu hybnosti systému Isis-Ra, nevyčerpatelný zdroj, od věků hýbe planetární kúrou, stahuje pod zem kovy a pak je roztavené vyvrhne chřtány hor, železné řeky stékají zpět směrem k jádru, rvou z železa elektrony, obrovský generátor přeměňuje gravitační sílu v použitelnou elektřinu, použitelnou ovšem jen pro emka, což je jejich výhoda, jen díky ní mohou zkoumat svět a celý vesmír rádiem, hledat ozvěnu elektromagnetických písní, celé věky bdít bez strojů a počítačů a nemyslicích sluhů, jaké si vyrobili lidé. Tihle tvorové zkontrolují samy geologické procesy, jen aby přežili, jen aby dokázali vyslat zkoumou zprávu mezi hvězdy. V,n-“1 -/- ~“t“i-- --.“ ..- l.“---]--“ -l.-l: - ., -l T“ igci aC pullicULi aanc pi, ivciuuu l.iiviii at' uilil/.l pu důstojných siluetách zpěváků, zalitých ohňostrojem barevných skvrn, jako by se chystali odstartovat k nebi, ale zůstávají na zemi a kde se sejdou tři nebo víc, vyšlou do noci slabiku. Nigel se usmívá, protože ví, že je konečně čas odpovědět.

Osm

Ted Landon táhl zasedání k váhavému závěru. Nigel ho zamyšleně pozoroval. Ted si vyžádal hlášení průzkumných skupin, obrázky z dalekohledů, zprávy astronomů i palubních počítačů. Plochá obrazovka na stěně nabízela možnosti. Ted popisoval navrhované mise, hodnotil rizika a výhody. Kdykoli nějaký sekční šéf příliš zabrousil do detailů nebo odbočil od tématu, Ted ho usměnil. Poroučení měl v krvi. „Ten předvčerejší širokozáběrový průzkum v návaznosti na objevy Walmsieyho a Dafflera nepřinesl valné výsledky. Je to tak?“ Pozvednutá obočí, tázavé pohledy. Pokyvování hlavami. Nigel také přikývl, protože rozsáhlá akce v sopečném terénu opravdu nic nového nepřinesla. Emkovské „vesnice“ byly prostě skryšy a nic víc. V některých jeskyních se našly zručně opracované kameny, v jiných jen emčí trus. Stěny byly vykládané složitými supravodivými vzory. Mohly představovat umění, dějiny, literaturu nebo třeba graffiti. Ted plynule přešel k shrnutí dalších povrchových misí. Začínají pronikat do ekologického systému, ale ve vědomostech zůstávají velké mezery. Co se stalo s někdejšími emkovskými městy? Proč žádný jiný živočich na Isis nemá polovodičové nervy? „To je všechno moc zajímavé,“ pronesl chápavě Ted, „ale pro mnohé z nás zůstávají hlavní hádankou ty dvě družice.“ Podíval se na ostatní kolem stolu. „Jak se sem dostaly? Zbylo z emkovské technologie ještě něco? Proč...“ „Koukni,“ přerušil ho Nigel, „je nám jasné, kam míříš. Chceš se k nim vypravit.“ „Předbíháš, Nigele, ale máš pravdu. Chceme k nim.“ „To je sakra nebezpečné.“ „Jsou staré, Nigele. Podle spektrofotometrie byly stavební kovy vyrobeny před milionem let.“ „Staré neznamená mrtvé.“ „Nigele, já taky dobře vím, kam míříš.“ Ted se chápavě usmál. Nigela napadlo, nakolik to hraje. „Chceš napřed kontakt. Emka ještě nevědí, že tu jsme, pokud naše triky zabraly - vsadil bych se, že tvá maskovací fólie se osvědčila, Bobe - a já chci, aby to tak zůstalo. Podle směrnic, jak jistě všichni víte, musíme zůstat schovaní, dokud nepochopíme celou situaci.“ „To je jasné,“ odtušil Bob. „Dokud se nezačneme ptát, co je ta celá situace,“ opáčil Nigel. „Ale my jsme emka viděli. Sama nás zavolala. O těch satelitech nevíme vůbec nic.“ Ted si propletl prsty a otočil ruce dlaněmi nahoru, jako by trochu našťavaně říkal Co tím myslíš?, ale nahlas úplně klidně pravil: „Dobře zachovalý vrak nám jistě o vrcholném období zdejší civilizace poví víc...“ „Pokud jsou ty družice odsud.“ Ted teatrálně vypouklil oči. „Myslíš, že Šotek přiletěl z Ra? Nebo marginiský vrak?“ „To samozřejmě ne. Ale když nemáme žádné informace...“ „Právě proto, že nemáme informace - v tom se mnou jistě většina přítomných souhlasí -, musíme se od emek držet zpátky.“ Sekční šéfové mlčky pokývali hlavami. „Této misi nejsou emka moc nebezpečná,“ odtušil Nigel. „A patří na planetu, máme s nimi mnoho společného. Konečně jsme narazili na stejný typ života a musíme s ním...“ „Stejný typ?“ „Ve vesmíru jsou i stroje.“ „Hmmm.“ Ted se nad tím okatě zahloubal. „Myslíš, že je život běžný, Nigele?“ Nepříjemná otázka. Kromě Isidy astronomové nenašli jediný zdroj umělého vysílání, a to prohledávali celé spektrum přes půl století. Nigel se na chvíli odmlčel a pak řekl: „V rozumné míře.“ „Opravdu? A proč je neslyšíme? Ozvala se jen Isis.“ „Byl jsi někdy na večírku, kde někdo nejistý v jednom kuse mele a ostatní jsou zaražení?“ Ted se usmál. „Ušetři mě podobnostmi. Galaxie není večírek.“ Nigel se také usmál. Jejich rozhodnutí nezvrátí, ale ať je jeho názor jasný. „Možná. Ale stejně tak není žádný průchodák.“ „Tak zaklepáme na dveře a uvidíme.“ Když Nigel přišel domů, Nikka s Carlottou vařily složitý pokrm. Pepřily plátky bílého masa a nakládaly je do vonných

olejů, pak z nich motaly závitky a dovnitř vkládaly pikantní nádivku. Komplikovaná práce si vyžádala tu slovo, tu pomocnou ruku a Nigel je znal natolik dobře, aby věděl, že je teď nemá rušit. Nabídl se, že nakrájí zeleninu. Na cibuli a mrkvi si vybil napětí, navíc si uvařil kávu. Pak podle Carlotiných pokynů připravil z čerstvého ovoce salát a zálivku ze se-zamového oleje. Včera se v zahradách urodil první citrus a posádka ho uvítala skromným obřadem. Shromážděný dav poslouchal Prokofjevovu Lásku ke třem pomerančům. Mraky, shromážděné na ose, někdo pokropil barevnými světly. Nakonec, když nebylo tolik práce, řekl: „Zrovna jsem se to dozvěděl.“ „Hm,“ odušila Nikka.

„Proč jsi mi neřekla, že ses přihlásila na tu misi k satelitu?“ „Přihlásila? To ne. Jsem na střídacím seznamu.“

„Mysleli si, že tak zvednou morálku,“ doplnila Car-lotta, „když posádku vybere počítač podle kvalifikace. Taky je to férovější.“ „No jistě, musíme být féroví, že ano? Úžasná blbost,“ odsekl Nigel. „Všichni umírají touhou dostat se ven z lodi,“ podotkla Carlotta. „Možná umřou stejně,“ odušil kysele Nigel.

Nikka začala: „Měla jsem za to, že bude lepší, když se to dozvíš jako obvykle. Málem jsem ti to už řekla...“ „Tak za to ti málem děkuju.“

„Je to příležitost konečně něco dělat!“

„Nechci, abys tak riskovala.“

Nikka vzdorně prohlásila: „Chápu se příležitosti stejně jako ty.“ „Podle vývěsky budeš na dálku řídit servo.“

„Ano. Mobilní detektory.“

„Z jaké vzdálenosti od družice?“

„Pár kilometrů.“

„To se mi nelíbí. Ted moc pospíchá a přitom by si to měl promyslet.“ Carlotta odložila metlu na šlehačku a prohlásila: „Nemůžeš Nicce řídit život.“ Podíval se na ni. „A ty nemůžeš čekat, že o ni nebudu mít starost.“ „Madre! Opravdu se chceš hádat?“ zvolala Carlotta.

„Diplomacie zklamala.“

Nikka smířlivě řekla: „Ta mise je promyšlená, máme zálohu, počítá se s každou...“ „Nic nevíme. Vůbec nic nevíme.“

„Skála satelitů vypadá stejně stará jako nejmladší velké krátery na Isis, ne?“ nadhodila Nikka, aby uvolnila napětí.

„Noa?“

„Dá rozum, že jsou to poslední zbytky emkovské techniky. Dvě družice, supravodiče ve vesnici - nic jiného se nedochovalo.“ „Možná,“ zabručel Nigel. „Je to možné. Ale než Isi-du pochopíme, čeká nás spousta práce, musíme začít od maličkostí...“ „Rozhodně se v nich patláme dost dlouho,“ řekla Carlotta. „Nechci, abys riskovala život kvůli dohadu!“

Carlotta se zamračila. „Proboha, tohle už trochu přeháníš. Opravdu chceš Nicce bránit v práci, na kterou čekala celý život?“, Nigel se nadechl, aby řekl Podívej, tohle je soukromá záležitost mezi námi dvěma, ale uvědomil si, kam by to vedlo. „Možná jsi žijící legenda,“ prohlásila Carlotta, „ale nemůžeš jen tak rozkazovat. Nám ne.“ Nigel zamžikal a pomyslel si Má pravdu. Těžko se tomu vyhnout a

-najednou viděl, co to znamená pro Nikku, že má neklidnou hlavu plnou unikavých vzpomínek, vztahuje k němu od vaření mokré ruce, ve tváři rozhodnost, pevné břišní svaly stažené - stále cvičí, aby se tělo dočkalo vysněné mise - ruce křehké a vrásčité a hnědě tečkované, překračují prostor mezi nimi-“Nemůžeš si mě zalít do jantaru, oznámila. „Nebo kohokoli jiného, hergot,“ přisadila si Carlotta. Nikka pro jeho oči zářila vzpomínkami na jinou ženu, jinou kuchyň.

„Asi... máte pravdu.“

-Zase se píše rok 2014 a Nigel se vrací domů za vlahého pasadenského večera, skútr pod ním prská. Odemyká a prská těžkými dubovými dveřmi, aby oznámil příchod, míří na schody. V bílém obývacím pokoji ji volá jménem. Něco mu tiše zvoní v uších. Kroky cvakají na hnědých mexických dlaždicích, už je v průchodu mezi jídelním koutem a kuchýňkou. Na dlaždici leží dámský střevíc. Jeden. Přímě na prahu ložnice. Jde dál a zvonění v uších sílí. Do ložnice. Pohled vlevo. Alexandrie nehybně leží tváří dolů. Ruce natažené, pěsti zaťaté. Paže naběhlé a rudé v místech, kde ji užívá choroba-Hned pochopil, zmizela mu v nicotě. Sanítka, mlhou ječí siréna, antiseptická nemocnice, strašlivé věci, co se s ní staly potom, to všechno jako závěr jejich společné symfonie, o níž se chtěli podělit i se Shiriey, problém tří těles ale zůstal nevyřešen... Došlo mu, že strach ze ztráty Alexandrie se stal jeho součástí. Nikdy se z toho nevzpamatoval. S věkem do něj nasákl strach ze změny a smísl se s pocitem ztráty. Nikka už s ním byla déle než kdysi Alexandrie a jen náznak nebezpečí... Nigel zavrtěl hlavou a nechal staré obrazy rozplynout.

„Už nás vnímáš?“ zeptala se Carlotta.

„Předpokládám,“ odsekl.

Nikka se na něj dívala a pomalu začínala chápat.

Řekl: „Tyhle věci chtějí čas.“

„Prostě ti nedovolím ji omezovat.“ Carlotta Nikku ochranně objala. „Proč mi tenhle rozhovor pořád připomíná Spojené národy?“ „Je to pravda.“

Nikka se obrátila na Carlottu: „Přesto máme jeden nad druhým moc.“ „Takovouhle ne.“

„Jakoukoli.“ řekl Nigel...Stehna se přede mnou rozestupují jako Rudé moře. Kde je hranice?“ „Kdybych se ti nepostavila, prostěji převálcuješ,“ prohlásila Cariotta. Nikka smířlivě nadhodila: „To záleží na okolnostech.“

Nigel se usmál. „Nejsem nerozhodný typ. Snažíte se na problém podívat vždy z obou stran, pane Walmsiey? No, ano i ne. Takový nejsem.“ „Tak to bys měl...“

„Ale no tak, vy dva. Krize je za námi,“ řekla Nikka.

„Ano. Pojďte jíst. Zpátky k základům.“

„A pak nějaké Rudé moře?“ navrhla Nikka.

„To dohodneme nad moučnikem.“

Devět

Výsadek se pečlivě rozmístil kolem satelitu A. Třetina lidí zůstala čtyřicet kilometrů daleko s těžkými přístroji a spojovou technikou. Další třetina prohlédla zálky povrch. Nenašli nic zvláštního, ověřili Faserovo datování kráterů a zaměřili vstupní tunely. Poslední třetina nahodila průzkumné stroje, prohledala temné díry, jestli v nich nejsou čidla nebo pasti, a konečně rozhodla, že je všechno v pořádku. Díry nezářily v žádné části spektra, jednoduché sondy nic nespustily.

Stroje vstoupily dovnitř, tiše a kradmo. Třiatřicet metrů pod povrchem narazily na zamčenou bránu. Roboti se v chodbě cpali jeden na druhého, ale zámek nenašli. Přidaly se k nim dvě ženy. Připevnily k černým keramickým dveřím senzory a hledaly akustické stopy zámku. Lidé u vchodu do tunelu naslouchali, jak se obě ženy dohadují. Ucítili jemné zachvění a uslyšeli slabé zadunění. V téže chvíli obě ženy domluvily navěky. Z černé díry vyletělo něco modrého a sněhobílého. Milisekundový filmový záznam později ukázal na prvním políčku jen modrobílou mlhu a na druhém už zrod oranžového výbuchu mezi třemi lidmi, kteří stáli díře nejbliž. Za další dvě tisíce vteřiny oranžový žár spolkl kameru. Záře se roztekla jako voda a povrch satelitu vyčistila za sedm milisekund. Pak vystrčila jazyk k orbitálnímu týmu. Natáhl se osmáct kilometrů a pak se na dvaadvacet milisekund zastavil. Posádka zatím viděla jen záblesk na monitorech. Dvě třetiny účastníků mise nepřežily. Oranžová vlákna se zkroutila, svinula a s výjimkou jediného zmizela. To jediné ale dál rostlo, až dosáhlo na výsadkovou loď na oběžné dráze. Přehrála plazma oslepila senzory a prorazila ocelovou kůži. Čluny pohltit gigawatt zubaté smrti. Zemřeli další lidé. Oranžová věc zmizela a za dvaatřicet milisekund už z ní zbyl jen bílý žár v ústí vstupního tunelu. Satelit byl ožehnutý. Za další zlomek vteřiny veškerá elektromagnetická aktivita družice ustala. Zbývajících dvanáct lidí ještě nemělo ani čas otočit hlavu. Ježíšikriste viděls vypálený nevidím nic, jenom vyvrheliny jsou pryč nikde ani stopa ne, jsou tam trosky, chytám je na infra, ale panebože, jsou rozfiákaný, všechny moduly na orbitě, jako rozšlapané] hrách tábor je rozmáznutý po povrchu, kurva pusťte to na ně, dostaneme zesilovač a na ně lidi na orbitě, moc toho nevidím, ale na ostatní zapomeňte, jestli to někdo přežil, bude v modulu a vsadím se, že těch taky moc nezůstalo Sylvano, A 14 až A36 včetně se neozývají, odepíšeš je? jsme v bezpečí? v bezpečí? hergot jak to mám vědět, dvě stě tisíc kilometrů možná stačí, ale povězte mi, co ten satelit ještě má v záloze, a já vám odpovím nikdy jsem netvrdil, že průlezy vydrží takový tlak, to bylo peklo. Stein naměřil na trupu rozdíl tři sta kilotorrů za pár milisekund, pak přístroje vypadly, asi je to rozmáčklo, posílám ti údaje, třeba z toho něco dostaneš ne, přišli o všechny antény, to vidím, proto o nich

A14, A36, ozvěte se prosím kurva na tuhle dálku nic nezachytíme, nemají parabolu stejně se točí, nic by na nás nezaměřili, podívej, Nigele, to prostě nezjistíme, takže vypadni z frekvence a nech nás podívejte na infra, modul A ztratil bok, vypadá to - podívejte, jak se točí na světlo, je celý hnědý tady Alex, zkontroloval jsem frekvence skafandrů a můžu na ně vyladit parabolu, ale chce to trošku zatáhnout konvertor a normální antény je nechytají a máme nouzovou situaci jistěže je nechytanou, ty kreténe, když mají utrhaný antény a můžou vysílat jenom tím, co jim zbylo ve skafandrech, takže je na tuhle vzdálenost nechytíš jinak než pořádnou anténou, Alex! jo, Reynolds to smaží na plný koule, bude tam za čtyři hodiny a něco takže ano, já, hele, podívej, já to vím, ale jdi do prdele, Tede, seru ti na koukni, mám, hele, počkej, Nigele, jenom minutku, mám od Nicholse identifikace skafandrů a jsem připojený, už to čtu, tak mě nech, chytáme 2,19 gi-gahertz, jo, doufám, že to mám dobře, jo, vidím čáry, tři, čtyři, osm, zaostřuju, už mám identifikaci, počkej vteřinku Nikka má A27, Alexi, to 2,39 giga povidáš 2,39, jo, Nigele, to mám a vedle 2, a další, mlčí jenom 2,43 a 2,45 ak dlouho odle tebe

Tede, už teď jedeme naplno a ještě jsme měli kliku, když se vezme chci mít jistotu, že nevlitnete do toho, co je zlikvidovalo, takže pěkně pomaloučku, nic fajn, budeme tam za 2,68 hodiny, poletíme od Ra, třeba nás neuvidí snížíme viditelnost, ale budeme muset manévrovat, pobrat ty trosky, letí na všechny strany podle Alexe to už není nutné. Na dotaz našeho lékařského počítače odpovídá šest, ne, osm skafandrů a ty jsou ve dvou kapslích Ježíši, osm z kolika? z šestatřiceti? ano, proto vyžadují maximální opatnost, i když Bůh ví, že se to semlelo tak rychle, že nemohli dělat vůbec nic, přišlo to bez varování Nigele, teda Žáku, moh bys mi najít Nigela, vypadá to, povidám, tady Alex, vypadá to jako bláznec moh bys počkej, jo, oukej, tady pošlete hned Reynoldsovi ty souřadnice, chci

Nigele, no sláva, že jsem tě našel, monitoruju ty majáčky na skafandrech a pár jich ujíždí, určitě to není chyba příjmu, teda skoro určitě ne, ze satelitu nic, žádný rušení, tím to nebude

Alexi, Alexi, tady Nigel, zkontroloval jsem to a jiné vysvětlení není, musíme počkat, než tam dorazí záchranná výprava, kdy asi hodina dvacet sedm minut nemohli by kurva trochu je mi to líto, podívej, zrovna nám zhasnul jeden skafandr, myslel jsem si, že bys, volám, protože je to 2,39 gigahertz, prostě se ztratil. Bílá spečená pleť byla mrtvá a suchá, zbavená barvy. Nigel natáhl ruku a lehce ji pohladil. Motala se mu hlava, dlouho nespál. Právě víčko měla zavřené. Levé odhořelo. Levá polovina obličeje tuhla. V neosobním světle výbojek přejel prstem po známých vráskách, ošlehaných hřebenech a stržích, jež plynule přecházely do tuhnoucí umělé kůže. „To víčko... mi udělají... za hodinu,“ zamumlala Nikka. Lesklou kůži měla napjatou a rty oteklé. Těžko artikulovala. „Tiše.“

„Ani teď... si... nenechám poroučet.“

Vytřeštil na ni oči a nenapadlo ho, co odpovědět.

„Měl jsi... pravdu.“

„Ne, prostě jsem byl opatrný.“

Jasně žlutý medmon jí dále připevňoval kůži na levou polovinu těla, trpělivý a neústupný jako pes. „Když mi skafandr... vypnul oběh... v levé ruce... myslela jsem...“ „Já vím.“

„Stejně nevím... jak...“

„Zmrazil tě vypouštěním plynů na správných místech. Riskantní trik. Jinak to ale nešlo.“ „Nevěděla jsem... že skafandr umí...“

„Neumí, pokud jeho procesor nespojíš s dobrým programem kontroly metabolismu. Když přestal vysílat, spočítali jsme, že se nejspíš snaží šetřit energii pro lékárníčku. Tak Alex přeladil velkou anténu na vysílání a já vyhrabal správné programy. Alex překročil povolený výkon a podařilo se mu ovládnout tvůj skafandr. Vyslechl ho a převzal řízení. Lodní programy poradily tvému drobet zmatenému procesoru, jak tě má vypnout, uložit k ledu.“ „Říkáš to tak... vesele.“ Jeho maska návštěvy u nemocné hned spadla.

„Vždycky jsi byl... děsný herec.“

„Jo, strašný.“ Měl vědět, že před ní vyčerpání neutají.

„Byla jsem si jistá, že umírám, Nigele.“

„Já taky.“

„Chtěla jsem na tebe zavolat...“

„Já vím.“ Neměli si už co říct, tak ji uchopil za pravou ruku. Byla na omak ošoupaná, měkká, prohnětená. Sledoval ji ve tváři pomíjivé bouře pocitů, skryté oteklým umělým masem. Malým okénkem viděl na bílých stolech další účastníky mise, obskakované postavami v kombinézách. Tři pacienti se chystali do ulit, na lodi by je vyléčit nedokázali. V ulitách budou spát až do návratu na Zemi. „Udělal... vám to ještě něco?“

„Ne. Družice se tváří stejně mrtvě jako předtím. Ta druhá se taky neprohrála. Zvláštní.“ Podívala se na něj.

„Nepřesvědčivé.“

„Hmmm?“

„Skládáš si dvě... a dvě dohromady.“

„Mám svou teorii.“

„Nevěříš, že tam... ty věci... vypustila emka...“

„Ne. Ale vede mě jen intuice. Neměl jsem tě pitomé Carlottě dovolit...“ „Já... vím.“ Stiskla mu ruku a pokusila se o úsměv.

„Obě jsme... Carlotta i já... nevím, jak... jak jsi to podal... tak...“ „Nediplomaticky.“

„Přinejmenším přímočaře.“ Zaostřila na rozsvícený strop. Medmon změnil tempo a Nikka se ošila. „Nejsi... jako dřív... Nigele. Nemáš... vždy jsem v tobě cítila... rovnováhu. Ted'...“ „Ano.“ Podíval se na ni a připomněl si dlouhé společné noci v krabici pod povrchem Měsíce, Nikka trpělivá a analytická, on neklidný, unavený, posedlý záhadou, kterou tehdy považoval za problém. Celý život přepadával dopředu a aby neupadl, běžel podivnými cestami a nechával se jimi formovat. V oněch dávných dnech neznal rovnováhu, ba ani dynamickou rovnováhu chůze, při níž vlastně padáte a včas vpřed sebe dáváte nohu. Ani to nedokázal, protože pro něj byl svět hádankou a nastavoval mu stále další masky z tvárné kůže, až z nich byl sám měkký a tvárný. „Zase chceš ven... vid?“

Ona to vycítila. „Ale ne k satelitům.“

„Tedy na planetu.“ Zamračila se. Pasta, kterou jí připevnili vlasy, se nakrabatila a na povrchu jí praskla bublinka.

„Osobně? Nebo přes servo?“ „Jenom přes servo, smůla. Jsem moc starý a sešlý, než aby mě pustili na povrch osobně. Vlastně tam budu dělat poskoka. O konverzaci se postará Daffler, má na to školení. A chladnou hlavu.“ „Měli by tě nechat... aspoň jednou vstoupit...“

„To bohužel nepůjde. Ale Ted konečně povolil přímý kontakt, tohle kolo jsem vyhrál. Z té frašky se satelitem vzešlo aspoň něco dobrého.“ Nigelovi nedočkavě tančily oči. „Navíc jsem si vymohl, že se Daffler představí osobně. Jen v lehkém skafandru.“ „Proč?“ „Aby emka viděla, že je živý. Žádná pitomá mašina.“

„Nechápu. Proč jim neposlat dobře zakódovanou zprávu?“

„To by mohlo být docela nebezpečné. Ted a jeho teoretici našli zajímavý protiargument. Výsadek na satelitu A našel kolem celého povrchu pavučinu vodivých vláken. Družice je nesmírně citlivá. Snadno dokáže monitorovat emkovské signály.“ „A naše.“

„Správně. Nás ale neobtěžovala, dokud jsme si nezačali. Naše vysílání z vyšší oběžné dráhy jí zřejmě nevadí. Je to...“

„Hlídač. Emkovské vysílání je v pořádku, nezajímavé a pomalé. A naše hlídače nezajímá, protože jsme daleko od planety?“ Zamračila se. „Ano, Hlídač... to není špatné jméno. Vtip je v tom, co se stane, až emkům vrátíme jejich zprávu, ten starý rozhlasový pořad. Jak se Hlídač zachová?“ „Podle Tedových strategií... bychom se emkům měli představit dole na planetě. Kde to nebude tak... nezvyklé.“ „Tak si to představují.“

„Co si myslíš ty?“

Nigel pokrčil rameny. „Ty věci jsou pěkně nebezpečné. Musíme si dát pozor.“ „Kdybychom o nich... věděli víc...“

„Víme dost. Aspoň něco. Výsadek stačil provést spektrální analýzu skály. Něco ji speklo před 1,17 milionem let.“

„Hmmm. To zhruba sedí na odhad jejich dráhy.“

„Ano. Ale životnost oběžné dráhy mají o dvě stě tisíc let kratší.“ Sklízily se jí oči, únava začínala přemáhat napětí. Nigel byl šťastný, že má Nikka krizi za sebou. „Aha... chápu. Zajímavé... ale...“ „Přesně tak. Kde byli Hlídači těch zbylých dvě stě tisíc let?“

Když ho našla Carlotta, Nigel právě pomáhal s chlazením oddělené části skleníku. Sledoval, jak studený vzduch vytváří v umělé krajině iluzi zimy. Kondenzace vlhkosti, řekl si, je zdrojem nevidané krásy. Mrazík vymaloval na okno pozorovatelné květy. Zkroucené listy tleskaly ledovému větru. Led uzamkl vegetaci do skořápky z jemného porcelánu. „Zkonila jsem to.“ oznámila Carlotta. Zvedl k ní oči, pokrčila rameny. „Přišli na tu tvoji domácí léčbu. Myslela jsem si, že jsem obešla všechny administrativní programy, ale...“

„To nic. Stejně jsem byl drzý. takhle se snažit vyklouznout zpod mikroskopu.“ Vzala ho kolem ramen. „Myslíš, že tě stáhnou z průzkumu?“ „To záleží na příští prohlídce.“ Promnul si ruce, podíval se na vystouplé klouby. „Začínám vrzat.“ „Ale ne, slavného staříka přece nevysypou.“

„Spíš bláznivého staříka, řekl bych. Na schůzích pořád melu o Šotkovi a marginiském vraku a strojových civilizacích venku v Galaxii. Nikdo tomu nevěří, nikoho to nezajímá. Já...“ Trochu se sebral, přestal si mnout dlaně a narovnal záda.

„Nigele, vypadáš unaveně.“

„Optický klam. Podívej, ještě si zahraju na slavného starce a vydupu ti do skupiny pár lidí navíc. Myslím, že vím, kde trochu přitlačit.“ „Mrzí mě to.“

„Carlotto, nebyla to žádná vychytralá lest. Ani mě nenapadlo, že by mi to procházelo tak dlouho.“ „Kdyby mě včas napadlo, jak to zamaskovat...“ Opřela se o přičku. „Madre de Díos.“ „Ty teď potřebuješ pomoc, ne já. Pracovalas na misi, Nikka je zraněná - zařídím ti volno.“

„Ne, to opravdu...“ Ted vzal kolem ramen pro změnu on ji. „Nesmysl. Navíc si Ted všimne, že slavný starý pletichat se zase do něčeho montuje.“ „Hmm,“ zabručela unaveně. „A?“

„Uvidí, že jsem aktivní, míchám se do palubní politiky atak.“ „Poslyš, podle mě tě medmon stejně nevyřadí před tou misí na planetu.“ Políbil ji na čelo. „Prima. Nešlo by se těm dalším prohlídkám nějak vyhnout?“ Zamračila se. „No, kdyby... možná.“ „Výborně. Mohlo by se mi to hodit. Povede se ti zamaskovat, co jsme při domácí léčbě všechno zfixiovali?“

„Když si pospíšim... Počkej, ty to chceš dělat dál?“ Vesele odvětil: „Možná.“

Deset

Nigel nervózně přechází po hřebeni kopce. Řekli mu, ať zůstane na místě a hlídá pozici. První pokus o kontakt musí být přesně sladěný a každý má v údolí své místo, ale Nigel má přesto pocit, že je akce na něm, protože on to všechno prosadil u Boba Miliarda a Raye Landona, on emkům rozumí. Očekávaný okamžik se blíží, Nigel stojí na místě, připraven podpořit Dafflera na křídle, naslouchá hlasům ostatních, čeká. Při první příležitosti zdrhne, řekl ráno Nicce napůl žertem, ale léta týmové práce už trochu otupila jeho nedůvěru, a tak dusá po svahu, poslouchá, spojený s krunýřem, co vrhá na šedou skálu dlouhý hmyzí stín. Když padla mlha, stáhla s sebou na zem i sírový prach. Nigel slyší, jak se v čerstvém bahně probouzejí nejmenší tvorečkové. Mraky vysoko na nebi se trhají a zalévají kousek údolí temně rudým světlem. JL

Opouštím úkryt, hlásí Daffler. Pár jich tu je, dívají se nahoru. Mam dojem, že začnou vysílat. Bob Miliard protahuje: Za tím velkým kopcem právě vyšla Země. Myslíš, že jsou nabití? „Za to ti ručím,“ odpověděl Nigel. „Celou dobu seděli támhle pod sopkou.“

Podle rádiových map emkovské migrace a jejich loveckých zvyklostí vysvětlili exobiologové smysl systematických výletů mimo vesnice: všechno byly výpravy za kořisti na pláň, za vodou, za klečí a lišejníky, ale hlavně za elektrickým proudem kolem nepravidelných sopečných erupcí. Emka všechno ukládala do tkání a do kondenzátorů. Když přišel prach a navázal na sebe vzdušný kyslík, emka jediná měla dost energie na lov nedokysličených nižších tvorů. Ostatní život na Isidě byl čistě organický, chyběly mu polovodičové nervy. Emko na kořist zaměřilo úzký paprsek a počkalo si na rozptýlený odraz. Pak vypálilo plnou silou a usmažilo zvěř dřív, než ucítila teplo. Jednoho vidím. Bob říká Ted opatrně. Zpívají, jak kdyby chtěli prorvat uragán.

Nigel napjatě naslouchá chromatickým plochám v rádiovém spektru. Pauzy mezi vysíláním jsou stále kratší, témata se proplétají v kontrapunktu, tempo zrychluje a nabývá naléhavosti tympánů- Emka se zaklání, Nigel je cestou dolů jasně vidí. Hlavy mají zvednuté a zpívají v mohutném unisono letitou píseň, s níž se tak trpělivě obracejí na neznámou planetu. Přeshlapují, sladují se, zaujímají pozice. Údolím běží signál. V jantarovém světle Nigel vidí, jak se další emka zastavují a připojují své hlasy k rádiové písni. Jde dál, počítá je, chce být blíž u Dafflera, až jim pošle dohodnutou odpověď. V údolí jsou stovky elektromagnetických mimozemšťanů, vylézají z jeskyní, hledají, loví, zpívají. Pokud má Isis hlas, pak je to vítr. Nigel slyší šepot vzduchu ve skulinách krunýře a ten dutý zvuk se mu mísí s propletenými rádiovými pulzy, až v nich rozeznává podobnost, nejasný náznak emkovské povahy, nepravidelné průsečíky rytmu protínají předivo frekvencí, přesné, vyladěné, odměřené, čím dál silnější -Mam je vpravo.

- a je po náladě. Nigel cítí, jak mu srozumění protéká mezi prsty, pochopení uniká. Podle hiri!otn°i emka steine vítr neslyší, takže to přirovnání nemá smysl. Nigel krčí rameny. Těžko uchopit svět, když ho poznáváte z detailů a faktů, až se složí jako těžky impresionistického obrazu a odhalí vítězný život, protože žít tady, v neustálém boji s tepelným strojem hvězdy Ra, je vítězství samo o sobě. Biosféra je tu podle výzkumů velice jemně vyladěná, uhlíku se v bahně břehů ukládá přesně tolik, aby se udržela koncentrace kyslíku, dusík udržuje atmosférický tlak a nese prachové částice, metan také reguluje množství kyslíku a navíc provzdušňuje anaerobní bahno, prach vyrovnává energetické gradienty a díky tomu mají emka náskok před ostatními články křehké potravní pyramidy. Vybral jsem si místečko. Klienti jsou asi dvě stě metrů daleko. Daffler mluví sebejistě. Dobře, odpovídá Bob Miliard. To jsi z dostřelu.

Bedlivý výzkum prokázal, že emko nedokáže zabít zářením na větší vzdálenost než sto dvacet metrů. Právě s tím počítali, když vymýšleli Dafflerovu taktiku a ska-fandr. Tkanina dokáže odrazit přes devadesát procent záření, kterým emka loví a zabíjejí. Nigel pospíchá přes suťové pole a písečnou dunu, dokud Dafflera nevidí kamerou. Právě vylézá z rozdipané rokle, hubená postavička v bledém přisvitu, každým krokem zvedá písek. Nigel v dálce vidí další řízená kráčedla, rozmístěná tak, aby se emka nevyplašila, kdyby je pod maskovací celtou uviděla. Daffler zastavuje, kleká si, sestavuje přístroj. Mám štávu. Emko, které si vybral, vypadá jako socha složená z dlouhých nohou a malého trupu, nehybná a rozmazaná vzdáleností. Nigel tlumí příjem emkovských frekvencí, aby slyšel Dafflera. Emka vyzpěvují složité ostré tóny, z nichž teprve zdlouho vznikne část slova možná z onoho staříckého pozemského pořadu. Mož... Daffler spouští nosnou vlnu, Nigel slyší hučení... na A je to tady.

Éter prořízne Dafflerova odpověď. Je to onen rozhlasový pořad od začátku: U mikrofonu Arthur Godfrey... a noty se valí podupaným údolím. Nigel tají dech, předklání se, až ho vycpávky tlačí na ramenou a připomínají mu, kde ve skutečnosti je, na palubě Lanceru. Nehybné postavy nereagují. Sbor pokračuje ještě takt, dva takty, teprve pak se ozve vyplašené štěbetání na vyšších frekvencích, prořízne centrální fugu. šíří zmatek a šum, překřikuje pracně sestavované slovo kde až k nesrozumitelnosti a rozpadá se do tisíců zvědavých pulzů. Daffler podle plánu přepíná na jiný program,

protože se mu podařilo upoutat pozornost. Soustředí se na nejbližší emko a začíná vysílat. Je to jednoduchý kód, pár pulzů za sebou. Na původní vlně vysílá dál i rozhlasový pořad, hlasatel představuje hosty, v pozadí tiše hraje klavír. Nejbližší emko sklání hlavu. I další nohaté obrysy se dávají do pohybu, velké hranaté hlavy se sklánějí od rudých mraků a zdroje světla daleko za nimi, emka se staví na zadní, nejbližší sebou škubne, udělá krok, rádiové spektrum prořízne nový hlas, ostrý a jasný: rychlý sled pípání na sílicí amplitudě, jistě velice složitý kód. Nigel instinktivně vyráží dolů, kameny mu odletují pod nohama, na nic se neohlíží, hydraulika vzpurně hvízdá. „Je to zarámovaná“ - začíná a ve sluchátkách sílí znepokojený šum - „odpověď“, křičí. Daffler na pozadí protažených slabik zábavného pořadu dál vysílá své jednoduché signály, tooo jjeeee... Je to prostinký aritmetický vzorec s geometrickým významem, podle exologů zcela univerzální a na první pohled rozpoznatelný pojem. Břink a Nigel klouže doleva, otáčí se, senzory zamířené nahoru, ztrácí půdu pod nohama i pod rukama. Kolem se valí oblázky, Nigel sjíždí malou lavinou, prach mu cloní výhled, padá, opírá se o balvan, nohama rozhazuje štěrk, naklání se a začíná přepadat. Dupe na brzdu, ať se robot ustálí, okamžitě přidává, drápky hledají oporu a osa se vyrovnává. Zastavuje - Prokrista Nigele co to - jednou třetinou váhy za okrajem skály. Za poslední dvě vteřiny vydechl Dafflerův geometrický pozdrav amplitudově modulované slovo taaak vseech-nooo. L L a vzduchem letí veselý tón klavíru, odděluje od sebe okamžiky a nechává je viset v čase. Rádiové spektrum se proměnilo v džungli ostrých vrcholů, jaké Nigel ještě neviděl, a jasné špičaté body ze všech stran jako vosy obletují Dafflerovu klidnou nosnou vlnu... coo ss tíím... Tón klavíru padá do basového bručení a Nigel si všimá, že emka už přestala vysílat svůj kousek pořadu a soustředila veškerou energii na Dafflerovu frekvenci. Nigel napíná zrak do údolí. Emka otáčí hlavy na Dafflera. Mávají rukama, vykreslují složité křivky. Vstávají a začínají rituálně podupávat. Některá škubají hlavou a pošlapují dopředu dozadu. Nigel zastavuje, aby se lépe podíval, ale půda mu povoluje pod nohama, Nigel se chytá, klouže, natahuje ruku po římse, nedosáhne, naklání se dál přes okraj. Strž je hluboká a kamenitá. Jestli spadne... „Dafflere!“ volá. „Myslím, že snaží složit koherentní signál.“ Jo. Prima. Konečně mě vzali na vědomí. Akorát...

„Museli se dohodnout na odpovědi, stejně jako my. Soustřeďují se na tebe a tak vědí, že jsi tady s nimi, ale...“ Kraj se utrhne a spadne do strže. Nigel se odráží rukama, získává švih, padá dozadu, od nohou mu vylétá prach, motory řvou. Ocelové články se chytí, sklouznou, chytí, Nigel se škrábe do bezpečí a Bob opakuje Prokrista Nigele, co to vyvádíš, měl jsi zůstat na fleku... „Jsou vzrušení, podívej se.“

Jo, dej Dafflerovi minutu a uvidíme...

„Nechtěl jsem říct...“

Body se na spektru po stovkách stahují kolem silné čáry Dafflerovy nosné vlny. Emka s ním sladí frekvenci, svaly upravují délku ladicí páteře. Jejich signály přetékají detaily, amplitudy vykreslují složité vzory, míchají se s Dafflerovým vysíláním, můůžeeemeeeee... zaostřují na něj, mnohá emka se rychle kolébají, vyplašená jako nikdy, posedlá vzrušením, vybíjejí všechny energetické rezervy, natahují se po Dafflerovi a vnucují mu svou dohodnutou odpověď. Nigel cítí, že se emka snaží Dafflera vidět, rozlišit ho od pozadí, vyčistit obraz, ale nízké frekvence nerozpoznají detaily menší než jejich vlnová délka, nevidí Dafflerovy tenké ruce a nohy, které ho odliší od lovné zvěře, vysílání tedy přechází na vyšší frekvence a lepší rozlišení. Emka vysílají připravenou odpověď a zároveň se snaží Dafflera prozkoumat, posla dlouho očekávaného zvěstování, naklánějí hlavy, líž do spektra energií-Daffler vykřikuje. Ježíši, to je... posílají na mě...

Daffler ječí, padá, svíjí se. Parabolická anténa vedle něj se hroutí. Daffler se zmítá, víří prach a ztrácí se v něm. Řev přechází v chropot. Nigel přeskakuje úzký úvoz a žene se dolů, kameny od něj odletují, přijímá nesouladné zmatené vysílání emek a řeči ve vysílačkách Tohle se mi nelíbí - vezmu je z boku, není čas na - zhaslo mu spojení - nic nevidím, zkuste jít blíž - Nigele, nevidíš něco, a emka utichají, rádiová džungle mizí. Nigel vidí pevnou cestu a rozbíhá se do mlhy jemného kovového prachu. Blíží se. Dafflerův skafandr měl na namáhaných místech železnou výztuž. Zmizely. Parabola se bezvládně houpe v závěsu. A Daffler... Vypadá jako obrovská husa zapomenutá v troubě, mastný a černý a puchýřovitý, tvář spečená, vlasy pryč, i uši. Pahýly rukou a nohou ohnuté v kolenou a v loktech, zatuhlé v poslední křeči, maminka chlouba proměněná v pečínku. Ježíši podívejte

Ty svině mu nedaly šanci

Za jak dlouho sem dostaneme mrazák

Nepočítali jsme s tím, minimálně deset minut

Nechtě toho, mozek je pečený, nic s tím

Prostě ho uškvařili, nedali mu sebemenší

Zkurvený pavouci!

Nigele bacha, ty věci můžou

Tak teď to mají spočítaný

Podívej na tamtoho, pořád na něj mří

Povídám roztrhejte je

Philipsi, u tebe je jeden

Mám ho. vytahuju háky

„Počkejte, nevíme, co se stalo, podle mě prostě chtěli.“

Ty dva, Guthridgi, nejlíp půjdou nohy Už padá. zkurvený pavouci, roztrhám je na cucky „Proboha, vždyť to nechtěli, je to strašné nedorozumění...“

Holtzi, ber tamtoho Trhej, chlape, trhej Čum na ně, ani nevědí, co se děje Hnusný špinavý švábi Máš ho, máš ho, bacha ať na tebe nespadne Upekli Dafflera jako Zdrhají utíkají Svině! Sekejte je všechny Nikdy nevíš, co ti ještě

Zkurvený pavouci s utrhaněma nohama už nejsou tak

Ber ho, neutíká

„Vy pitomci, jsou jenom...“

Sekej, trhej je

Za nima, na ně, berte je, jo Kurva to svinstvo mi slepilo drapáky, teče to z nich, čumte Bacha vlevo Zkurvený pavouci

Jedenáct

Kamenná stěna Tedovy kanceláře byla na dotyk studená. Měla nízkou tepelnou vodivost, ale prostojí prosakoval vesmírný chlad. Léta lidského osídlení skálu nevyhrála. Nigel seděl na nízké židli a opíral se o zeď. Ted na nástěnném monitoru kontroloval, kolik přístrojů na Isidě ještě funguje. Naproti Nigelovi seděl Bob Miliard. Když Ted položil tužku na stůl, Bob zvedl hlavu. „No, Nigele,“ začal Ted. „Tvůj plán nevyšel.“

„Možná.“

„Možná?“ Bob napodobil anglický přízvuk. „Asi jo, možná. Daffler je mrtvý, jeho přístroje se roztekly...“ „Byli vzrušení,“ vysvětlil pomalu Nigel. „Snažili se odpovědět všichni najednou. Byl to nejspíš komprimovaný kód.“

„Zajímalo by mě, co si o tom myslel Daffler.“

„Pochybuji, že měl čas přemýšlet,“ odušil Nigel.

Ted se nahnul přes stůl. „Pravdou zůstává, že ho napadli a zabili.“ „Čekali odpověď z nebe, ze Země. Když jim došlo, že je Daffler u nich, snažili se ho najít. Když ale chcete něco vidět radarem, musíte vysílat. Pozorovaly ho stovky emek a díky tomu... to dopadlo špatně,“ dodal krotce. „Možná,“ zašeptal Bob.

Nigel se na něj otočil. „Tak to bylo.“

„Jo? Tak proč jsi nám to neřekl předem? Tolik jsi prosazoval kontakt, žes to mohl domyslet.“ „Hergot, se vším jsem počítat nemohl. Zvláště s tím, že se ta tvá banda zblázní a zmasakruje je.“ „Počkat.“ Ted zvedl ruku. „Oba se necháváte unést. Připouštím, že se nám výsadek trochu vymkl z ruky.“ „Rozsekali těch parchantů šestnáct a zbytek zahnali na útěk. Řekl bych, že jsme ti zachránili kůži, Nigele.“

„Možná robota. Řídl jsem ho na dálku.“

„Někteří z nás tam ale byli osobně. Chlapům bylo jasné...“ „No dobře, dobře,“ tišil ho Ted. „Náš pokus o komunikaci selhal.“ Nigel povytáhl obočí. „Ani zdaleka.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se Ted.

„Máme jejich odpověď.“

„No a?“ odsekl Ted. „Nigele, ty asi nechápeš, jaké roztrpčení ten incident způsobil. Daffler měl spoustu přátel.

Nemáš...“ „Já vím. Nebyla to první ztráta a tak... Ale podívej, nech mě pracovat na komunikačním. Myslím, že tu odpověď dokážeme nějak rozluštit. Pak...“ „Dobře, dobře. Dělej, jak myslíš. Ale na planetu už tě nepustím,“ dodal nesmlouvavě Ted. „Jasně?“ „Dobrá,“ přitakal Nigel. „Pokud se ty budeš držet dál od satelitů.“ Nemohl si to dloubnutí odpustit. „Slib mi to.“ Bob se zašklebil a zůstal zticha.

Dlouhé řetězce kódu byly zhuštěné, mnohvrstevnaté, složité, ale sestavené podle syntaxe, která je umožňovala rozluštit, třebaže s obtížemi. Emka se pokusila narazit své vyjadřování na kopyto vzdáleně připomínající strukturu lidských jazyků. Vzory se objevovaly jako signální lampy v husté mlze. Matematici si nemohli být jistí, kde vyprávění začíná a kde končí, takže obrázky a symboly nechávali izolované mezi náznaky souvislostí, ovšem bez příčinných posloupností. Na jednom obrázku byla dokonale rovná nehybná ocelová plocha a na ní ve vzdálené perspektivě kůly a kamenné oblouky. Zleva se táhlo něco jako silnice a mizelo to šikmo v ploše, jako nůž v mase, křivě vedený jemnou rukou. Nigel se díval, jak obraz na monitoru nabírá detaily a za chvíli rozeznal náznak vln, vrstvy vod a hejna ryb. Klidnou hladinu místy narušovala zelená pěna, důkaz me-tanových vývěrů, pod ní však běžel rychlý proud a s ním vykrmení tvorové se třemi ploutvemi, shrnání kvůli ochraně. Nigel měl pocit, že plave nad safírovými hejny, jala ho radost z té klidné pláně, dokonale rovné jako podle Euklida, protažené k obzoru a zčeřené jen línými ploutvemi tvorů v podmořském proudu. Nevýrazný nehybný kotouč na nebi byl matně rudý, maličko přibarvený atmosférickou modří. Byla to li-is, mořské pobřeží, jaké tu lidé nenašli, pozvolná pláž a klidná hladina. Když se u dolního okraje objevil hustý pomalý jazyk čokoládové vody, pochopil Nigel, že nějakým nelineárním způsobem vidí Isis, jak kdysi vypadala, a tak ho nijak nepřekvapilo zjevení dlouhé pavoucí nohy. Do obrazu se záhy dostaly i ruce se sítí. Provazy se napjaly a síť vystoupila z vody plná tlustých světélkujících ryb. Tak tohle je emkovské nebe, pomyslel si Nigel. Klidná zamyšlená atmosféra nemohla vzniknout chybou překladu. Tento výjev jim ukázali, protože je to drahá vzpomínka, ikona.

Následovaly podobné obrázky. Některé byly jednoznačně uměleckými díly, jiné zachycovaly velký časový úsek.

Astronomové věděli, že Isis je gravitací připoutaná i k druhé planetě, k plynovému obru, a věčný koloběh vody a větru táhl Isis směrem od Ra. Na obrázcích nočního nebe změřili průměr tehdy vzdálenějšího obra proti hvězdám, a tak dokázali záběry datovat. Obrázky zachycovaly stovky tisíc let. Pak se pomíchaly se symboly a objevily se podivné lodě - schémata, návrhy, jednoznačně stroje, které si mimozemšťané sami postavili, aby mohli létat vakuem. Hvězdné koráby. Vtom náhle obrázek šedozelené Isidy a kolem ní mrak horkých uhlí-ku, jiskry se změnily v asteroidy a ty cíleně dopadaly na osvětlenou stranu. Dlouhé oblouky přešly v panoramatický záběr klidného jezera. Rostliny: dlouhé trnité stonky, elektrická modř, rostou Nigelovi před očima a pak ustupují, kamera ve vlečné síti míří do plodného moře, trny ji dřou jako ohebné čepele - Nigel skoro cítí bolest a vlhkou krev - a kazí rybolov. Tady už matematici nedali ze smršť obrázků a symbolů dohromady nic kloudného a pouštěli je prostě v pořadí, v jakém přišly: Takzvaný věk Příválu, nekonečná noc v plamenech, na nebi oranžové čáry, siluety lodí, které je letí na nebe zničit nebo odchýlit z dráhy. dunivý rachot ka-nonády na obzoru. Černý vzduch bičující žhavé větry. Propletené hranaté obrazy. A pak ticho. Ví, že je na dně, svaly ho bolí od počítačové rakve a říká si, že by měl odejít od Teda, odpočinout si, přemýšlet, rozhodnout se, jak nejlépe podat výsledky dekódování. Zároveň ale ví, že to nedokáže, že už musí něco podniknout. a tak se naoko uvolněně rozvalí na židli a spustí: Něco přišlo z mezihvězdného prostoru a změnilo dráhy asteroidů kolem Isidy. Napřed

budily jen zvědavost, ale bylo jich stále víc a bombardování trvalo několik let. Zničilo celý povrch planety, zbořilo emkovská města a vyvrhlo do atmosféry tolik prachu, že Ra nesvítil víc než úplněk na Zemi. Bez fotosyntézy zkolabovaly potravní řetězce a život, jak ho emka znala, zanikl. Mimosemšťané dosud žili jako pobřežní sběrači, živili se mořskými tvory, které k nim nesl proud. Ač neznali zemědělství, dosáhli jisté technické úrovně a postavili i orbitální loď. Proti asteroidům postavili jen symbolickou obranu. Na konci Přívalu se pevnina nejbliž u hvězdy změnila v sopečnou poušť, již neustále proudila láva z nitra planety, navždy zničila žímé mělčiny a proměnila kolébku zdejšího života v sálající Oko.

Nigel se odmlčuje a v tichu kanceláře na sobě cítí pohledy ostatních. Mluvil rychle, aby se nezasekl, není si příliš jistý všemi dedukcemi, ale chtěl to vyspat, aby to ostatní promysleli, třeba s ním nesouhlasili, ale shodli se na východisku. Ted povídá Je to divné, nevím a geolog volá To odpovídá datování kráterů, jsou po celé planetě, to už jsme zjistili a po Nigelowě levici se ozývá Když o tom tak mluvíš, povrch satelitů je taky asi stejně a tišší hlas někde vzadu v přeplněné kanceláři Pro-kristapána v takovém časovém horizontu nemůžete hledat příčinu a následek, to je absurdní a Nikka hned vedle něj náhle, vzdorně Nechcete ho nechat domluvit ale ukazuje jí, ať mlčí, události staré milion let jsou teď opravdu zamžené, jen přízračné sny.

Pokračuje tedy a v duchu vidí klidný život nohatých přímořských tvorů, lov světélkujících ryb, který jim dal dost volného času na táboráky na pláži a na vznik kultury tolik cizí lidským lovům a válkám. V době Přívalu už o sobě věděli mnohé, rozluštili kód DNA a princip molekulární syntézy. Přežili nebeské bombardování a dívali se, jak jejich svět mizí, jak pod poklopem prachu umírá život, a vycítili podobu nové ekologie, založené na seschlé slupce starého světa. Tak zapojili genetiku, namíchali roztoky, přeházeli molekuly a udělali ze sebe nový druh.

A/o, já nevím, to mi zní dost divoce, hrabat se ve vlastním genomu a Podívejte, vulkanická činnost sílí, bez vzduchu bohatého na kyslík by vymřeli a Do vzduchu šlo tolik síry, že mohli klidně v místnosti začínat být vedro, šíří se slaný pach Ale to je nesmysl, zapsat si do genetického kódu něco jako tranzistorový nervy a kondenzátory, to prostě a tišším hlasem To říká kdo? Jako babi Muriel, co sama nechápe, neexistuje a Nigel se hroutí do židle, v zádech má křeč od dlouhého sezení, měli by si konečně pořídit kanape, lidi od počítačů nikdy neuměli žít, jenom počítat Jinak to asi nešlo další exologové se baví mezi sebou, protože si udělali vlastní multifaktorovou analýzu emkovské odpovědi Aspoň to vysvětluje, proč jsou s těmi kondenzátory v celé biosféře sami a Nigel vidí, že matematici s jeho závěry příliš nesouhlasí, ale krčí rameny, ví, že z prvotního střetu dojmů nic nevzejde, dokud nebudou mít další udáje, ale co by lo znamenalo Pokud se nemýlím, doktore Landone, znamená to, že ony supravodivé „pokojičky“ jsou zbytky milion let staré techniky, ale já si opravdu nedokážu představit, že by jakýkoli supravodič, třeba dvourozměrný, vydržel tak dochází jim to, celý záběr, ale brání se, neschopni uvěřit Proč by se tak upínali na jedinou technickou hračku a všechno ostatní nechali plavat a ještě nepocítili pokoru nad tím, co tehdy znamenalo změnit sama sebe a obětovat životu svou podstatu, spoutat elektrodynamické síly, když se chemická pyramida nenávratně zhroutila, protože Oko soptí ještě dnes, nebe zděděné po předcích zatáhl prach a kdekoli zbyla technika, dopadl na ni asteroid, až všechny stroje rozložila síra, větrem pokroucené zákrsky Proč to ale udělali tak důkladně, to mi nesedí a místnost ovládne diskuse, Nigelovi se začínají spojovat jednotlivé body. Jinak než rádiem by v tom sajraju neviděli tiskne Nicce ruku, protože právě jí došla ta strašná věc Nejistě a mezi hvězdami taky nejde komunikovat jinak zoufalí a hladoví volali přes propast Proboha to všechno jenom aby přežili rozřesený pytel masa, trubic a měchýřů tvrdne, houževnatí, na tenkých nohách se brodí chladivými mělčinami, život se drží, pulzuje, bublá, pálí, i přes pomalý metabolismus jsou odsouzení k zániku a rozkladu v rezavé půdě Tak mě napadlo, že použít v živočíchovi rádio by bylo normální, žádná technika a Nigel vidí, že už to skoro mají, tak unaveně říká Možná by to Hlídači a všichni chápou, každý vidí část a kanceláři běží mráz Vůbec nepovažovali za techniku, jenom divný orgán, úchylka evoluce a žádného Hlídače nenapadne, že i z pouhého elektromagnetického spektra může mít živočich potěšení, souhlas přírody Už podle Occamovy britvy je pravděpodobné, že Hlídači to způsobili a teď Hlídači věčně krouží kolem trosk světa Nevím, to mi připadá jako nehledí na drobné náznaky technologie Ale když se na to podíváš celé věky hromadí energii Je tu hrozný dusno, Nigele, měl bys jít na vzduch, odpočinout si ne Člověka napadne, jestli bysme z planety neměli stáhnout kráčedla, abysme nepřitáhli pozornost krčí rameny, ať si nedělá starosti Jo, toho Hlídače napadne, že jsme tam dole, nějaká civilizace a Ted klidně říká, aby debatu ukáznil, že to samozřejmě budou muset projít týmy specialistů, že další schůze je zítra v jedenáct a že čeká hlášení od všech sekcí a Nigele, dovol mi a těžko potom a soustředěním Nesnaž se vstávat ale vstává a uvědomuje si, že má tak plnou hlavu, až ho nohy neunesou a váha ho táhne v slabé odstředivé gravitaci k zemi Hergot nadává si, že své tělo tak zanedbával, ale nedalo mu nic najevo, nebo neposlouchal Co to má padá, zápěstí křupne a bolest je mu málem vysvobozením.

Dvanáct

Tiše ležel, stroje ho očichávaly a dlobaly do něj. Nikka řekla: „Vypadá to hlavně na vyčerpání. Ale nemáš v pořádku krev.“ „Hm,“ zabručel Nigel. „Nejspíš nevyrovnaný stav látek proti stárnutí. Když se provalila moje domácí léčba, vyhýbal jsem se medmonu.“ „Opravdu vypadáš unaveně. Ale vyluštil jsi víc zpráv od emek než experti, takže to možná stálo za to... co to dělá teď? „ „Ted? Dává mi pilulky.“ Medmon mu s hučením přistrčil tácek s léky. „Na co je ta oranžová?“ zeptala se Nikka.

Ztěžka se otočil. „a, ta oranžová mrská.“ Farmakolo-gický klid. Ležel s hadičkou v nose, na rukou a na prsou diagnostické samolepky, v konečníku teploměr a sonda, na břiše změř drátů. „To je afrodiziakum.“ Nikka se usmála, odlouply se dveře a vešel Ted Lan-don. Nigel se chabě usmíval, než si odbyli obvyklé řeči u nemocného. Ted byl nervózní. Nigel se ho zeptal na výzkum. „No, jsme si vcelku jistí, žeš to pochopil správně. Emka se musela hrabat v genech, aby se u nich vyvinuly polovodiče a kondenzátory.“ „Zabudováním do ekologie vypadají přístroje přirozené?

To znamená, že rádio jim prošlo?“ zeptala se Nikka. „Možná. Hlídači je z nějakého důvodu nenapadli.“ Ted pokrčil rameny. Pořád byl nesvůj. „Našli kličku. Jejich rádio je přírodní. Hlídači jdou po technice. Přirozené rádio je tedy v pořádku.“ „To je možné.“

„Budeme je muset prozkoumat důkladněji, abychom si mohli být jistí,“ řekla Nikka. „Ale vypadá to...“

„To bohužel nepůjde,“ prohlásil Ted. „Letíme dál.“

„Cože?“ vykřikl Nigel. „Zrovna jsme dostali obsáhlou zprávu ze Země. Máme nový cíl. Dlouhá cesta.“

„Proč?“ „Na Zemi se toho dost změnilo. Něco je v mořích. Nové druhy.“ Ted se na ně smutně podíval. „Vypadá to, že je tam někdo vypustil. Proto nás Země postrkuje. Samozřejmě musíme z emek vytáhnout, co půjde, ale také prozkoumat jiné soustavy.“ Nikka pomalu začala: „Nechápu...“ „Někdo nám zaplevelil oceány. Z vesmíru.“

Třináct

2057 mezihvězdný prostor

Lancerem už týdný duněl hukot přídavných motorů. Veliký vykotlaný kámen opouštěl soustavu ponuré hvězdy a připravoval se na spuštění hlavního pohonu. „Nigele? Nikka říká, že tě tady najdu.“

Nigel se otočil a uviděl u průzoru Teda Landonu.

„Užíváš si poslední pohled?“

„Hm“

„Poslední dobou jsem tě na můstku neviděl.“

Nigel se také podíval na rezavý kotouč Isidy. „Pletl bych se tady.“

„Podívej, vím, že nesouhlasíš s rozkazy ze Země, ale jsem si jistý, že s tebou můžu počítat, kde je tě nejvíc potřeba, hlavně...“

„Jo, jasně, hraju za tým.“ Založil ruce na prsou. „Nepřipojil ses ani do jedné diskuse. Myslel sis, že si toho nevšimnu, vid?“

„Nepřemýšlel jsem o tom.“

„Já ano a je smůla, že tvůj názor nezazněl.“

„Nezáleží na něm. Země houkne Pohyb, hoši! a my pelášíme.“ Ted si dovolil našťavaný výraz. „Dobře, souhlasím, že hlasování bylo spíš pro formu, ale...“ „Poslyš.“ Nigel si poklepal na zápěstí. Výhlídkovou kabinu naplnilo tiché bzučení. „Posílají své umění, dějiny, všechno.“ „Ano, ale ve formě mýtů a pověstí a spoustu podrobností, kterým...“ „Kterým bychom časem porozuměli. Zvláště kdybychom pracovali dole s nimi, vytvořili nějaký vizuální kód.“

„Potřebujeme si udělat širší obrázek, Nigele. To znamená prozkoumat víc než jednu soustavu. Ať už se tu stalo cokoli, je to dávno. Potřebujeme větší záběr, další hvězdy.“ „Byl jsem ochotný zůstat na Isidě. Malý tým by mohl...“

„Umřít hladu, ano. Desítky let sem nikdo nepoletí, možná déle. Nemám lidí nazbyt.“ Nigel mávl rukou. „Volali dlouho. Ted jsme se s nimi spojili a hned jim zase uletíme. Představ si, co to s nimi udělá.“ „Jistě, a ty si představ, co by ti Hlídači mohli udělat s námi. Lancer má důležitější poslání, než...“ „Poslouchat pár zavšivených imbecilů a kašlat na výsledky?“ „Hergot, Nigele! Ty fakt neumíš prohrávat.“

„Ano, když už o tom mluvíš. K další hvězdě je to kus cesty a já musím letět, ať chci nebo ne.“ Ted stiskl zuby a začal pečlivě třít horní řezáky o spodní. „Svěřím ti rádiové spojení s emky.“ Nigel se ušklíbl. „Pěkné gesto. Přijímám ho, ale sám š, že přes hlavní motor neuslyšíme skoro nic.“ Ted pokrčil rameny. „Tak to chodí.“

„Matematici už spočítali, že jsme byli první, kdo se emkům za celou dobu ozval. Když se odmlčíme, třeba na chvíli, bude to pro ně strašná...“ „Nigele, už je rozhodnuto.“

„Rozhodli odborníci.“

„V podstatě ano. Napadá tě lepší způsob? Lo.nc.er nemůžeme řídit jako výletní parníček. Všichni jsou rádi, že Hlídačům utekli se zdravou kůží.“ „Něco mi říká, že nepředstavují podstatné nebezpečí...“

„Změnil jsi názor, co? Zvláštní, tys nás přece varoval před výsádkem na Hlídače a teď...“

„Chiěl jh'ín říct, že nejsou nebezpeční, pokud je neprovokuješ.“

„Jak to víš? Umřelo tolik lidí.“

„Mám tušení.“

„To mi nepomůže řídit loď,“ odsekl Ted. „Potřebuji, aby ses pustil do analýzy údajů z gravitační čočky, kterou nám posílají ze Země. Třeba ti to tušení pomůže.“ Nigel se usmál. „Na lodi pro mě hlasuje příliš mnoho lidí, co?“

„To mi starosti nedělá.“

„Stejně o tvou práci nestojím.“

„Jedna frakce se vždycky bude řídit podle tebe. Kdybys je přesvědčil...“ „K čemu? Nepracuji proti tobě, Tede.“

„Když lidé pod tvým vlivem nepřijmou většinové rozhodnutí, způsobíš rozkol.“ „Tak už to ve vědě chodí. Někdo má vždycky jiný názor.“

„Nemluvíme o vědě, ale o vedení.“

„Nejlepší vedoucí nedělá nic.“

„Co tím chceš hergot říct?“

„Sám sis všiml, že Hlídač se závěry nespěchá.“

„Nedělá vůbec nic.“

„Přesně tak. Trpělivost je také strategie.“

„Už tě mám plné zuby, Nigele.“

„Tak to se postav do fronty. Tohle mi lidé říkají celý život.“ „Jsi na to patřičně hrdý.“

„V tomhle věku mi nic jiného nezbývá.“

„A jsi se sebou náramně spokojený.“

„Nedochází ti to, Tede.“

„Copak?“

„Proč nedokážu vyjít s Američany? Řekněme to takhle - nebavíme se tu o zahraniční politice, ale o mezihvězdné politice. Poslouchej chvíli emka.“ „Jo. Bez počítačů ničemu nerozumíme.“

„Pochybují, že by to počítače zvládly samy. Pochybují, že to zvládl Hlídač.“ „Měl dost času.“

„Ano, ale chybí mu hormony.“

„Tedy?“

„Možná tam vůbec není kvůli luštění zpráv. Představ si, jak je postavený. Musí vydržet miliony let. Bojiště míry se dokáže sám opravovat, ale kdo spravuje opraváře? Nemůžeš se pojistit jen nadbytkem zdrojů. Tak si zahraješ na krtka. Postavíš Hlídače tak, aby byl konzervativní a pečlivý. Aby neplýtvал energií. Neriskuješ poškození.“ „Proč nás tedy nevyřídil všechny, když nás zabil pár?“

„Vedle ochrany hranic má možná důležitější úkoly. Třeba musí něco zjistit.“ „Třeba co?“

„Odkud jsme přišli. Co máme v úmyslu.“

„Podívej, ten Hlídač neměl čas zahájit útok na Zemi. Prostě počty...“ „Správně. Něco o nás vědělo ještě dřív.“

„Co?“

„Co třeba Šotek?“

„Sám víš, že ISA tvůj výklad nepřijala.“

„Ano.“

„Jsou to jen dohady, Nígele!“

„Projednou s tebou souhlasím.“

„Nestojí to za zpochybňování mé pozice.“

„Proto jsi sem asi zašel.“

Nigel mlčky stál a sledoval vzdálenou planetu Isis. „Podívej,“ řekl Ted smířlivě, „musím už běžet. Nech si to projít hlavou a někdy se stav na panáka.“ Rychle odešel. Nigel nechal místností znít emkovskou fugu v naději, že bude mít na Landona stejný účinek jako měla na něj, ale taktika se minula účinkem. Ostatní v tom šumu neslyšeli onen žalostný nářek. Zvuky budou zvolna utíchat, jakmile se Lancer přiblíží rychlosti světla. Možná se z jejich písní mohl dozvědět něco o pustých časech a stále stejných staletích. Lancer škrábal čáru černou nocí, utíkal před vítězným Hlídačem. V téhle podivné strategii stojí informace za víc než pouhá těla, uvědomil si Nigel. Organické bytosti mají v povaze žít pro přítomný okamžik. Utíkat. A Hlídač Lancer vystupuje podle fúzního plamene. A ať poletí Lancer seberychleji, rychlost světla a zpráv nepřekoná.

ČÁST ČTVRTÁ 2061 ZEMĚ

Jedna

Vítr se stočil na jihozápad a znovu zesílil. Warren sledoval, jak se stahují mračna. Zavrtěl hlavou. Pořád se mu chtělo spát. Od večera, kdy minul ostrov, už uplynuly tři dny. Hodně přemýšlel o Rose a jejím rozhodnutí. Když měl jasnou hlavu, byl si jistý, že udělal dobře. Nechal jí svobodnou volbu, nedokázal jí vysvětlit, proč je špatná. Jeho učilo moře a skákací. Rosa poslouchala jen sama sebe a své břicho. Druhý den přišla od ostrova ze severu bouře. Myslel si, že je to jen přeháňka, dokud pod ním nezačal vor jančit a kus se ho neulomil. Tehdy se přivázal k trámu a zkusil strhnout překližkovou plachtu. Dosáhl na ni, ale úvaz z opasku mu v dešti klouzal pod prsty. Škubal za popraskanou kůži. Napadlo ho použít nůž, ale pásek by pak mohl vyhodit. Tahal za ztvrdlý uzel, dokud se před palubu ne-přelila zpěněná vlna a nevyškubla mu řemen z ruky. Vlny běžely jedna za druhou a za chvíli se už nedokázal natáhnout dost vysoko. Když po chvíli zvedl hlavu, plachta visela volně. Vítr se opíral jen do stěžně a pásek se houpal na špici. Plácla ho velká vlna a když se pak podíval na překližku, byla rozštípnutá. Jeden kus spadl na palubu, Warren se po něm natáhl a uklouzl. Vlna ten kus spláchla do moře. Prkna se o sebe třela a odlamovaly se z nich třísky. Warren se tiskl k trámu. Na stěžni praskl druhý úvaz a na vor spadl celý zbytek překližky. Sáhl po ní jednou rukou a něco ho do ní seklo. Paluba se vzepjala. Než stačil plachtu chytit, odnesla ji voda. Bouřka trvala celou noc. Připravila ho o přístřešek a o zásoby. Držel se trámu a třísky ho bodaly. Nechal štiplavou slanou vodu, ať mu vymývá rány, protože se tak rychleji zahojí. Nad ránem usnul a probudil se, teprve když se změnil proud. Vítr se stočil na jihozápad. Moře se ještě valilo přes palubu a třetina voru zmizela, ale s přibývajícím světlem vlnobití sláblo. Warren se probíral pomalu, nechtěl hned zahnat sny. Zbýl mu jen stěžň, pár přivázaných trámů, nůž a šíp. Z tyče, metru provazu a nože si udělal harpunu. Provaz byl roztržený. Práce šla pomalu a prsty mu klouzaly. Z noci je měl rozedřené o kůru a rozmáčené slanou vodou. Slunce rychle stoupalo a v horku ho začínaly pálit rány. Věděl, že ho noc vyčerpala a že si bude muset sehnat jídlo, aby se udržel při vědomí. Zase ho vyhledají skákací a pokud mu přinesou zprávu, musí mít jasnou hlavu, aby jí porn/uměl. Povedlo se mu nůž přivázat, ale už neměl sílu a rozhodl se raději harpunu nepoužít, dokud nebude muset, nehodlal riskovat, že o ni přijde. Nedaleko se objevil chomáč ras a Warren si ho přitáhl. Chtěl ho použít jako návnadu, ale když s ním zatřásl, vypadli z něj garnáti. Poskakovali jako písečné blechy, Warren jim bez přemýšlení nehty uštípal hlavičky a snědl je. Krunýře a ocásky mu vrzaly v zubech a měl po nich slano v ústech.

I když byli malí, pár si jich nechal jako návnadu. Provaz byl na udici příliš silný, ale přesto ho použil jako v prvních dnech po potopení Manamixu, kdy chytal na kousky zásob a stejně nic neulevil. Byl námořník, ale ryby chytat neuměl. Nahodil tři pytláčky a čekal, jen před sluncem se neměl kde schovat. Proud ho svižně unášel a moře zůstávalo klidné. Warren vzal harpunu a doufal, že připlave hejňák. Představoval si je jako plovoucí hladové žaludky, o samotě tupé, ale

v tlupě nebezpečné. Sehnul se a upřel zrak na vlnku vzdálenou asi dvacet metrů od voru. Něco se tam hýbalo. Do černé vody klesaly pablesky zelenavého světla. Vzpomněl si na návnadu. S Rosou to bylo snadné, nalákala je a on měl čas zaútočit. Otočil se, jestli nenajde nějakou vhodnou nástrahu, vtom se levá pytláčka napjala a vystříkla z ní voda. Hned se po ní natáhl, aby udici odvázal a uvolnil napětí. Praskla. Vpravo něco vyskočilo z vody. Štíhlý modrý tvor třikrát hlasitě plácl ocasní ploutví o hladinu. Další se objevil na druhé straně, sotva se první potopil. Z vln vyskočil třetí, čtvrtý a další a další, skákali a pokukovali po Warrenovi. Warren nikdy neviděl hejno skákačů, ani je nepamatoval tak rozverně. Na rozdíl od hejňáků byli elegantní a Warrenovi připadalo, že se nad vodou drží neskutečně dlouho, dokud si nevšiml, že jim pod hladinou zůstává ocas a díky tomu se skoro zdá, že krácejí po vlnách. Warren od nich nedokázal odtrhnout pohled. Akroba-tickv tanec na vrcholu skoku byl projevem čirého nadšení. Po celém těle až k ocasu měli nachové tečky, ty na konci přecházely v trojici úzkých bílých linek. Na rozdíl od hejňáků neměli skákací na břiše vak s vlákny. Warren odhadl délku nejmenšího na tři metry. Větší než většina me-čounů a žraloků. Úzká tlama byla uprostřed horního rtu rozdělená a na pozadí hladké modré kůže zářily jasně bílé zuby. Nebylo těžké uhodnout, proč Warren na udici nikdy nechytí větší rybu. Skákací a hejňáci neměli zuby pro nic za nic. Oceány jsou jich plné a něčím se živit musejí. Skákali a skákali a skákali. Za letu plácali předními ploutvemi. Na konci se ploutve dělily do kostěných výrůstků. Každý z nich končil ostrým drápkem. Ocasní ploutev vypadala stejně. Při dopadu do vody hojně cákali a Warren v těch sprškách dokonce uviděl duhu. Zmizeli stejně náhle, jak se objevili.

Warren čekal, že se vrátí. Za chvíli si ale olízl rty a posadil se. Aniž by chtěl, začal myslet na vodu. V noci nachytl do úst pár kapek, ale to nestačilo. V bouřce se navíc s deštěm mísila slaná tříšť vln. Musí chytit hejňáka. Napadlo ho, jestli je skákací ne-zahnali. Trochu by mu pomohla i obyčejná pozemská ryba, ale z jejich masa nešlo vyždímat mnoho tekutin a stejně je loví jen na dvě udice. Potřebuje hejňáka. Odpoledne zahlédl na východě vlnky, ale zmizely severně od voru. Slunce ho ubíjelo vedrem. Na pytláčky nic nezabralo. S příchodem vln začal stěžen na nebi opisovat elipsu. Proud tu byl silný.

Do oka mu padl bílý bod na modré hladině. Vytrvale se přibližoval. Plátno. Za jeden roh ho táhl skákač. Warren látku vytáhl na vor a tvor vyskočil, celého ho pocákal a změřil si ho jedním elipsovitým okem. Potopil se, znovu vyskočil a pak krátkými skoky odplaval, i Warren si nasáklou vybledlou látku dobře prohlédl, j Vypadala jako celta, kterou se na Manamixu přikrývala děla, ale jistý si být nemohl. V jednom okraji měla plachta měděná oka. Přivázal ji tedy drátem k stěžni, udělal díry i do spodního lemu a připevnil ráhno. Na pořádné vypnutí plachty neměl dost drátu, ale přesto pohotově chytila odpolední vítr.

Sledoval nemotorné oplachtění a snažil se nemyslet na žízeň. Ze zamyšlení ho probírala slaná sprška. Vedle voru cákal skákač, možná tentýž.

Warren si olízl oteklé rty, divili přemýšlel, jestli nemá vzít harpunu, ale raději nápad zavrhl. Díval se, jak skákač odplouvá. Po pár desítkách metrů ale vysoko vyskočil, vrátil se, znovu ho pocákal a zase odkvačil stejným směrem. Warren se zamračil. Skákač mířil na jihozápad, ani sebemeně se neodchýlil. Aby ho dokázal následovat, bude Warren potřebovat kormidlo. Urval z kraje voru prkno a přidělal k němu kůl. Horší to bylo s pantem. Vydlabal na zádi díru do paluby, usadil do ní kormidlo a vycpal ji kůrou. Ta ale neustále vypadávala a tak ji Warren musel průběžně doplňovat. Kormidlo nemělo valný záběr a Warren byl nucen s ním zacházet opatrně, aby ho neulomil. Nedokázal by s ním otočit loď, pokud by se změnil vítr, ale večerní bríza většinou držela stálý směr, a kdyby se přesto obrátila, může stáhnout plachtu. Pokýval hlavou. To bude stačit. Stočil před' za skákačem. Proud ho táhl stranou a Warren ho přes kormidlo cítil, ale přesto se vor otočil a začaly se za ním dělat bublinky. Plachta chytila plný vítr. Mraky zase těžkly a Warren doufal, že nepřijde další bouřka. Vor je teď slabší a vrže s každou vlnkou. Pokud se bude muset držet ve vodě trosek, nevydrží ani hodinu. Přemohlo ho vyčerpání. Moře se uklidňovalo, vlny zmizely. Podrbal se na místě, kde ho štípala ulpělá sůl. Přimhouřil oči a díval se na západ slunce. Nehybná hladina zrcadlila mračna“ Zby tečky táhlých vln rozlámaly odraz mraků v čáry světla. Bledý mrak, tři modré cákance, pak zase mračné šmouhy. Roztříštěné světlo připomínalo z moře vystupující kosti. Na skelné kůži pluly trojúhelníčky pokrájeného pudinku. Vzhlédl na prázdné nebe nad pomerančovým sluncem a uviděl bílou čáru. Napřed se snažil přijít na to, jak přelud vznikl, ale pro vertikální bílou čáru nenašel v odrazech vysvětlení. Nebyla to kondenzační stopa letadla nebo rakety. S rostoucí výškou linka tloustla. Jakmile mu to proběhlo hlavou, Warren věděl, co to je. Skyhook. Úplně na ten projekt zapomněl, už léta se o něm nemluvalo. Předpokládal, že ho stále stavějí. Lano začínalo vysoko na oběžné dráze a klesalo k Zemi, jak ho na družici prodlužovali. Za pár let by měl konec vstoupit do atmosféry a tehdy začnou největší potíže. Pokud se jim ho podaří zakotvit do země, vznikne jakýsi výtah. Lidé i stroje jím vyjedou na oběžnou dráhu a ze Země přestanou startovat rakety. Warren se chtěl před léty ucházet o práci na projektu, ale rozuměl jen spalovacím motorům a ty se na orbitě neuplatní. Vlákno vypadalo hezky, jako babí léto. Díval se na něj, dokud na pozadí noci nezrudlo a pak úplně nezhaslo.

Dvě

Ráno se probudil za širání. Levou ruku měl přehozenou přes kormidlo, i když ho před spaním uvázal drátem. Hned zkontroloval kurz. Před' mu maličko sklouzla, posadil se tedy, aby zakormidloval trochu proti větru, a zjistil, že necítí levačku. Proklepal ji a dal jí pár minut, aby se probírala. Pravou rukou zatím kurz upravil. Směrem si byl vcelku jistý, i když se změnil proud. Vor teď plul ostřeji proti táhlým vlnám. Na palubu stříkala pěna a trámy skřípaly, Warren ale zůstal věrný novému kurzu. Levá ruka se nechtěla probírat. Přeležel si ji a v noci byla zima. Doufal, že přes den rozmrzne, ale možná neměl dost vody a jídla. Levačka se prostě bude muset probudit sama. Promasíroval ji. Pod prsty pravé ruky cítil, jak mu škubají svaly, a za chvíli ucítil v kůži mravenčení, i když ho spíš než krev způsobila zadřená sůl. Na udice nic nechytí. Vytáhl návnadu, ale byla okousaná. Nějakou dobu lovil harpunou chomáče chaluh a věšel je na háčky, ale sám věděl, že se jen snaží zaměstnat, aby nemyslel na žízeň. Byla čím dál horší a to slunce teprve vyšlo. Hledal na

obloze Skyhook, ale nenašel ho. Kdykoli si na to vzpomněl, zkontroloval kurz, ale v hlavě mu hučelo a stěží odhadl čas. Myslel na hejňáky a jak rád by nějakého ulovil. Se skákací to bylo jiné, ale už se dlouho neukázali a Warren nevěděl, jak dlouho ještě dokáže bez jejich pomoci sám udržet kurz nebo si dokonce vzpomenout, kam má plout. Vytvrvalé duté pleskání vln o dno ho ukolébávalo a on zavřel oči. Nevěděl, jak dlouho spal, ale když se probudil, pátil ho obličej a mohl hýbat levou rukou. Ležel, prohmatával si kůži a pomalu si uvědomil, že slyší bzukot. Rozhlédl se po mouše - i když žádný hmyz už pár dní neviděl - a když zvedl hlavu, zjistil, že bzučení přichází z nebe. Na míle daleko zahlédl na pozadí mraku černou tečku. Bylo to malé vrtulové letadlo. Warren se z posledních sil zvedl a zamával rukama. Byl si jistý, že ho z letadla uvidí, protože na moři kromě něj nic nebylo, když vydrží stát, všimnou si ho. Mával dál, letadlo ale nezměnilo směr a Warren měl dojem, že se pod ním na hladině něco děje. Za chvíli zmizelo a i když Warren přestal mávat, nedokázal uvěřit, že si ho nevšimli. Ztěžka se posadil. Byl udýchaný a funění brzy přešlo v pláč. Po nějaké době zkontroloval podle slunce kurz a odhadl proud. Seděl, díval se a nemyslel. Z horečnatého snu ho vytrhla studená sprška. Skákač hned odplaval, vrhl se do vlny a vyklouzl druhou stranou. Po palubě voru se kutálel známý váleček. Warren se po něm natáhl, aby nespádl do vody. Uvnitř byla srolovaná orvaná listina.

WAKTPL OGO SHIMA

WSW WSW CIRCLE ALAPMTO GUNJO

GEHEN WSW WSW

SCHLECT SCHLECT YOUTH UNSSTOP NONGO LUCK LOTS

Na začátku bylo místo nongo slovo OGO. Považovali ho za opak? Zase WSW a zase circle, tedy západojihozá-pad a kruh. Jiný ostrov? schlect byl snad překlep pro špatný. Varování? Před čím, když hejňáka už neviděl celé dny? Pokud UNS znamená německy my, unsstop by mohlo být zastavujeme. Řádek by pak znamenal zlí mladí my stojíme nejdeme. Ale také může znamenat něco jiného. Ale gehen WSW WSW jistě znamená jít na západojihozá-pad, jinak by nic nedávalo smysl a Warren by si špatně vyložil už první zprávy. Poznal pár japonských slov, ale s japonskou posádkou se nikdy neplavil a tak jim nerozuměl. shima. Vzpomněl si na město Hirošimu a napadlo ho, jestli šima není město nebo řeka nebo jiný zeměpisný pojem. Zavrtěl hlavou. Nad posledním řádkem se usmál. Skákací se vyznali dost dobře na to, aby věděli, že lidé se na rozloučenou zdraví. Nebo se s ním opravdu chtějí rozloučit? S hrůzou si uvědomil, že hodně štěstí může znamenat i sbohem. Nebo mu jen říkají, že bude potřebovat spoustu štěstí. Znovu zavrtěl hlavou. V noci se mu zdálo o hejňáckých očích a krvi a plou-tevním moku, jak v něm plave a potápí hlavu do čisté sladké vody. Když se probudil, slunce už pražilo a plachta & e uadouvala na západ. Srovnal měř a jako obvykle zalezl do stínu plachty. Po celou plavbu na voru si nesvlékl šaty a teď z nich měl cáry. Chránily ho před sluncem, ale už dávno ztvrdly soli a rozdíraly mu kůži. Za krkem a na rukou měl černé spálené strupy. Z kůže a kostic jednoho hejňáka si vyrobil klobouk, ale ten odnesla bouře. Warren přemýšlel o poslední zprávě, jenže na nic nového nepřišel. Drbal se ve vousech a zjistil, že je má také splepené soli. Sůl měl i v obočí, naklonil se tedy nad vodu a vydrbal ji. Díval se do prosluněných zelených hloubek a pohledem sledoval stín voru. Měl pocit, že něco zahlédl, ale jistý si nebyl. Opouštěly ho poslední síly. Vytáhl ještě pár chomáčů chaluh a navěsil je na háčky. Tou námahou se celý roztřásl. Uvázal kormidlo a posadil se do stínu. Probudil se leknutím, kolem voru cákala voda. Skáka-či. Přeletovali poledním vedrem a za nimi se hnědal obzor. Zamžoural a rozpoznal ve šmouze ostrov. Vítr zesílil a celta táhla vor přímo k zemi. Visel na kormidle, unavený a otupělý, vor vesele prorážel vlny a přes palubu běžely hřebínky vln. Uviděl lagu- nu. Na korálových útesech kolem ostrova se tříštil příboj. Ostrov byl asi kilometr široký, pár pahorků a jasně bílé pláže. Skákací zahnulí doleva a Warren v laguně uviděl klidnější místo, zřejmě mezeru v útesu. Přehodil kormidlo a vlny se do voru opěly z boku. Dřevo sténalo a plachta pleskala, vor ale bezpečně proplul úžinou a vlny ho nesly ke břehu. Warren upravil kurz, aby se vyhnul skalám na mělčinách, a po chvíli zatočil přímo na pláž. Skákací zmizeli, ale Warren si toho všiml, až když vyjel vorem na písek a rozhlédl se, jak daleko má ještě k pláži. Je slabý a tak blízko cíle nemá cenu riskovat. S heknutím vstal a přeskočil na volný konec voru. Uvázlý trám sklouzl i mělčiny a vítr Warrena odnesl ještě o padesát metrů dál. Posbíral své skromné nástroje a zaváhal, jako by nedokázal po tolika dnech opustit svůj nouzový domov. Vynadal si a slezl do vody. Pomalu plaval, dokud neucítil pod nohama písek, a pak pokračoval pěšky tak opatrně, že si ani nevšiml muže na pláži. Warren se zhroutil mimo dosah vln a vstát už nedokázal. Písek byl tvrdý a horký. Nakonec se mu podařilo postavit se a konečně muže uviděl. Byl to Číňan, možná Filipinec. Cizinec promluvil, Warren se ho na něco zeptal a dál se na sebe dívali. Warren čekal na odpověď a když pochopil, že se jí nedočká, napřáhl pravici, dlaní nahoru. Mlčky si stiskli ruce.

Tři

Celý den byl slabý jako moucha a nemohl moc chodit. Číňan mu donesl studené konzervy a kokosové mléko. Mluvili na sebe, ale nerozuměli si jediné slovo, a tak toho nechali. Číňan ukázal na sebe a řekl něco jako „Gijan“, takže mu tak Warren začal říkat.

Vypadalo to, že se sem Gijan dostal na malém záchranném člunu. Nosil něco jako šedivé pyžamo a měl dvě bedny konzerv. Warren spal tvrdě a probudil se, až když se v dálce ozvaly rány. Doploužil se na pláž a cestou koukal po Gijanovi. Číňan stál po pás v laguně. Střílel pistolí do vody. Ozývaly se ohlušující rány, ale kulky příliš necáka-ly. Warren viděl, jak na hladinu vyplouvají omráčené bílé rybky. Gijan je uložil do košíku z palmového listí. Vyšel na břeh a s úsměvem Warrenovi jednu podal. Měla vypoulené oči. „Syrovou?“ Warren zavrtěl hlavou. Gijan neměl sirky. iistoli. Gijan ji zvěd! a podíval se na

V-“-“„1-01 Tr

VcLiit:H LHYCItAA ±lt. něj. „Ne, chci jenom náboj.“ Bylo vidět, že mluvit nemá cenu. Předvedl, jak něco vylétává z hlavně, a Gijan vylovil z kapsy zásobník. Ryby v košíku se začínaly probírat, tak je Gijan položil na písek. Warren

nasbíral suché větvičky a rukama vyhrabal jamku. Zbyl mu nuž a kus drátu. Otevřel náboj a smíchal střelný prach se dřevem. Včera Gijana sledoval a přesvědčil se, že opravdu nemá oheň. Warren našel kus ztvrdlého dřeva a začal o něj drát třít. Gijan ho pozoroval a zpočátku se nevěřicně mračil. Mrtvé ryby se leskly na slunci. Pokud má Warren tady na souši jíst syrové ryby, může to rovnou zabalit. Přitlačil na drát, klacek svíral mezi kolena a zrychlil tempo tření. V dlaních cítil, jak se drát zahřívá. Když už ho bolestí neudržel, přiložil ho k zápalné směsi. Střelný prach chvíli syčel a prskal, ale brzy od něj chytily i větvičky a na slunci se rozhořel bílý ohniček. Gijan se usmál. Warrenovi se nelíbilo, že by měl lovit ryby pistolí. Když si je nad ohněm opékali, vymýšlel jiný způsob rybolovu, ale jakmile se dal do jídla, na všechno ostatní zapomněl. Než se poprvé napil Gijanova kokosového mléka, snědl čtyři ryby. Hlad ho přepadl náhle, jako by si jeho tělo konečně ně vzpomnělo na jídlo, a Warren ho zahnal až šestou rybou a kokosovým ořechem. Vrátil se k plánování rybolovu a pistole mu už nepřišla tak sprostá. Gijan se mu snažil posunků a čináranicemi v písku něco vyprávět. Loď se potápí. Gijan v záchranném člunu. Slunce sedmkrát vyšlo. Ostrov. Člun se rozbíjí na útesech, ale Gijanovi se podaří doplavat na břeh. Warren přikývl a nakreslil vlastní příběh. Hejňáky i skákače zmínil jen při ztroskotání, protože ho neměl jak jinak popsat a navíc si nebyl jistý, co by si Číňan pomyslel o požírači hejňáků. Warren přesně nevěděl, proč to vlastně tají, ale rozhodl se Gijanovi o své anabázi mnoho neprozrazovat. Odpoledne si upletl klobouk a prošel se kolem ostrova. Pobřeží tvořily většinou pozvolné pláže, jen tam, kde do moře spadl hřeben pahorků, bylo skalnaté. Nacházel palmy, keře, trávy a vyschlá koryta. Na jižním konci ostrova vystupovala z podrostu plochá skála. Chvilí si ji prohlížel, pak došel pro Gijana a cestou mu naznačoval, ať sbírá bílé kameny. Cizinci to na druhý pokus došlo. Warren patou načrtl na zemi velký nápis SOS a ukázal mu ho. Gijan nechápavě nakrčil čelo. Nakreslil klacíkem svůj znak, ale tomu Warren nerozuměl. Tvořil ho čtverec s úhlopříčným křížem. Warren dupl do písku u SOS a řekl: „Takhle!“ Byl si vcelku jistý, že SOS je mezinárodní symbol, ale Číňan na něj jen tupě civěl. Ticho se protahovalo. Ve vzduchu houstlo napětí. Warren netušil, odkud se bere. Nehýbal se. Gijan po chvíli pokrčil rameny a přinesl další světlé kameny. SOS vyskládali na plochou skálu padesátimetrovými písmeny. Warren se domníval, že letadlo, které jednou zahlédl, pátralo po trosečnicích z Gijanovy lodi a ne z Ma-n.amixu. Zvláštní, že Gijana nenapadlo umístit na ostrov signál, ale vlastně ho nenapadlo ani rozdělat si oheň.

Příštího rána nakreslil Warren obrázky rybolovu a ukázalo se, že Gijan ho ještě nezkusil. Warren měl dojem, že cizinec prostě čeká na záchranu, má trochu strach z tichého liduprázdného ostrova a ještě větší z prázdného moře. Měl měkčí ruce než Warren, zřejmě byl úředník. Gijan by zkusil chytat ryby, až by mu došly konzervy, ale dřív ne. Zatím se zmohl jen na trhání kokosů. Palmy tu ale byly zakrslé a v plodech neměly mnoho mléka. Budou potřebovat vodu. Warren vytepal z prázdných plechovek háčky. Gijan se na něj chvíli díval a pak odešel na sever. Warren zrovna prozkoumával lagunu a hledal v ní hlubší místa u břehu, když v úzké zátocině nasehl přivázaný vor. Gijan ho musel najít a přitáhnout. Trámy byly vybílené a křehké, celta zteřelá a celé plavidlo vůbec působilo dojmem neužitečného vraku. Warren si ho chvíli prohlížel a pak odešel. Gijan ho našel na skále nad lagunou. Nesl bednu, kterou Warren ještě neviděl. Položil ji na zem a s pyšným úsměvem na ni ukázal. Warren se podíval dovnitř. V bedně byla zrně udic, pár háčků, potápěčské brýle, ploutve a k nim čínský návod, šroubovák a pár dalších drobností. Warren se na cizince podíval a zatoužil umět mu položit jednoduchou otázku. Bedna byla stejná jako krabice konzerv, a tak si Warren domyslel, že také pochází ze záchranného člunu. Na pláži Gijan nakreslil pár dalších obrázků a Warrenova domněnka se potvrdila. Nenakreslil, jak bedny schovává, ale to Warrenovi došlo. Gijan musel vidět na moři vor a ve strachu schoval zásoby. Když uviděl, že trosečník nepředstavuje nebezpečí, vytáhl jídlo a ukázal se mu. Zbytek nechal pro jistotu ve skrytí. Opatrnost ho také nutila zabíjet ryby kulkami. Možná chtěl ukázat Warrenovi, že má zbraň, a přitom mu přímo nehrozit. Warren se vleče usmál, stiskl cizinci ruku a trval na tom, že do tábora bednu odnese sám. Zpod nohou jim prchali píseční krabi, mezi muži viselo ticho. Odpoledne Warren rybařil. Konzervy jim dlouho nevydrží a Warren měl největší hlad v životě. Tělo se mu probíralo a dožadovalo se jídla a pití, více vody, než poskytovaly kokosy. Bude s tím muset něco udělat. Přemýšlel o tom na rybách, na háčcích nabodnuté červy ze stinných částí ostrova, když vtom si všiml v laguně pohyblivých stínů. Byly velké, ale podle pohybů je poznal. Nevynořily se sice nad hladinu, přesto si byl jistý. Když chytil dvě ryby, zase dostal žízeň. Udici nechal ve vodě a kus od břehu srazil tři kokosové ořechy, mnoho sladkého mléka 7 nich ale nedostal. Odnesl úlovek do tábora, Gijan udržoval oheň. Warren se díval, jak nešikovně kuchá ryby. Připadal si stejně jako v prvních dnech po ztroskotání. Nová fakta, nové potíže. Ostrov je prostě jen větší vor s bohatšími zdroji, ale stejně se v tom musí naučit chodit. Gijanova krabice s drobným nářadím skrývala i kus gumové hadice, urvané z nějakého ztraceného zařízení. Warren do bedny chvíli koukal. Nezúčastněně začal skle-pávat víčko na jednu větší plechovku. Do utěsněného víka zasadil hadici, pod plechovku zhotovil stojánek. Gijan ho se zájmem sledoval. Warren ho s velkou plechovkou poslal pro mořskou vodu. Hadici provlékl několika menšími konzervami. Velkou naplnil vodou z moře, utěsnil víko a dal plechovku na oheň. Dívali se, jak voda přichází k varu a z hadice se sykotem uniká pára. Gijanovi došlo, o co běží, a nalil slanou vodu i do menších plechovek. Ty hadici natolik ochladily, že z ní začal vytékat čůrek destilované vody. Usmáli se na sebe a dívali se, jak vody přibývá. Vpod-večer se poprvé napili. Bylo to trochu slané pití, ale nijak špatné. Warren se Gijana za pomoci posunků a nákrešů zeptal na uspořádání výbavy. Plavil se snad na vědecké lodi? Na rychlém křídlovém člunu? Gijan načrtl obyčejnou nákladní loď, nezapomněl ani na jeřáby. Pak ukázal na Warrena a ten nakreslil! obrys Manamixu. Pantomimou s doprovodem zvuků si představili své profese. Warren pracoval s motory a Gijan byl něco jako obchodník. Nakreslil nepovedenou mapu Tichého oceánu a ukázal na místo dost vzdálené od všech ostrovů, které Warren znal. Nakreslil i síť a motorové čluny, takže si Warren domyslel, že se s nákladní lodí pokoušeli lovit tuňáky. Pěkná konina. Dosud ho nenapadlo, že malé ostrovy jsou už několik let odříznuté od zásobování a pobřežním rybařením nelze uživit veškeré obyvatelstvo. Na písku se obilí nedaří. Gijanův ostrov tedy zřejmě obrnil nákladní loď a poslal ji na moře se sítěmi. Jestli je ostrov dost velký na to, aby měl na hydroplán, možná vyslal záchrannou leteckou výpravu a právě tu Warren zahlédl. Gijan mu znovu ukázal do bedny. Nástroje byly pro-rezavělé a Warren si domyslel, že nouzové zásoby ležely v záchranných člunech bez povšimnutí celá

léta, po která loď kotvila v přístavu. Když se začali šířit hejňáci, pořídil si Warren jako každý námořník pistoli, neschovával ji v lodním pytlí, ale v bedně s náhradními díly. Teď měl dojem, že schovat zbraň na záchraném člunu je moudřejší, protože když ji potřebujete, už jste stejně na palubě a snadno se k ní dostanete. Zkusil Gijanovi něco vyčistit z tváře, ale cizinec měl stále masku nevěřícího údivu. Některým jeho kresbám bylo těžko rozumět a Warrena to začalo brzy unavovat. Povečfeli kokosové ořechy. Nezralé měly uvnitř něco jako marmeládu. Gijan je otvíral naostřeným klackem zaraženým do udusané země. Tloukl do špičky kokosem, dokud skořápka nepovolila. Nejtvrdší kokosy měly uvnitř bílé masíčko, ale málo mléka. Palmy byly ohnuté ve směru převládajících větrů a nerostly vysoko. Warren je spočítal a odhadl, jak dlouho jim ve dvou potrvá, než všechny ořechy snědí. Necelý měsíc. Potom zašel na pláž a brodil se dál do moře. Proud ho tahal za nohy a Warren bedlivě sledoval, kde je větší hloubka. Proud obtékal ostrov a lagunu opouštěl průlivem v útesech, teď skrytých pod večerním přílivem. Nad korály měly vlny bílé zubaté hřebínky, za nimi už byl jen černý obzor. Budou muset začít lovit v laguně a to ze břehu nepůjde. Do moře se ale vydal i z jiného důvodu. Pod světlem měsíce se vrátil, prošel kolem Gijana u ohně s destilačním přístrojem a pokračoval mezi keřky. Na kopci našel strom a oloupal 7 něj kůru. Tu nalámal a nadrtil na kameni. Když se unaven vrátil k ohni, dal kůru vařit. Gijan ho pozoroval. Warrenovi se nechtělo vysvětlovat, co dělá. Zamíchal vývar, usnul a probudilo ho, až když se přes něj Gijan natáhl, aby smradlavou břečku ochutnal. Zašklebil se. Warren mu plechovku vytrhl z ruky a popálil si prsty. Rozhodně zavrtěl hlavou a položil plechovku do plamenů. Gijan se stáhl. Warren mu nevěnoval pozornost a zase usnul. Tentokrát je našli komáři. Warren se probral, plácl se do čela a i ve světle skomírajícího táboráku na dlani uviděl krvavou kaši, Gijan skuhral a nadával. K ránu odešli do podrostu, komáři zůstali na pláži a tak spali, dokud slunce nevystoupalo nad stromy. Warrenovy pytláčky byly prázdná. Když nepovolujete a nepřitahujete udici, stěží něco chytíte. Posnidali kokosy a Warren zkontroloval vývar z kůry. Byl hustý a na dřevě nechával černé skvrny. Postavil ho stranou, aniž by uvažoval, k čemu mu bude. Dopoledne spravoval vor. Vlny rozvolnily spoje a do několika trámů se dala hniloba. Na lagunu mu stačí, ale při práci si Warren vzpomněl, jak hejňáci na posledním ostrově lezli i na souš. Velcí nebyli příliš obratní a Gijan měl pistoli, ale jsou na něj jen dva. Celý ostrov ubránit nedokáží. Pokud je hejňáci napadnou, vor představuje jedinou únikovou cestu. Přinesl si rybářské náčiní a odrazil. Gijan ho uviděl a rozběhl se za ním po pláži. Warren mu zamával. Gijan byl celý bez sebe a vykulenýma očima stále přeskakoval z voru na průliv v útesech. Vytáhl pistoli a zamával jí nad hlavou. Warren vytáhl ztefelou celtu a otočil kormidlo směrem od průlivu. Když se ohlédl, Gijan na něj mířil. Warren se zamračil. Nerozuměl mu. Když Gijan konečně pochopil, že Warren jen obeplouvá lagunu, uklidil zbraň. Warren nahodil udice. Vítr mu dával dostatečnou rychlost, aby vlasce zůstaly napjaté a aby se zdálo, že nástraha na háčcích plave. Možná měl Gijanovi nakreslit obrázek. Chvilí nad tím dumal a pak pokrčil rameny. Jeden vlasce sebou zaškubal, Warren pustil Číňana z hlavy a zasekl. Za dopoledne ulovil čtyři velké ryby. Jedna byla pořádná makrela, ostatní neznal. Dvě s Gijanem hned snědli, zbylé dvě nasolili a odpoledne se Warren vydal znovu na lov. Když se na voru postavil, viděl pod hladinou stíny velkých ryb. V dálce zahlédl i skákače, ale držel se dál, aby ho omylem neulevil. Za chvíli si ale vzpomněl, že na širém moři skákací jeho udice ignorovali, tak se přestal vyhybat i tomuto. Všiml si, že ho z pláže zaujatě pozoruje Gijan. Další skok, zpěněná sprška a na palubě přistál váleček. SHIMA STONES CROSSING SAFE YOUTH world NEST UNSSPRACHEN SHIGANO YOL SPRACHEN YOUTH UM. HIRO SAFE NAGARE CIRCLE UNS SHIO WAIT WAIT YOU LL-CK

Warren přistál a Gijan se po listině hned natáhl. Bylo to tak nenadálé, že Warren ucukl. Chvilí stáli proti sobě a dívali se na sebe. Gijan byl napjatý. Pak se naoko uvolnil, mávl rukou a pomohl Warrenovi vytáhnout vor. Warren si chvilí přehazoval váleček z ruky do ruky a pak ho Číňanovi podal, protože se cítil trapně. Cizinec četl pomalu, rty stisknuté. „Šima,“ řekl. „Šio. Nagare. Umí.“ Zavrtěl hlavou a podíval se na Warrena. Ještě jednou vyřčená slova zašeptal. Kreslili si do písku. Pod SHIMA Gijan načrtl ostrov a pod umí moře. V laguně načmáral zvlněné čáry a několikrát zopakoval: „Nagare.“ Pak nakreslil přes ostrov čáru, rozpráhl ruce a řekl: „Hiro.“ Warren zabručel: „Velký ostrov? Hiro šima? ale Gijan nedal najevo, že by mu rozuměl. Warren mu ukázal kámen jako ilustraci slova STONE a nakreslil zeměkouli jako world, ale nevěděl, co ta slova znamenají v kombinaci s ostatními. Co má například znázorňovat tučná iniciála U WORLD?

Dalí se váhavě do řeči. Shluky slov nedávaly smysl a kdyby ho našel, určitě by ho nedokázal sdělit Gijanovi, stejně jako mu Gijan nedokáže vysvětlit slova, kterým rozumí on. Cítil z něj teď podivný neklid, netrpělivost. wait wait you, počkejte, a potom zase LUCK. Warren měl pocit, že už čekal dost dlouho, i když bylo v poslední zprávě víc anglických slovíček, skákací přece nemohou vědět, jakým jazykem Warren mluví, pokud jim to sám neřekne. Mračil se na Gijanův nejnovější obrázek a přitom rnu došlo, proč v noci vyvážel kůru. Napsat na rub dopisu vlastní zprávu mu trvalo několik hodin. Bambusový brk se zarával, ale ve správném úhlu s ním šlo psát. Kyselý černý inkoust nezasychal a rozpíjel se, na přímém slunci to ovšem nebylo tak zlé. mluvíte ANGLICKY. PŘIJDOU MLADÍ? jsme

PŘED NIMI NA OSTROVE V BEZPEČÍ? shima SE ŘEKNE OSTROV. odkud JSTE? MŮŽEME vám POMOCI? jsme

PŘÁTELÉ.

ŠTĚSTÍ

Gijan z toho ničemu nerozuměl, přinejmenším nedal znát, že by něco pochopil. Warren za soumraku znovu vyplul do proměnlivého větru. Plachta pleskala a z proudu v laguně vymanévroval jen s obtížemi. Na písčném mělčině ale přece jen nakonec našel skákače. Nechal plachtu nabrat vítr a do dlouhého stínu nenápadně spustil váleček. Chvilí se houpal v proudu a mířil do průlivu mezi útesy, Warren čekal, sledoval stíny, přemýšlel, jestli zprávu viděli, protože on ji už na voru neuleví, když vtom písek zvířil rychlý pohyb a hbité tělo profízlo hladinu. Skákač se nad vodou prohnul a přetočil, pak spadl zpátky do vln a zbyla po něm jen bílá pěna. Váleček zmizel. Té noci se vrátili komáři a vyhnali je do skal uprostřed ostrova. Ráno měli dlaně od krve, jak ze spaní plácali napité vypasené moskyty. Warren hned vyrazil na lagunu rybařit. U písčného kosy se moře rybami jen hemžilo. Jedna zabrala a když ji Warren vytáhl, měla zapadlé oči, malý zobák, slizké skřele a tvrdé modré šupiny. Šťouchl do ní prstem a v měkkém mase zůstal důlek jako v kůži

malomocného. Tvor páchl a tak ho Warren vrátil do vody, vcelku si jistý, že je jedovatý. Úlovek zůstal na hladině, dokud po něm nechnapl skákač. Warren jich pod sebou viděl víc. Jedli jedovaté ryby.

Ulovil dva tuňáky a vzal je na břeh. ať je Gijan očistí.

Číňan z něj celou dobu nespouštěl zrak a Warrenovi se to nelíbilo. Co má se skákací je čistě jeho věc a nemá náladu mávat rukama a čmárat do písku, aby to Gijanovi vysvětlil.

Zašel k ohništi mezi palmami a vzal si z Gijanovy bedny potápěčskou masku. Byla mu malá, ale nekřivila se mu na obličej tak, aby propustila vodu. Dole na pláži mu Gijan něco řekl, ale Warren odstrčil vor a zamířil s jižním větrem k mělčině. Najel na ni, aby mu vor neuplaval. Ležel na palubě a sledoval obrysy pod hladinou. Byly skoro deset metrů pod ním a jedovaté ryby už dojedly. Nad černou skvrnou se vznášelo sedm skákačů a vlnili ploutevními kostmi jako prsty. Od toho, co dělali, se odrazil sluneční paprsek a najednou z tmavého obrysu vytryskl oblak bublin. Byla to pára. Warren ležel, nahnutý z voru, a díval se, jak stroj v pravidelných intervalech vyfukuje páru. Zapomněl na nebezpečí, SKlouzi do vGv-iV a ostrými icmpy zamíři-i iic giu, bolesti v prsou si nevšímal. Skákací mu uvolnili výhled. Byla to hromada šrotu, sestavená z kusů lodních trupů a zařízení. Po straně visely čtyři baterie a od nich do stroje vedly zrezivělé kabely. Na dalších kovových obrobcích bylo vidět, že nevznikly prací lidských rukou. Místy ze stroje vyrůstaly žluté výstupky a Warrenovi bylo jasné, že je přístroj zkonstruovaný účelně a přesně, i když podobný nikdy předtím neviděl. Každé zařízení má vnitřní logiku, určenou jeho účelem, a tohle ji mělo. Déle si ho ale prohlížet nemohl, protože plíce už víc nevydržely. Warren vydechl a následoval stříbrné bubliny k zelenozlatým odrazům slunečních paprsků.

Čtyři

V laguně přecházela barva vody od bleděmodré u pláže k smaragdovému odstínu hlubin. Za zubatým útesem bylo moře šedivé a tvrdé. Warren pět dní lovil nad klidnou hlubinou u písčné kosy. Zakotvil vor na přídi i na zádi, aby se nehýbal. Tak na něm byl schopen pohodlně psát a sušit papíry od skákačů.

První odpověď nebyla o mnoho srozumitelnější než předchozí zprávy, ale Warren napsal tiskacími písmeny další dopis a skákací pomalu zjistili, čemu nerozumí. Další zpráva už obsahovala více anglických slov a méně nesmyslných složenin, japonských a německých názvů. Řetězce podstatných jmen nahradily věty. Skákací zřejmě nevnímali věci v akci, ale v existenci, takže psali dlouhé řady jmen, jako by označené věci reagovaly mezi sebou a navzájem se objasňovaly. Nebylo snadné proniknout do jejich způsobu myšlení a Warren si většinou nebyl jistý, co mají shluky slov znamenat. Někdy mu řetězce neřikaly vůbec nic. Modří tvorové se pod ním proplétali a vykreslovali ploutvemi nesrozumitelné arabesky. Když ráno a večer stálo slunce nízko, nedovedl rozlišit skákače od jejich stínů a dlouhá těla splývala se svými odrazy v eliptickém tanci.

Když ho přestalo bavit luštění, vyložil se půlkou těla z voru, pozoroval je přes potápěčské brýle a chvílemi měl dojem, že v jejich těkavých pohybech začíná tušit smysl. Zkusil jim položit prostou otázku. Napsal ji, usušil a hodil do laguny. Někdy to stačilo, aby přestali řetězit haldy podstatných jmen a tehdy v maličkém průniku, který mezi sebou slova nechávala, ale jímž nic neurčovala, zahlédl význam. Jako by naplácaná slova nechávala mezi sebou mezeru a šlo o to právě tuto mezeru najít a odhlédnout od změti významů kolem ní. Sledoval jejich ladné pohyby na pozadí smaragdové polotmy, ale nerozuměl jim. Každý den za soumraku se vracel na břeh. Ryby se chytaly nejlépe ráno, odpoledne už nebraly. Možná za to mohli skákací. Snadný ranní úlovek mu zajistil na zbytek dne volno a čas k luštění záplavy zpráv. Gijan většinu dne prostá! na pláži a sledoval ho. Když Warren vyplouval, už mu nehrozil pistolí. Udržoval oheň, doplňoval vodu do destilačního přístroje a oba dobře jedli. Warren nosil rozluštěné zprávy na břeh a schovával je v Gijanově bedně, ale nedokázal cizinci tlumočit jejich obsah, protože napřed mu nestačily obrázky a pak ani vlastní pochopení. Vypadalo to, že Gijana nevědomost netrápí. Udržoval oheň, roztloukal ořechy, kuchal ryby a časem se už na nic neptal. Někdy z pláže na pár hodin zmizel a Warren si domyslel, že sbírá dřevo nebo ostré dužnaté listy, které večereli. Warrena naopak nevědomost trápila ze všeho nejvíc, a tak byl rád, že práce na ostrově na sebe vzal Gijan. V poledne jedl málo, aby si v horku udržel čistou hlavu. Každý večer se však nacpal rybami a plechovkovou vodou. Probouzelo ho palčivé slunce. Komáři stále štípali, ale přestali mu vadit. Třetího dne intenzivního zkoumání si začal sepisovat vlastní představy o tom, co mu vlastně skákací říkají. Jakmile po sobě vyprávění přečetl, věděl, že je špatně. Se slovíčky mu to nikdy nešlo. Když byl ženatý, nepsal manželce dopisy ani z půlročních plaveb. Souhrn znalostí mu ale umožnil všechno si uspořádat a navíc rád psal tlustým perem na rub skákačských zpráv. za DLOUHÝCH DÁVNÝCH ČASŮ SE PRVNÍM TVORŮM ŽILO NA SVĚTĚ DOBRĚ, PAK VYSKOČILI ZE DNA SVĚTA NA SOUŠ, ZROBILI NÁSTROJE, JEŽ známe, VYKŘESALI OHEŇ A SEŽEHLI PÍSEK NA PRŮHLEDNÝ KÁMEN, DO KTERÉHO MŮŽEME shromáždit SVĚTLO- mraky SE OTVÍRAJÍ, VIDÍME SVĚTLA, POZNÁVÁME TEČKY NA NEBI, VIDÍME NEDOSAŽITELNÉ JISKRY, ANI NEJLEPŠÍ SKOKANI MEZI NÁMI SE POHYBLIVÝCH SVĚTEL NEDOKÁŽÍ DOTKNOUT. hromadíme SVĚTLO, VRHÁME HO NAHORU, VIDÍME, ŽE NEBESKÉ LAMPY JSOU MALÉ A ŽHAVÉ, JEDNO JE ALE KÁMEN NA OBLOZE. myslíme, ŽE OSTATNÍ SVĚTLA JSOU TAKÉ KAMENY NA NEBI, ALE DALEKO, NEVIDÍME NIC JAKO NÁŠ svět. plujeme NA DNĚ VŠEHO - VE SVĚTĚ, KTERÝ PŘITAHUJE KAMENY -, ALE NEBESKÉ KAMENY PADAJÍ DOKOLA KOLEM nás, KROUŽÍ JAKO LOVCI NA SVĚTĚ, DOKUD SE NĚKDO NEODDĚLÍ OD HEJNA, ALE MY DRŽÍME POSPOLU A TAK SE NEBESKÉ KAMENY NEMOHOU ODHODLAT K ÚTOKU NA svět. mysleli JSME SI, ŽE NÁŠ svět JE JEDINÝ A VŠECHNO OSTATNÍ JSOU ŽHAVÉ KAMENY NEBO STUDENÉ KAMENY. A JAK JSME hromadili SVĚTLO, ZJISTILI JSME, ŽE NA STUDENÉM KAMENI CHVÍLI SVÍTÍ A CHVÍLI NESVÍTÍ SVĚTLO, kámen KLIČKUJE PO OBLOZE A NAJEDNOU NA svět PADÁ VÍC KAMENŮ, MENŠÍCH NEŽ VELKÝ NEBESKÝ KÁMEN, ZABÍJEJÍ A ROZSÉVAJÍ velká smradlavá ZVÍŘATA, ŽEROU VŠECHNO, NA CO NA SVĚTĚ NARAZÍ, I NÁS POŽÍRAJÍ, NEJSOU TO KAMENY, ALE VELIKÁ ZVÍŘATA,

DRŽÍ NÁS V BŘÍŠE V KYSELÉ VODĚ, KTERÁ BOLÍ NA ŽÁBRÁCH, ŽIJEME V NICH, SVĚTLO PROUDÍ ZE ZEMĚ, KTERÁ NENÍ ZEMÍ, ZE SVĚTA, KTERÝ NENÍ SVĚTEM, ŽÁDNÉ VLNY, ŽÁDNÝ BŘEH, JEN TEN SVÍTÍCÍ KÁMEN ZE VŠECH STRAN, NA NĚJ NEVYLEZEME, MLADÍ SE NEMAJÍ KAM VYHRABAT, UTÍKÁ DLOUHÝ ČAS, ZPÍVÁME STÁLE VÍTÁNÍ MLÁDAT, ALE ŽÁDNÁ SE NERODÍ, NIC SE NERODÍ V TOMHLE RUDÉM SVĚTĚ, V MALÉM SVĚTĚ, KTERÝ KAŽDÝ Z NÁS PŘEPLAVE ZA DOBU JEDINÉ PÍSNĚ. mladí ZPÍVAJÍ JINAK NEŽ MY, STÁLE ODLIŠNĚJI, JEJICH PÍSEŇ NÁS OPOUŠTÍ, ZPÍVAJÍ DIVNĚ, ALE NETŘOU SE. V MALÉM SVĚTĚ, KDE ŽIJEME, BUBLAJÍ HORKÉ ČERVENÉ VĚCI A MLADÍ JE PIJÍ. hladký KÁ

MEN, CO ZE VŠECH STRAN TVOŘÍ TENHLE SVĚT, SVÍTÍ STÁLE STEJNĚ, NIKDY SE NESTMÍVÁ. zbyly nám nástroje A CÍTÍME BĚH ČASU, UTÍKÁ MNOHO PÍSNÍ, NEDOVOLUJEME MLADÝM ZPÍVAT NEBO LÉZT, ALE NEPOSLOUCHAJÍ NÁS, ZPÍVAJÍ VLASTNÍ HLUK, PIJÍ NEČISTÉ PROUDY žalářnického VELEZVÍRETE, HLADKÝ KÁMEN POUŠTÍ SVĚTLO, NEUSTÁLÝ HUKOT, PROUDY V NEPOŘÁDKU. TĚŽKO SE NÁM PLAVE, SCHÁZEJÍ NÁM VLNY, ČERVENÉ PROUDY NASÁVAJÍ A VYVRHUJÍ HOŘKOSLAD-KÉ JÍDLO, ŠPATNÉ. MLADÍ MÍSTO LEZENÍ NA BŘEH JEDÍ ZLÉ JÍDLO A MĚNÍ SE, STĚNY HUČÍ A MY NEMÁME KDE SKÁKAT A CÁKAT. hladký KÁMEN SE ROZPALUJE, PRASKÁ, OTVÍRÁ, NĚKTEŘÍ Z NÁS UMÍRAJÍ, PÍSEŇ SLÁBNE, ŽENOU NÁS HOŘKÉ MODRÉ PROUDY, DALŠÍ ODPADAJÍ OD ZPĚVU, BODÁ NÁS DLOUHÝ LEDOVÝ ZVUK, MEZI HOŘKÝMI PROUDY JSOU VLNY, ČISTÁ VODA, SLABÉ ZPÍVÁME, MLUVÍME, JE TO SVĚT JAKO NÁŠ SVĚT, HLADKÝ KÁMEN ZMIZEL, PLAVEME NA HLADINU. jsou TU OSTRÉ VLNY, NACHÁZÍME SLANÉ JÍDLO, SKÁČEME HORKÝM VZDUCHEM, VLNY JSOU TVRDÉ A RYCHLÉ, SBÍRÁME SVĚTLO A VIDÍME NA NEBI VELIKÝ KÁMEN, VELKÉ KAMENY BĚŽÍ NA POZADÍ JINÝCH KAMENŮ, JAK SI JE Z NAŠEHO SVĚTA NEPAMATUJEME. PÍSEŇ SLÁBNE, CHCEME PŘEPLOUT SVĚT, ALE NEJDE TO, VÍME, ŽE SE V TOMHLE SVĚTĚ ZTRATÍME, KDYŽ SE VÍC VZDÁLÍME. mladí ALE ZPÍVAJÍ JINOU PÍSEŇ A PLAVOU PRYČ. mají JÍDLO, LOVÍ VELKÁ ZVÍŘATA VE VLNÁCH A JEŠTĚ VĚTŠÍ TVORY, KTERÉ VLNY PRORÁŽEJÍ, ÚTOČÍ NA NĚ JAKO KDYSI I MY, HÁZEJÍ NA NĚ SÍTĚ A STAHOJÍ JE POD VODU.

prorážeči

VLN NEJSOU STEJNÍ, JAKÉ JSME ZNALI NA SVĚTĚ, A KDYŽ JE MLADÍ STÁHNOUT BLÍŽ KE STŘEDU, NEJSOU ZRALÍ, NEPRASKAJÍ, PÁLÍ V TLAMĚ, ZABÍJEJÍ MLADÉ A NEDÁVAJÍ JIM OVOCE, PO KTERÉM SE MLADÍ NA SOUŠI MĚNÍ V DOSPĚLÉ. my SE TVORŮ, KTERÉ PRORÁŽEJÍ VLNY, BOJÍME A UTÍKÁME PŘED NIMI, ALE MLADÍ JE VYJÍDAJÍ A PŘITOM NELEZOU NA BŘEH DOSPĚT. ztratili NAŠÍ PÍSEŇ, UŽ NESKÁČOU PŘES VLNY, LOVÍ VELIKÁ ZVÍŘATA, CO KRÁČEJÍ PO VLNÁCH. mladí JE DOVEDOU ZABÍT A VYJÍST Z NICH MĚKKÉ MASO. Z DÁLKY VIDÍME, ŽE JEDÍ VÁS, I KDYŽ JE JIM PO VÁS ŠPATNÉ A UMÍRAJÍ, ZABÍJEJÍ I SE SKOŘÁPKOU, KTERÁ VÁS NESE NA VLNÁCH. mladí NEZPÍVAJÍ, NIČÍ VAŠE SKOŘÁPKY, ROSTOU A ŽEROU VŠECHNO, CO NAJDOU. teď JSTE JAKO MY, SKORO SEŽVÝKANÍ. PŘÍCHÁZÍME SEM, ODHÁNÍME MLADÉ, TO NÁS TROCHU ŽVÝKÁ, ALE NE ÚPLNĚ. najdeme VÁS VE SKOŘÁPCE A NEMŮŽEME S VÁMI ZPÍVAT. najdeme VÁS JAKO JEDNOHO A JAKO JEDEN UMÍŠ ZPÍVAT, SPOLEČNĚ JSTE HLUŠÍ. jsi DVACÁTÝ ČTVRTÝ, S KÝM ZPÍVÁME, TVŮJ DRUH NESLYŠÍ, DOKUD NEJSTE SAMI A NEZPÍVÁTE MEZI SEBOU. další KDO S NÁMI ZPÍVALI JSOU SEŽVÝKANÍ, ALE NĚJAKOU DOBU JEŠTĚ UDRŽÍME MLADÉ Z DOHLEDU, SLÁBNEME, MLADÍ MAJÍ BOLÁKY A MY JE CÍTÍME VE VODĚ. svět, CO BYL FALEŠNÝ SVĚT, JE TAKHLE ZMĚNIL, NA NAŠEM SVĚTĚ BYLI JINÍ, NEDOVEDOU ZPÍVAT, ALE HLEDAJÍ BŘEHY A MAJÍ BOLÁKY MOŽNÁ OD VÁS, NIČÍ skořápky A SE-ŽVÝKAJÍ VÁS TEBE

Pět

Každého večera, když se Warrenovi na psaní příliš setmělo, odešli doprostřed ostrova. Komáři se drželi na pláži a s nimi spousty dalšího hmyzu. Warren poslouchal, jak ryby v laguně skáčou po mouchách a skákací zase po nich. Ve vodě za nimi bylo vidět fosforeskující brázdu. Patlali se blátem, aby odehnali komáry, ale klíšťatům se neubránili. Gijan neměl v bedně jód. Proti klíšťeti je nejlepší kápnout mu na zadeček jód, druhá nejlepší metoda je upálit ho. Každé ráno se navzájem prohlédli a vždy na sobě našli pár nacucaných černých teček. Pak parazitovi na zadeček přimáčkli žhavý uhlík, klíště se pustilo a Warren ho mohl vytáhnout nehty. Věděl, že kdyby utrl hlavičku, kůže se zanítí. Všiml si, že Gijan má klíšťat méně, a napadlo ho, jestli je to žlutou kůží. Příštího rána měl Warren dobrý úlovek, a když ryby donesl na břeh, bolelo ho od několika dnů na voru celé tělo. Když snědli ryby, vypravil se na kokosy. Měkké listy se také hodily jako obklad na svědivé štípance a zadřenou sůl. Najít dobré kokosové ořechy bylo čím dál těžší, a tak musel Warren dojít až na bažinatý jih ostrova. Byly tu jedlé lodyhy a cestou zpět jich pár sežvýkal. Skoro přešel jednu plochou skálu, když si uvědomil, že právě na ní vysázeli veliký nápis SOS. Světlé kameny tu zůstaly, ale byly rozházené. Z nápisu nezbylo nic. Když se Warren vrátil do tábora, Gijan právě zkoumal obsah bedny se zásobami. „Hej!“ zavolal na něj. Gijan se na něj klidně podíval a pak beze spěchu vstal. Warren ukázal směrem na jih, probodl orientálce pohledem a načmáral do písku SOS. Hned nápis rozkopl a ukázal na Gijana. Warren čekal, že bude cizinec dělat nechápavého. Místo toho Gijan strčil ruku do kapsy.

Pak zcela srozumitelně řekl: „Na tom nezáleží.“

Warren stál jako přibitý. Gijan nonšalantně vytáhl pistoli. ale nikam nenamířil. Warren pečlivě pronesl: „Proč?“

„Proč jsem vás klamal? Abyste mohl pokračovat v...“ odmlčel se, „ve své záslužné práci. Udělal jste pozoruhodné pokroky.“ „Skákací.“

„Ano.“

„A SOS...“

„Nechtěl jsem, aby náš ostrov našel někdo nepovolaný.“

„Kdo třeba?“

„Různí lidé. Japonci. Američani. Údajně projevíli zájem i Sověti.“ „Vy jste...“

„Samozřejmě Čňan.“

„Samozřejmě.“ „Rád bych věděl, jak jste sepsal to shrnutí. Četl jsem všechny zprávy, které jste od nich dostal, přečetl jsem je mnohokrát. Moc jsem toho v nich nenašel.“ „Vím víc, než co napsali.“

„Jste si jistý, že jste dostal na břeh všechny dopisy?“

„Jistě. Schovával jsem si je.“ „Jak tedy víte o věcech, které v nich nejsou?“ „To vám nejspíš nepovím.“ „Nedokážete to nebo nechcete?“ „Nedokážu.“

Gíjan se zamyslel, ale z Warrena nespustil oči. Nakonec řekl: „To nemohu posoudit. Budou to muset posoudit jiní, kteří vědí víc než já.“ Udělal pauzu. „Opravdu jste ztroskotali?“ „Jo/

„Zvláštní, že jste přežil. Když jsem vás poprvé uviděl, měl jsem dojem, že dlouho nevydržíte. Jste námořník?“ „Strojník. Co jste vy?“

„Voják. Svým způsobem.“

„Zvláštní způsob.“

„Sám bych si vybral jinou službu. Sedím na téhle zatracené skále a snažím se mluvit s těmi tvory.“ „Hm. vida. Měl jste štěstí?“

„Ne. Neodpovídají mi. Nástroje nefungují. Mám světla. podvodní reproduktory, plováky. Prý takové věci vyhledávají.“

„Co by se stalo, kdyby neodpověděli?“

„Můj úkol tady bv skončil.“

„Tak to jsem vás asi připravil o práci. Přesto budeme potřebovat něco k jídlu.“ Ukázal na vor, vykročil k němu a Gíjan zvedl pistoli. „Odpočíňte si. Brzy tu budou.“

ČÁST PÁTÁ

MEZIHVĚZDNÝ PROSTOR NA CESTĚ OD RA K ROSSU

Jedna

Roku 2046 vyslala Země několik průzkumných sond k blízkým hvězdám. Teď dorážely ke svým cílům a čmuchaly kolem milionů tajemství soustav Epsilon Eridani, Ross 128, 61 Cygni a dalších hvězd se záhadnými názvy, které se z nezajímavých katalogových značek změnily v úžasné cíle. SONDY POSÍLALY VÝSLEDKY ZÁROVEŇ NA ZEMI I NA LANCER, ABY SE SIGNÁL ZBYTEČNĚ NEZDRŽOVAL O NĚKOLIK LET. Na analýzu mnohokanálového datového toku vyčlenil Ted Landon tým složený z analytiků, vybraných vědců a pružných veteránů. Nigel dostal práci v krabici. Musel se úplně odříznout od světa, naslouchat jen vytrvalému bubnování dat a soustředit se na vjemy z čidel mezihvězdných sond, atmosférických modulů a povrchových kráčedel. První samočinná sonda cestou k Barnardově hvězdě našla dvě malé planety. Signál dorazil už pár měsíců poté, co Lancer opustil Isidu. Světy velikosti Merkuru byly pusté a nudné. Na hvězdě samotné nebylo na první pohled nic zajímavého, loď změnila magnetické poruchy kolem planet, našla asteroidy a sluneční skvrny. V půli cesty soustavou přestala vysílat. Už se neozvala. Astronomové předpokládali, že narazila do asteroidu, protože právě prolétala rovinou ekliptiky. Nigel sloužil v izolační kapsli a monitoroval proud dat z Epsilonu Eridani. Sonda se blížila, už zachytila vzdálené tečky planet, ochutnala přízračný sluneční vítr, zaměřila ekliptiku a podle Newtonových rovnic odhadla historii soustavy. Tři lidé v chladných krabicích, zaplavení holo-grafickými daty, viděli, jak sonda bleskem míjí nejasný šedý shluk.

Než stačili utřídit dojmy, astrometrické programy sondy propátraly okolní prostor a našly čtyři podobné šedé skvrny: sonda letěla Oortovým mračnem protokomet v cárech prachu. Pavouci loď mířila dál, vedena vlastní logikou. Lidští analytici si z toku čísel a spekter vyvodili vlastní závěry. Hmotnost hvězdy: 0.83 Slunce. Šest planet. Spektrální typ K2, viditelné skvrny. Dva plynoví obři, jeden marsovský svět, zbytek samé kamení. Žádné oceány, žádný život. Jo, ale ta planeta pozemského typu má atmosféru, hele všichni cítili, jak sonda zpomaluje a manévruje Ale žádný kyslík a žádné nevyužívané plyny, pokud vidím svět jim rostl před očima Jasně, ale to je jen teorie změř hnědí a šedí a černí Podívejte na ty mraky, první průzkum je nezachytil kamenná pole odrážejí paprsky zapadajícího slunce jako okna velkoměsta To r/ nepovím, asi slída pomuchla-ná pohoří, zkroutená údolí Známky tektonické činnosti a co já vím, támhle u terminátoru i sopky holé větrné pláně, popraskané a šedé Fakt maličká planetka, řídká atmosféra, tak třicet dva procent hmotnosti Země podél řek zelené skvrny Podívejte na ty výsledky, CO a jak jsme čekali strašlivé bouře, modré na hnědé krajině, nikdo je tam neslyší Jestli tu víc není, tak je to ztracená soustava sonda letí kolem planety, rozvažuje, jestli má cenu vypustit přistávací modul Ne, počkat, vraťte se k tomu poslednímu obrázku srpek světa se proti věčné noci leskne jako stříbro Máš pravdu, z obzoru tříska šedá jako ohmataná struna Zvláštní, že má takhle malá planeta prstenec měkce svítí, ale jak sonda pokračuje, prstenec odmítá ztloustnout a ukázat celou šířku Žádný prstenec, podívejte, vede až na povrch zakotvený na rovníku To mě podrž, jestli to . není Skyhook v odpověď tiživé ticho, dívají se na nesmírnou stavbu ukotvenou na místě Proč, proč by někdo stavěl Skyhook na tak pusté po vlákně se nic nepohybuje. Všichni vidí, jak sonda nebeský výtah snímkuje a soustředí se na něj Doly? Nicjinýho tam nebude sonda opouští planetu, pohled se mění Možná to tak nebylo vždycky letí hvězdným polem Chceš říct, že tam je život? Civilizace? Nedává najevo rostoucí tečka Teď ne sonda obléhá pustý horizont Z geologického hlediska není nic věčné rostoucí kotouček Ale že by tam, vždyť dole nezůstalo vůbec nic. jak by srpek se roztáhl po planetě Jestli to postavili domorodci, jsou už pěkně dlouho v trapu, tady mluvíme o desítkách milionů let a já nevěřím nepravidelný, šedý a černý, malý měsíc, popraskaný, zdeformovaný nárazem z boku To dá rozum, samozřejmě jsou tam krátery, ale není jich tolik, a jak bys chtěl vyhledat celou biosféru ve stinných měsíčních jamách probleskne něco oranžového Hele viděli jste to plamen To je jako chrlí, letí k sondě Jako předtím, Hlídač kamery plné ohně Dostřel dobrých dvě stě kilometrů, spíš víc oranžový chaos s rudými skvrnami Proboha doufám ruce zaťaté, i když všichni vědí, že už se to stalo před několika lety o pár

par-seků dál Dostal nás oranžové ruce se natahují po anténách Prokrista, jestli je spálí, jsme bez palubní mikrofon zachycuje vlnivý náraz a s ním hluk Ztrácím nízké frekvence pálí se Jestli najde počítač, shoří plazma ionizuje jemně kalibrované interferometry Klepe se telemetrie čočky, které deset let vzdorovaly vakuu, jsou popraskané, zamřžené Ztrácíme tlak v pravém kryotanku slábnoucí žár proráží průlezy Kurva, mrkněte na ty mraky řidnou, fialový plamen trysek, ionizovaný vodík prská ultrafialové záření a mizí Nemáme ani většinu mikrovln vracejí se hvězdy Hlavní funkce osekané mizející tečka zatahuje krvavý jazyk Takhle změnil směr, má devět kilometrů za sekundu mínus hřbitovní povrch planety se spíjí Klidně si proletí kolem naší sondy loď padá do hvězdy, slepá a omráčená Zajímalo by mě, proč nechal stát skyhook motory utichly Kdo jako? dál poslušně měří sluneční vítr Ten, kdo tam zasel pustinu a nechal nad ní Hlídače žena si pouští jeho obličej do svého hologramu a šilhá po něm Možná je to moc práce postupně se vymotávají z drátového labyrintu Po tom, co udělali s planetou? kyselí, orvaní, roztřesení Bůh ví jak, ale nikdo si nevšímá zelených kontrolků z vedení To je jen teorie Třeba chtěli mít při ruce výtah Nigel má svěšenou hlavu, mimovolně si prohrábne šedivé vlasy Na co? Na pozemní práce? chladné emailové světlo Nebo chtěli zvedat na orbitu suroviny, co já vím? Ťukají si na víka, vnější tým už je nervózní Je tam sakra dlouho, asi se potřebuje občas opravit, vzpomeňte si na ten kráter na měsíci zpocený a zadýchaný, víko odskakuje To možná, ale proč střílel na nás rozmotávají elektronické špagety Když ten Hlídač nad Isis nechal Lancer odletět? No... třeba se tehle už nepotřeboval nic dozvědět. Hm.

Dvě

Nigel přemýšlel, jak se v tak pečlivě řízené společnosti mohlo pro hnusného krocana uchytit slovo „hnusan“. Sám se teď s jedním hnusanem potýkal. Byla to koule syntetického masa ponořená ve výživném roztoku. Rostla tak rychle, že ji musel servorukama neustále ořezávat. Geneticky upravený pseudoživot. Maithus na druhou.

Když měl čas, sáhl do své zásoby dřeva, řezal a hobloval. Vůně pilin prosycovala neosobní lodní atmosféru. Ze skleníků dostal pár kmínků rychlené celulózy a vehementně je zpracoval, jako by to bylo také opravdové dřevo. Ce-lulóza bez let neměla velkou výdrž, ale na nábytek stačila. Připomněla mu, že i on je ze tří čtvrtin voda, hydrostaticky tvor. Se špetkou soli, aby byl jasný jeho původ. Nigel vzpomínal, jak v dětství každého jara vyrážel na výlety do rozmoklých luk. Z kaluží a škarp se ozýval nekonečný sbor tenkých hlásek, které jako by do celého světa volaly: „Tady jsme, tady jsme, tady jsme“. Sebevědomé žabky tak ohlašovaly, že příslušná nika už je obsazená. Měl pocit, že rostoucí bublina lidských mzhlasných vln připadá nějakému velikému uchu úplně stejná. Otravně by zněla jen zblízka, kde rozlišíte jednotlivé nepříjemné hlasy. Z výšin okolních mlžných vrchů se skřehotání k vlastnímu prospěchu mísilo se všemi ostatními průraznými hláskami, které volaly totéž: „Tady jsme, tady jsme, tady jsme.“ Cyklista soustředěný na cíl možná hlásky zaslechne, ale nevěnuje jim pozornost, nesnaží se je rozeznat jeden od druhého. Opravdu vyspělá civilizace by se měla k rádiovému cvrkotu stavět stejně a nevšímát si žádné sondy, která jako komár zmizí v dáli. Jiný pocestný ale obtížný hmyz plácne. Nebo rovnou zavolá dezinfektory. Wolf 359 byla nejasná hvězda typu M8 a na vzdálenějších oběžných drahách by nedokázala udržet život. V dostatečné blízkosti ale obíhal svět nápadně podobný planetě u Epsilonu Eridani: malý, pustý, požehnaný řídkou atmosférou. Nebyl tak starý jako planeta s nebeským výtahem, ale také nesl známky někdejšího osídlení. Z biosféry nic nezbylo. Malá jezírka vysychala. Hvězdy typu M žijí nejdéle ze všech a spektrum naznačovalo, že tahle je stará jako sama Galaxie. Pod vlažným sluncem mohl život povstat několikrát za sebou.

A padnout. Ve vzduchu i na zemi bylo dost chemických nerovnovážeností, které jsou základní podmínkou vzniku života. Ubývalo jich, ale jasně dokazovaly, že tu život někdy být musel. Drobná planeta měla dva měsíce. Jeden byl poměrně veliký, na hranici odpoutání se od planety. Druhý byl malý, o průměru jen pár kilometrů. Bylo na něm vidět divné vzory, možná přirozené, vzniklé prolínáním kráterů, možná umělého původu. Sonda se za ním bez zájmu otočila a pokračovala soustavou dál. Cestou ven minula na vzdálenější dráze ještě plynového obra. Proboha to je fakt otrava, všechno to měřit kvůli hvězdářům pruhovaná planeta se blíží zleva Jo, k čemu nám to je, na Zemi jdou stejná data, tam ať si je utírdí veliká a žlutá Jen pokračujte, jeden nikdy neví záblesk světla v rovině rotace No jo pořád, Nigele, ses tu sice šéf, ale to neznamena zářivé body, některé bílé a jiné červené odraženým světlem z obřího světa Jo, tu znám sonda brzdí na oběžnou dráhu Pracuje v agru, na pé trojce mám dojem načasovaný oblet dvou měsíců Žádná velká kočka, ale slyšel jsem bez motoru padá Ta má zuby, že by snědla jabko přes výplet rakety ucucává solární vítr a kalibruje energii částic, hustotu plazmy, tok UV Laveru, jsi pozadu blíží se k prvnímu měsíci Zvláštní, že odráží nad rovníkem tolik světla, asi má ledový prstenec, v tyhle zimě není divu rozvíjí mřížky, kamery se natahují po podobané tváři Už to mám, ten prstenec není z ledu, je to něcojinýho, pravidelný intervaly jako koráte na niti, spíš perly, protože jsou bílé a podle radaru hladké, na centimetrových vlnách žádný rozptýl hluboká údolí vrhají v modrém terminátoru dlouhé stíny V jedny rovině spousta malých zdrojů, ale jenom za oběžnou dráhou tohoto měsíce, blíž k planetě nic ledový příkrov s černými šmouhami Za pár minut sonda jednu perlu těsně mine žádné krátery Podle první fotky je to něco oválného, možná asteroid nebo zbytek rozbitého měsíce. Světlesedá tečka roste To bych neřekl protahuje se A proč? od středu se oddělují dvě menší tečky Proč by se měl takový sajrajt řídit zrovna podle tohoto měsíce? Dostal by se klidně i přes něj rostou v pravidelné kruhy To je dost divná sestava sonda letí a mění úhel pohledu, blíží se, zaostřuje, v zorném poli náhle vzplane záře Co to je tak rychle až sonda vypíná čidla a nasazuje polarizační filtry Je to odraz, odražené světlo z Wolfa 359 až se dostane z kuželu světla a jasně vidí malou pilotní kabinu mezi oběma obrovskými slunečními plachtami To má kvůli tahu a za ní masu sražených ledovců v síti Myslíš, že litají z toho měsíce? plachty trpělivě zachytávají červené fotony dalekého slunce a jejich hybností postrkují náklady ledu z dosahu gravitace plynového obra Laveru podívej se na ty plachťáky a spočítej dráhu za předpokladu, že je něco z měsíce vypouští v pravidelných intervalech celá desetiletí, dokud se gravitace planety nesrovná s gravitací vzdálené červené hvězdy Jo, jsou seřazení ve spirále

směrem od planety smítka se řadí do plynulé křivky Ale ta za chvíli končí a tam se srážejí váhají a pak vyčerpávají minimální zásoby paliva, získaného sublimací z povrchu nasbíraných ledovců vypadá to, že tam už jsou z dosahu a vracejí se, dost pomalu, řekl bych tentokrát ne po spirále, ale po úsporné hyperbolické trajektorii tam jsou zase řidší, takže asi rychlejší padají do náruče šrafovaného světa větší rychlostí, než kdy dřív, rovnají dráhu podle pokynů z mateřského měsíce Pak je ztrácím, asi unikají z gravitačního dosahu padají k vnitřnímu světu, kde to všechno před miliony let začalo.

5 tou malou tryskou jim musí cesta trvat táhnou cenný led, který protne oběžnou dráhu planety a vypaří se v řídké atmosféře Tak fajn, Nigele, počítám to na pět nebo šest set let, než se dostane na dráhu ty pozemský planety obloha ožije sprškou vodních meteorů Tohle všechno kvůli šoupání kusů ledu? ledovce se mění v mlhu nad vyschlou plání Když to vydělím, vychází tak jedna zásilka měsíčně nebe se ohřívá a při tomhle tempu naplníš moře tak za čtyřicet věčností pod nejasným sluncem se probouzejí teplé větry Ano, ale třeba tolik času mají ledovce přicházejí na pomoc mrtvé biosféře, schopné vzkříšení Navíc si všimni, že na té teče bývala jezera sonda se otáčí a má ledovou tvář měsíce Zajímalo by mě, co je posílá ledové pláně nakrájené na čtverce, černí mravenci nosí nalámaný materiál na startovní plochu Cokoli má vyžít ze sluneční energie musí vydržet takhle dlouho obrovské lesklé stěny, řady továren, všechno pokryté ledem Ze stejného důvodu se musejí stroje umět samy opravovat, v případě nutnosti reprodukovat, řídit ty za sebou ukusují z modrých hor, ládují ledovce do katapultů Kdo to všechno spustil? Nechápu, k čemu by led se pod změněnou vahou hroutl, měsíc je popraskaný a podobaný Před miliony let na té malé planetě někdo žil stroje pokračují v práci, dlabou a umírají a jsou nahrazovány Ti jsou pryč, Nigele, biosféra zmizela sonda obléhá ledový měsíc a má plynového obra na cestě k další hvězdě, vzdálené dvanáct světelných let Jasně, ale to ty černé fleky nevědí naskakuje hlavní motor Takže běží dál? Proboha, je přece nesmysl, aby tu někdo kompletně vyhladil život a nechal makat tyhle magnetická naběračka loví ionty do čerstvě zažehnuté- ho fúzního ohně Ted' nemůžeme nic říct definitivně, ale vzpomeňte si, že kolem té planety obíhal Hlídač plynový obr se rozpíjí ve zplodinách motoru Možná, tak dobře jsme si ho neprohlídli a podle Landony není žádná průkazná podobnost mezi odlétá Dobře, ale jak vysvětlíš ten druhý fakt? mrtvé světy daleko, měsíc Jaký fakt? Nevím ven Že kolem toho měsíce žádný Hlídač neobíhal

Tři

Roku 2045 přerušil Lancer tah jednoho gé od Země a vypustil největší teleskop, jaký kdy lidé vyrobili. Byla to pavučinová síť optických a mikrovlnných přijímačů, rozhozená jako rybářská vrš. Nigel celé dny pomáhal s rozmístěním čidel a vyhýbal se těžší práci, aby se na jeho metabolismu neprojevovalo napětí. Mužové a ženy rozhodli své síť, aby polapili fotony, jako vlastní teleskop sloužila zářivě bílá tečka jejich domovského slunce. Vesmír není plochý jako Galileovy mramorové předpokoje, kde se závaží ideálně pohybují prosta tření a odporu vzduchu. Už jen hmotnost jeho závaží by protáhla prostor a prohnula slibnou rovnou plochu. Hmota přitahuje světlo. Světlo se po ohnutí soustřeďuje do ohniska. Symetrie tří rozměrů zase každé pořádné hmotě vnutí tvar koule, ideální jako čočka. Každá hvězda je obrovský refraktor, gravitační spojka. Lancer rozhazoval senzorkové síť už tři světelné dny od Slunce. Síť sklízely fotony jako sekáči o žních, sestavovaly ostré obrazy vzdálených hvězd s rozlišením až deset kilometrů. Každá hvězda má totiž ve vztahu k sluneční čočce jinou ohniskovou vzdálenost a tak síť musely křížovat proti slunečnímu větru, využívající magnetických polí planet.

Lancer zaburácel, vyfoukl vidlici čisté bílé plazmy, vydal se na cestu dál od své mateřské hvězdy a teleskop nechal za sebou. Uplyne šest let, než systém dokončí první obrázky. Už ve chvíli, kdy Slunce povstalo z prachu, se začaly v prostoru za planetami formovat zmenšené obrazy světů vzdálených stovky parseků. Jejich zaostřené příběhy, dávno ztracené, si prožily svůj čas na promítacím plátně Galaxie. Po miliardy let neměly jediného diváka. Cílem Lanceru byl načervenalý bod známý v katalogu jako Ross 128, dvanáctý nejbližší soused Slunce, hvězda typu M-5. Koncem dvacátého století se na něj podívali rentgenoví astronomové a porovnali jeho tvrdé záření se Sluncem. Ross byl o něco aktivnější, ale pak došly peníze na výzkum. Všichni zapomněli. Konvertor v ohnisku gravitační čočky ale odhalil plnohodnotnou soustavu: pět plynových obrů a dvě planety velikosti Země. Systém našla automatická sonda zhruba v době, kdy Lancer zaparkoval na oběžné dráze kolem Ra. Sondu něco umlčelo, sotva se přiblížila na dohled. Lancer byl „blízko“. Dokáže soustavu prozkoumat daleko důkladněji než automatická loď. Na Zemi si mysleli, že ztráta sondy stojí za vyslání lodě s posádkou. Třeba se rozbila o skálu. Nebo někdo chtěl, aby to tak vypadalo. Země se snažila co nejrychleji shromáždit maximum astronomických poznatků a ty spojit s informacemi o hej-ňácích a skákacích. Za zády nefunkčních Spojených národů to dohodly státy s vesmírným programem. Asijská frakce prosazovala urychlenou kolonizaci okolních hvězd. Lidstvo by se rozpíjilo a mělo větší šanci. Kdyby se měla hejňácká flotila vrátit a zničit raketové základny, lidé by je postavili na jiných planetách. Evropané a Američané se stavěli za čisté výzkumný program. Neměli jinou možnost. Asijské ekonomiky prosperovaly v kapitalismu lépe, než národy, které ho vymyslely. Západní hospodářství stálo před bankrotem. Kdyby se hned začalo s kolonizací, hvězdy ovládnou žlutí a šik-mooci. Lancer dostal rozkaz prozkoumat soustavu Ross 128 a pak se vrátit domů. Ra s nimi ale ještě neskončil. Po roce zrychlování letěl Lancer 0,98 rychlosti světla. Když zhasl fúzní plamen, plazmová rušička za zádi trochu ztichla. Na loď se konečně dostaly rádiové vlny. Jedenáctého června v 15:46 zachytily lodní antény silný rachot v mikrovlnném pásmu. Přicházel přímo zezadu a trval sedmdesát tři sekundy. Potom ticho. Ne podívej u? s tím nic neudělám má tr>stravný rozptyl

Ty sračky za zádi signál úplně rozházely

Enka ho ale neposlala není to jejich kmitočet na deseti gigahertzích nikdy nevysílali Jasně ale tady Ted by rad věděl jestli je aspoň v jejich možnostech vyslat Kdo ví, proboha, v tom pulzu nebyla jediná informace

Jo jasně ale koukni na tu energii - to nevypadá na erupci nebo něco přírodního Samozřejmě že ne, je to moc úzké pásmo

a malá hvězda jako Ra se nezmůže na víc než na pár set megahertz, deset giga v životě nevypotí a s tím výkonem máš pravdu, emka to být nemůže Tede mám kalibraci a je to taková síla že to nedává smysl Moc velký výkon takhle by žádný umělý zdroj neplýtlal to je nesmysl Jasně, pokud předpokládáte, že vysílají do všech stran, sférický pulz, pak by potřebovali strašně moc energie Kdo to tam mluví

Připadá mi to jako Walmsiey, podívej Nigele, tohle je technická linka Jenom poslouchám, neohlížejte se na mě Ale musí to být umělé, když vysílání přestalo tak rychle

Mluví Ted, věřím, že vaše měření je v pořádku, ale upřímně, dámy a panové, já prostě nevěřím, že takovou energii shromáždila emka nebo někdo, musí to být Ra, nějaká erupce Nesmysl

Nigele, já nechápu, jak můžeš jen tak zavrhnout

Zajímavé, že naše plazma signál rozptyluje natolik, abychom ho nepřečetli. Rozhodně se to hodí To je přece náhoda Do sedmdesáti tři sekund zakóduješ spoustu

Pokud tam nějaké informace byly, ale kdo ví

Tede, mluví Nigel, kdyby někdo vyslal úzký paprsek podél naší dráhy, samozřejmě by nám připadal nesmírně silný, protože počítáme s kulovým rozptylem a ne s úzkým kuželem To ano ale přirozené záření Ra aha chápu

Tudíž víme, že za námi někdo poslal zprávu, ale na tak vysoké frekvenci, abychom ji přes plazmu nedokázali rozluštit Dobře, to je taky hypotéza

Tady Ted dejte mi na to schéma, ano? -máš pravdu to nerozluštíme ale Nigele tohle ti nespoknu proč by emka vysílala na frekvenci jaké nejsou schopná a kdyby nás chtěl někdo oslovit tak by to poslal tak abychom to rozluštili Přesně, kdyby o to stál

Nechápu

Z Ra letíme po přímce

Chceš říct, že ta zpráva nebyla pro nás ale

Správně jsme na přímce k Rossu

Dobrá bereme to v úvahu Nigele děkujeme za radu

„No, já, já nevím,“ váhal Nigel.

„Ale ale. Takhle stydlivého tě neznám,“ zakřenila se Nikka. „Správně.“ V téhle náladě ji měl rád, ale někdy toho bylo prostě moc. Byl stydlivý a měl pro to důvod. Rozhlížel se po řádcích nesmyslně přerostlé zeleniny. „Na můj vkus je tu moc lidí.“ Nad hlavou viděl ve válci jiného zahradníka. Podél osy se nadýmaly mráčky, čluny s jediným cílem. „Tak pojď támhle mezi stromy,“ navrhla Nikka Poslušně šel za ní. „Neurazíme Boha?“

„Boha? Tě se to líbí.“

„Hm“ Nigel byl rád, že ho takhle svádí. Právě tuhle ztřeštěnost potřeboval, aby na chvíli na všechno zapomněl. Zašli do březového remízku. Nad nimi mraky rozptylovaly modré světlo. Konstrukteři umístili kolem motoru zrcadla, aby dovnitř přiváděla světlo a teplo. „Tady,“ rozhodla Nikka a bez otálení shodila kombinézu. Pod nohama jim země pučela falešným jarem a novým životem. Rytmus změn byl zakódovaný na molekulární úrovni. Když si Nigel lehl, ucítil zdálky podzimní listí a zpoza osy vůni zralého obilí před sklizní. Na konzervativní zeměkouli člověk neměl na vybranou tolik ročních dob těsně vedle sebe. Nadzvedl se a všiml si, že se oba potí. Slízl jí kapky mezi prsy, byly slané a teplé. Obklopil ji, srkal z ní, slinami sledoval víry chloupků. Nafialovělé paprsky umělého slunce probodly listy bříz a spočinuly na lososových rtech, když se v ní ztratil v touze po nějaké hlubší chuti, po naběhlých nervech pod mechem. Rukama přejížděl po přesýpacích hodinách boků a rozsoše roztěkaného těla. Brána kudrlin se stala problémem jejího euklidovského teorému, středem, kde se protnou všechny přímky a zjeví se všechna témata. V přískrcené gravitaci na něj ze země padala, dýchala rychle, srdce jí zakopávalo. Vzal si ji bez okolků, jak jejich věk připouštěl. Svíral ji v nejužším bodě a tlačil ji k sobě. Povolil a ucítil, jak si ho čím dál víc uvědomuje. Zavřel oči. Korunami províval vítr. V dálce bafaly stroje. Otevřel oči a začal si nepřítomně prohlížet její víčka, protkaná jemnými žilkami, a pod nimi listivý úsměv. Podlehla hladkému rytmu a nahlas se rozesmála. Políbil ji na rameno, přišlo mu kulaté jako měsíc. Uhnula hlavou a vzedmula se jako vlna, cosi nesmírného z přirozených temnot, a v té propasti jí běžel vstříc. „Ach.“ vzdychla a pak zas a znova. Za chvíli si uvědomil, že leží na zádech a dívá se na zemědělce na nebi, kilometr vzdálené protinožce. Ležela uvolněná, ruce rozhozené jako rozbitá hračka a sála paprsky falešného slunce. Nigel se díval, jak beztlížnou osou letí za návnadou hejno slepic na zdravotní prohlídku. Tu a tam vypustily kapičku. Slepice z osy padaly po new-tonovské spirále. „Vypadáš spokojeně,“ zamručela Nikka.

„Byl to výborný nápad.“

„Jsem ráda, že to oceníš. Chtěla jsem vzkázat Carlottě, ať se připojí, ale má službu. „Nevadí. V poslední době spolu nějak nevycházíme.“

„Myslela jsem si to... Někjaký důvod?“

„Já o něm nevím. Prostě je náladová.“

„Má moc práce.“

„Ano. Z hlediska sexu už nejsme na stejné vlně. Ale nebylo to špatné.“ Líně se protáhl a poválel v trávě. „Kdo řekl, že prosté radosti jsou poslední útočiště složitých lidí?“ „Oscar Wilde,“ odpověděla zezadu Carlotta. Právě přicházela a nejspíš je neslyšela. Černé vlasy se jí v nízké tíži vznášely kolem hlavy. „Tuhle ženu vidím poprvé v životě, paní příslušnice,“ prohlásil Nigel. „To vám tak věřím. Volali sousedi, ať to tady trochu umravním.“ „Proč se nepřipojíš?“ opáčila Nikka.

„Mám dojem, že je po všem. Vždycky jsem měla za to, že pán má vstát, když do místnosti vejde dáma.“ „Já? Já jsem nerudný stařec. Nemám dobré vychování. Nikdy jsem se nenaučil jezdit na koni, lovit lišky nebo urážet číšníky.“

„Promiň, počkali bychom, ale myslela jsem si, že jsi ještě v práci,“ vysvětlila Nikka. „Nevadí. Stejně nemám náladu.“

Carlotta vzápětí vy hrkla: „Vypadla jsem, jakmile se mi do ruky dostalo tohle. „Zamávala vějířem fotografií. „Výsledky z

gravitační čočky. Přímou z počítače.“ „Vida,“ Nigela napadlo, proč si vybrala zrovna tuhle chvíli, když věděla, že budou s Nikkou... ne, to je hloupost. Zná je snad Carlotta natolik dobře, aby věděla, že ho tu bude Nikka svádět? No, připustil nerad, možná ano. Kdyby si to načasovala lépe, mohla je vyrušit. A i když navenek byli stále všichni milenci, její příchod by byl všem třem trapný. Zhoršil by třetí plochy. A vzešlo by z toho -co? Těžko říci. Přemýšlel, jestli si Carlotta uvědomuje, co dělá, nebo proč. On to v každém případě netušil. „Hromady planet,“ oznámila Carlotta. „Kolem Wolfa 359, Rosse 154, Luytena 789-6, Kapteynovy hvězdy, všude.“ U každé hvězdy rozostřené tečky. Přesnější detaily ukazovaly holé koule, plynové obry nebo nehostinné venušan-ské světy zahalené v oblacích. „Žádná Země,“ poznamenala Carlotta. „Když má každá hvězda tolik planet,“ podotkla Nikka, Je vcelku pravděpodobné, že je nedaleko život.“ „Tak praví svaté knihy,“ přikývl Nigel.

„Máme spoustu analýz a údajů,“ pokračovala Carlotta.

„Jo jo, dokonale přijatelné údaje.“

„Přestaň,“ okřikla ho Carlotta. „Chceš všechno vysvětlit z několikaminutového rozhovoru se Šotkem, který nikdo nepotvrdil...“ „Protože nikdo nechtěl. Ted odmítl nechat rozluštit jazyk emek. Dozvěděli bychom se od nich nesmírně...“ „Proboha, potřebovali bychom na to tolik paměti, že by se do lodních počítačů už nevešel ani jídelníček na příští týden. Sama jsem to počítala.“ Nikka smířlivě nadhodila: „Na Zemi už snad...“

„Ha!“ zvolal Nigpl. „Ti mají dost práce se studiem hej-ňáků a skákačů. Tlučou hlavou do stejné zdi, jaká nás vždycky oddělovala od delfinů. Nesmysl!“ „Podívej,“ namítla Carlotta, „Ted moje výpočty pečlivě zkontroloval, radil se s každým, kdo k tomu měl co říct, a udělal správné rozhodnutí. Vyslechli tě, vzali v úvahu všechny tvoje námítky. Když nepřestaneš hrdnat, lidi uvěří tomu, co o tobě Ted...“ zarazila se. „No jistě. Ted je vždycky nesmírně upřímný k lidem, kteří ho neslyší.“ „A ty ne?“ opáčila Carlotta.

„Nesnáším omezenost, to je všechno.“

„Proboha, vždyť jsi ještě omezenější než Ted!“

„Není,“ odsekla rozhodně Nikka.

Nigel se nejistě usmál. „Realita možná není moje silná stránka.“ „Ted musí vyvažovat tlaky,“ vysvětlila Carlotta. „Těšíš se velké účtce, to ví každý, a kdybys ho občas na veřejnosti podpořil.“ Nigel halasně oddeklamoval: „Mluv do mikrofonu, tak řekni nám, jak jsi šťastný, Ivane, i když jsi šlápl vedle, a my se postaráme o publicitu.“ Carlotta se ušklíbala. „Nechápeš, o co běží.“

„Možná. Málo jím. Ta kostnatá troska by zasloužila dát dohromady.“ „Co tím chceš říct?“ zeptala se opatrně Nikka.

„Podívej se na moje poslední pracovní zařazení. Ted se ho určitě naučil z paměti.“ „To přeháníš. Ted nemá čas...“

„Ne, má pravdu,“ přerušila ji Carlotta. „Ted nejspíš hromadí údaje, jak by to asi sám řekl.“ „Ale zdravotní problémy nestačí, aby tě...“ začala Nikka. „Pokud si to bude myslet většina naší ctěné posádky, pak zdravotní problémy stačí k čemukoli, tečka,“ uzavřel Nigel. Ve tváři se mu objevila únava Nikka tiše shrnula: „Myslíš, že tě strčí do ulity?“

„Tam by ses mohl uzdravit natolik, že ti vrátí manuální práci,“ zamyslela se Carlotta. Nigel vzdychl a pokrčil rameny.

„Podívej.“ Carlotta se předklonila. „Přinejmenším budeš žít déle.“ „A prošvihnu větší část cesty na Ross 128.“

„Směšná cena,“ namítla Carlotta. „Ale stejně si myslím, že tě k tomu nedonutí. Máš podporu. Lidi možná nesouhlasí s tvými teoriemi, ale vědí, že tohle všechno začalo Šotkem a marginiským vrakem a...“ „Už jsem ti řekl, že se nehodlám po palubě proměňovat s metaly na prsou.“ „Ty je chceš přesvědčit, vid?“ odsekla Carlotta. „Ale oni se na to dívají jinak.“

„Přestaňte už, vy dva,“ okřikla je Nikka, štíhlá a křehká a vzdálená. „Nigle, jestli půjdeš do ulity, jdu s tebou.“ „Cože?!“ Carlotta vyskočila.

„I mně se hodí trocha údržby.“

„V tom to není.“ Carlotta zvýšila hlas. „Chceš být s ním, i když spí!“

„Medmon mě posledně nijak nepochválil,“ stála na svém Nikka. „Necháte mě tady, jenom abyste...“

„Kurvapes, to musíš pořád myslet jenom na sebe?“ Nigel našťavaně pohodil hlavou. „Budeme spát maximálně pár let.“

„Pár! Ale co my, náš...“

„Já vím,“ utěšovala ji Nikka. „Už jsem na to myslela a je mi to líto, ale musím se udržet v dobrém stavu. Když jsi stará, všechno je jinak. Kdyby Nigel vylezl a já byla sešlá a k ničemu, co by ze mě měl a...“ „Vy mě oba opustíte...“

Nigel přikývl. „Já musím. Jestli chrp Nikka se mnou. Je to její věc. Nějaká svoboda nám zůstala.“ „Ale já budu sama.“

„S tím nic nenaděláme,“ odušila pevně Nikka. „Jdu tam s ním.“ Víc toho k danému tématu neřekla.

ČÁST ŠESTÁ MEZIHVĚZDNÝ PROSTOR

Jedna

Nigel se v rakvi pomalu otáčel. Nebyl to pravý spánek, spíš bezcílné snění. Cítil vlnění roztoků, když mu masírovaly svaly, vyživovaly vrásčité tkáně, zajišťovaly pravidelný tok krve a kyslíku. Tekutiny udržovaly jeho metabolismus těsně nad hranicí smrti. Bylo to jako namáhavé plavání v proudech, které člověk sotva vnímá. Odpočíval pod vodou, zbaven tíhy dýchání, plíce plné houbovitého gelu, který mu do těla dodával kyslík a živiny přímo. Z kůže sněžily nečistoty a mrtvé buňky. Buněčná policie v těle lovila přeběhlíky. Umírání je jen nepřiměřená reakce na svět. Nejjednodušší způsob, jak se tělo vyrovná s vetřelci, je tvorba protilátek. Když ta selže, nachystala evoluce razantnější opatření. Vytvořila vražedné lymfocyty, bílé krvinky, které se na vetřelce naváží a pouští do něj postupně nejružnější úzkozáběrové jedy, dokud některý nezabere. Ještě dlouho po bitvě si lymfocyty pamatují strukturu nepřítele, a když se s ním setkají znovu, zaútočí bez váhání. Tato imunitní reakce se ale může splést. Proto je nebezpečné jíst maso. Pokud není pořádně uvařené, několik buněk se nevyhnutelně dostane děrami v membránách do tělního oběhu. Lymfocyty

pak na zvířecí proteiny zaútočí, protože nejsou lidské. Problém je v tom, že zvířecí bílkoviny jsou lidským podobné. Na cestě krevním řečištěm lymfocyty zabíjejí vetřelce a mění se. Poškozuje je tepelné a radioaktivní záření. Když náhodné změny připodobní zvířecí protein lidskému, lymfocyty ztratí orientaci. Začnou napadat buňky vlastního nositele. Buněčná sebevražda. Rakovina. S věkem si tělo vytváří stále víc vzorů. Zvyšuje se pravděpodobnost fatálního omylu. Proti němu se v těle tvoří supresorové lymfocyty, které zabráni zabíjákům v množení. Často ovšem selhávají. Technicky lze spravit srdce nebo jiný orgán, ale problematický imunitní propletenec zůstává. Je zakořeněný v odvěkém obranném systému lidského těla. Evoluci nezajímá, když se preventivní opatření zblázní až po odeznění reprodukčního věku. Vlastně je to ještě lepší. Když herci odehrají svůj výstup, vyklidí scénu. Medicína jedenadvacátého století byla posedlá splašenými imunitními reakcemi, buňkami, které se odcizily samy sobě. Nigel si matně uvědomoval, jak se v něm léky tloučou a hledají pomatené lymfocyty. Venku cvrčel vesmír. Lan-cer se blížil rychlostí světla a Nigel si představil chladný svět, jak ho vnímá inteligentní stroj: křehký, suchý, bludiště logiky a přesného myšlení, usedlý prostor a pevná geometrie. Právý opak mléčného nálevu, který ho tu ko-nejší a vyhlazuje mu kůži krabatou jako starý papír od řezníka. Kůra mu prodlouží život, pročistí mozek, aby se do něj dostalo víc kyslíku. Znamenalo to ale léta nicoty v drogovém obluzení, zkrácená na pár subjektivních dní. Léta vytržená z běhu událostí. Bylo to hlubší než spánek, ten velký vymazávač. Jako každá nová technologie spací ulity usnadnily život a odřízly člověka od kruté skutečnosti. Donutily vás však uvědomit si znepokojivou skutečnost: příroda svým dětem nadělila smrtelnost tím, že je nechala bojovat proti sobě.

Dvě

Carlotta je zavedla do veliké jeskyně, kde nebylo nic skutečné. „To je ono.“ prohlásila pyšně. „Jste překvape- „Vcelku,“ odušil Nigel, i když to jako celek příliš nechápal. Z ulity vylezl před pěti dny a pořád měl dojem, že všechno jde mimo něj. Takový vedlejší účinek byl zcela normální, ale změny na lodi ho jen posílily. „Ted a ostatní s tím skutečně souhlasili? U Carlotta pokrčila rameny.

„Ze Země nám toho moc neporadí. Zhoršovala se morálka a psychology napadlo... Na Zemi nám předpověděli rychlé sociokulturní změny.“ „Za pět let?“ zeptala se tiše Nikka.

„Nechápete, že věci se mění jen proto, aby se měnily? Brzo se chytíte. Pojďte za mnou.“ Následovali ji. Nějaký pár se klouzal po aliopě mezi purpurovými ledovými krystaly. Dutý úder gongu: krystalky se změnilly v déšť suchých kapek. Kolem se vlnili lidé a Nigel si všiml, že se jim tváře mění jako hologramy. Carlotta se polarizovala a okamžitě splynula s deštnou džunglí kolem nich. Posadili se ke stolu. Vedle cenil zuby panter. Nigel viděl za listem tvaru sloniho ucha kočičí oči. „Je vidět, co pár chytrých mládenců dokáže, když je nikdo neruší,“ poznamenal Nigel. Carlotta se znovu objevila s posilovacími rukavicemi. Nenuceně zvedla stůl a rukavice se rozsvítily. „Četl jsem si zprávy ze Země,“ začal, „a nenašel...“ „Neuvěřitelné, co? Že nedokázali na nic přijít. Nechápu,“ skočila mu do řeči Carlotta. Nigel přikývl. Hlášení byla plná zpráv o oceánské invazi, ale hovořila i o politických nešvarech. Západ jako obvykle tutlal čistky v Socialistické africké unii. Nový marxismus ztrácel páru a upadal do zlovykú svého předchůdce - falešného nadšení, likvidace disentu a hospodářské nedostatečnosti. Marxisty opustili kupodivu i francouzští intelektuálové. Století společenských teorií od fašismu přes marxismus po pseudokapitalismus ustoupilo díky so-ciometrii věku společenských čísel.

„Z výcuců jsem se dozvěděl, že jste nenašli další život,“ nadhodil Nigel. „Ještě ne. Prozkoumali jsme stovky planet, gravitační čočkou nebo sondami, a nic.“ „Hm.“ Podíval se na Nikku. „Asi se projdu.“

„Objednám pití. Nikko, musíš se naučit spoustu věcí a...“ Nigel procházel soukromými duhovými mraky. Vetřel se na kamenné nádvoří, na písčnou pláž, do hvězdokupy, do rvačky okřídlených bronzových démonů a do kanceláře z devatenáctého století. Potkal otlmenou pandu s tenisovou raketou a musel odmítnout její pokoutní nabídku. <Cii< o mu poa* <rmK, iigCi si nO vzai a ucítiv říznou vůni. Když se vrátil, na stole stály tři püllitry smrdutého černého piva. Na kraji jejich mraku hrálo ošoupané trio, trumpetu, basa a bicí. Ve vzduchu visela vůně včerejšího přepáleného omastku. Barman stál za hrubě otesaným dubovým tránem a nespouštěl z nich zrak. Za ním na slepém zrcadle visela špinavá cedule: PRÁVO ODMÍTNOUT OBSLUHU HOSTA VYHRAZENO. „Myslíš, že tím hostem míní nás?“ zeptal se Nigel ve snaze zapadnout do šileného světa. „Napadlo mě, že by se ti líbil lokál ze staré Země. Můžu ho předělat...“ ťukla si na zápěstí a Nikce se u lokte objevilo 3D. Bar zmizel. Nějaký tlust'och obdivoval hromadu vajec, lehce politých smetanovou omáčkou. Pustil se do nich, vysával je brčkem. Nigel se podíval zblízka a zjistil, že sám jedlík je složený ze špenátu s česnekem, mastných těstovin a kalhoty má z paštiky. „Obžerná móda?“ zeptal se a otočil se na Nikku.

„Miláčku, ty už jsi venku z krabice dva měsíce. Jak dlouho si na tohle člověk zvyká? „„Vtip je v tom,“ vysvětlila pomalu Nikka. „že si nesmíš zvyknout. Má to dodat nekonečnou různost.

„To je taky nápad Země?“

„Země a loď na něm pracovaly společně. Vznikla nová teorie variační interakce...“ „Zadrž. Vypadá to tady jako v lunaparku.“ Carlotta se zamračila a změnila si barvu vlasů z černé na bílou. Nigel se rozhlédl. Všude visely oblačné koule. Carlotta vstala, aby pozdravila procházející pár. Stála stranou, držela se za loket a v tlustých plochých sandálech vypadala jako nějaký křehký lichokopytník. Ženy v této pozici vypadají vyrovnanější, ale on měl právě opačný dojem. V davu Nigel viděl lidi s vlasy až do pasu nebo omotanými kolem těla, ženy s proměnným pigmentovým tetováním, muže s prsy, ženy be.í vlasů. Zavrtěl hlavou. Carlotta mu představila přichozí dvojici a Nigel přikývl, aniž by si jména zapamatoval. Prohodili pár slov a odešli. „No... nějak jsem nezachytil...?“ „To byl Alex a David,“ řekla Carlotta.

„Ale... Alex...“

„Nechal se změnit.“

„Změnil pohlaví?!“

„Jenom experiment. Je to zcela vratné. Stačí půl roku v ulitě, přestavba těla, pěstování žláz.“ „Jenže Alex... byl tak...“ „Podívej,“ řekla Carlotta, „potlačoval v sobě spoustu rysů. To snad bylo z té jeho upjatosti jasné.“ „Myslel jsem si, že má prostě pevnou disciplínu a se-beovládání.“ „Tak vypadá spousta inženýrů, ale když je otevřeš, podíváš se dovnitř...“ „Stejně mi to připadá tak nějak nesmyslné...“ Nigel ve zmatku napůl vstal, aby se vydal za Alexem a... A co? pomyslel si. Zeptám se ho, jak proboha mohl provést něco takového? Nigel se okřikl. Je to přece jen hluboce osobní záležitost. Neměl by se cpát do Alexových potíží. Znovu si sedl.

„Vypadáš trochu dřevěně,“ poznamenala soucítěně Carlotta. Mléky přikývl. Minuty utíkaly. Z okolních zón k nim doléhala nesouladná hudba. Vzduch zavoněl ozónem a parfém. Nikka s Carlottou se daly do řeči o členech posádky, kteří změnili práci, partnera nebo udělali za posledních pět let něco zajímavého. Nigelovi ten rozhovor připomínal neslané drby v jakékoli úřední budově. Zarazila ho ta obyčejnost. Kdo by řekl, že hvězdolet na cestě dlouhé mnoho světelných let začne na lidské úrovni připomínat normální byrokratickou instituci? Většinu detailů pouštěl druhým uchem ven a tak mu přišlo jako blesk z čistého nebe, když Nikka řekla, že se odstěhovala do Carlottiny kajuty. Bydlí tam už dva měsíce, od chvíle, co opustila ulitu. „Ty jsi nedala dohromady náš byt?“ zeptal se.

Nikka stiskla rty. „Musela jsem se toho tolik naučit - Lo.nc.er je teď daleko zajímavější, Nigele, co se na něm všechno změnilo.“ „Vskutku,“ odtušil suše.

„A nevím proč, ale báječně si s Carlottou rozumíme. Samozřejmě mě mrzelo, že nás nepustili ven společně. Ale aspoň jsem měla čas si na tohle všechno zvyknout.“ Ukázala kolem sebe. Carlotta nasadila odzbrojující úsměv. „A je skvělé, že tě mám zpátky.“ Vzala Nikku za ruku. „Vás oba.“ „Pořád nechápu, proč La.nc.er potřebuje takovou, takovou...“ Nigel nechal větu vytratit. Carlotta se pustila do psychosociálního výkladu, podloženého dvaceti lety výzkumů na Zemi. Pozorněji poslouchal a celou dobu přemýšlel, jestli mu jeho britský původ brání docenit kulometné změny společenské struktury. Jeho minulost netvoří jen naučená přichylnost k odpolednímu čaji, tichá domácnost a vznešený přízvuk. Ve společnosti existují i spodní proudy a ty nelze přehradit technickými cetskami. U jejich stolu se zastavovaly další páry a podávaly jim ruce. Nigel většinu lidí znal jménem a na divné šaty, vlasy T nebo tváře skoro zapomněl, jakmile se rozproudila společenská konverzace typu „Vyspal ses dobře?“ „Jak to šlape s Nikkou?“ a „Musíte k nám co nejdřív přijít na večeři“. Většinu z nich dobře znal. Byli možná v jiném čase a zajímali se jen o novinky, což nechápal, ale... Třeba pochopí. Přesto, přesto...

V interaktivním módu teď pracovalo daleko víc lidí, přes počítač se připojovali k obrovským strojům ve střevech Lanceru. Starali se o fúzní plamen na zádi, udržovali systémy podpory života, sledovali tok vodv a plynů v biosféře. Za ta léta je práce změnila. Mluvili, jako by zároveň naslouchali vzdálenému neslyšnému hlasu. Drbali se kulem zásuvek na kyčlích, na loktech a na ramenou, kde se kříží motorické nervy. Mysleli jinak, málo mluvili, opírali se o každé slovo, jako by mělo větší význam, než mu Nigel dokázal přisoudit. Zjistil, že když se chtějí něco naučit, prostě si vymění mozkové vzorce s někým, kdo to už umí. Příslušné postupy přišly rádiem ze Země před třemi lety. Zpráva o technickém pokroku přicházela ze Země třikrát do roka. Nigel se usmíval a smál a všechno ukládal pro pozdější úvahy. Propast vibrovala holo-audio fantaziemi, soupeřícími barevnými paprsky, syrovými pachy. Nikka a Carlotta se vmísily do davu. Přišel Bob Miliard a Nigel byl rád, že vypadá pořád stejně. Ať už si o jeho chování na Ísidě myslel cokoli, teď byl rád za jeho nenucenou otevřenost. Oba vymysleli pár snesitelných vtípů na módní výstřelky a pak Bob mezi řečí nadhodil: „Dneska jsem se mrknul na tvoji zprávu z medmonu. Docela dobrá.“ „Hm. Vytáhli ze mě jedy, vyčistili mi krev. Pomohlo to svalům, vazům a vřbec.“ Nigel mluvil vesele a zlehka. „Vrátily se ti reflexy. Kupodivu. Chceš se zase pustit do manuální práce?“ Vhodná pauza.

„Ano, rád bych.“

„Mám flek v motoru. Seškrabávat strusku, čistit plazmovou trysku.“ Zvedl obočí. Nigel přikývl. „Jdu do toho.“ Ticho pominulo a znovu je pohltit hluchý dav. Později Nigel zamyšleně přiznal: „Musím říct, že jsem to nečekal.“ „Manuální práci?“ Carlotta přikývla. „Řekla jsem Tedovi, že si chceš zase zašpinit ruce. Špíny je tu čím dál víc. Ted to musel prosadit na pracovním výboru.“ „A to se mě ani nezeptal?“

„Je to už tolik let, co jste si šli po krku. Ted je velkorysý.“ Nigel pokýval hlavou a zkusil se smířit se ztracenými léty. Čas všechno otupil a rozmazal. Nesmí zapomínat, že jedná s jinými lidmi a nemůže se ohlížet na vzpomínky.

„Anachronické pocity,“ zabručel. „Jo. Začínáš znovu, Nigele. V ulitě ti to svědčilo, vypadáš skvěle.“ „Doufám, že tu práci zvládnou.“

„Určitě. Bob by tě na ni nezapsal, kdybys neměl zdravotní papíry v pořádku.“ Nigel znovu pokýval hlavou. Začíná znovu. Zaplavila ho radost. „Tak mi pomoz do současnosti. Co se ještě změnilo?“

Tři

Procyon byl jasná hvězda třídy F5 s nedůležitým tmavým hvězdným dvojčtem. Průletová sonda spočetla planety a ochutnala sluneční vítr, než zamířila k jedinému zajímavému světu zemské velikosti. Byl flekatý a pod-mračený. Od pólu k pólu planetu pokrýval oceán, po souši ani stopy. Obrovské moře mělo ve spektru podivné emisní vlny. Sonda několikrát zkontrolovala měření a pak v kybernetickém pomatení zahlásila: svět je pokrytý ropou. Dostala se nějak podzemní ložiska pod tlakem na povrch? Nebo tak zkondenzovaly organické látky v atmosféře? Byla to ropa nízké kvality, slaná a plná síry. Měla příliv a odliv, v bouřích tvořila víry. Počasí bylo závislé na vypařování vody, ale hlavní povrchovou kapalinou zůstávala ropa. V moři nic nežilo.

Na oběžné dráze nelétala kamenná koule.

Obíhaly tu ale staré omlácené koráby. Sonda jeden minula a našla hranaté plavidlo barvy plechu. Mělo polo-svinuté sluneční plachty. Žádná z otlučených lodí nedala seběměně najevo, že vzala vetřelce na vědomí. Na oběžné dráze jich byly tisíce. Několik jich před očima sondy sestoupilo na hladinu. Jiné startovaly z plovoucích odpalovacích ramp.

Nahoru vytáhly obrovské pytle tvaru slzy. Zaujaly místo na vysokých a dlouhověkých oběžných drahách. Parkovací orbity. Z počtu startů a množství ropy na orbitě bylo snadné spočítat, jak dlouho už ji tahají na nebe: několik set let. Sonda našla v moři i pavouci přečerpávací stanice. Konvoj čekal, možná až budou všechny lodě naložené. Ale kam poletí? V soustavě Procyonu už byli jen plynoví obři a mrtvé měsíce. Jak dlouho jim potrvá let k jiné hvězdě? Nigel leží němý a slepý na lůžku a chvíli necítí nic než ubíjející ticho. Hromadí se v něm a přehlušuje pátravé pohyby sosáků, které se jako pijavice přisávají na jeho nervy a svaly, zesilují každý pohyb, svíravé objetí a... -cvak...

L. Nigel vyklučává z postroje kabelů, vrací se mu zrak sluch chut' cit, s takovou silou, že sebou škubne. Je připojený na přístroj podobný úhoří, který plave bouřlivým tančem protonů. Jeho tělo leží o tři sta metrů dál, v bezpečí za kamennými stěnami. Ale úhoř je jeho, úhoř je on. Třeše se a kroutí a svíjí, bruslí po klouzavých magnetických plochách. Nigelovi to připomíná plavání. Bouře kolem něj zuří a Nigel cítí její bodavý dech -hořící opadané listí. V osleplivé oranžové záři se vrhá dolů, cítí, jak nabývá vlády nad robotem a dostává řízení do ruky. Lesklá loď je zabalená v kokonu magnetických polí, která odrážejí protony a posílají je zpátky do víru šílené gavoty, aby těžké částice nenarazily na rozpálenou kovovou kůži. Nigel protahuje kůži robota, pružnou a pevnou, a vklouzává do magnetické turbulence. Siločáry se ohýbají jako guma. Naklání se do zatačky a zrychluje. Kolem proudí řeky protonů. Narážejí do sebe, ale nereagují. Vládou jim příliš mocné odpudivé síly a tahle plazma je nespálí, nesmáčkne je k sobě dostatečnou silou. Srážet k sobě nahé protony je jako podpalovat mokré dřevo. Je třeba větší energie, aby loď dokázala nasávat jednoduché vodíkové atomy a získávat z nich tah. Tady... V zuřící bouři vidí Nigel modré tečky, které jsou klíčkem reakci, katalyzátory: uhlíková jádra se vznášejí jako raci v termice. Osciloskopické výbojky trasují jeho dráhu. Soumračnou bouří fúzujících iontů plave do proudu modrobílé záře. Uhlíková jádra narážejí do hejn protonů a skládají z nich těžší jádra dusíku. Bouře víří a vyje Nigelovi v senzorech, když sleduje neohrabaný dusík, jak hledá volný proton a s plácnutím se s ním spojuje, drží se spolu, slévají, nafukují nové jádro, ještě těžší: kyslík. Zelené tečky kyslíku jsou ale nestálé. Křehká jádra se okamžitě rozpadají. Okolním přísvitem letí spršky nových částic - neutrina, fotony a pomalé těžké plody svatby vodíkových jader, nateklý zlatý mrak těžkých dusíkových izotopů.

Reakce pokračuje. Každé jádro miliónkrát vráží v atomové vánici do jiného. To všechno v čase jediného tepu. Vločky sledují magnetické siločáry. Gama paprsky prskají mezi těžkými jádry jako splašené světlušky. Dlouhý tunel hlavního motoru osvětluje nukleární fúze. Nigel plave, rozráží rozpálené jiskry jako oheň. Vpředu vidí fialové tečky dusíku a slyší, jak narážejí do jádra uhlíku a alfa částice. Dlouhá kaskáda reakcí nakonec vydá uhlíkový katalyzátor, který se znovu vrhne do vichru vodíkových atomů z násosky na přidi. S pomocí uhlíku se mezihvězdný vodík vypracuje z pouhého protonu na alfa částici - stabilní slepenec dvou neutronů a dvou protonů. Alfa částice je to, oč tu běží. Prchá z bouře a nese s sebou veškerou energii, kterou ji fúze dodá. Rubinový mezihvězdný plyn je spáren a uhlíkové jádro sloužilo jako dohazovačka. Nigel cítí, jak jej táhne sílicí elektrické pole. Odplouvá zbavit se přebytečného náboje. Mít tady elektronový kabát je smrtelné. Kus proti proudu leží chřtán naběračky, který nasává protony a elektrickým polem jim krade kinetickou energii. Částice tu ztrácejí rychlost, odebírají se do lodí, jejich energii pohlcují kondenzátory. Za Nigelem je cyklon. Plave stranou ke stěně spalovací komory. Nukleární oheň kolem něj není nikdy čistý, nemůže být, protože do něj proudí vesmírné smetí jako kamínky v neprosáté rýži. Atomový déšť skrápí stěny motoru a ničí supravodivé obložení. Nigel se dere proti magnetickým polím a klouže podél strakaté modrozluté usazeniny na stěnách. V záři infračervených a ultrafialových blešků vidí šupiny špiny, která tlumí magnetická pole a zpomaluje jaderné spalování v chřtánu. Protahuje se, kroutí a točí. Nastavuje elektronové dělo na milimetrový rozsah. Pálí. Po šupinaté stěně se rozbíhají blesky. Jazyk kou-3 a seká. Vločky bublají, odchlipují se, odlétají do výhně hoří. Protonový proud je odnáší a odhaluje pod krustou ocelovou modř. Ted' se můžou odhalené supravodivé kabely pustit do své zdoluhavé práce, život odvrhl své mrtvé. Dlouhé organické molekuly se nakrmí a narostou. Jak Nigel seká a otáčí se a krájí, vidí víry pavučinkových vláken. Mízí v protonové bouři. Mrtvá vlákna prskají, chytají a umírají.

Něco ho vleče. Vpředu leží zvrásněná naběračka na energetické alfa částice. Řítí se jako zářivé nefritové vosy. Naběračka je nasává. Stroj je zbaví energie a vyrobí megawatty pro potřeby lodě. Loď z nich vysaje i poslední zbytky hybnosti a nechá je za sebou jako brázdu zničených atomů. Najednou se otáčí doleva - Ježíši, Jak Je možné - pomyslí si, ale to ho už bičují silová pole. Chytá ho vír s napětím megavolt na metr. Rychle a účinně mu drtí naleštěný plášť. Otvor naběračky zeje jako lačná tlama. Kolem posměšně sviští zářivé atomy. Blízké stěny reagují na jeho pohyb zesílením magnetického pole. Siločáry se prohýbají. Jak se to - víc si říci nestačí, než nedaleko vykvete spalující žár. Jeho přítomnost tak blízko naběračky pokazila kombinační poměry. Když se reakce vymkne z ruky, může se propálit motorem ven až do obytných částí. Břeskňý ryk. Naběračka ho tahá za paty. Ionty nabírají teplotu. Uhodí ho varovný uzel. Natahují se po něm záchranná magnetická lana. Panika mu stáhne hrdlo. Zoufale střílí do stěny elektronovým dělem, doufá, že ho proud částic odrazí, dá mu nový směr... Nestačí.

Oranžové ionty ho obklopují a zuřivě tančí kolem další smrt.

„Je to dost špatné,“ zhodnotil situaci Ted Landon. Nigel na něj zkusil zaostřit. Terapeutická zařízení ho pošťuchovala a hladila jako mechanické milenky. Rozeznal, že se Ted mračí, a zašeptal: „Snažil jsem se... zkusil jsem... zpátky do doku...“ „Nezvládl jsi to.“

Nigel si lehl a pustil do vědomí pocity. Tělo měl celé polámané. „A můj...“ „Zničený. Ztracený. Narazil do stěny. Když zařval, dostal jsi pořádnou ránu do centrální nervové soustavy.“ „Nemůžu... necítím se jako dřív.“

„Nějakou dobu si bude tělo zvykat. Aspoň to říkají lapiduš. Vtip je v tom, že se něco takového ještě nikomu nestalo. Ostatní se z těch poryvů vždycky dostali. Měls to taky dokázat. Nebyl nijak silný.“ „Dostal áe mi... du Zdu. L a Se tu nestane...“

„Obávám se, že s manuální prací končíš, Nigele. Po tomhle tě nemůžu nechat na rozpisu. Nenapadlo ho, co říct, a stejně stěží dokázal utřítit smyslové vjemy. Podíval se za dveře marodky. Tísnil se tam lidé a naslouchali šepotu felčara. Cítil, jak mu po tvářích tečou slzy. Něco ztratil, nějakou vnitřní rovnováhu, jeho tělo už nebylo onen přesně

vyladěný nástroj, s kterým si tak rozuměl. Vzlykl. Podíval se na shromážděné a vzadu uviděl jako ostrůvek klidu mezi vzrušenými tvářemi Nikku. Usmála se.

Čtyři

Nigel se uzdravoval pomalu. Teprve zadlouho se mohl vrátit na pole, o sklizních sápal námahou a snažil se to nedat znát. Práce se mu ale líbila a vydržel u ní. Připomínala mu okamžiky z minulosti, kdy si soustředěn na nějaký obtížný úkol sáhl prstem na zápěstí a připomněl si, co je důležité. Vnitřní zmatek ho ale neopustil. Byl dostatečně přesvědčený mechanista, aby věřil, že tělesné šoky mohou ne226 známým způsobem ovlivnit mysl. Ledový klid a rozhodnost, jichž nabyl v Maře Marginis, ho opouštěly, a místo nich nastupovala neznámá úzkost. Nesnažil se vymýšlet teorie o vlastním nitru. Ani na Zemi nebral mystické mudrce vážně. Vyřídili se na Alexandrii, to stačí. Děkuji. Tím spíš nemohl mluvit za nikoho jiného. Člověku se přiházejí různé věci a on se z nich učí, vědomě či nevědomě, ale předpoklad, že máme všichni společnou krajinu duše, ke které lze napsat průvodce, takový předpoklad je úmyslná lež. Lidské nitro nezachytí žádné jasné vzorce. Kafka, ten samorostlý duch, měl pravdu: Život definují uzavřené komnaty nitra. Proto se vždy odmítal stát sám prorokem, vykladačem dávno mrtvých mimozemšťanů z marginiského vraku. Ztratil by tak sám sebe, i když důležité bylo právě zůstat člověkem, udržet se ve světě a vnímat ho přímo, vyhýbat se abstrakci. Věděl, že se tak odcizuje ostatním, nesplňuje očekávání mladších členů posádky. Nesnažil se to nijak zmírnit a nasadil všechny páky, když chtěla Nik-ka pracovat na povrchu lodi při opravách polí naběračky. Ted Landon vcelku rozumně podotkl, že nemůže řídit loď podle vztahů mezi členy posádky. Nigel namítl, že všichni tak rychle mění pohlaví, že se stejně neví, kdo chce co dělat a komu. Tehdy mu došlo, proč se Ted nad změnami tělesných schránek jen blahosklonně usmívá.

„Hraje mu to do karet,“ řekl jednoho večera Nigel Car-lottě. „Lidé si klonují nové tkáně, pořád víc se připojují na stroje, aby zvýšili výkonnost a měli víc času na vlastní zájmy. Bože! Ve společnosti tak posedlé zábavou a změnou jako tady vypadá Ted jako skála věků. Ten úžasný Ted, necháme ho kormidlovat a zatím si budeme krátit dlouhou cestu.“ Carlotta zavrtěla hlavou. „To nedává smysl. Směrnice umocňovací terapie - nesměj se, to je oficiální název - přišly ze Země. Ted s nimi neměl nic... „Blbost. Podívej se. co piješ. Šumivé višňové frappé plné pomerančových mikroledovců. Kde se asi vzalo?“ Zamíchala sametový nápoj. „Asi z chemického oddělení.“

„Náš milý Ted by takové kratochvíle zarazil, kdyby chtěl, bez ohledu na pozemské směrnice. Ne, má radost, že tu vládne atmosféra jako na dovolené, regrese směrem...“ „Regrese! Podívej, můžeš si myslet...“

„Ano, myslím si to. Snad to nemusím rozvádět?“

„Těžko pochopím, jak můžeš člověku upírat právo, šanci... najít novou definici sama sebe.“ „Jenom se snažím pochopit milého Teda. Uvědomuji si, že na Zemi je změna pohlaví vcelku populární a pomáhá pubertákům najít vlastní já. A že touha po odlišnosti z ní udělala módu. Ale tady...“ „Myslím, že od Teda bylo velkorysé povolit využití lodních kapacit. Ukázal se ve velice férovém světle.“ „Nebo ve velice otevřeném a rozumném světle. Uvidíš, že se vždycky nějak ukazuje.“ „Jsi cynik.“

„Cyniky vymysleli optimisté, aby měli jak nadávat realistům.“ „Jsi nemožný.“

„Hm. Většinou.“

Utekl měsíc, aniž by si toho všiml. Jednoho večera přišla Carlotta, Nigel ji na půl úst pozdravil a vrátil se k analýze trojrozměrného Fourierova zobrazení emkovských signálů. Stále pro něj zůstávaly skoro nesrozumitelné. Zachytil náznaky dávnější minulosti, krátké epizodky s astronomií a lety do vesmíru. Bylo v nich něco jako poezie, nalámaný čas, záblesky bytosti schopných přestavět samy sebe. „Jak bychom měli hlasovat?“ zeptala se Nikka. -tady jsou v signálu popraskané zoubky- „Cože?“

„Ohledně té ženy, co ukradla tolik kreditů.“

„Jak?“

„Bankovní podvod.“

„Co ty na to, Carlotto?“

„Má vinu vypálenou na čele.“

„A musíme ještě hlasovat?“

-člověka napadne, jestli se emkovská kultura před změnou v elektromagnetické bytosti vůbec dostala ze své soustavy, tyhle čáry mohou znamenat trasy k jiným hvězdám, ale třeba jen pampeliškový padáček-“Věř mi, udělala to.“

„Hm. To řekl soud.“

„Celá posádka musí rozhodnout, co s ní.“ připomněla Nikka. -posádka je zprávami ze Země rozhozená víc, než si připouští, všude hejňáci, nezabírají na ne ani chemické zbraně, na oběžné dráze pokračuje výzkum, stavba hvěz-doletů, automatických sond, připravených rozletět se po hvězdách jako pampelišková semínka, utíkat co nejdál-Carlotta řekla: „Myslím, že bychom ji měli strčit do ulity.“ „To není žádný trest,“ namítl Nikka.

„Ale je,“ ozval se Nigel. „Probudí se na Zemi, bez peněz a beze cti. -neodvratný exodus v poslední chvíli-“Myslím, že bychom ji měli mravně odsoudit,“ doplnila Carlotta. „Kolektivní rozhodnutí?“ Nikka stiskla rty- „Já ne-a právě jemu měl sloužit zapomenutý vrak v Moři okraje, dávná klenotnice, Šotek ji „náhodou“ otevřel, ten skřeti zrádný Šotek, tak dlouho opuštěný, že podrazil své tvůrce, věděl, že jakmile odešle hlášení, zbývá nám jen pár desítek let, věděl, že jeho odvčecí páni mají eso v rukávu a dal nám šanci před nimi utéct, jenom porozumět- Hádali se.

Nigel si to uvědomil až za chvíli. Začalo to Carlottinou poznámkou: „Už jsem tu nebyla celé týdny.“ Řekla to jen tak mezi řečí, ale Nikka si větu vyložila špatně, narovнала záda a zeptala se: „Co tím myslíš?“ „Jenom že jsem vás dva dlouho neviděla, to je všechno.“

„Měli jsme hodně práce.“

Carlotta se nenechala odbýt nicneříkající frází. „L“ž mě nezveďte jako dřív.“ „Ty nás nezveš jako dřív.“

„Mám malý byt a tady je to pohodlnější.“

Nigel se ozval: „Pravda.“

„Jedna má spolubydlící se odstěhovala, Doris, a s tou-hletou Lydií se vůbec není možné dohodnout. Možná proto mi ji nastěhovali do bytu. Potřebuje společnost, rozešla se s nějakým chlapem, ale...“ „Carlotto, o ní jsi mluvit nechtěla,“ připomněla jí ostře Nikka. „Ne?“

„Chodíš za mnou do práce, necháváš mi vzkazy, taháš mě za rukáv, dožaduješ se pozornosti.“ „Potřebuji pozornost.“

„To my všichni,“ připomněl Nigel.

„Nerozumíš tomu.“

Nikka dodala: „Někdo jiný tu ničemu nerozumí.“

Nigel zvedl hlavu. Zrovna domyl to pitomé nádobí a měl dojem, že si zaslouží chvilku klidu. Zřejmě mu ji nedopřejí.

„Cože?“ „Konečně řekl něco k věci,“ ušklíbla se Nikka.

Nigel zabručel: „Pardon, v posledních drbech se ne-orientuju.“ „V drbech? Žádné drby! Chci, abys něco řekl a nevtal se pořád v těch debilních prepisech.“ „Nejsou to prepisy, ale záznamy. Zápisy z...“

„No dobře, Alex poslušně obrací každý den antény dozadu, abys dostal svůj přiděl emkovského brblání. Ale to neznamena, že si mě nebudeš všimát.“ Prkenně: „To jsem si neuvědomil.“

Carlotta: „Ale nevšímáš šiji.“

Obrana: „Mám moc práce. Už se nedokážu tolik soustředit. Věci mi protékají mezi prsty...“ Carlotta: „To není odpověď.“

Nigel: „Co má tohle být? Porada?“

Nikka: „Jestli má tohle být švédská trojka, musíme spolu mluvit.“ Nigel: „Samozřejmě. Ale zrovna jsem vysvětloval...“

Carlotta: „Jak zanedbáváš náš vztah.“

Nigel: „Tak ti to připadá?“

Nikka: „Bohužel ano.“

Nigel: „Je těžší ve vzduchu udržet tři míčky než dva.“

Carlotta: „To je klišé. Co to má kurva znamenat?“

Nigel: „Že jsem z toho už servaný.“

Nikka: „Ne, tím to není.“

Nigel: „Abych použil citátu, Co to má kurva znamenat?“

Nikka: „Znamená to, že nechci, aby se se mnou zacházelo jako se starým škrpálem.“ Carlotta: „Nejsi na nás vyladěný.“

Nikka: „Trojčlenné vztahy jsou složité, ale každý člen musí dávat stejně, jako...“ Nigel: „Mluvíš jak učebnice sociologie pro nejmenší.“

Carlotta: „Vciťuj se.“

Nigel: „Ale já se vcituju, jasně.“

Nikka: „Sedíš tady, čteš si astrofyzikální spisky, ale jako obyčejný člověk už s námi nemluvíš.“ Nigel: „Asi nejsem obyčejný člověk.“

Carlotta: „Přestaň s tím.“

Nigel: „Je to jen můj dojem, nebo jsme se v hovoru přesunuli od Carlotty ke mně?“ Carlotta: „Možná jde o stejný problém.“

Nikka: „Ne, nejde. Všichni si navzájem pomáháme. Ale Nigel se zavrtil do neuroantropologie a za zbytkem světa zabouchl dveře.“ Nigel: „Možná.“

Carlotta: „Ne tak rychle. Já mám dojem, že vy dva obíháte kolem sebe a pro mě už tu není místo.“ Nikka: „Přiznávám, že se starám hlavně o něj. Na tebe není tak snadné dosáhnout. Ale vzdaluje se mi. I tobě.“ Carlotta: „Někdy si myslím, že je to jen taktika.“

Nigel: „Kdo uteče, vyhraje?“

Carlotta: „To přesně ne, ale...“

Nigel: „Tak co? Jsem odpadlík, už jsem to přiznal. A spoustu času mi bere má posedlost. Ale je to moje posedlost!

Copak si nezasloužím právo na...“ Nikka: „V tomhle vztahu sis nezasloužil nic. Musíš se na něm podílet.“ Carlotta:

„Podívej, měl by sis uvědomit, co děláš s Nikkou. Není stejná, jako když jsme odletěli ze Země. Nereaguje na lidi, na mě, stejně jako dřív, a já myslím, že za to může...“ Nikka se otočila na Carlottu. „Proč prostě neuděláš, co chceš? Co sama cítíš, místo aby ses zařizovala podle nás, podle mě...“ Nigel pomalu začal: „Ano, řekl bych...“

„A ty!“ zvolala Nikka. „Musíme kolem tebe chodit po špičkách, zatímco hlubokomyslně rozjímáš nad bůhví čím!“

Carlotta začala: „Koukněte...“

Nikka se obrátila zpátky na ni. „Musíme mít každý svůj život. Copak to nechápeš? Trojka je těžká. Funguje jenom v případech, že žádný pár není důležitější než zbylé dva.“ Carlotta: „Ale vy s Nigelem jste důležitější než my dvě nebo já a Nigel.“ Nigel: „Dej tomu čas.“ I když nebyl přesvědčen, že to pomůže. Nikka vzdychla. Polohlasem řekla Carlottě:

„Udělej, co opravdu chceš. To je řešení. Jenom tak budeš šťastná.“ Nigel přikývl, trochu zmatený. Přehrnula se přes něj bouře a on si nebyl jistý, co měla znamenat. „Já se budu snažit být víc s vámi,“ prohlásil vážně. Ale naprosto netušil, jak to udělá. Když přišel Bob, zpocený během, Nigel se léčil.

„Pořád lezeš do té bedny, hm?“ zeptal se Bob. Zaklepal na šedý kov. „Tohle je ten stroj na seřízení nervů?“ „Ano.“

Nigel se zašklebil. „Nemám ho moc rád. Brní z něj maso, jako by ti do srdce běhaly zmrzlé myši.“ Bob se oklepal. „Já se od takových věcí držím dál.“

„To bych ti radil.“

„Kdykoli jdu na marodku, mám pocit, jako bych strkal koule do svěráku. Něco se zvrtně a...“ „Já nemám na vybranou.“

Bohužel už pro tebe asi nebudu pracovat. Vlastně mě překvapilo, žeš mě nechal čistit motor.“ Bob se opřel o mohutný sekretář a setřel si s tváře pot. „Já to nebyl. Příkaz od Teda. Neměl jsem ho poslechnout.“ „Není to tvoje chyba. Lékařské hlášení jsem měl v pořádku. „Těsně. S odřenýma ušima.“

„Aha.“

„Já tě odmítl hned. Přišel Ted a fakt se do mě pustil. Odvolal se na staré dluhy, poslal za mnou i Sanchezovou ze zdravotního. Nakonec jsem ustoupil.“ „Aha.“

„Neměl jsem to dělat.“

V takové situaci si nikdo nemůže být jistý. Z Tedova pohledu to ale byla jasná volba: jak by mohl prohrát? Když se Nigel v místě osvědčí, všechno bude při starém. Když ne, dlouhé léčení omezí jeho politický vliv. Není to jen paranoia? Těžko říct. Rozhodl se nechat si dohady pro sebe. Stále je možné, že tohle byl jen první tah. Carlotta řekla: „To stejně neberu,“ a usrkla ze sklenice. Zase měla šumivou limonádu, tentokrát sladkou pomerančovou. Nigel trval na svém. „Stroje se vyvíjejí stejně jako zvířata.“ „Podívej, nad zničenými světy jsme našli ty Hlídače. Ano, jsou to automaty. Ale inteligentní? Možná se samy reprodukují, to beru. Ale postavit opravdu chytrý mozek trvá...“ „Dlouho. Uznávám. U většiny světů ale sonda neměla podle čeho určit stáří. Mohou být o miliardy let starší než Země.“

Tady byl háček. Těžko si představit, jak vypadá Galaxie, pokud organické inteligence představují jen okamžik a v dlouhodobé perspektivě převládají stroje. Trosky, které našel Lancer a automatické sondy naznačovaly, že i kultury, které kolonizovaly jiné světy, byly náchylné k druhotné sebevraždě. Největší šanci na přežití měly složité orbitální systémy. Strojům s vůlí přežít poslouží války jako mocné evoluční pobídky. S dostatkem času... V tom to vězí. V galaktickém měřítku probíhají události pomalu a majestátně. Je to zákon vesmíru od jeho počátku. Aby se vůbec zformovaly galaxie, musel mít Velký třesk přesně danou rozpínavou energii. Aby z prachu povstaly hvězdy, potřebujete jisté hodnoty základních fyzikálních konstant. Jinak by nebyl obyčejný vodík tak běžný a hvězdná evoluce by probíhala úplně jinak. Pokud by byly jaderné síly o něco slabší, nevznikly by těžší prvky. Planety by byly nudné a životapusté. Ani velikost hvězd a jejich vzdálenost není náhodná. Kdyby byly blíže u sebe, přibýlo by srážek a soustavy by neudržely planety. Velikost Galaxie stanovila mimo jiné i síla gravitace. Skutečnost, že v porovnání s elektromagnetismem a jinými silami je gravitace vcelku slabá, umožnila Galaxii shromáždit sto miliard hvězd. Stejná slabost dovolila i vývoj živých tvorů větších než mikrobi, aniž by je rozdrtila přitažlivost mateřské planety. Teprve při dostatečné velikosti a komplikovanosti mohli tvorové začít snít o cestách na vzdálené jiskřičky ztracené v černé noci. Organičtí snílci byli odsouzeni k jistému konci. Evoluce pracuje s koloběhem plození, zrození a smrti. Každý živý tvor musí uvolnit místo svým dětem, nebo tíha minulosti zadusí mutace a zabrání změně. Do genetického kódu se tak dostala smrt. Lhostejná evoluce vytvořila život i smrt. Příchod inteligentních stvoření znamenal zrození tragédie, uvědomění vlastní konečnosti. Vzhledem k vzdálenosti obyvatelných planet od hvězdy, povrchové teplotě a hodnotě fyzikálních konstant, které určují chemické procesy, není těžké spočítat, jak dlouhý život evoluce vyměřila inteligentním tvorům velikosti člověka: asi sto let. Což znamená, že je stěží čas se rozhlédnout, pochopit a pár hektických desetiletí dříti, než se vrátí temnota. Přinejlepším se dokáže inteligentní organismus zapsat do dvou oborů myšlení. Narodí se a hned zmizí. Za dobu jednoho života se hvězdné nebe ani nepohne. Galaxie člověku připadá zamrzlá a neměnná. Nehybné hvězdy, vzdálené cíle. Organické bytosti mohou i u vědomí blízkého konce snít o cestách na nebe. Cestou je ale omezuje rychlost světla. Kdyby byla vyšší a umožnila tak rychlý pohyb mezi hvězdami, vybrala by si daň jinde. Jaderné síly by vypadaly jinak, hvězdné továrny na těžké prvky by nefungovaly. Dlouhá pouť k myslícímu člověku by při ochuzené chemii nikdy nezačala. Všechno tak do sebe zapadalo: povstat přirozeně z neživého vesmíru znamenalo zároveň uvědomovat si hrozící smrt. To omezovalo perspektivu a nutilo tvory plánovat v omezeném čase - tak omezeném, že cestu mezi hvězdami proměňoval v celoživotní Odysseu. „...nevysvětluje hejňáky ani emka,“ říkala zrovna Car-lotta...Tvoje vysvětlení má spoustu děr. Příliš mnoho nepodložených předpokladů.“ „Uvědom si, že mu s detailní analýzou nikdo nepomohl,“ připomenula jí Nikka. „Ne,“ ohradil se Nigel. „Carlotta má pravdu. Chce to propracovat. Koncepčně.“ Když se ženy pustily do posledních snímků z gravitační čočky, seděl a nechal mysl bloudit. Pozoroval Carlotti-ny hbité a obratné pohyby. Spoustu času věnovala šatům a z omezených zdrojů dokázala vyčarovat hotová umělecká díla. Ztrácí s ní kontakt. Carlotta se vídá daleko častěji s Nikkou než s ním a setkává se se spoustou zadrátovaných techniků. Připojení na počítač netrávili jen pracovní dobu, ale rovněž volný čas jako součást - jak jen tomu říkali? - „počítačových společenských styků“. Teoretické oddělení zatím nepřišlo s žádnou novou hypotézou, jen hromadilo a kombinovalo data. Jak přibývalo světelných let, posádka se odvracela od nekonečné prázdnoty za skalními stěnami Lanceru. Podívat se ven na dopplerovsky zbarvené hvězdy už chodil málokdo. Často utekly celé týdny, než Nigel zaslechl zmínku o Zemi. Tváří v tvář nekonečnu lidem zřejmě nezbylo než se omezit na nejbližší okolí, bezprostřední budoucnost a konkrétní fakta.

Posádka samozřejmě tvořili ambiciózní a inteligentní lidé. Za ta léta se nějaký druh zábavy musel vyvinout. Ale tohle... Ne, něco se zvrtilo. Ponoukalo ho něco víc než stařecké bruchounství. Ted Landon a ostatní by mu nerozumnou nedůvěru snadno vymluvili. Ale nesoustředěná posádka se nechá snáze svést a zmanipulovat. Když nakonec přišla krize, vždy se vlády chopil silný vůdce. Díval se, jak Carlotta ve své hlučné sklence honí led. Vzpomněl si na Magellana, na jeho slabou naději a ještě slabší zásoby pomerančů na zahnání kurdějů. A na Titanic s jeho stoprocentní jistotou a tunami exotického ovoce. ...nebo ne?“ Carlotta se ho asi na něco ptala.

„Ted jsem ti neporozuměl, snažil se zakrýt nepozornost. „Co je donutí vytvořit vyšší inteligenci?“

„Autoreprodukční stroje dokáží hledat suroviny všude. Bůh ví, že ve vesmíru jsou daleko schopnější než my - my jsme tady bezmocná měkká hovádka. Zdroje ale vždycky dojdou. To zajistí soupeření.“ „Vyčerpání celou soustavu trvá dlouho,“ podotkla Ni-kka.

„Hm, ano. Pro nás je těžké přemýšlet v takovém měřítku, co? Dostatečně chytrý stroj ale třeba nečeká, až na něj

dopadne evoluce. Inteligenci si může zvýšit přidáváním logických a paměťových jednotek. Vyrobí si podsystémy a pak jim předá jednodušší úkoly. Zvýší operační rychlost, a to je rozhodně krok správným směrem. Je to jednodušší než se snažit silou vůle množit mozkové buňky, což je naše jediná možnost.“ „Hele, já jsem tady expert přes počítače,“ namítla Carlotta. „Umělá inteligence není taková hračka. Velké mašiny na Zemi jsou chytré, ale nejde jen o zvyšování kapacity.“ „Ano, ale tady mluvíme o milionech let vývoje, možná miliardách.“ „To je pohodlné zobecnění,“ namítla Carlotta. „Ano. Asi bych to měl lépe promyslet.“ „Poslyš,“ tlačila na něj Carlotta, „tohle je věda. Pokud chceš, aby tě lidi poslouchali, musíš sestavit předpověď.“ „Správně. Tady ji máš. U každého světa, kde je možný vznik techniky, je Hlídač. Nebo u světa, kde technika někdy byla a může se vrátit. Jsou jako policajti. Ale hlídají jen místa, kde může techniku vytvořit přirozeně vyvinutý druh. Organický druh.“

Carlotta se zamračila. „Počkej... to by mohlo sedět...“

Nigel ji nedočkavě přerušil: „Například ti roboti, co převáželi led na Wolfu 359. Nebyl tam žádný Hlídač, protože šlo o ranou formu strojového společenstva. Dej jim milion let kosmického záření, nedostatek surovin a vyvinou se. Vstoupí do klubu.“ „Do klubu?“ zeptala se Nikka.

„Do sítě starších strojových civilizací. Ty poslaly Hlídače.“ „Pořád nechápu, proč se tak soustřeďuješ na to, že stroje jsou naši nepřátelé,“ řekla Nikka.

„Částečně se opírám o to, co mi řekl Šotek a co se stalo potom.“

„No, Nigele,“ nadhodila diplomaticky Carlotta, „většina lidí si myslí, že jsi tehdy trochu ulítl.“ „Nikdy jsem netvrdil, že jsem konzervativní republikán. Ale mám dobrý důvod nevěřit, že stroje, co zbyly po jaderné válce, budou hodné a krotké.“ „Proč?“ „Vzešly z genocidy. My jsme si ji způsobili. Stroje si to pamatují.“

Sepsal svoji teorii a uspořádal přednášku pro exobio-logu a teoretiku. Zdvořile ho vyslechli. Hlídač u Epsilonu Eridani, řekl, měl na místě zajistit, že na planetě už nepovstane žádný život, ani se na ni ne-nastěhuje z blízkých hvězd. Něco - snad Hlídač - zničilo původní organickou civilizaci. Spálilo planetu tak, že zbyl jen skyhook. Proč nechávat skyhook? Zřejmě aby Hlídači zbyl levný způsob, jak dolů posílat sondy, kdyby tam zbyli živí tvorové. Připomněl pozorování ropné těžby na Procyonu. V největším přiblížení vypadaly stroje dobře postavené, poseté anténami. Nigel vyvodil, že jsou o něco vyspělejší než le-daři z Wolfu 359. Stále provádějí mechanické úkony, ale už nejsou závislé na příkazech dávno mrtvého druhu. Místo toho se zřejmě zapojily do nějakého mezihvězdného hospodářského plánu. Ropný oceán je samozřejmě terno, ale nejen kvůli výrobě energie. Cokoli, co cpstujp mp/i hvpy-dami, by spalování fosilních paliv jen zdržovalo. Mazadla se ale hodí vždycky. Vysvětlit stav na Ísidě bylo těžší. Emka se přizpůsobila použití rádia jako hlavního smyslu. Měli si pak jejich dva Hlídači myslet, že jde o předstrojovou společnost? To by naznačovalo jistou zkosnatělost a nedovtipnost Hlídačů. Že by už byli staří a neschopní? Nebo si dávali na čas a mezitím emka studovali? Fakt, že jeden Hlídač zničil průzkumný výsadek nasvědčoval spíše druhé možnosti. Nigel použil všechna data, která sehnal. Porovnával spektra a parametry jednotlivých Hlídačů, odhadoval jejich stáří (kolem miliardy let) a spojoval tolik proměnných, kolik dokázal obhájit. Nedovedl prokázat společný původ Hlídačů. Na druhé straně, podotkl, nemá cenu předpokládat, že byli všichni sestrojeni na stejném místě v jednu dobu. Jeho teorie nezískala širokou podporu. Ani to nečekal. Oddělení teorie se přiklápělo k nejjednoduššímu výkladu - Occamova břitva zvítězila. Podle teoretiků všechny mrtvé světy zničila válka. Prokázaly, že inteligentní život je běžný, ale má sebevražedné sklony. Hlídači jsou prostě zbraně, které vyvinuly všechny kultury nezávisle na sobě.

Bitevní stanice. Jakmile civilizace vyrobila Hlídače, byla blízko zániku. Co se Ísidy týká, podrobnosti velké války se ztratily v legendách. A legendy nejsou spolehlivé zdroje informací. Emka si představila těla prostě proto, aby přežila v poválečném marazmu. Ani jedna strana nedokázala vysvětlit invazi hejňáků a skákačů. Nigel stál proti obecenstvu a odrážel argumenty, jak nejlépe uměl. Měl matný dojem, že skákací a emka jsou si v něčem podobní, ale nechtěl ho ventilovat, dokud nesežene důkazy. Jeden exobiolog podotkl, že hejňáci jsou důkazem násilné povahy života jinde ve vesmíru. Jeho poznámka si vysloužila potlesk. Nigel stál mlčky, nenašel protiargument. V jejich tvářích viděl zdvořilou nedůvěru a smířil se s ní. Zopakoval tedy pouze svou předpověď: pokud u Rossu 128 najdou svět schopný zrodu organického života, najdou u něj Hlídače. Někdo teorii nazval Walmsieyho zákonem. Řekl, co chtěl, a vsedě si vyslechl vlažný potlesk. Seminář se přesunul k dalším problémům astrofyziky a biologie. Nikdo neupozornil na zjevnou výjimku z Walmsieyho zákona: na Zemi.

Pět

Nigel se většinou zdržoval v jejich bytě. Nikka byla fit a dělala na lodi nejrůznější práce. Nigel se účastnil seminářů a porad, všechno přes domácí obrazovku. Odloučení a klid mu vyhovovaly, ale ve skutečnosti neměl jinou možnost, protože si musel čtyřikrát denně čistit krev. S Nikkou postavili domácí krevní filtr z přebytečných dílů, které stačilo většinou jen spojit. Přesto si zahrávali s jeho životem a Nikka průtok denně kontrolovala. Vyhybat se zdravotní péči bylo samozřejmě proti předpisům, ale to jim nevadilo. pravidelně se připojoval na exobiologické semináře, většinou i mohl do databází a trojrozměrných simulačních prOSIÖ“- Byly to vizualizace všeobecných důsledků jakékoli lorie mimozemského života na základě předpokládané evoluce, biologie a socioekonomie. Nepravidelný proud žP1 ° hejňácích a skákacích spojoval se zjištěními Lá11061“11 a nezávislých sond. Specializovaní palubní analytici dli konkurenční názorové skupiny. Nigel tyto proroky „vyhledával. Představovali pro něj odtělesněné obláčky teorie, způsoby uspořádání dat. Byli schopni spojovat veli odlišné vstupy. Porovnávali stavbu margim-ského vraku s pohyby hejňáků, tvořili podle nich teorie univerálKího jazyka a přišli s hypotékami, že a) většina galakticko0 života je v oceánech, b) kontaktu lze nejlépe docílit gigawattovými radiomajáky a c) kterak sondami prozkoull1 okolních sto světelných let. Nigel si vzpomněl na pozná1111 Marka Twaina, že zázrakem vědy je, kolik spekulací dokáže vytřískat z jediného faktu. Háček byl v tom, že jste museli napřed postulovat nějakou zák1111 premisu. Na lodi převládal názor, že

dřívější kontakty s „úmozemšťany - Nigelův Šotek a marginiský vrak - rpěly .iÖ osahat terén. Něco, zřejmě hejňáci a skákací si chtělo ověřit, že se Země hodí ke kolonizaci. Stará pravda ze žádný druh nebude obsazovat cizí světy, zřejmě neplatí. Lancer zjistil, že většina planet je zničená. Bude daleko jednodušší se přizpůsobit existující biosféře jako na Zemi než začínat od nuly na pustém kusu skály. Hejňáci se tedy ží1116 předělávali pro přežití v pozemských oceánech už od chvíle, kdy Zemi objevila jejich loď, nalezená později v Moři okraje. Tato teorie dokonce vysvětlila Walmsieyho zákon. Hejňáci - nebo Jejich civilizace - vyrobili Hlídače, aby si ohlíželi jiné organické druhy na nižším stupni vývoje. Někteří Hlídači přežili definitivní válku, která zničila osídlené světy jiní ne- Člověk se na galaktické scéně objevil pozdě, měl předpokládat, že narazí na stopy předchozích dramát, většinou tragédií. Tak vznikla nová verze staré pravdy. Nigelovy teorie byly vyslyšeny, prodiskutovány, zmíněny v dalších článcích, ale pak je proud přijímaných modelů a falšovaných hypotéz obeplul jako ostrov. Nevyznal se v analýze natolik, aby svůj model sladil s přílivem dat. Považoval za pravděpodobné, že marginiská loď ztroskotala, když ničila Hlídače Země. I půl milionu let po sestřelu měla vajíčková loď mocné zbraně - proto ji měsíční posádka našla. V plné síle by dokázala ničit celé asteroidy a Nigel měl dojem, že právě k tomu byla postavena. Mnoho světů, které našly sondy, a také Ísis, zničilo meteorické bombardování. Byl to nejlevnější způsob, jak zničit povrch planety, co se energie týká. Marginiský vrak tedy čekal, až se z opice vyvine člověk. Dokázal najít a zničit každý asteroid, který by mířil na biosféru. Docházely mu ale síly. Vydržel vražedné útoky, ale čas ho přemohl. Lidstvo se teď dokáže samo bránit asteroidům i horším zbraním. Pokud, pomyslel si Nigel, v nich dokážeme poznat zbraně.

Šest

Luyten 789-6 měl jediný svět. obíhal kolem jednoho z dvou sluncí a byl v plamenech. Při průletu sonda rozbořem spektra a fotometru našla oblaka dýmu a všudypřítomné požáry. Planeta měla velikost Země, příhodnou teplotu, osmdesát procent povrchu zabírala moře. Nad oceány byl obsah kyslíku 25,4 procenta a nad souší 23,7. Nebylo těžké uhadnout, co se stalo. Teplé klima svědčilo mořským tvorům. Mikroorganismy vylučovaly velké množství kyslíku. Na Zemi probíhal stejný proces, ale kyslík tvořil jen dvacet jedno procento vzduchu.

S každým procentním bodem se zdvojnásobuje pravděpodobnost lesních požárů. Na jediném světě soustavy Luyten 789-6 oceány pumpovaly kyslík do věčně hořícího tropického pralesa. Chytala i arktická tundra. Lesy rostly díky půdě a chemii v zemi, v létě je zničil oheň. Na Zemi se přebytečný kyslík váže na bahenní metan. Tady tento mechanismus nefungoval. Chemické vzorky prokázaly, že zdejší svět je starší než Země, cyklus růstu a ohně se opakoval po miliardy let. Na souši se nevyvinula zvířata, nepřežila by. Přesto svět obíhal Hlídač - nezúčastněný, omláčený a prastarý.

„Carlotto!“

Otočila se. Nigel ji na chodbě dohnal s viditelným úsilím. „Máš chvíličku?“ Zazubila se. „Jasně. Taky jsem s tebou chtěla mluvit. Jenom nebylo kdy.“ Zašli k okénku, za nímž byl vidět začátek lodní osy. Odstředivá gravitace tu byla slabá. Nigelovi se ulevilo. Dívali se, jak v beztlížném proudu vody na ose plavou lidé. Na kotnících měli tenké gumové motouzy pro případ, že by je povrchové napětí neudrželo a oni vypadli. Byli ale šikovní a cákali kolem sebe kapky a smích. „Po tom se mi stýská,“ poznamenal Nigel. „Nedělal jsem to léta.“ „Brzo na tom budeš dobře a...“

„Ne. Odkládám prohlídku, ale sám vím, že se to se mnou nelepší.“ „Chemie?“

„Jo. Mám v krvi radikály, tělo mi běží na pomoc a...“ pokrčení rameny, „přehání to.“ „Rakovina.“

„Ano, tak se tomu s láskou říká. Sám jsem si pravidelně filtroval krev - nekoukej tak na mě, nic na tom není -, ale medmon mě odhalí.“

„Nějaká léčba...“

Zavrtěl hlavou.

„Vím, co řekne zdravotní oddělení a Ted. Nemůžou si dovolit ztratit tak vzácnou relikvii. Šoupnou mě do ulity a tam počkám až na Zem.“ „K Rossu máme dorazit do roka. Určitě ti aspoň tenhle čas nechají.“ „Hm. Že by riskli neúmyslné zabítí nedostatečnou péčí? Pochybují.“ „Jsi pro nás důležitý. Luyten 789-6 potvrdil Walmsieyho zákon.“ „Prvním příkázáním ředitele je: kryj si záda. Měj to na paměti a nic se ti nestane. Ted mě nechce dotáhnout na Zem jako mrtvolu.“ „To určitě taky nechceš. Nezbyvá ti než chytit štěstí za pačesy. V ulitě to není tak strašné, sama si jdu v pátek na čtyři měsíce lehnout.“ „Proč?“

„No... vyladit, pročistit. Hm... asi bychom to měli probrat ve třech...“ Odmlčela a pak navázala na předchozí téma: „Nemáš jinou možnost.“ „Prohlídkám už jsem se jednou vyhýbal/Vzpomněla si na to. „No, hm...“ „Správně.“ Zazubil se. „Vytáhla jsi mě, zfalšovala jsi mi domácí ošetření. Prosím, udělej to znovu.“ „Já... víš, že mi na tobě pořád záleží, i když už nejsme... spolu... ale...“ „Prosím“

„Opravdu o tu planetu tolik stojíš?“

„Ano. Stojím.“ Vyskočil ze síťového křesla a sykl bolestí. Ještě si nezvykl na stařecké neduhy, na křehké spoje v kotnících, kolenou, loktech a páteři. Carlotta si ho změřila pohledem. „Monitorovací systémy jsou dnes dokonalejší. Programy a databáze myslí docela slušně. Musela bych...“

Visel jí na rtech. Do spodního se kousla. „Podívej, neříkám, že se to povede. Můžu se dostat blízko, ale...“ „Už za to jsem ti vděčný, miláčku. Ale blízko stačí jenom při házení podkov a granátů. Potřebuju jistotu, že jim vyklouznu.“

Nesměj mi na to přijít.“ Vzdechla. „Ty bys toho chtěl. Ježíši, já nevěděla, že jsi na tom tak špatně. Napadlo mě, že se pohybuješ na hraně, ale rakovina! Taje snad léčitelná, ne?“ Unaveně zamžoural. „Čím je tělo starší, tím víc se mu plaší imunitní systém. V tom asi vězí stařecké choroby. \ nepřiměřené reakci. Nejjednodušší způsob, jak živočicha zabít, je obrátit ho sama proti sobě. Jenom dodat nějaký vnější nmrinpf-L-j--r--*“ „filoe Ctí rmi t-f(-.nt.) Pnflr+o l L-, IX1-AA. *A ,f l.cíc±. U.1. Al, LtA iil illUÝy objala.

„Viš, jednou jsi řekl, že intelligence je schopnost učit se z cizích chyb.“ Carlotta si ho vážně prohlédla. „Ty zřejmě

žádnou nemáš. Proč to rovnou nezabališ?“ Vyzývavě se usmál. „Zaplatil jsem vstupné. Chci vidět i konec filmu.“

Sedm

Chodil na dlouhé procházky po Lanceru, ale moc z něj nevnímal. Místo toho se snažil vzpomínat na Zemi a vyhnat z hlavy drby a pletichy, které na lodi pravděpodobně rozhodnou o jeho osudu. Vzpomněl si na poslední výlet před letem, podíval se do Benátek. Nikkajela za příbuznými a tak zůstal sám a bloumal šedými dlážděnými uličkami bez chodníků. Kolem pobíhali muži s dvojkoláky a volali: „Le gambe!“, což si Nigel snaživě přeložil podle slovníku jako „Nohy!“, dost neomalené varování. Připomnělo mu to přání „Zlom vaz!“ které znamená pravý opak. Nechal se černookým davem dotáhnout na náměstí Svatého Marka. V dobách největší slávy Benátek se náměstí přezdívalo II Broglio, intrika, protože od deseti do dvanácti dopoledne sem směli jen urození pánové. Vzpomněl si na Teda a Boba, bezvýrazná jména, hádanky. Zašel do velké prázdné baziliky. Ze sloupů shlíželi na dýchavičné hromady uhlíkové chemie dole v lavicích svatí ze zlata. Lezl nahoru. Na ochozu mu byli duchovní hrdinové bližší, zlato bylo tenké a email popraskaný. Klenutá loď mu připomněla malé válcové světy, právě tak velké, aby si člověk připadal maličký. Architekti se o ten účinek snažili celá tisíciletí. Vzpomněl si, že pyramidy východně od Alexandrie - ležela na zemi, ruce rozhozené, v bezvědomí, život z ní utíkal - zahnal vzpomínky. Stěny baziliky byly obestavěné cařihradskými sochami a obložené drahými kameny e Svale země. Křížácká kořist. Touha po velkých stavbách šla ruku v ruce se zálibou ve velkolepých cestách, vznešených cílech a hromadách kamení na památku. Podívejte se, co jsem dokázal! Budoucí školáci vyvalí oči a pak pokorně sklopí hlavy zpátky ke zmrzlíně. O nábreží hravě pleskaly vlnky, stříkaly mu do očí a připomínaly mu, jak byly velké, než dorazily přes hluboký modrý oceán do špinavého města. Co sem přitáhlo takové davy? napadlo ho. Když pak uviděl nad mořem bílý mramor, došlo mu to. Lidé sem utekli před barbarstvím. Sotva zkontrolovali moře a využili ho k obchodu, vztyčili kamenná prohlášení na důkaz, že výsledek je předem jistý. Davy to věděly a proti zvládnutému moři vystavěly geometrickou jednotu kamene, úzkých uliček a klenutých mostů. Vyřezávané bedničky z mramoru musejí přežít neorganizované dotírání moře. V den Nanebevstoupení vyjížděl doze z města a házel do vody prsten na znamení sňatku Benátek s mořem. Nakonec ale zůstal svazek neplatný, protože mu chyběl souhlas nevěsty. Benátky zůstaly u svého kamene a pomalu se propadaly.

* * *

Pořád dělal co nejvíc manuální práce, ale námaha ho zmohla každý den o něco dřív. Dělal analýzu a rutinní údržbu, aby nějak ospravedlnil svou přítomnost na lodi, třeba jen sám před sebou. Zhoršilo se mu trávení. Každé ráno ho bolely svaly a měl potíže s rovnováhou. Zdraví se mu naštěstí zhoršovalo postupně. Kajicně si přiznal, že zareagoval jako většina lidí. Napřed místo na stáří nadával na drobné bolístky a namlouval si, že se uzdraví a vrátí na pole. Mnohokrát to tak řekl Nicce, ale když mu jednou nepřikývla, nedokázal usnout. Míří ke hvězdám, ale evoluční potřeba smrtelnosti ho dostihla i tady. Z náznaků a postranních pohledů mu došlo, že jeho narozeniny už neznamenaají úspěch, ale odklad. Hledal v sobě únavu světem, aby se mu odcházelo snáz. Překvapivě, možná s radostí, žádnou nenašel.

Nigel zvedl hlavu od prvních fotografií Rosse 128. „Jsou rozmazané,“ postěžoval si Nicce. „Jsou z gravitačního teleskopu. Pořídili je před lety. Pracují co nejrychleji, ale než sem dorazí světlo ze Země...“ „Jo.“ Prohlédl si rozpité tečky. „Pár obrů, dvě planety pozemského typu. To není špatné.“ Protože Lancer letěl devadesáti osmi procenty rychlosti světla, byly tyhle obrázky jen o pár měsíců mladší než ty, které dostali před lety v soustavě Ra. „Carlottaje čistí na počítači, ne? Kdy jí vylezou lepší...“ „Je v ulitě.“

„Cože? Nevěděl jsem... jak dlouho?“

„Už dva týdny.“

Nigela to polekalo. Ani si nevšiml, že je Carlotta pryč. A takovéhle náhlé změny neměl rád, aby se mu najednou začali ztrácet přátelé. „Kdy ji vytáhnou?“ „Asi za půl roku.“

„To bude těsně před přistáním!“

Nikka zvedla oči od zápisníku. „Z ulity vyleze čerstvá a bude moci nahradit někoho, kdo celou dobu pracoval.“

„Hmmm.“ Zamračil se. „Zní to rozumně, ale... nějak se mi to nechce líbit.“ Zavrtěl hlavou a vrátil se k fotografiím. Nedokázal se ale soustředit.

Osm

Lancerem se rozezněly poplašné gongy. Nigel zkřížil nohy a pustil poplach druhým uchem ven. Loď vstupovala do hustého plynového mračna a naběračka bude buď fungovat, nebo ne, s tím on nic nenadělá. Strčil špejli mezi listy knihy a otevřel ji. Špejle byla delší než výška knihy, chytil ji tedy na obou koncích a začal číst na straně 287. A pak Tom povídá a povídá a říká, tak všichni tři v noci vypadneme a seženeme si výstroj a užijeme spoustu dobrodružství s rudochama v rezervaci, na pár tejdnu nebo na dva, a já povídám fajn, to mi vyhovuje, ale nemám peníze na tu výstroj a doma žádnou nesezenu... „Nigele!“ zařval komunikátor. V odpověď si klepl na nehet. „Připoj se na diskusi - hned! Byla to Nikka a odpojila se dřív, než stačil odpovědět. Zapnul monitor a poslouchal. motor drží, převod hybnosti na maximum lepší, ale stejně proletíme v pohodě, není prob co dělá to vědecký tykadlo, chytám divný sbírá vzorky, už není za náma mrkni na tu absorpční čáru, pěkně tlustá na 2200 angstromech, tlustá jak palec absorpce se protíná na čtyřech krát deset na mínus sedmáctou čísel už tady mám viníka, sondy zabraly, vypadá to jako křemičitý zrníčka, ale nemáme křemíkový čáry průměrná velikost deset na mínus patou centimetru prokrista, to jsou peptidy, vidím to jasně dlouhý řetězce všude na každém zrníčku prachu jako olej to nechápu, mamě tam i aminokyseliny má to být prach, tak co tu dělají podívej se na tu jakoby zeď, dlouhý řetězce a zbytek musí být buněčná stěna to nedává smysl jediný účel buněčné stěny je nepustit dovnitř nepřátele tady venku to znamená utrafiaku, U V by ty dlouhý molekuly roztřískalo

na kusy, nebejt ovšem buněčný stěny, vsadím se, že je v ní křemík takže peptidy jsou vevnitř a množí se, jinou logiku v tom nevidím život v prachovém mračnu, to nežeru, je tu klen-dra jak v kurvím cecku, jaká energie ten život žene je tu fůra infračerveného záření, proto jsi viděl tu absorpční čáru, je stejná jako ve všech uhlíkových komplexech tady uprostřed je křemičitan, asi zrníčko prachu, na kterém se ta buňka usadila a támhle jsou dvě najednou, řetězce lezou ke stěně to je ono to je ono proboha je jich tu tolik, že se nám málem zahluje naběračka a dusí se motor, to bude práce s uklízením do prdele s uklízením, ty buňky se tu množí, je tu víc hmoty než ve hvězdě, mrkněte se na ty černý fleky na nebi, tyhle peptidy jsou tady všude... Nigel se díval na výpis molekul a volných radikálů: etanol, kyanoacetylen, oxid uhelnatý, čpavek, metan, voda - a uvědomil si, že pokud jde o vesmír, chemie se rodí právě tady. Planety jsou zanedbatelné. Šroubovitě molekuly tady mají čas najít druhá a zplodit ještě složitější řetězce. Tahle molekulární mračna jsou hromady kompostu, z nichž vyrůstají hvězdy. Také procházejí soustavami a rozsévají na planety hladové buňky. Ve změti hlasů slyšel vzrušení. Viděli už desítky mrtvých světů a teď nevědomky narazili na kotel života. Molekulární mračna byla největšími objekty v Galaxii a byla starší než hvězdy. Lancer v tomhle dělá díru a nechává za sebou jen spaliny. Mlhou sloučenin nejasně světélkovala hvězda Ross 128.

ČÁST SEDMA 2061 ZEMĚ

Jedna

V půli odpoledne přiletělo šest deltaplánů a jeden po druhém vertikálně přistály. Zůstaly na kamenité ploše na jihu a pár minut poté, co ztichly motory, přiklusaly na pláž vyrovnaným krokem tři oddíly rychlých šlachovitých pěšáků. Warren je sledoval ze stínu, kde ho Gijan hlídal. Čínan si ze skryše přinesl vysílačku, aby mohl navigovat. Zařval na cputu ať zníží z láže kde u mohu zahlednout skákací. Jeden oddíl vzal mezi sebe Warrena a beze slova ho eskortoval na jih. Na provizorním letišti stavěli vojáci s vysokozdvíhacími vozíky tábor a nikdo se na něj nepodíval dvakrát. Pěšáci ho strčili do budky na kamenité půdě a zamkli za ním. Byla to lehká durabloková stavba metr a půl na dva s třemi zamřížovanými okny. Uvnitř stála malá židle, na zemi ležela matrace a na stropě visela zhasnutá padesát-wattová žárovka. Warren zkusil vodu ze džbánu, chutnala kovově. V rohu měl kbelík. Z oken toho mnoho neviděl, ale podle randálu stavba pokračovala. Padla tma. Nedaleko naskočil motor a Warren zkusil uhodnout, jestli se vzdaluje nebo přibližuje, když tu si uvědomil, že běží na stále stejných otáčkách. Stiskl vypínač a žárovka se rozsvítila, takže Čínané zřejmě nastartovali generátor. V neostrém světle bylo všechno studené a bledé. Později mu svalnatý voják přinesl talíř zeleninového vývaru. Warren jedl pomalu, vychutnával cibuli, špenát a rajčata, ovládal hlad, aby odlišil chutě. Talíř vyližal a zapil večerí vodou. Než by přemýšlel, raději se natáhl na slavník a usnul.

Ráno přinesl stejný strážný stejný vývar, tentokrát studený. Warren ještě nedojedl, když mn hlídač talíř vzal a donutil ho vstát. Pak ho postrkováním prohnal přes tábor. Warren si zapamatoval umístění a velikost budov. Strážný ho odvedl do největší stavby, skládačky s tropickou kamufláží. První místnost sloužila jako kancelář, ve fórovém křesílku seděl Gijan a u překližkového stolu stál vysoký muž, Čínan nebo Japonec. „Znáte poddůstojníka Gijana? Dobře. Sednout.“ Dlouhán Warrenovi nabídl židli. Měl pлавné pohyby, jako by se pořád snažil mít vyvážené těžiště pro případ náhlého útoku. „Uvolněte se, prosím.“ „Warren si uvědomil, že sedí na krajíčku židle, tak si udělal pohodlí a přitom zahlédl stráž v rohu, dva metry daleko. „Jak se jmenujete?“

„Warren.“

„Máte jen jedno jméno?“ zeptal se s úsměvem dlouhán.

„Vaši lidé se mi také nepředstavili. Neměl jsem dojem, že si tu potrpíte na společenské formality.“ „Jistě chápete okolnosti, Warren. Já se jmenuji Tseng Wong. Když už se oslovujeme jen jedním jménem, říkejte mi Tsengu.“ Odděloval slova, jako by je po jednom čaroval ve vzduchu.

„Vidím, že jste žil ve špatných podmínkách.“

„Tak strašné to nebylo.“

Tseng stiskl rty. „Ve tváři máte...“ chvíli lovil slovíčko, „křeč, která mě přesvědčuje o opaku.“ „Jakou křeč?“

„Možná už si ji ani neuvědomujete. Máte staženou levou polovinu úst a levé oko.“ „Nic takového nemám.“

Tseng hodil pohledem po Gijanovi a hned se vrátil k Warrenovi. Warrenovi se na tom něco nelíbilo a uvědomil si, že se soustřeďuje na vlastní obličej, jestli s ním opravdu není něco v nepořádku. Možná... „Necháme to být. Jen jsem to tak nadhodil. Nepřišel jsem vás kritizovat, ale poprosit vás o pomoc a dostat vás z tohoto strašného ostrova.“ „Mohli jste mě odsud dostat už dávno. Gijan měl vysílačku.“ „Jeho úkol byl přednější. Fascinuje vás stejný problém, vidíte, Warren?“ „Mám dojem, že můj problém jste vy.“

„Dlouhá samota vám zřejmě zatemnila úsudek, Warren. Zřejmě také přeceňujete svou schopnost přežít tady. S poddůstojníkem Gijanem jste se činili, ale za nějaký čas...“ Tseng se zarazil, když si všiml, jak pohrdavě se Warren tváří. „Viděl jsem tu hromadu konzerv, co si Gijan schovával v křoví. Nikdo z vás neví o přežití v přírodě vůbec nic.“ Tseng se narovnal a opřel o stěnu kanceláře. Vypadal tak lhostejněji, ale Warren k němu ze židle musel vzhlížet. „Budu s vámi mluvit na rovinu. Moje vláda - a zřejmě několik dalších - se domnívá, že vetřelci se dělí do dvou oddělených skupin. Hejňáci jsou schopni společných akcí, téměř instinktivně, a dokáží při nich účinně potápat lodě. Skákací jsou mnohem inteligentnější. Umějí mluvit. Přesto neodpovídají našim výzkumným lodím. Ignorují naše pokusy o komunikaci.“ „Vy ještě máte lodě?“ zeptal se Warren.

Gijan poprvé promluvil.

„Ne. Já byl na jedné z posledních. Když šla ke dnu, zachránily nás vrtulníky a pak...“ „Nemusíte to rozvádět,“ okřikl ho uhlazeně Tseng.

„Potopili vás hejňáci. Ne skákací,“ pochopil Warren. Nebyla to otázka. „Inteligence skákačů byla pouhá hypotéza,“

pokračoval Tseng, „dokud jsme se nedozvěděli, že vyhledávají osamocené muže a ženy. Většinou trosečníky na moři, i když občas i na břehu.“ „Je to pro ně bezpečnější,“ soudil Warren.

„Zjevně. Vyhýbají se hejňákům. Vyhýbají se lodím. Zbývá jim jen izolovaný kontakt. Je ostuda, že nás to nenapadlo dřív.“ „Jo.“

Tseng se napjatě usmál. „Jak říkáte, po bitvě je každý generálem.“ „Hm.“

„Zdá se, že se od různých trosečníků naučili trochu německy, japonsky a anglicky. Učili se slova mezi sebou, a, tak měli při každém kontaktu širší slovník.“ „Nevěděli ale, že slova patří k různým jazykům,“ dodal Gijan. „Možná mají jen jeden.“ navrhl Warren.

„To si myslíme,“ odtušil Tseng. „Četl jsem vaše shrnutí. Váš kontakt se dostal nejdál.“ „Spousta věcí tam nedává smysl,“ připomněl Warren. Věděl, že se ho Tseng snaží rozpovídat, ale na tom nezáleželo. Tseng bude muset poskytnout informace za informace. „Dřívější kontakty váš souhrn zčásti potvrzují.“

„Hm.“

„Podle nich lezou hejňáci na břeh.“

„Hm.“

„Jak to víte?“

„Je to na tom papíře, co mi ho Gijan ukradl.“

Gijan se ohradil: „Ukázals mi ho.“

Warren se na něj kamenně podíval a Gijan po chvíli uhnul očima. „Nebudeme se tím zdržovat. Všichni koneckonců řešíme stejný problém.“ „Fajn.“ Warrenovi se povedlo odvést rozhovor od místa, kde se dozvěděl, že hejňáci lezou na souš. Tseng uměl mluvit daleko lépe než Warren, takže si bude muset dávat na některá témata pozor. Nadhodil: „Na břeh musejí kvůli vývoji.“ „Myslíte dospívání?“

„Když jsem je viděl naposled, říkali něco o světle smrti. Že na zem přichází světlo smrti a to přežijí jen hejňáci.“ „Světlo z jejich hvězdy?“

„Asi. Občas svítí a tehdy lezou hejňáci na břeh.“

Tseng začal přecházet sem a tam podél zadní stěny. Warren přemýšlel, jestli ví, že hejňáci už obsadili nedaleký ostrov. Tseng to nedal nijak najevo a řekl: „To potvrzují hlášení ostatních trosečníků. Asi to znamená, že jejich hvězda není stabilní. Má mocné ultrafialové erupce. Hejňáci mají jednoduchý nervový systém, malý mozek. Přežijí i silné LV.“ „Asi dva roky na jejich planetě, říkali skákací,“ zabručel Warren. „Ale jste vedle. Hejňáci nejsou hloupí.“ „Hlavu mají samou kost.“

„To kvůli zabíjení velkých zvířat, která plavou na mořské hladině v jejich světě. Řekl bych něco jako velryby. Možná se zdržují na hladině, protože potřebují ultrafialové paprsky.“ „Hejňáci do nich vrážejí hlavami a házejí na ně sítě? Potápějí je?“ „Jo. Přesně to, co dělají s našimi loděmi.“

„Zmatení cílů. Mají za to, že lodě jsou zvířata.“

„Hejňáci stahují velryby pod vodu a vyjídají z nich nějaké plody. Potom lezou na břeh.“ „Kdybychom je nějak dokázali přesvědčit, že lodě nejsou...“ Gijan řekl: „Ale u nás také lezou na břeh. Jsou v dalším módu.“ „Hm.“ Warren si oba muže prohlížel a přemýšlel, jestli vědí něco, co by mohl využít. „Co dělají, když vylezou na souš?“

Tseng ho zpražil pohledem. „Co o tom říkají skákací?“

„Pokud vím, hejňáci nejsou tupí, když vylezou. Dělají pro skákače stroje. Jsou stejný druh. Narostou jim ruce a nohy a skákací jim zpěvem říkají, jak dělat věci, baterky, nástroje a tak.“ Tseng se na Warrena dlouze zadíval. „Díra v evolučním žebříku? Život se snaží dostat z oceánu, ale erupce ho zaženou zpátky?“ „Tseng se nahnul nad stůl a opřel se o něj zaťatými pěsti. Měl v sobě sílu. A zoufalý tlak. Warren navrhl: „Možná to začalo tím, že hejňáci vylézali na pláže klást vajíčka. Měli dobrou šanci se vrátit do vody, než přišla erupce. Pak skákací vynalezli nástroje a zjistili, že potřebují někoho na zemi, asi aby rozdělal oheň. Tak si vzali na pomoc mladší formu vlastního druhu. Možná...“ „Ultrafialové záření urychlilo evoluci. Hejňáci možná v poslední suchozemské fázi získávají inteligenci kvůli výrobě nástrojů. Hm, ano.“ Tseng sjel Gijana pohledem. „Možná. Ale podle mě je v tom něco víc. Ti tvorové tady nejsou jen tak, aby nám podsouvali své verze vývoje.“ Tseng se otočil zpátky na Warrena. „Jak jste si asi domyslel, i my máme jisté možnosti komunikace. Mám rozkaz systematicky navázat kontakt.“ Byl sebejistý a přesný, jako by Warrenovy informace dokonale zapadly do jeho teorií. „Váš způsob komunikace také využijeme. Je ale příliš osobní a těžko byste ho naučil mé lidi. Například poddůstojníka Gijana.“ Vyslovil to zřetelně pohrdavým tónem. „Až vás budu potřebovat, zavolám si vás, Warrene.“ „Hm.“

Ze zásuvky vytáhl mapu oceánu a poslal ji přes stůl Warrenovi. „Doufám, že vám to pomůže při psaní hlášení.“

„Hlášení?“

„Popis vašich setkání s vetřelci. Musím ho poslat nadřízeným. Maximální přesnost je jistě i ve vašem zájmu.“

Chladně se usmál. „Když se vám podaří určit místo, kde se potopila vaše loď, možná najdeme i další trosečníky.“

Warren chápal, že je to planý slib.

Zamyslel se a pak řekl: „Pane Wongu, chtěl jsem si trochu odpočinout. A když mi stráž nosí jídlo, potřebuji více času.

Žaludek se mi za tu dobu na moři trochu smršknul.“ „Samozřejmě.“ Tentokrát se Tseng usmál vřeleji. Warren viděl, že důstojník rád vyhoví a potvrdí si tak, že situaci správně zvládl. „To jsem opravdu rád, pane Wongu,“ řekl tak, aby si ho Tseng zařadil a pustil ho z hlavy.

Dvě

Na hlášení pracoval dva dny. Strážný mu dal blok a krátké pero, Tseng mu řekl, ať píše anglicky. Warren se nad tím usmál. Měli za to, že každý námořník mluví několika jazyky, ale jemu stačil vždy jen jeden a k němu pochytil pár

slovíček. Stejně se o lidech dozvíte víc pozorováním než posloucháním jejich řečí. Psaní mu nikdy moc nešlo a spoustu věcí o skákacích nedokázal vyjádřit. Pachtil se tedy v cele s perem a celou dobu poslouchal, jestli neuslyší další motor nebo těžké pohyblivé stroje. Těžko odhadl, co jednotlivé čtyři dělají. Byl rád, že může odpočívat ve stínu a přemýšlet, jedl co nejrychleji a přitom každou porci vychutnával. Strážný bez brady ho každý den bral k moři. Warren si nesl vypláchnout kbelík. Strážný mu nedovolil odpad zahrabat. Když šel Warren k laguně, zůstával voják schovaný v křoví. Zřejmě měl rozkazy neukazovat se na pláži. Na návětrné straně ostrova byla spousta suché trávy a pár roklinek. Na pláž vedla vyschlá koryta potoků a v jejich ústí kotvily malé jachty a čluny výzkumníků. Některé oddíly tu měly i stany, ale většina z nich byla prázdná.

Strážný ho kolem nich vodil do cely. Na jednom pískovém půlměsíci ležel Warrenův vor, vytažený z dosahu přílivu, ale nezatížený a nepřivázaný. Druhý den uviděl ve větru šedivé rybáky a uslyšel jejich křik. Někteří hnízili na návětrných útesech a jiní v trávě. Když jim vojáci vybírali vajíčka, rybáci na ně nalétávali. Krákali a kroužili kolem, ale muži nezvedli hlavu. Příštího rána přišel bezbradý voják příliš brzy po snídani a Nigel musel stlát ve spěchu. Voják do cely nikdy nevstoupil kvůli smrdutému kbelíku za dveřmi. Zjistil, že Warren nerozumí čínsky, a tak ho místo povelů postrkoval. Tentokrát zamířili na sever. V půli cesty na útesy dohlížel Tseng na pracovní skupinu. Pokývl Warrenovi na pozdrav a naznačil stráží, ať počká opodál. „Co hlášení?“ „Mám ho skoro hotové.“

„Dobře. Přeložím ho sám. Tak ať je čitelné.“

„Píšu tiskacím.“

„Jako skákací.“

„Jo.“

„Napodobili jsme vaše metody a hodili jsme do laguny několik dopisů.“ Ukázal na místo severně od průsmyku mezi útesy. Z výšky bylo na mělčině jasně vidět stíny elegantních tvorů. Za světlezeleným prstencem laguny bylo moře temně modré. „Neodpověděli.“ „Jak jste je doručili?“

„Tři muži, dva ozbrojení. Po tolika nehodách mají strach vyrazit bez ochrany.“ „Plují v tomhle?“ Warren ukázal na lehký člun vytažený na pláži. „Ano. Chci jim dát akustickou výbavu. Měli by... Ano, podívejte.“ Od jihu se ozval bzukot a do laguny vplul motorový člun. Kličkoval mezi mělčinami a písčnými prahy, na zádi se mu točila velká lesklá cívka.

„Budeme mít kompletní zvukové spektrum. Slibná metoda. E „Vy tomu rozumíte?“

Tseng si zaclonil oči a s úsměvem se na Warrena otočil. „Jejich vysokofrekvenční písně jsou základní metodou komunikace. Máme dost zkušeností s delfíny. Dokážeme se s nimi domluvit. Samozřejmě na jednoduché úrovni. Většinu z toho, co víme o hejňácích a skákacích, nám řekli delfini.“ Warren opáčil: „Podívejte, proč se s tím tak párat? Pusťte mě na moře a já se jich zeptám, na co chcete.“ Tseng přikývl. „Možná na to dojde. Ale musíte pochopit, že skákací mají vlast, důležité skutečnosti.“

„Jako?“

„Tady.“ Tseng luskl prsty na pobočníka. Voják přinesl obálku. Tseng vytáhl fotografie a podal je Warrenovi. První byla barevná a zachycovala ženské břicho a prsa. Na opálené kůži byly malé bílé boláky. Jeden zasáhl levou bradavku. Warren listoval fotografiemi. Boláky rostly a světlaly. „Jsou vcelku bolestivé,“ podotkl nepřítomně Tseng. „Do póru se zavrtá nějaká larva a druhý den začne tohle. Larva je největší u povrchu a má ostré žluté trny. Jak se krmí, kroutí se. Trny dřou o nervy. Oběť pocítí náhlou nesnesitelnou bolest. Další den se už hystericky snaží larvu vyrvat. Tyhle jsou malé. Máme hlášený i větší kusy.“ Na jedné fotografii otevřené boláky krvácely a vytékal z nich bílý hnis. „Jako klíště,“ napadlo Warrena. „Vypalte je. Zkuste jód. Nebo je přelepte, ať se k nim nedostane vzduch.“ Tseng vzdychl. „Po takovém útoku larva něco vypustí do krve hostitele. Oběť tím paralyzuje, takže se nemůže bránit.“ „A když...“ „Larva nedýchá. Kyslík si bere přímo z hostitele. Když něco utrhne trny, když už jsou zaseknuté, larva vypustí paralyzační látku a vajíčka, z kterých vyrostou další larvy. To všechno za pár minut.“ Warren zavrtěl hlavou. „O takovém klíštěti jsem nikdy neslyšel.“ „Vypouštějí je hejňáci. Když vylezou na břeh.“

Warren sledoval, jak motorový člun metodicky křížuje lagunu a odvíjí drát. Pokrčil rameny. „Má to něco společného s jejich pářením? Nevím. Nedává to smysl. Skákací...“ „Nic vám o tom neřekli. Zajímavé, že?“

„Možná nic nevědí.“

„To není pravděpodobné.“

„Takže se snažíte zachytit co?“

„Kontakt mezi skákací a hejňáky. Zjistit, jak na sebe působí.“ „A toho parazita se nedokážete zbavit?“

„Možná. Evropské nemocnice na tom pracují. Ale vyskytly se i jiné nemoci. Šíří se z Ning-po a z Macaa.“ „Tak je izolujte.“

„Jsou všude. Hejňáci lezou na břeh a ptáci nebo něco jiného pak roznáší larvy. Proto plýtváme zbytky paliva, abychom se dostali takhle daleko.“ „Na ostrovy?“

„Kontakt navazují jen na odlehlých místech. Všechny hlášené případy se staly v Pacifiku. Proto tu létají japonská letadla, Sověti, Američani... vy jste Američan, že?“ „Ne.“

„Vskutku? Byl jsem přesvědčen... no nic. Ostatní mocnosti jsou zoufalé. Nevědí, co se děje, a závidí nám náskok. Všiml jste si jižního cípu ostrova?“ Tseng ukázal. Warren na skále uviděl vějíř podlouhlých předmětů. „Protiletadlové rakety. Nechceme, aby nám tuhle příležitost někdo vzal.“

„Hm.“

Motorový člun teď bzučel podél východního břehu. Warren si prohlížel ostrov a zapisoval si do paměti, kde stojí stany, kde se pracuje a kam není kvůli džungli vidět. „Kdybyste měli rozum, nepoužívali byste v laguně motor.“ „Muži nevypulují bez záruky, že se mohou rychle vrátit. Chápu, proč se bojí. Viděl jsem...“ Přišel pobočník s kufrem. Rychle něco čínsky oddrmolil. Zatímco Tseng odpovídal, díval se Warren, jak motorový člun přejíždí nad obrysy skákáčů.

„Lodě našly něco neobvyklého,“ Tseng pokynul pobočníkovi, ať otevře kufr. „Tohle vyplavily vlny.“ Uvnitř byly tři

mokrý bílé kosé kvádry. Warren na jeden sáhl. Byl lehký a perlový, úhly nepravidelné. „Balící materiál, řekl bych,“ poznamenal Tseng.

„Zvláštní výroba,“ zamyslel se Warren. „Nepravidelné. Žádné záhyby.“ „Mohou být z vaší lodi? No nic. Dnes už na vás nemám čas, pane Warren. Nebo vás mám oslovovat vojenskou hodností?“, „Nemám hodnost.“

„To říkáte vy.“ Tseng kývl na strážného. „Na shledanou.“ Té noci nad sebou cítil tmavou hlučnou věc, její stín čeril sluneční paprsky. Plavala špatně, přímo, nevinila se, byla tvrdá a nepřirozená, a vypouštěla kov, který ho tížil. Mrtvý rachot z hladiny ho řezal a pátil. Vrčení mu vibrovalo v těle, bolelo ho v zubech, otočil se na bok. Vtom vystoupal někam vysoko, vysoko nad tu hlučnou věc, v níž teď poznal motor. Cítil palivo v ucpané hadičce a netěsné svíčky.

Zahltily ho myšlenky... V tom to je: nic neběží, jak má. Lidé jsou velcí mluvčové, ale tady dole v slaném přísvisu je vidí na hladině, na břehu a v hlučných lodích, melou pantem beze smyslu, tvrdí a vzdálení, hýbají čelisti, lidé v uniformách - ale uniformita je stejnost, jak by ji někdo mohl chtít? - mrtvá slova padají do propasti mezi nimi. V Tokiu se nenaučil ani slovo japonsky a tady Gijon předstíral němotu, aniž by to Warrenovi vadilo, teď se Čihání snaží domluvit se skákací, ti ale chtějí něco nevyslovitelného a každý druh má svůj jazyk. Znovu se převálil a ucítil vedle sebe svou ženu, teplou a vlhkou, najednou je na něm tak, jak to měla ráda. Tlačí se na něj jako ten těžký kov, který řvoucí loď rozhazovala v laguně, olovený, černý. Vrtí se na něm, těžká, ale měkká, její hedvábné vlasy mu leží na, tváří a v očích. Ve stuíech se její tvář skládá z bleých ploch, Warren ochutnává vlasy. Jsou slané a pižmové jako její pohlaví. Dotýká se kosých rovin a vzpomíná, že sklouzla, právě když nejvíc toužil cítit její váhu. A na její vlasy a jejich chuť. Už je to pár let, co se vším praštila a teď je z ní chlap. Z měkkých rovin jsou svaly a orgány... z dálky ji sledoval na pláži a mezi nohama rozeznal jen tmavou skvrnu, ale o orgány tady vlastně nejde, hlavní je změna. Chtěl její tíhu. A její vlasy a jejich chuť. Když se probudil, měl propocení slanník. Potmě za-šátral po převrženém stolku a dotyk dřeva ho vrátil ze vzpomínek do přítomnosti. Nezapomněl ale na hluk na hladině a těžké železo a pochopil, jak moc skákačům vadí, co se děje v laguně. Přišla znovu a lehla si na něj a on ucítil váhu vody nad sebou, napadlo ho, jaké to je, žít ve zvrstveném živlu s hranicí nad hlavou, že dna Světa vyskakuje další svět a v řídké hmotě nad hladinou plují obrysy, oblaka, létající skutečnost, která znamená, že na světě jsou přinejmenším dva živly, první uchopení tvárných surovin vede k nástrojům, jednou nás vezmou nad mraky, vidíme světla, snažíme se dostat na zem, kde jsou tvorové suší a věda má veliké možnosti, vyrobíme spečený písek a pořád se díváte nahoru, studujete hvězdy jako my hromadili světlo a poznali původ kamenů, které padají na Svět. Naložil je falešný Svět - loď? - a odvezl je. Přezít mnoho let cesty v automatickém stroji vyžaduje pevnou sociální organizaci, když je zvířata, která nejsou živá, ale žerou - robotičtí lovci? - vzala daleko od domovských moří a začala je měnit, rozházela jim období páření a rození, kyselá voda, přeměny novorozenců, jejich písně nás opouštějí, zabíjejí moc, konečně čerstvý proud a vyplouvají do nového oceánu, cizího jako náš Svět, ale není náš Svět, mladí se cívají divně, napadají lodě, když by měli lovit hladinová zvířata. V domovských oceánech lov předcházeli výstupu na souš, ale na Zemi se strašlivě změnil, vyhnal loď z moře a mladí mají boláky, zatímco staří skákací se snaží vyznat v jejich zmatku a zoufalství. Vyčistili moře kolem ostrova, vyhnali jsme mladé, žere nás to ale nezabije, ale teď je to na lidech, ne na lidech v lodích, nacházíme vás ve skořápce nemůžeme vám zpívat, ale tady na ostrově a možná skákací mluví jen s lidmi, co jsou sami váš druh neslyší pokud nejste jeden, ale skákač ubývá, nemohou ostrov bránit navěky sežvýkáte je ale je jich spousta a Warren ví, jak jsou zoufalí z motorových člunů v laguně, jasné znamení, že slepý tupý lidský druh se vrátil, nechcejí vědět víc, nezastaví hejňáky touží po lodích víc než dřív šílenství přicházejí a vás jiné sežerou naposled. Převaloval se a převaloval, praštil se o stěnu a to ho probudilo. Natáhl se po manželce, ale byla pryč. Měl nové myšlenky, chápal víc, to ano - ale v předjitním chladu se schoulil do klubička a snažil se znovu usnout, protože ve snu byl šťastnější než kdy dřív. Před rámem se jeho chatrč roztrásla a obloha zaduněla hromem. Probudil se a podíval se ven hustě zamřížovaným oknem. Na černém nebi vybuchovaly jasné modré a rudé ohně. Hromy bylo slyšet dlouho poté, co světla pohasla, a pak splynuly s hukotem příboje. Ráno zase přišel voják bez brady a vzal si od Warreny vyleštěný ešus. Strážný se svým úkolem nebyl spokojen a cestou Warreny dvakrát praštil. Napřed šli na pláž s kbelíkem, teď plnějším než dřív, protože Warrenovo tělo už netrávilo všechno, co snědl. Z břehu se díval na malé motorové keče a lehké plachetnice, jak na mělčinu vysazují těžké bedny, zřejmě zvuková a pohybová čidla. Strážný ho pak vzal na sever, dál od moře, z dolíledu útesů. Z lesíka se na oceán díval Tseng a s ním hotový dav. „Vidíte je?“ zeptal se Tseng Warreny, sotva se k němu vžezň prodrál. Warren se podíval přes osleplivě bílou pláž a uviděl mezi vlnami skákat stříbromodré tvory. „Co to... Proč to dělají?“ zeptal se.

„Vracíme jim jejich akustické signály. Taková zkouška.“

„Hloupost.“

„Opravdu?“ Tsenga názor zaujal. „Proč?“

„Těžko vám to povím, ale...“

„Je to první krok. Přehráváme jim jejich písně, příslušně modulované. Vidíme, jak reagují. S delfiny nám tento postup velice pomohl.“ „Skákací nejsou delfini.“

„Ano. Nejsou.“ Tseng o tvory v laguně náhle ztratil zájem. Otočil se, ruce založené za zády, a provedl Warrenu skupinou poradců. „Musíte ale uznat, že reagují.“ Warren zaklel. „Mluvil byste s někým, kdyby vás štouchal prstem do oka?“ „To není dobrý přírěr.“

„Ne?“

„Ale...“ Tseng zpomalil krok a podíval se přes stromy zpátky na moře. „Jste jediný, kdo získal informace, jak se sem dostali. Že je někdo nabral a dlouho vezl a pak vyhodil do oceánu - to jste zjistil jen vy. Předtím jsem nic podobného neslyšel.“ „Aha. Hm.“

„Dává to smysl. Tyhle ryby dovedou tisknout dopisy. Dokázaly, že zvládnou z trosk našich lodí postavit nějakou elektrostatickou tiskárnu, dokonce podmořskou. Ale vyrobit raketu? Hvězdný koráb? Ne.“ „Někdo je přivezl.“

„Začínám tomu věřit. Ale proč? Mají tady šířit choroby?“ „Nevím. Pust'te mě na moře a...“
„Později, až si budeme jistiější. Pak ano. Zítra ale plánujeme další pokusy.“ „Spočítali jste, kolik jich tam je?“
„Ne. Těžko je rozlišujeme. Já...“
„Rychle jich ubývá. Víte, co stane, když je odeženete?“
„Warrene, dojde na vás.“ Tseng ho chytil za rukáv. „Vím, že jste si užil svoje, tady i na voru, ale věřte mi, jsme schopní...“ Mířil k nim Gijan, v ruce papíry. Řekl něco čínsky a Tseng přikývl. „Obávám se, že se nám zase pletou do práce. Ty noční události - všiml jste si? - zatáhly nás, vědce, do... Američani prostě zase dostali co proto. Jejich rakety jsme snadno sestřelili.“ „Jste si jistí, že byly jejich?“
„Oni si teď stěžují, takže je to jasné. Podle mého názoru spolu se svými japonskými lokaji zjistili, jak jsme se dostali daleko. Rádi by hejňáky a jejich larvy zneužili ke svým velmocenským cílům. Tyhle zprávy...“ zamával Warrenovi papíry před očima, „jsou další diplomatické noty. Japonci dali naší vládě ultimátum. Ha! Jen si je představte!“
Výsměšně si odfrkl. „Myslíte, že tady někde mají vojáky?“
„To není pravděpodobné. Jiné mocnosti ovšem...“ podíval se na Warrena. „Pohřešujeme jednoho muže.“ „Opravdu?“
„Zřejmě se v noci vypravil na ryby. Na pláž - ani výsadbář není tak hloupý, aby se vydal sám na moře. Nevrátil se.“
„Hm. Skákací večer většinou odplovávají za útes. V noci by měla být laguna prázdná. Stejně se nedá nic chytit.“
„Výsadbář to nevěděl. Zřejmě si chtěl opatřit čerstvé maso. To chápu.“ Tseng se chvíli mračil a pak úředně pravil: „Jistě sám rozumíte, že jde o větší hru. Čína samozřejmě nechce hejňáků využít proti jiným mocnostem. I kdybychom věděli, jak na to.“ „O tom nic nevím.“
„Ale jste přece Američan?“
„To jsem neřekl.“
„Vida. V tom případě vás poddůstojník Gijan odvede do komůrky.“

ČÁST OSMA NÉDALEKO ROSSU

Jedna

Nigel se šoural kamennou chodbou. Dával přednost oblastem s nízkou gravitací, kde zakopnutí neznamená pád a zlámané kosti. Šel opatrně a pečlivě, takže si ho ostatní členové posádky nevšimli. Už jich mnoho nepoznával. Většinu cesty z Ísidy strávil o samotě a s tvářemi se mu přestala spojovat jména a okolnosti. Jedna ho ale zaujala, zpomalil, natáhl ruku... „Nigele,“ řekl muž, „nechtěl jsem, aby ses to dozvěděl takhle. Ještě si musím pár neděl zvykat na...“ Vtom mu to došlo. Ta podobnost ve tváři, ale...

„Carlotto!“

„Chtěl jsem vám poslat dopis, ale pak jsem ho nějak nedokázal sesmolit a...“ „Ty sis, ty sis...“ Carlotta měla stále slachovitě tělo, ale měkké křivky zmizely pod svaly. Tvář byla pevnější, přesto viděl stejnou stavbu kostí. Nezměnila křivý úsměv ani lehký zaklón hlavy při hovoru. „Pojď někam jinam. Vidím, že jsi... Musíme si promluvit.“ Mluvila se stejným přízvukem, jen hlubším hlasem. Šel za ní, popletený a oněmělý. Posadili se do besídky s výhledem na Lurkeyho přetékající žlutou kád'. Carlotta mluvila prostě, pomalu, vysvětlovala důvody. Nedokázal ji příliš sledovat. Když začala o Nince, porozuměl. „Mezi muži a ženami je něco zvláštního,“ řekla Carlotta. „Možná to není hlubší, ale rozhodně jiné než vztah mezi dvěma ženami...“ Zarazila se. „Nechápeš to, vid'?“ „Snažíš se nepřímou naznačit, žeš to udělala kvůli Nince? Že je z tebe teď můj sok?“ „To jsi řekl špatně. Ale když na tom trváš, ano. Vždycky jsem byl.“

„Ale vždyť jsme spolu spali...“

„To i Nikka a já.“

„Chápala jsi... Bylo to v pořádku.“

„Ano. Ale...“

„Nic proti tomu nemám. Ted Landon spal léta letoucí s nějakým bioinženýrem a v kariéře mu to nijak nepřekáželo. Nikomu to už nevádí.“ „Říkáš, že tamto je v pořádku, ale já zrovna udělal...“

„To je něco jiného.“

„Věděl jsem, že nepo...“

„Jak jsi ode mě mohla čekat, že...“

„Počkej. Dej mi minutku, Nigele. K čemu je být ženská na takovéhle expedici? Děti chtějí spoustu času a populace stejně nesmí přerůst...“ „Mluvíš teoreticky.“

„Ano. Chci řídit své vztahy. Nechci být jen poslušná a milá. A chtěl jsem to zkusit. Vidět, co znamená být...“

„Hmmm.“

„To tvoje pitomé hmmm! Pěkně sedět v teple, soudit, děsně mužné! Já chci taky dělat hmmm!“ Něco zabručel. Nigel se nad tím pousmál. „Carlotto, je na tom víc než...“ „Carlos.“

Řekla to takovým tónem, že Nigel ztuhl. „Jestli se chceš cpát mezi mě a Nikku...“ „Dřív jsem mezi vámi nebyl!“

„Ne takhle, ne jako...“

„Ne jako sok, když už jsi to slovo použil?“

„Překrucuješ, co říkám.“

„Ne tak moc, jak bys myslel.“

Nigel chladně odušil: „To nech na...“

„Všiml sis, jak se hádáme? Dva chlapi a žádný neustoupí.“ „Proč bych měl...“

„Nemusíš. Nechci změnit všechno. Zůstaneme u volného trojúhelníku. Můj vztah s Nikkou teď bude jiný, ale není

důvod...“ „Ne. To se mi nelíbí.“

„Chci se... chci se postavit světu jako nový člověk. Vyzkoušet si to těžké oplácané tělo. Nemáš tušení, jaké to je.“

Carlos zkusmo zavlnil mohutným ramenním svalstvem. Nigel se proti vlastní vůli zeptal: „Jak moc je to jiné?“ Carlos se přátelsky usmál. „Hodně.“

Carlos začal chodit za Nikkou, ale nikdy v Nigelově společnosti. Nicce se líbil a Nigel nenašel důvod, proč ji bránit ve výsadách, na kterých se kdysi dohodli. Jejich vztah nebyl nikdy zavazující. Teoretický nadhled ho ale nezabavil vzteku a závisti. Carlos byl mladší a živější, to mu pomáhalo. Snadno se zapojil do spěšných příprav výzkumu soustavy Ross 128. Nigel se připojoval na analytickou síť, ale tím se ještě víc vzdálil lidem. Promluvil si o tom s Nikkou. Pro ni byla fakta jasná a tváří v tvář pokroku chirurgie dokonce nezajímavá. Svoboda změny pohlaví patří k základním právům. Nigel to dokázal uznat v obecné rovině, ale o Carlosův případ se vždy zarazil. Situace pro něj představovala větší problém než pouhou žárlivost, ale nedokázal ho identifikovat. Když mluvil, stahovalo se mu hrdlo a hlas mu skřípal. Byl zmatený, zvláště když nikdo kromě něj, včetně Nikky, neviděl na zjevení Carlose nic zvláštního. Přátelé ho drbali asi týden a pak se v hovorech vrátili k Rossu 128.

Dvě

Moc teda nesvítí, dalekohledem sotva vidíme planety

Dva pozemské světy svítí v infračerveném, vysoký odraz jedna jako druhá Kdyby nám tak dali na průzkum pořádnou hvězdu, tenhle chcípák svítí sotva jako Ra a podívejte na ty protuberance Všechny malé hvězdy jsou nestálé, teoreticky je na těch terestrických planetách divoké počasí To nevypadá na vyrovnanou biosféru

Vnější planety jsou asi jako Saturn, fůra měsíců a dva prstence, mezi nimi asteroidy, vypadá to na běžnou soustavu

Proč by do takové mrtvé díry posílal Hlídač z Ísis zprávu? Co, Nigele, že by omylem? Počkej si na výsledky

Mám tady obrázky, mrkněte, první pozemská nemá atmosféru, vysoký odraz, musí být holá Už máš infra z ty druhý, já vím, že kamera je zralá do šrotu, ale už čekáme dost dlouho Tady to máte, vypadá na 178 Kel vinu, pěkná klendra, ale to se dá u takové chcípákové hvězdy čekat, víc toho nemám Něco oxidu ublíčitého, trocha čpavku - možná fůra ledu a sněhu Stáhni trochu právě teleskop, ten šutr se tak leskne, že mám mžitky, je tam spousta hladkejch povrchů, určitě led Žádné známky biologické aktivity, atmosféra jako voda od nádobí To už víme z gravitační čočky, žádná novinka

Hergot, táhnout se takovou štreku a najít jenom sajrajt

Od začátku jsme věděli, že čekat u třídy M život je jako hledat růže v zavařovačce Kosa jak na kurvím cecku a k něčemu zajímavějšímu je to dalších pár let, navíc nemáme šťavu

Tede, ještě jsme tolik nezabzdili, můžeme Rosse obletět a nechat se vyhodit dál To se mi líbí, ušetříme pár měsíců, neztratíme švuňk, lepší než se mrcasit v tyhle ledárně To chce rozhodnout rychle než reakční motory překročí, Tede K čertu, ještě jsme neskončili s průzkumem

Není tu co zkoumat

Určitě nic živýho

Šlápní na to

To musí schválit celá posádka v hlasování

Ne, v naléhavý situaci stačí hlas sekčních šéfů

Janet poslala z exobiologie formální dotaz, jestli tam podle tebe opravdu není život Alex, ještě jsi na drátě, že ano? Alex?

Přeskoč ho, nemáme čas

Nemůžu učinit rozhodnutí - samozřejmě se svolením sekčních šéfů -, dokud nenajdeme Alex Velké antény ještě ani nejsou roztažené, a tak nechápu

Tede, tady Alex, promiň, měli jsme potíže se zadní anténou, ale vnější část soustavy už mám zmapovanou, plynové obry a pak něco se spoustou železa Zvedni výkon, potřebuju detaily

Tede, tady Nigel, takhle brzy prostě nemůžeme

Prokrista neposlouchej ho, Tede, tady exobio, jenom se snaží zdržovat, aby si ověřil tu svou teorii, co jí stejně nikdo nevěří, má poslední šanci, šlápní na to Zbytek údajů shromáždíme při průletu

Už jich máme docela dost

Do hajzlu s minimálním výkonem, čekají nás ještě roky na cestě, co je proti tomu pár měsíců Počkej si v ulitě, Nigele, udělá ti to dobře

Drž hubu, jo? Tede, já tě prosím

Pánové, máme nejvýš deset minut, pak musím vypnout pohon

Probol3 ex vlls něco?

Jeden měsíc u plynovýho obra je asi z kovu, odráží rádio, ale víc ti nepovím Sekční šéfové tady Ted vyřizuju žádost exobio-losů jestli máte další údaje, pošlete mi je Stejně Js lepší nechat motor běžet, největší pravděpodobnost selhání je při startování Jo Tede na to pamatuj, riskujeme, kdykoli ho zhasneme

Hereot, nemůžeme to tady posrat jenom kvůli konstrukční slabíně Ticho, Nigele - máte nějaké nové údaje, než

Zavřete tomu dědkovi hubu, ať už jsme pryč

Je to pravděpodobné, sondy už našly spoustu podobných soustav Víme to už z gravitačního pozorování, hlavní je podívat se zblízka Fajn tady Ted, prověřil jsem systémy a myslím že má smysl ušetřit čas Alex máš nějaké nové

Vzdej to, Nigele, proboha

Ten odraz se ztratil

Cože?

Ten měsíc už vůbec neodráží rádiové vlny, prostě zhasnul
Zkontroluj anténu, Alex, to bude naše chyba
Ne všechno ostatní tam zůstalo, obraz nepotem-ne/ - ten měsíc prostě najednou zmizel Byl to nějaký odraz, zapomeň na něj
To není možné, viděla jsem ho jasně, velkej jak vrata do stodoly, měl i spektrum Jak rychle se otáčí, Alex?
Mrknu na to, nic moc - úplně pomalu, bude fixovaný jednou stranou na planetu Tak ho něco zaclonilo, terciální oběžnice, jinak by tak rychle nezhasl. Z našeho pohledu zapadl To je možné ale
Hovno je možný, vymysli něco jinýho
Nic mě
Tede, musíme se na to podívat
Hovno musíme! Nemusíme nic, dokud většina
Na to není čas
Hergot, tady Ted, vyhlašuju hlasování
Vykašli se na hlasování, tohle je vědecký problém a ne
Tady Alex, Nigel má pravdu, máme zkoumat a ne jenom snímkovat, a pokud je tam fakt terciální oběžnice, tak je to něco nevidá nýho, i kdyby to bylo úplně přirozený Poslyšte, když ten měsíc pustíme z hlavy, ušetříme celé měsíce, nebudeme muset nahazovat motor Kdo chce vlízt do roury a škrábat strusku, protože si tu někdo hraje na astronoma
Ticho bud'te, tady Ted, směrnice mi nenechávají moc možností Kurva
Musíme se na to podívat
Alex, to bude průser a já tě
A já chci na oběžnou dráhu kolem toho plynového obra
A je to

Tři

Děšť roznesl smíšené vůně zahrad - zrna, kořínků, zorané půdy. Nigel přerušil práci a zadíval se k přidi, kde se obytná část sbíhala do špičky. Vypadalo to jako trhlina ve skále nebo pavouci věž naruby. Protáhl si záda. Áách. Stěží už vydržel hodinu polní práce. Nicce řekl, že to dělá kvůli dojmu, aby se ho nikdo neptal na zdraví a neposílal ho na prohlídku. Ve skutečnosti se mu ale líbilo, jak půda mění $6\text{CO}_2 + \text{GrO}$ v škrobový $\text{C}_6\text{H}_{10}\text{O}_5$ a nový kyslík, stejně na lodi uprostřed nebes. Při vypnutém motoru neměli inženýři dost ultrafialového záření, které by mohli stáhnout do viditelné oblasti, takže se loď vrátila k zářivkám. Ostré světlo trubice na ose mu bylo nepříjemné, ale rostlinám vyhovovalo, listu je jedno, kde vezme fotony. Lancer prolétal dlouhým obloukem soustavu Ross 128 na oběžnou dráhu plynového obra se zajímavým měsícem. Nigel se raději nenapojoval na hlučnou operační síť. Sklonil se k rajčatovému keříku. Za hlavní výhodu umělých biosfér považoval nepřítomnost plevelu, protože jinak by ho musel plít a... „Slyším tě funět na sto metrů“, pozdravil ho Ted Lan-don. Nigel se narovnal tak rychle, jak to jen bez skuhrání dokázal, a usmál se. „Rád se při práci zapotím.“ „Chlapi tě ráno postrádali na síti.“ „Říkal jsem si, že se bez mého rýpání obejdete.“ „Dorazily čerstvé snímky toho měsíčku.“ „Opravdu?“ „Obyčejná oběžnice plynového obra. Divně červená, ledová pohoří. Spousta kráterů.“ „Jako Ganymédes.“ Nezmínil se, že si obrázky stáhl už pár hodin před tím, než se dostaly na síť. „Jo, vypadá to tak. Ale měl jsi pravdu, že ho obíhá asteroid.“ „Nigel dál trhal rajská jablíčka. Ted si přidřep l k němu a připojil se k práci. „Z jedné strany má ocelový trup“, prohodil nevzrušeně. „Takže je to Hlídač.“ „Zdá se. Ale trochu porušuje Wahnsleyho zákon.“ „Hmmm. Je tam Hlídač, a přitom není šance, že se na tom měsíci mohl vyvinout život?“ „Padá ti prestiž. První příležitost ověřit tu tvoji teorii, a ejhle, neplatí.“ „Tak to jsem rád, že jsem se nepřipojil.“ „Jo.“ „Jako jít do lepší společnosti a zjistit, že sis skřípnul ptáka do poklopce.“ Ted se rozesmál. „Ale přesto stojí za průzkum, ne?“ Ted vstal a začal si prohlížet rajče. „Kvůli tomu jsem nepřišel.“ Chladně se na Nigela podíval. „Inu?“ Nigel se také narovnal, rád, že se konečně dostali za počáteční zdvořilosti. „Carlos mi řekl, že si jeho proměnu bereš nějak moc k srdci.“ „Pro Američana je to asi snazší. Jste klérus techniky bez ohledu na výsledky a tak.“ „Nemáš pocit, že to trochu přeháníš?“ „Možná.“ Vždycky je nejlepší nechat trochu nejistoty, aby bylo kam ustupovat. „Už se s tím museli smířit jiní.“ „Ano.“ „Asi by sis měl zkusit terapeutickou simulaci. Loni nám jich pár dorazilo ze Země.“ „No“, protáhl bystře Nigel, „to je možné.“ „Nejen možné“, řekl polohlasem Ted. „Sám víš, že nerad poroučím, ale sociometři tvrdí, že s tím už musíme něco dělat.“ „Něfekl bych, že...“ „Rezervoval jsem ti termín.“ Ted nasadil široký úsměv. „Náš občan číslo jedna přece nemůže čekat.“ Nigel se také přinutil k úsměvu. „Správně.“ Ted ho plácl po zádech. „Pojď si dát panáka.“ „Měl bych dodělat...“ „Zapomeň na to. Svou hodinku už sis odkroutil.“ Nigel se kysele usmál. Ted o něm ví i tohle. „Správně.“ Nigel se nechal zavřít do smyslově simulační krabice. Snažil se

jim vymluvit lékařské snímáče a přenašeče, ale personál prohlásil, že v jeho věku nebudou nic riskovat. Terapeutická sezení byla důvěrná, takže mu vlastně nehrozí, že zdravotní údaje prosáknou ven. Jen se chtěli ujistit, že jim ve virtuální realitě nezkolabuje. Vznášel se, ztratil všechny pocity. Ztratí tu jen pár hodin a pak se vrátí k práci. Cítil, jak se mu zapínají sondy přímo v mozkové kůře. Padal - rychleji, ještě rychleji, do něčeho dole. . . . Seděl. Seděl v proutěném křesle. Byl unavený. Tlusté břicho, těsné oblečení. Svědění v pravém stehně. Z mlhy se vynořil sál. Skleněné stěny, kachlíky, zvonění táců o okolní stoly, kroky číšníků. Slabé žluté světlo. V ústech chuť česnekového másla. Hladký ubrus pod levou dlaní. Šum konverzace. Nádech těžký vlhkým vzduchem. Proti němu atraktivní žena, náhle si uvědomil, že k němu mluví: „Nic tu neděláme,“ řekla Helena. „Spoustu jsme toho viděli,“ bránil se její manžel. „Trosky Berkeley, Památník kostí, vyschlé řeky. Pak jdeme na večeri a na kutě. Tím to hasne. A v posteli to taky není tak úžasné.“ „Zrovna včera večer jsme byli v Oasa Sigma. . . .“ „Kdybys tu nebyl se mnou, našel by sis jinačí lokály.“ Robert musel uznat, že má žena pravdu. Soustředěně dopíjel zbytek drinku a prohlížel si ji zpod přimhouřených víček. Dnes si udělala delší modré vlasy, v měsíčním světle vypadaly bujně. Moc se mu nelíbily. Na večer zvolila módní bledou pleť, ale tady ve slunné Kalifornii nevypadala věrohodně, protože musela být umělá. Dnes na tom ovšem tolik nezáleželo. Výraz její tváře určovaly podrážděné vrásky kolem úst. S tím mohla těžko něco dělat. Vracely se jí už hodinu po vyladění obličeje. „Než jsme jeli na dovolenou, tvrdil jsi, že si dáme kořeněnou koupel.“ „Tady ne, Helenko. Je zakázaná. Počkej do Japonska.“

„Musí se tu někde sehnat.“

„Ano. ale v brlozích. Američani by na nás koukali. Hlavně na tebe. Tady si s sebou neberou ženy. Amíci jsou konzervy. Zní to směšně, já vím, ale. . .“ „Sám jsi konzerva.“

Vynesl trumf. „Bude to tam zblešené. Amíkům hmyz nevádí.“ Mrkla. „Kdybych byla v takhle exotické zemi sama, určitě bych prolezla každou díru.“ „Motorkářský mejdan. . .“

Ušklíbala se. „Měkkota. Secvičené pro turisty.“

Všiml si, že dostává vztek. Vzít ji na tuhle služební cestu ho stálo dost peněz. Už ji nemohl nechávat doma. Začalo ho hryzat svědomí. Kdysi dávno bylo jejich manželství středem jeho vesmíru a naplňovalo ho. Už to neplatí. Zapadl do soupeřivého světa mužů. A štěstí našel spíš v hrubém boji a radosti z vítězství po dlouhé válce. Přesto se jí cítil povinován. Cestovat s nemilovanou ženou je ovšem ještě horší než s ní žít. Dopil a praštil sklenicí o mramorovou desku stolu. „Proboha,“ ucedila. Vstal. Židle zaskřípala a rychle k nim doběhl poplašený číšník. Robert ho odehnal mávnutím ruky. „Tak dobře,“ zahulákal. „Něco najdu. Podle tvého gusta.“ Odešel z hotelu a vydal se po Ashby. Bylo mu teplo, z jídla nebo zlosti, a šel rychle. Ani si nevšiml, že se k němu připojil hubený mužik. „Něco?“

Robert se zastavil. „Mám vlastní ženu,“ odušil ne-soustředěně. „Tak předkrm?“

„Co?“

„Kluka?“

Projely jim silné smíšené pocity. Odstrčil mužíka a něco zachrčel. Rychle vyrazil dál, nohy mu pleskaly o mokrou dlažbu. Ušel dva bloky, aniž by si všiml jediného neonu nebo pokoutního obchůdku. Někdo mu poklepal na rameno. Otočil se a uviděl známého střizlíka, tentokrát v bezpečné vzdálenosti. Tvářil se drze a sebevědomě. „Senso?“ navrhl.

Robert si uvědomil, že už se vlastně nezlobí. Rychlá chůze ho uklidnila. „Kolik?“

S taxíkem a mužíkem v roli průvodce vyšla celá legrace na tisíc jenů. Robert z jeho výrazu pochopil, že běžná cena je na ulici nižší, ale nezáleželo na tom. Helena aspoň konečně přestane omílat „doupata“ a může s ní začít být zábava. Nebo to aspoň nebude tak strašné jako dřív. Vrátil se pro ni do hotelu. Společně zamířili do Richmondu a za bažinatým kanálem se slanou krustou na sever. Taxík bzučel klikatými ulicemi a nakonec zastavil před rozložitým bungalovem se slabým oranžovým světlem v oknech. „Strašidelný zámek,“ zabručel Robert, ale Helena neodpověděla. Vyšli po rozvrzaném dřevěném schodišti pod děravým solárním panelem. „Je to sériovka?“ zeptala se Helena a vzala ho za ruku. „Samozřejmě ne,“ odpověděl prkenně a odtáhl se. „Tady je to proti zákonu.“ Probelhali se přes dvě prázdné místnosti pokryté línem. Průvodce strčil klíč do dírký a otevřel část stěny. r

Dostali se do rudě osvětlené místnosti se dvěma lesklými křesly skoro ztracenými ve zmeti drátů. Z kanape, kde se díval na 3D, vstal znužený poskok. Pomohl manželům na místa. Vybavení vypadalo vcelku nové. Mělo pohodlné mozkové snímáče, jaké Robert znal z evropských reklam. Zlepšoval si mínění. Helena napřed nechtěla přípojky na krk a zápěstí, ale za chvíli se uklidnila. První kolo bylo zahřívací, erotický předkrm.

Muž středního věku potká v restauraci mladší ženu. Po chvíli tlachání jdou k ní do bytu. Senso spočívalo v dlouhé předešle a musela mu pomoci fantazie, i když grafické části byly poctivé a silné. Cítil na muži její saténovou kůži, příjemný tah mladých svalů, narůstající touhu. Robertovi se kus líbil, i když mu ženin účes někoho připomínal a trochu mu zkazil dojem. Domyslel si, že průvodce vybral tenhle kus, protože muž připomínal Roberta a mladší žena polichotí představám obou manželů. Usmál se té vy-počítavosti. Když film skončil, Robert trochu zadýchaně řekl:

„Lze,“ jako by se vyznal.

„A to je všechno? No nic. . .“

„Ne, ne, následuje první chod.“

Začal. Staromódní ulice za soumraku. Muž přichází k ženě na zastávce autobusu. Žena má pěkné šaty a historickou čelenku se závojem. Nezdržují se řeči. Všechno vyjadřuje mužova chůze, ženin postoj, přímé pohledy. Ve stínu večera jim světlo pouliční lampy kouzlí na tváři jen základní rysy a rostoucí chtíč. Žena odpovídá na jeho pokývnutí a tiché pozvání. Robertovi se to napjaté věčné dvoření líbilo stejně jako pocit v štíhlém svalnatém těle. Muž byl nadržovaný a plný napjatého přetlaku, který s věkem upadá. Šli kousek do jeho bytu. Byl vzdušný a seděl k sebevědomě panovačné mužově povaze. Svlekl se první, odhalil mohutný chlupatý hrudník. Osvětlení dodávalo ženě záhadného nádechu. Byla plná potlačovaného vzrušení.

Muž se podíval do velikého zrcadla. To aby se divák mohl ztotožnit s postavou, ale Robert mužovu tvář poznal. Těžké

obočí, orvaná pohovka v koutě, známý francouzský akvarel u okna... Muž začal předehtu ženě mezi nohama a Robertovi do vzpomínek vpadlo vlhké prostěradlo. Proboha. Zarazilo ho, že k němu pronikají Heleniny myšlenky. Muž dosáhl žádaného účinku. To je na mě moc drsné, pomyslel si intenzivně, aby prorazil vodopád citů v drátech mezi nimi. Chci skončit. Muž zručně a zkušeně pokračoval. Ano, pomyslel si Roben, je tu jen zkušenost, technika. Pouhá technika. Sotva si to uvědomil, pocítil vášeň stejně novou a neznámou, jakou prožívala žena. Nepřiznal si, že muž je o šest let starší a zkušenější než ona. Ne. Já chci pokračovat. Soustřed' se. Může ti to pomoci, dodala suše. Opravdu mám dojem Ne. Když se utrhneš, zastavíš simulaci, ne? A já v ní chci zůstat. Robert věděl, že si může strhnout dráty z hlavy a všechno skončit. Zašátral po nich, jeden chytil a zarazil se. Něco v něm chtělo jet dál. K životu se probíraly staré vzpomínky. Muž utlou ženu sevřel a jemně jí přejel rukama po těle. Žena - spíš dívka - se na jeho pokyn otočila na bok. Měla obrátne a plynulé pohyby. Aby se s ní Helena mohla identifikovat, podívala se do zrcadla. Cítil, jak se Helena lekla.

Je to... jsi to ty!

Byl jsem. Je to přes třicet let. Dívka polaskala snědé svalnaté tělo a Robert ucítil Manuelovo slastné vzrušení. Ale já... nikdy mi nefekl... tohle...

Seznámil jsem se s tebou dlouho potom.

Ta tvář, tvoje tvář, i po těch letech, změnil ses, ale jsi to ty. Změnil jsem se co nejméně. Přesunul jsem těžiště, změnil hormony... Celou dobu... Ano. Měls mi to říct. Ne. Musel jsem se změnit od základu. Zapomenout na minulost. Tak proto jsi nemohl mít děti. A já myslela... Ano. Proboha, tohle snad... Slova už'al nával prnitií. Robert ucítil stejný příboj vzrušení a nebránil se mu. Oba je pohltil třicet let starý žár a křik. Trval nesnesitelně dlouho, dokud nedospěl k horečnatému simulovanému vrcholu. V následném tichu obraz pohltil, svědění ustalo. Zůstali jen oni, dva lidé v lesklých křeslech mezi kabely. Nemluvili spolu, dokud Robert nezapltil prostředníkovi a nenasedli do taxíku. „Je to odporné,“ řekla Helena. „Takhle se dozvědět...“ „Běžná praxe.“ „Ale ne mezi našimi známými, ne mezi...“ zarazila se. „Musel jsem to tajit. Přestěhoval jsem se do Chile, kde nikdo neznal moji minulost.“ „Jak, jak ses jmenoval?“ „Susan.“ „Aha,“ odušila prkenně. Co čekala? pomyslel si. Ze jsem si změnil Roberta na Roberta, takový laciný vtíp? „Tys byl taková holka, co dělá tyhle věci, co jsme viděli.“ „Pro něj ano.“

„Byl odporný.“

„Byl hypnotický. Teď už to vím.“

„To musel, když ses tak ponižil...“

„Je ponižující takové věci dělat, nebo si od nich nechat pomáhat?“ Stiskla rty a Robert zalitoval, že to řekl. „Uvědom si, že já pomoc nepotřebuju,“ poznamenala hoře. „Není divu, to ty jsi tady někdo jiný.“ Nenechal se jejím tónem vyprovokovat. „Zvládl jsem to. Ze začátku sis na nic nestěžovala.“ Mlčky seděla. Taxi svištělo potměšilými ulicemi.

„Zradil jsi mě.“ „Stalo se to dávno předtím, než jsme se seznámili.“

„Kdybys věděla, že jsi tak, tak nevyrovnaný...“

„Rozhodl jsem se. Musel jsem.“

„Proč? Ten chlap určitě...“

„Byl...“ Robert se zarazil. „Miloval jsem ho.“

„Tak co se s ním stalo?“

„Pustil mě k vodě.“

„To mě nepřekvapuje. Takovou holku, co klidně...“ Otrásla se a po tváři jí prolétla směsice pocitů. Taxík zastavil u hotelu. Ze stínů se vybelhali žebráci. Robert je odehnal. Beze slova šli do pokoje. Jejich kroky se rozléhaly prázdnými kachlíkovanými chodbami. V pokoji si svlékl kabát a zjistil, že mu buší srdce. Rozhodně se na něj podívala. „Chci vědět, jaké to bylo. Proč jsi...“ Skočil jí do řeči: „Bylo to pro mě tvrdé. Manuel mě nechal. Tenkrát jsem si myslel, že mě přestal milovat, ale když si to tak přeberu, co jsem dnes cítil...“ „Hm?“

„Už nevím. Asi jsem ho jenom začal unavovat.“

„Ale něco tě přimělo...“

„Ano. Už je to strašně dávno a nemůžu si být jistý, co jsem si vlastně myslel. Jako by mezi mnou a tím sensem byla mlha.“ „Nepoznal ses, dokud...?“

„Ne, nepoznal. Strávil jsem dva roky na drogách, po blázcích... Spoustu jsem toho zapomněl. Zhuntoval jsem si tělo...“ „Pořád ne... možná ti ten umaštěný chlap provedl něco, že ses chtěl změnit...“ Robert zavrtěl hlavou. Najednou se otočil a odběhl do koupelny. Zůstal v ní dlouho, sprchoval se horkou vodou, dokud mu nezčervenala kůže a nesmyl ze sebe večer. Podíval se na sebe a uvědomil si, co s jeho svaly a pletí udělala léta. Tohle tělo mu připadalo těžké, nemotorné, strojové. Přemýšlel, jak by vypadalo, kdyby se kdysi jedna dívka neodhodlala... Kdž se vrátil do ložnice, bylo zhasnuto. Nejistě došel k posteli a uslyšel šustění prostěradla. „Pojď sem,“ vyzvala ho.

Natáhla k němu ruku. „Byl... byl jsi mi dobrým mužem.“ Zkusmý dotyk. „Asi ti nemůžu vyčítat minulost, když jsi ji smazal... než jsme se...“ Políbil ji. Zavrněla: „Víš... tehdy jsi byl slabší. Napřed jsem si myslela, že to je mládím, nezkušeností. Ale také jsi od té doby zesílil. Překvapilo mě to.“ Pochopil, kam míří, a odušil: „To díky tobě.“

A byla to pravda. Začínala si uvědomovat, že chlapa z něj udělalo právě prvních pár let jejich manželství. Konečně se uklidnila. Vyzkoušela věci, které dělala už tolikrát. Překvapilo ho, že zabírají. Vášnivě senso v něm zřejmě odhalilo skryté rezervy. Silil v ní vlhký žár a on dělal to, co kdysi, co pokaždé zabralo. Zrychlila. Zachovával si částečný zájem, aby jeho výkon působil přesvědčivě. Lapala po dechu. Citový zmatek vyústil v tento akt, po šokujícím sensu se něco zlomilo. Teď na něj reagovala, jako by byl nový a neokoukaný. Robert si najednou vzpomněl na Manuela. Proboha, doufám, že už je mrtvý. Bylo by lepší, kdyby ho už nikdy nepotkal. Psychologům se podařilo vyhnat mu Manuela z hlavy. Byli si jistí, že víc pro něj udělat nemohou. Helena se pod ním energicky vlnila, ale pohaslou vášeň už nerozdmýchala. Kristepane, pomyslel si. Cítil s ní a věděl, jak jí to pomáhá. Znenadání se vznášel nad propletenými těly

v posteli. Díval se na akt z nadsledu, vnímal se dvakrát. Bylo to jako vrstvené vjemy v sensu, pocit, zeje několik lidí najednou, ale hlubší a podivnější. Pochopil, že prostý čin spáření obklopuje aura, nimbus asociací rozdílných pro obě pohlaví. Akt zásadní sebe-děfinice. Bylo opravdu těžké vyjádřit, jak veliký rozdíl tu nanuip Znovu si vzpomněl na Manuela. Ta bílá důvěřivá dívenka ze sensa po něm tolik toužila. A když ji opustil, nezbylo jí než utéct ze sebe a stát se tím, co tolik chtěla mít. Helena sténala a tiskla se k němu, jako by v té soukromé bouři hledala přístřeší, až vyrazila ostrý pronikavý výkřik. Hladil ji a plakal a po letech v ní zase uviděl druhý břeh té široké němé řeky, kterou už podruhé nepřekročí.

Čtyři

Nigel se třásl. Představení bylo silné, intimní, daleko osobnější než cokoli, co kdy zažil. Jistě vybrali hru uzpůsobenou jeho věku, pohlaví - a pak mu podtrhli stoličku a shodili ho do vody. Nebyl ten unavený znužený muž, ale přesto, přesto tam něco našel... Hrdina dokonce mluvil se slabým britským přízvukem, jako by spolu s Nigelem žil už dlouho mimo vlast. Ano, byl to výborně vyladěný kousek. A rozhodně ani trošku zábavný. O zábavu ovšem nešlo. Svět zavířil, všechno se rozpilo, pokroutilo, přestavělo...

A najednou byl ten hubený mužik a vyhlížel hejla na špinavé ulici v Berkeley. Došel k obtioustlému nesoustře-děnému muži a řekl: „Něco?“ Děj pokračoval stejně jako předtím, ale Nigel ho teď sledoval z odtaziťější perspektivy průvodce. Další vířivá změna kulís. Nigel se stal Helenou.

„Nic tu neděláme,“ řekl a ucítil silící podráždění. Věděl, co přijde, ale pocity fiktivní Heleny ho přesto dojaly. Události ho táhly za sebou. Robert se dusí ovládaným vztekem, začíná senso, Helena prožívá šok... A Nigel si uvědomil, že je to stejné jako s ním a s Carlosem. Jen horší. Bolelo to. Byla v tom zrada, Heleně se v první chvíli zbořil svět Snažila lp jasně rozpompnnnt na vlastní minulost. Všechno, co kdy cítila, den po dni, teď bylo jiné. Ten cizí suchar ve vedlejším křesle o ní ví všechno, ale celý život před ní schovává sama sebe. Helena ho hladí, vpouští do sebe, přijímá jeho mužství, nemyslí na... Helena zoufale bojuje, snaží se chytit stěbla. Bude muset začít znovu, naučit se brát Roberta jako něco víc i méně než si myslela, donutit se... Nigel se vytrhl z citového zmatku. Stiskl ESC a dráty ho propustily. Otevřeli krabici a zaplavilo jej světlo. Vydrápal se ven. Zřízenci se profesionálně usmívali. Neposlouchal jejich vřelé cvičené hlasy, zdvořilé otázky. Zabalil se do modrého kostkovaného hábitu a zamířil k šatně. „Počkejte! Ještě pohovor!“

„Žádný nebude.“

„Je to součást...“

„Povinná?“

„Ne, ale chceme...“

„Já si to myslel. Nemusím se s vámi bavit a taky že nebudu.“ „Objeví se to v hlášení,“ varovala ho žena.

„Ajta. Já ubožák.“

„Není trochu nápadné, že se taklile vyhýbáte analýze?“ Nigel zaváhal, protože i v tomhle stavu by měl být ke zdravotnímu personálu zdvořilý. Chvilí balancoval na hraně, představoval si, co od něj lapidůška očekává, jak jeho jednání vyhodnotí posádka, a tehdy pocítil jistotu, jakou už léta nepamatoval. „Seru na vás,“ vyslovil pečlivě. „Jak to šlo?“ zeptala se Nikka.

Lehl si a napojil se na zbastlený čistič krve. Bublál a cucal a čerpadla rachotila, ale fungoval. Nigel ho dokonce začínal mít rád. „Děs a hrůza.“ „To ti moc nepomůže, až o tobě budou...“

„Nojo.jávím“

„Viděl jsi mapy toho měsíce? Samý kráter. Je tak po-d'obaný, že mu říkají Nežit. Oficiální jméno ještě nemá.“ „To se hodí. Myslíš, že tě přidělí na povrch?“

„Proč bychom lezli na povrch?“ Posadila se. „Na síti to ještě nikdo ani...“ „Napíchl jsem se na pohonnou sekci. Máme míň deuteria, než si hoši ze strojovery mysleli. Než zase nastartujeme, musíme nějaké nabrat.“ „To znamená z měsíce, tedy z Nežitu.“

„Správně.“

Pět

Mrkni na to ten Nežit je podobaný jako Kaliště nebo Europa a všechny Jupiterovy měsíce, stačí vidět jeden a znáš je všechny Zajímavé ledové proudy, podívej na ty srázy, to bude z metanu To abychom tam poslali vědátory a vrtaře Jo, chtělo by to hluboký vrty, možná najít zlom a dostat se ještě hloub, je tam spousta kovů, mimozemský geologové budou skákat radostí Smůla je, že ten led je samej kyslíčník uhličitý, metan a čpavek, málo vody Měli bysme tam poslat ponorky

Stačí hladinovky

Na Ganymédu to funguje, právě kvůli tomu jsme je vzali

Led má, počkej, patnáct kilometrů

Už jsme našli praskliny a průduchy

Jasně, prolezeme dolů, ponorky ten tlak zrna/tnou, gravitace sotva pětina gé Proboříme led, proboha

Povrchová těžba je bezpečnější, já nevím, a můžeš uletět, když se něco zvrtné Jasně, ale chce to třikrát tolik lidí a musíš hledat vodní žíly Jo, ponorky jsou lepší, vyvezou toho spoustu a vodu najdou hned, navíc z hloubky, neznečištěnou meteority Tede, pokud chceš něco oficiálního, tak doporučuji

To mě netrápí nemusíme být tak formální, Bobe pošleme velký tým, chci mít to deuterium rychle Nemá cenu se tu flákat,

když tu lítá Hlídač

Pokud se mohu vložit do hovoru, stejně se mi nelíbí nápad dolovat na Nežitu, když je ten Hlídač tak blízko. Včera jsme rozhodli, že nemáme alternativu, kde ses schovával. Nigele, žádný jiný příhodný měsíc tady není, samé skály. Celý systém je jako troud, všechny lehčí prvky stáhli ti plynoví obři.

Nežit je typické] ledověj měsíc, průměr něco přes dva tisíce, pod ledem z devadesáti procent bláto. Úplně jako Ganymédes, jenom víc kráterů a tektoniky.

Nigele, asi nevíš, že jsme k Hlídači poslali sondu.

Cože! Strkali jste nos do

Tak se nerozčiluj, prostě jsme ověřovali Walm-sleyho zákon, dali jsme mu poslední šanci. Asi sis všiml, že neplatí. Robot se po něm prošel, vzal vzorek povrchu. Zářením tvrzená slitina, nic zvláštního, zkusil rádio a infra. Našel na povrchu haldu starých senzorů a mrt-výho zařízení. Zahrabal se asi dvacet metrů, všechny obvody mlčí, žádné zvuky, nic nefunguje. Divná výbava, primitivní obvody, mám dojem všechno pobitý a starý jak Metuzalém. To ale neznamena, že jste vy posuci něco nespustili.

Nigele, tady Ted, musíme si tam dole něco zařídit a ty se radši odpoj, dostaneš hlášení, zavoláme tě. Vypadá to, že je nasraný], že ten jeho zákon neplatí.

V tom to není, chtěl jsem jen říct.

Kčertu Walmsley, máme první šanci ověřit tvou teorii, a ta nestojí ani za prd, na tom měsíci nebyl nikdy život, podívej se na výsledky, žádná atmosféra, žádná biologická hmota, jenom fůra ledu a kamení. Takže ten Hlídač nečeká, až se tu vyvine život. Nejspíš mu tady došla pára při průzkumu systému, vypadá na dost blbou pomalou loď poháněnou spalováním vlastní skály. Podle mě je to pěkně zhovadilá technologie.

K nejbližší hvězdě by letěl celou věčnost.

Ale když máš celou věčnost k dispozici.

Walmsley, přízeň si to, Hlídači nejsou všichni stejní, jsou to zapomenuté zbraně nebo průzkumníci, nemá cenu si namlouvat nějaké spojení mezi nimi. Na orbitě prostě všechno dlouho vydrží víc, na tom není.

Kašlu na zákon, ale důkazy přece nemůžete opomíjet.

Ne, Nigele, tady Ted, opravdu bych rád, aby ses odpojil ze sítě, odpočiň si, projdi fotky, sepiš hlášení, ale teď se nebudeme dohadovat o teorii, když musíme vyřešit bezprostřední technický problém. Já ti říkám.

Dobře, Tede, poslechnu tě, ale

Fajn, dolování začne do osmačtyřiceti hodin, Sheilo, vezmi dolů ponorky, chci na všech úrovních záložní posádky. Tak sbohem.

Šest

Nikdy si nechtěl s Nikkou a Carlottou hrát na Jadernou rodinu, ale staré časy jim rozproudily krev, klouzali po svých zpocených tělech, funěli, bez soudnosti hledali ochablé svaly a podléhali vystouplým kostem. Matně si vzpomínal, jak divoké to mezi nimi kdysi bylo. Pak přišlo ochlazení, čas z nich pomalu snímal tíhu druhých. Teď na povrch vypluly nevyčerpané ambice a Carlottu pohltil stroj. Nigel se opatrně odpojil od aparátů. Zašrouboval víčko na kanylu v nožní žíle. Vzpomínky se mu teď vracely často. S nimi se vrátila i větší část jeho někdejší duševní rovnováhy, dost na to, aby vypluly staré křivdy a radosti. To, co zahánělo a potlačovalo, teď samo ustupovalo. Vešla Nikka, aby mu pomohla vstát, ale odehnal ji. „Cítím se daleko líp. Silnější.“

„Stejně bych byla ráda, kdybys víc odpočíval. V zahradách se moc přepínáš.“ „Ne dost. Začínám mít dojem, že celá ta pitomá věc s nevyváženou krví, s těmi splašenými krvinkami a hnilobou - ano, hniju -, že to všechno způsobilo tamto zranění z motoru.“ Protáhl se a v kloubech mu uspokojivě zapraskalo. Nikka se chápavě usmála. Než stačila něco říci, uviděl, jak je vyčerpaná, jak únavu přemáhá zoufalství všech těch let, kdy jí chřadne před očima. Pavučinu vrásek kolem očí měla teď hlubší a svěšenou. Málokdy se smála. „Zlepší se to,“ řekl bez přemýšlení. „Už jsem to přera- <

„Ano,“ přitakala a objala ho. „Ano.“

Viděl, že mu nevěří. Myslela si, že jsou to slova optimisty smířené se smrtí. „Ne, chci, abys to pochopila... správně. Je mi čím dál...“ Zaklepání.

Přešli do obývacího pokoje a zavřeli za sebou dveře, aby v ložnici ukryli lékařské přístroje. Nigel otevřel. Když uviděl Carlose a Teda Landona, podařilo se mu udržet kamennou tvář. Carlos chodil na návštěvu pravidelně, ale Nigel se rozhodl, že prozatím bude nejlepší nebýt přátelský ani nepřátelský. Stačí odtahit zdvořilost. Carlos byl nervózní, potil se. Hned spustil: „Nigele, já ti říkal, že ten podvod s medmonem nevydrží. Když jsem byl v ulitě, systém našel chybějící součástky a pak šli...“ „Říkal jsem si, že bude dobré s sebou vzít Carlose, aby to vysvětlil,“ přerušil ho hladce Ted.

„Neprásknul tě.“ Nigel pokrčil rameny.

„Nic mu nevyčítám,“ pokračoval smrtelně vážně Ted. „Všichni víme, že byl pod tlakem. Ale můžeš za to ty.“ Zaťukal Nigelovi na prsa. „Jdeš na kompletní prohlídku. Hned.“ Nigel zase pokrčil rameny. „To je fér.“ Podíval se na Nikku a pochopil, že myslí na totéž: s čerstvě pročištěnou krví by mohl projít. Carlos začal: „Je mi to líto, ale muselo se...“

Nigelovi ho bylo najednou líto. Poplácal ho po rameni. „To nic. Zapomeň na všechno, co bylo, než jsi šel do ulity.“ Chtěl navrhnout, že by bylo nejlepší začít úplně nový život bez něj a bez Nikky, ale došlo mu, že na tohle je ještě brzy. Nigel byl nahý, a tak nebylo nic zvláštního na tom, že se šel obléci. V koupelně vypil antioxidační roztok a další medikamenty, aby zamaskoval, že má čerstvě prosátou krev. Když se vrátil, Carlos už měl lepší náladu a zrovna vykládal Nicce, že ho vzali do těžařského týmu na Nežit. „Je to špinavá práce, ale zase se dostanu na zem,“ Ztěžka

přešlápl z nohy na nohu, neboť si ještě nezvykl na tíhu svalnatého těla, ale moc rád trénoval. Nikku zpráva potěšila. Nigel obdivoval, jak skvěle dokáže skrýt úzkost. Když budou jednat věcně a testy nepůjdou příliš do hloubky, mohou s odřeným ušima vyváznout. „Pojďte,“ řekl mile. „Mám práci. Vytáhněte jehly.“

Ted ho doprovodil až na marodku. Později se měl na síti konat všeobecný sněm. Ted bloudil v myšlenkách. Nerad prozradil, že poslední zprávy ze Země byly plné novinek. Gravitační teleskop prohlédl další dva planetární systémy. V každém byl pozemský svět a u něj Hlídač. Ze sedmatřiceti prozkoumaných soustav obsahovalo devatenáct pozemskou planetu a z nich mělo čtrnáct Hlídače. „Život se asi časem objeví kdekoli,“ řekl Ted. „Ale stejně rychle spáchá sebevraždu.“ „Hmmmm“

„Na Zemi mají plné ruce práce s tím zamořením oceánů. Hrne se na ně moc věcí najednou. Neanalyzují data dost rychle kvůli té věci s hejňáky...“ „Jaké věci?“

„Dnes to ohlásím. Začali lézt na souš. A zabíjejí lidi.“

Nigel mlčky přikývl.

Na testy ho strčili do chlupaté krabice. Nevěnoval jim pozornost a myslel na zprávy od Teda. Bylo důležité jim porozumět, někde se v nich skrývala souvislost. To už ho ale přemohl spánek.

Sedm

Když se probudil, byl mrtvý. Upíná tma, naprosté ticho. Nic. ac>nc pacliy. Myl by cítil aseptický sinidu zdravotnického zařízení. Zadně kroky v pozadí. Žádný hukot vzduchotechniky, zadně vzdálené slité hlasy, žádné zvonění telefonů. Necítil ani vlastní tíhu. Nevnímal na kůži studený stůl nebo naškrobené prostěradlo. Odpojili mu všechny vnější nervy. Propadl strachu. Ztratil smysly. To znamená, že se mu museli vrtat v hlavních nervech a v míše. Pak museli rozebrat nervové pletence pod vazem. Jemná práce. Připravují ho do ulity. Když ho už vypnuli takhle, chystají pro něj polonevratné uložení. Zřejmě testy neprošel ani náhodou. Do ulity ale nikoho nestrčí proti jeho vůli. I kriticky nemocní lidé se napřed rozloučí, pořídí poslední vůli, připraví se. Což znamená, že Ted lhal. Přivedl si Carlose, aby se Nigel nesoustředil na něj, vtipkoval - ano, přesně jeho styl. Vyhnout se střetu a pak rozhodně jednat. Walmsleyho zákon neplatí, jeho podvod se provalil... skvělá příležitost ho konečně rozplácnout jako mouchu. Medmon se zřejmě vytasil s nějakými inkriminujícími informacemi, ale to nestačí, aby člověka šoupli bez varová- ní do ulity. Ne, byla to záminka, proti níž se může postavit až za mnoho let na Zemi. Snažil se ovládnout zmatek v hlavě. Musí myslet, prozkoumat situaci. Je úplně mrtvý? Čekal, až ho přejde strach.

Soustřed' se. Mysli na ticho, nehybnost...

Ano. Tady.

Ucítil slabé pravidelné bušení, snad srdeční tep.

Jakoby z dálky k němu dolehlo slaboučké třepotání plic.

Víc nic. Nervy jsou v těle daleko od sebe. Vnímají jen máličko. Alespoň ho ale ujistily, že mu stále pracují základní tělesné funkce. Cítil neurčitý tlak, zřejmě měchýř. Z rukou a nohou nic nevnímá. Zkusil pohnout hlavou. Nic se nezměnilo.

Otevřít oko? Tma.

Nohy - zkusil obě v naději, že ztratil jen cit. Pokud se mu podaří ovládnout svaly, snad si jejich činnost uvědomí změnou tlaku někde v těle. Nic. Ale pokud cítí tlak moči, musí díky němu cítit i pohyb pánve. To znamená, že nohama nehýbá.

Zmocnila se ho panika. Byl to chladný, rezavý pocit. Normálně by se taková hrůza projevila zrychlením dechu a tepu, svalovým napětím, svrběním. Nic z toho necítil. V hlavě měl jen vír protikladných myšlenek, zkřížené blesky emocí. Takhle se cítí analytická věc, stroj, pohyblivá matice počtů bez chemických vazeb a žláz. Ještě neskončili, protože jinak by se neprobudil. Nějaký technik udělal botu. Odpojil někde nervové centrum, možná přerušil o jedno vlákno víc. Pracují na spojnici mezi lebkou a páteří, mozkem a míchou. Mícha připomíná tlustý kabel a technici hledají správné kanály podle zpětné vazby. Není těžké si mikroskopické nervy poplést. Pokud technik pospíchal, těšil se na kafe, mohl znovu spustit vědomé funkce a nevšimnout si toho. Musí něco podniknout.

Zase ho popadla ta podivně chladná panika. Adrenalin, zapomenutý z dávných dob vývoje? Báł se, ale v těle strach necítil. Měl odpojené žlázy. Nedokázal odhadnout, jak rychle utíká čas. Počítal úder srdce, ale tep záleží na tolika faktorech... Fajn, kolik má času? Věděl, že odpojit nervový systém, izolovat lymfatické uzliny a vyčistit krev trvá několik hodin. Několik hodin. A technici nechávají spoustu práce na automatech. Ucítil slaboučký chlad. Sítil, jak se na něj soustředil, naplňoval mu tělo, přinášel příjemný klid... vznášel se... pomalu usíná... Něco hluboko v něm řekl ne. Silou vůle se v chladu a tmě přinutil přemýšlet. Technici vždycky nechávali pojistku, aby pacient mohl okolnímu světu oznámit, že se něco zvrtilo. Bylo to opatření právě pro tyto případy. Obočí? Zkusil je a nic neucítil. Ústa? Stejný výsledek.

Donutil se promyslet všechny kroky, které vedou k arti-kulaci slova. Stáhnout hlasivky. Zesílit výdech. Pohybovat jazykem a rty. Nic. Ve vnitřním uchu neuslyšel žádné vibrace. Nejjednodušší způsob, jak někoho připravit do ulity, bylo prostě vypnout celou část těla. To se teď děje. Správně. Má vypnutou hlavu a nohy. I chodidla. A genitálie, ušklíbl se v duchu, mozek neovládá ani v nejjasnějších momentech. Tak ruce. Zkusil levou. Žádná změna vnitřního tlaku. Ale jak moc s ní musí pohnout, aby to cítil?

Možná mává jak z vlaku a přitom o ničem neví.

Zkusit pravou. Zase nejde poznat, jestli...

Ne, počkat. Slaboučký pocit čehosi...

Zkus si vzpomenout, které svaly stáhnout. Celý život měl okamžitou zpětnou vazbu z každého vlákna, zakotvenou v

těle, každé gesto vedlo automaticky k dalšímu. Teď musí přesně analyzovat.

Jak zvedal ruku? Po jedné straně ramene a paže musí stáhnout svaly. Na druhé straně jsou uvolněné. Zkusil to.

Opravdu ucítil váhu? Moc slabou. Možná si ji jen představoval. Pravá ruka mu možná poskakuje po stole a on o tom vůbec neví. Technici si ji ale všimnou, napojí se na něj, zeptají se ho, co chce... pokud tady ještě jsou. Pokud neodešli na kafe a nenechali jeho přestárlou mršinu v péči automatického medmonu, dokud neupadne do dlouhodobé stáze.

Řekněme, že ruka funguje. A pokud ji i někdo vidí, k čemu to Nigelovi bude? Co udělá, až mu vrátí hlavu? Začne se dožadovat svých práv? Teď už se s nimi jistě dávno vypořádal. Technici měli evidentně rozkazy nacpat ho do ulity, ať si říká, co chce. Pro jeho vlastní dobro, chápete.

V zoufalství uvolnil soustředění a povolil svaly.

Odměnila ho tupá rána.

Ruka spadla na stůl. Funguje to!

Čekal. Tmu nic neporušilo. Žádný technik nepřispěchal opravit chybu.

Asi je sám. Kde? V uliti ještě ne, jinak by nemyslel tak jasně. V tom případě na špalku u medmonu.

Pokusil se rozvzpomenout na uspořádání místnosti. Přístupové panely jsou po obou stranách lůžka. Když natáhne pravici, mohl by dosáhnout na polovinu vstupních konektorů.

Soustředil se a znovu zvedl ruku. Prsty mu snad fungují, bylo by příliš složité vypnout dlaň, když je paže v provozu. Po paměti ruku sklopil, otočil zápěstím... Ťuknutí. Někdo přišel? Ne, na to to bylo moc blízko. Ruka mu spadla. S rovnováhou budou potíže. Procvičil si zápěstí, aniž by zvedal loket. Neměl možnost zjistit, jestli rukou opravdu pohybuje, ale některé stahy mu připadaly povědomé, zatímco jiné neznal. Pracoval bez zpětné vazby a snažil se vybavit si, jaké to přesně je, hýbat rukou. Spustil ji přes hranu špalku. Sevřel prsty. Přestal. Když narazí na špatný spínač, vypne si ruku. Bez externích nervů nemá jak zjistit, že to dělá správně. Čistý risk. Kdyby mohl, pokrčil by Nigel rameny. Co mu zbývá? Natáhl prsty. Nic.

Šmátral a měl neurčitý dojem, že dlaní přejíždí po straně stolu. Byl to jakýsi holistický vjem z tenkých interních nervů.

Tělo nemůžete úplně rozsekát na kousky. Informace se šíří a nemá střeva a játra a ledviny vědí, že se venku něco děje.

Matný tlak mu naznačil, že něco sevřel v dlaní. Otočil zápěstím. Nic se nestalo. Takže to není kabel. Že by tlačítko?

Zatlačil. V polokruhových kanálcích cítil šubání. Musí rukou strašně máchat. Bez zpětné vazby nedokázal odhadnout sílu. Praštil pěsti, šklubnutí. Ještě jednou. A ještě... Pravým lýtkem mu proběhlo mravenčení. Ozvala se bolest. Nohu měl v křeči. Cukala sebou, kopala do med-monu. Příval pocitů ho vylekal. Štěstím skoro nerozeznal bolest a radost.

Noha poskakovala po stole jako splašené zvíře. Autonomní systém se snažil zvýšit teplotu podchlazené krve svalovým třasem, spalováním zásobního cukru. Standardní reakce, také proto mu vypnuli nervy.

Teď je ale pustil, alespoň v noze. Znovu naslepo zašátral prsty. Sílicí chlad v těžišti. Ještě.

Víc zimy, tentokrát v pravém chodidle. Ještě.

Svrbení na rtech, na tvářích. Ještě však necítí ruce a prsa. Začal mačkat další knoflík, ale zarazil se. Zatím mu přálo

šťěstí. Otvíral senzorické sítě. Z pravé poloviny těla už přijímal vnější počítky. Už ovládl i nohu, aby sebou tolik neškubala. Když ale teď vypne pravou ruku, je odepsaný. Bude tu bezmocně ležet, dokud se nevrátí technici. Nigel

vrátil ruku zpátky na stůl. Nešikovně si ji položil na prsa. Na to musí mít kontrolu nad pravou polovinou hrudi a pravým ramenem, ale bez informací nevěděl, jak dobře je ovládá. Poručil svalům, ať ho otočí doleva. Ucítil nakloň. Neurčitý tlak.

Napíná svaly, zatuhlé v křeči, natahuje... Ještě... Na tváři teplo a tvrdo. Na nose také, ale ještě nemá čich. Stůl. Otočil se na levý bok. Cítil únavu. Svaly pravé ruky vysílají do zbytku těla svou bolest, námahu z kyselin zbylých po přenosu

cukru. Není čas odpočívat. Svaly budou muset jet dál. Poručil ruce, ať zašátrá na levé straně stolu. Nic necítil, ale teď alespoň nemůže udělat osudovou chybu. Zcela libovolně šťouchal prsty do vzduchu. Levou polovinou těla projela

ostrá bolest. Hned v závěsu ucítil kousavý mráz. Začaly se mu třást svaly a z křeče se šířila bolest. Znovu píchl prsty do panelu. Zalilo ho světlo. Narazil na síť optických nervů. Veselá červeň. Uvědomil si, že má zavřené oči. Otevřel je.

Oslnila ho žlutá záře. Rychle stiskl víčka a znovu píchl prsty. Ostrý chladný nemocniční pach. Další spínač.

Do uší mu vtrhly zvuky. Mechanické cvakání, vzdálený bzukot, hučení ventilace. Žádné hlasy. Zašilhal. Ležel na bílém špalku a zíral do operačních světel. Zbytek nervů pak spustil snadno. Sáhl si na krk - a ruka se pohnula opačným směrem. Zastavil ji a zkusme zavlnil prsty. Ruka se mu zvedala zpoza hlavy a mířila dolů... to je nesmysl. Zkusil druhou.

Také se objevila na opačné straně. Něco se s ním stalo. Zavřel oči. Čím by to mohlo...

Otočil se na bok a podíval se po marodce. Znak na dveřích byl hlavou dolů. Natáhl ruku a chytil kraj stolu. I ten byl hlavou dolů. V tom to je. Čočka v oku vrhá na sítnici převrácený obraz. Optické nervy ho pro mozek obracejí zase

zpátky. Takže technik zmrvil i tohle. Sítnicové nervy nefungují, jak by měly. To by mělo jít snadno spravit, stačí posunout tenký spoj o zlomek milimetru. Nigel to ale nedokázal, nevěděl jak. Bude se s tím muset vyrovnat. Začal tahat

za houštinu kabelů, které mu obrůstaly tělo. Bylo to jednodušší, když se nedíval. Musel opatrně vytáhnout napíchnuté nervové uzly. Velký propletenec drátků vzadu na krku nechtěl ven. Nigel ho musel vyškubnout. Ucítil strašlivou

pálivou bolest v krku a v lebce. Nervy byly odhazené a vysílaly do celé oblasti poplašené signály. Otočil se a prozkoumal instrumentářský stolek vedle špalku. Byl plný konektorů, mikroelektroniky a cívek skoro neviditelných

drátků. Našel tam zátku zhruba odpovídajících rozměrů. Natáhl se po ní a minul. Mozek viděl, jak zvedá ruku, a opravil směr, pokaždé špatně. Překonat vlastní koordinaci se mu podařilo až na třetí pokus. Ulovil zátku a málem ji upustil.

Opatrně si ji přitiskl k hlavě. Ohebný drátěný ovál přesně pasoval do díry vzadu na krku. Kroutil s ním, dokud nezapadl na místo. Bolest ustoupila. Posadil se. Tělem mu projely křeče. Zasténal. Bolest se vracela s každým pohybem. Cítil se ale zcela bdělý a velice rozzlobený. Byl v opuštěné marodce. Podíval se na lékařské údaje vyvedené v tekutých

krystalech. Nedokázal hlavu otočit dost na to, aby přečetl čísla obrácená hlavou dolů. Nechal toho a luštil je přímo. Za chvíli už to nebylo tak těžké. Číselník mu oznámil, že měl být úplně vypnutý za padesát sedm minut. Postavil se, nohy

se mu třásly a hlava točila. Byl rád, že se mu vrátila chemie. Měl chuť si chvíli odpočinout a vplynout do nekonečného

proudu vjemů. I sterilní sál osvětlený rezavou zářivkou pro něj byl plný detailů, vůní, pocitů. Ještě nikdy tak nemiloval život. Nebyl ovšem v bezpečí. Svačiny netrvají věčně. Bude muset najít šaty, dostat se ven... Vykročil k postranním dveřím. Prvních pár kroků ho naučilo sklánět hlavu. Očima musel točit na druhou stranu. Narazil do medmonu a málem zakopl o nízký stolek. Po chvíli už se naučil nábytku vyhýbat. Šel opatrně, v levém boku ho s každým krokem strašně píchalo. Pravá ruka mu ztuhla křečí. Došel ke dveřím, pootevřel je, podíval se za ně. Zařízení hlavou dolů těžko rozpoznal. Oblečení na věšácích viselo vzhůru ke stropu, z něhož visely židle. Potlačil závrať. Oči říkaly mozku, že stojí na stropě, a podvědomí se s tím nedokázalo vyrovnat. V otevřených šuplicích ležely chirurgické nástroje, nitry, elektronické součástky. Přípravna. Proklouzl na druhou stranu. Jeho šaty visely hlavou dolů zavřené ve skřini. Snáze si je oblékl se zavřenýma očima čistě po hmatu. Škoda, že tak nemůže i chodit.

Osm

V hrdle ho poškrábala ostrý recyklovaný vzduch. Procházel tísnivými chodbami, vrážel do lidí a tváře se mu míhaly před očima. Našel zapomenutý sklad a vklouzl dovnitř, bezdůvodně veselý. Ťukl nehtem o nehet a spustil přijímací modul za uchem. Lodní síť: ve světle zprava ze Země prolétla tyhle společenské detaily jen zběžně. Nehet na palci mu sdělil, že se napojil pozdě, ale Ted začal schůzi teprve před chvílí a probírají se první body programu. věc Nigela Walmsieyho, zpracovaná v oběžníku. V minulosti se dopustil činů, které musím označit za protispolečenské. Na Isis obcházel důležitá nařízení. Při analýze nejednal konstruktivně. Vím, že si Nigela mnozí váží jako pionýra kosmického výzkumu. Bohužel jsem se však dozvěděl, jak se dočtete v oběžníku, že systematicky zatajoval lékařům svůj špatný zdravotní stav. Dělal to kvůli mylnému přesvědčení Nigel si projel oběžník s detailními informacemi o jeho reakcích na analytické síti, na Carlose, na návrhy, ať přestane pracovat. Věcný souhrn. Vrátil se na chodbu, poslouchal, díval se do tváří kolemjdoucích. vytrvalý nárůst asociálních reakcí, jak prokázali terapeuti. Míjejí ho ženy a muži. Země je vybrala pro jejich přízpůsobivost a toleranci, aby vydrželi léta mezi hvězdami.

Na obloze nesvítil slunce, ducha neobčerství nenadálá bouře nebo přehánka. Jen stále stejný vánek z konzervy, vlnky tlaku, naprogramovaná replika daleké Země. Podřídili se těm unylým rytům, vytěsnili sílence a Mozarty, žádné skákat létat vznášet se zmírat. Odvrátili se od mlčenlivé nicoty venku, okolního tíživého ticha, prázdnoty a svého místa v ní. v rámci studia asociálních reakcí, z nichž jsou jistě mnohé výsledkem tělesného úpadku, terapeuti narazili na obelhávání medmonu Ted ho poslal na terapii, aby se dostal k jeho zdravotnímu stavu a měl důkaz. Chytré. a jak mnozí víte, držel se naděje, že se potvrdí jeho poněkud výstřední model problému, jemuž lidstvo čelí Nigel co nejrychleji kráčet do velké posluchárny, kde se posádka shromažďovala k zasedání. Tam se střetne s Tedem. ale teorie se nepotvrdila a tak by bylo kruté nechat ho pomalu umírat zahořklého a nepřátelského Vcelku vychytralé, zařadit Nigela před zprávy ze Země, na něž každý netrpělivě čeká. takže, byť jeho zdravotní stav není kritický, navrhuji

Spěchal. L přepážky stáli dva důstojníci. Zpomalil. Možná o ničem nevědí, ale třeba... Vzal to oklikou. A přidal do kroku. uložit Nigela do ulity, dokud se nevrátíme na Zemi. Jistě by bylo poetické zemřít mezi hvězdami, ale lidskost si žádá. Už se blížil. Ted nastane diskuse a ta mu dá čas. zahajují tedy diskusi, po níž si poslechneme zprávy ze Země. Už byl na dohled posluchárny, když ho zmerčily tři ženy z velení. Nigelova nepřítomnost na tomto shromáždění vypovídá mnohé o jeho přístupu, navíc se mu zhroutil sebeklam a hanba. Ženy vyrazily proti němu. Couvl a rychle skočil do výtahové šachty. vypadá to, že proti mému názoru není nikdo, a tudíž Nikko! Proč nic neřekla... pokračíme k čerstvým zprávám o útoku hejňáků na všechny pevniny a náznakům jejich soustředěné biologické ofenzívy. Ať už si o něm myslí cokoli, ani ta věc s Carlosem ji nemohla přesvědčit, že má Ted pravdu. Nigel si jinou možnost nepřipouštěl. Šachtou propadl v plné rychlosti tři patra. Vystoupil a připojil se k pracovní četě, která táhla vypouštěcí zařízení na sondy. Když ze šachty vyskočila trojice žen, byl už sehnutý nad magnetickými nosítky a předstíral, že seřizuje pole. Nenápadně zapadl do přípravy a počkal. Pak se vrátil na chodbu. Ženy už byly pryč. stejně jako nárážky na údajnou spolupráci - ano, sám tomu těžko věřím - mezi hejňáky a Číňany. Poslal dotaz do bytu, ale nikdo tam nebyl. Šel dál. Když není doma ani na zasedání, tak... No jistě. a vzhledem k tomu, že poslední informace o biologické přeměně nám mohou pomoci v identifikaci domovské planety vetřelců, navrhuji došlá data ihned zhodnotit ve světle Tíše a ostražitě se vrátil k marodce. Nikka se tu hádala s vedoucím. Počkal, než se v rozčilení olilédne, a ukázal jí, ať je zticha. Nic neřekla, dokud se na chodbě nedostali z doslechu. „Přišla jsem pro tebe! Proč ti to trvalo tak dlouho? Ted svolá...“ „Já vím.“ Rychle jí všechno převyprávěl a cítil, jak v něm roste vztek. „A nemá cenu se tam teď cpát. Nevy-slechnou mě.“ „Musíš tam jít.“ „Ted nemá pravomoci kapitána, ale veřejné mínění je na jeho straně. A mínění, miláčku, znamená všechno.“ „Ve svobodné diskusi...“

„To jsi trefila. Musela by být svobodná. Náš milý Ted už je na mě dost dlouho nasraný. A dovede v tom chodit.“ „Je bezzásadový, skoro...“

„Napadlo tě, že mi chce zajistit jen bezproblémovou cestu domů?“ „Je v tom víc. Je to tvůj život.“

-Byl.“

„Pořád může být.“

„Nevím, jak ho porazit.“ Vzal jí hlavu do dlaní a s vyčpělým citem ji políbil na čelo. Vracela se mu rozhodnost.

„Můžeme jít domů a nepustíme je dál. Vyžádáme si čas na síti a začneme diskutovat.“ „Ted má spoustu důkazů.“

„Prázdná fakta.“

Opřel se o stěnu. Pod tlakem se dokázal s převráceným viděním vypořádat, ale začínalo se na něm projevovat napětí. Z rychlých pohybů hlavou mu bylo špatně. Výrazy převrácených tváří mu byly záhadou. „Víš, opravdu jsem pěkný parchant. Jistě sis toho už všimla.“ Nikka se zašklebila a nasadila rozhodný výraz. „Nemů.“ Počkej.“ Nigel zvedl raku.

„Poslouchej. Síť.“

-zrovna jsem dostal nouzový signál ze Země. Přečtu zprávu: „Dnes byly v konfliktu na čínském pobřeží nasazeny

jaderné zbraně. Války se účastní Čína, USA a SSSR, navíc menší flotily z Japonska a z Brazílie. Škody nejsou známy. Satelitní průzkum ukazuje, že konflikt se neustále šíří. Příčina neznámá. Možná byl spuštěn pokusem zabránit hejňákům v invazi na souš. Brzy pošleme instrukce ohledně vlivu na vesmírné komunikace. „Přátelé, opravdu nevím, co říci-Nigel praštil pěsti do přepážky. „A je to.“

„C-co

„Už to mají za sebou. Naše informace jim moc nepomůžou. „Třeba je to omyl...“

„Žádný omyl. Všechno se to asi dalo předpokládat. Kdybychom se zamysleli...“ Vzdychl. „Hm...“ Zamrkala. „Pojď. půjdeme domů. Naše problémy teď můžeme pustit z hlavy...“ Pochmurně pokýval hlavou, vzal ji kolem ramen a podíval se jí do snědé vrásčité tváře. „Ty to nechápeš? Ta zpráva je několik let stará! Pozemské záležitosti nemůžeme nijak ovlivnit. Jsme v tom sami.“ „Ano, ale...“

„Ať už se stane cokoli, Ted bude pokračovat ve svém tažení. Musíme se zařídit podle toho. Země se nás netýká.“ „Já, já nevím... všechno se to... tak rychle.“

„Podívej, chvíli potrvá, než dorazí další zprávy. Satelitní vysílače teď mají jiné starosti než nás informovat.“ „Ano, asi...“

„Ted pojedete dál. A my taky.“

„Pojď domů.“

„Dobře. Na chvíli. Ale nám dvěma už zbývá jen jedno místo.“

Devět

Tísnilo se spolu v nákladním výtahu mezi bednami.

„Je ti dobře? Co oči?“ zeptala se Nikka.

„Myslím, že jsem se už přizpůsobil. Odpočinek mi pomohl.“ „O té chybě při umrtvování jsem něco slyšela. Je vcelku běžná.“ Nigel se zasmál. „To mě tedy uklidnilo.“

„Sama to asi nespravím.“

„Bez mikrochirurgického nářadí těžko.“

„Ale mozek si zvykne. Časem uvidíš zase hlavou nahoru.“

„Za jak dlouho?“

„Za pár dní.“

„Hm. Připadá mi, že už pár dní uteklo, co jsem odešel s Tedem a s Carlosem. Jak dlouho jsem byl pryč?“ „Půl dne,“ odpověděla Nikka. „Přišli mi to říct. Hádala jsem se s Tedem, ale měl moc práce. Byl tam Carlos.“ „Jak se na to tvářil?“ „Byl smutný. Ráno letěl na Nežit, hned co jsi odešel. Přihlásil se do práce. Konečně má příležitost využít výcvik. Podle mě chce...“ „Umýt si nad tím ruce. Přesně. Až skončí, pořád na něj bude čekat.“ „Nigele, jsi nespravedlivý.“

„No a? Carlos je zmatený, ale ne blbý.“

„Nemůžeme na to zapomenout? Když se děje tolik věcí.“

„Ne, nemůžeme. Možná toho budeme muset využít.“ Poplácal víko přenosného krevního filtru mezi nimi. Plechová podlaha výtahu se třásla bzučením motoru. Nicce trvalo přes hodinu rozebrat Nigelovu čističku a poskládat ji do kufru. O jejich bytě už neplatilo můj dům, můj hrad. Doufal, že filtr ještě funguje. Útek z bytu byl také napínavý. Ted jim neposlal ke dveřím strážu, ale Nigel si byl jistý, že ho někdo drapne, jakmile se ukáže na veřejnosti. „Když to budu nakládat, musíš zabavit chlapy v doku,“ řekl. Přikývla. „Nemáme velkou naději.“

„No a? Nic jiného nám nezbývá. Když tu zůstaneme, Ted nás za pár hodin vyšťourá.“ Výtah se zastavil v téměř beztlíčné oblasti. Dveře se otevřely, za nimi byla zádová přechodová komora. Nikde ani noha. „Skáču,“ oznámil Nigel a přelétl do temného nákladového prostoru průzkumného člunu. Nikka se nadechla a vydala se hledat posádku. Nežít byl ocelově šedý. Obtáčela ho dlouhá bílá vlákna, paprsky ostatků dávných meteoritů. Špinavě rudý led se skrýval pod škrálopou prachu. Nigel přes posilovačový skafandr cítil chlad. Opatrně šel po nerovné pláni. Nikka ukázala na kulovou ponorku zakotvenou u břehu oranžovozeleného jezírka. „Tady má podle soupisu službu Carlos.“ Nigel přidal do kroku. Společně nesli přenosný filtr.

Začínali funět námahou. Boty jim vrzaly v purpurovém sněhu. Nigel přehodil optiku a podíval se na pláň vlastníma očima. Byla pustá, osvětlená zlovlně rudou tečkou. Na nebi zahlédl šedý flíček Hlídače. Sít na Lo.nc.eru už měsíčku říkala, jinak, ale Nigel trval na označení Hlídač. Blikla na starém plavidle jiskřička, když se objevilo slunce? Zamžikal. Asi jen odraz. Nebo spíš, připomněl si, optický klam. Už viděl lépe, ale pořád ne tak dobře jako dřív. Byli už pět set metrů od přistávacího modulu. Zatím se je nikdo nepokusil zastavit. Posádka člunu po nich za letu pokukovala, ale Nikka si vymyslela zcela uvěřitelnou historku. Spolehli se na skutečnost, že na Lanceru neexistuje organizovaná bezpečnost, jen pár strážných. Jakmile ale Landonovi a jeho lidem dojde, kam utekli... „Hej!“ Nigel se leknutím zarazil na místě. Otočil se. Za nimi nikdo. Signál přišel od postavy u ponorky. Klusající skafandr měl na helmě barevnou identifikaci: Carlos. „Co to má znamenat, vy dva tady dole? Nigel by vůbec neměl...“ „Vysvětlíme to uvnitř,“ odsekla Nikka a postrčila Carlose k ponorce. „Rychle.“ Nigel ztěžka oddychoval. Byl to těžký terén a čímsi ho uspokojoval. Nepožádal Carlose o pomoc. Hladinu jezírka rozvířily bubliny, za chvíli už se ale zase leskla v jantarové záři Rosse 128. Na břehu jim za boty tahalo sirné žluté bahno. „Výron,“ vysvětlil Carlos. „O něco horší než oceánské šelfy. Jezero je samý čpavek, ale každých pár dní chrlí. Draselné soli, síra, musíme je mýt z povrchu...“ Nikka ho gestem umlčela. Ohlédla se, nikdo je nesledoval. Nigel se cítil bezpečně, Nikka vypadala, že se dokáže každým vypořádat.

Stáhnout si skafandry a nacpat se do Carlosova kamrlíku jim trvalo deset minut. Postavil se do dveří, otočil se na ně a řekl: „Tak už bych rád věděl, o co běží. Když jsem od vás dostal zprávu, podíval jsem se na soupis pasažérů. Nebyli jste na něm.“ „Dovolená na poslední chvíli,“ odpověděl Nigel. „Chytili jsme prvního stopa.“ Nikka se chápavě usmála.

„Snadno poznáš, kdy je Nigel zoufalý. Vždycky vtipkuje.“ „Na to vtipy jsou,“ odušil Nigel a natáhl se na Carlo-sovu pryčnu. Odpočíval a Nikka zatím vyprávěla. Byl rád, že svůj příběh slyší i z cizí perspektivy. Zvláště příjemné bylo jen tak ležet a nechat zodpovědnost na Nicce. Už ve člunu byla skvělá, když přesvědčovala pilota. Ohledně vlastní perspektivy si nedělal iluze, ale rád byl zase v akci a v pohybu. Na stáří je nejhorší pocit bezmoci a odtrženosti od života. Lidé ve středním věku se chovají k starcům stejně přezíravě a blahosklonně jako k dětem. Stejně to bral Ted, a proto tak jednal. „Jste blbci,“ prohlásil na rovinu Carlos. „Blbci. Ať už Landon vyváděl cokoli, teď jste mu dali do ruky trumf.“ „To si strč někam, jo? Kdybychom zůstali na Lanceru, už by nás strkali do ulity.“ Nigel se líně protáhl, i když si nepřipadal unavený. „Tebe možná. Ji ne.“

„Jdeme do toho spolu,“ prohlásila Nikka.

„Ne nutně,“ zkusil nesměle Carlos.

„Kdyby chtěli Nigela strčit do ulity, protestovala bych. A pak bych šla za ním. Nechci přijít o společný čas.“ „To přece nemyslíš vážně,“ namítl Carlos. „Máš tady práci. A my dva se taky potřebujeme, musíš...“ „Je na hovno tady kydat starý hnůj. když utíká čas,“ zařval Nigel. „Potřebuju se schovat, Carlosi. O to jde. Bud' mě schováš, nebo ne.“

Viděl, jak se v Carlosovi perou pocity. Zkusil klasičskou chlapeckou výzvu, skočil mu do řeči a změnil téma. Jindy by to nebylo moudré. Ale Carlos se v sobě nevyznal a nevěděl, jak na takové signály reagovat. Na to Nigel spoléhal: hluboko uložené instinkty obou pohlaví se propletou a Carlos podlehne. Nigel si vzpomněl na Blakeovu definici ideálního člověka: muž a žena spojení v jednom těle, anima a animus propletení. Zatoužil mít starého básníka u sebe, aby mu ukázal výsledek. Sny je lepší neuskutečňovat. Carlos zkusil uhnout... Nemůžu nic dělat. Každou chvíli někdo... „Uložil jsem formální stížnost. Nahrál jsem ji z bytu na lodní síť. Ted ji nedokáže smazat.“ „Podle pravidel musí vzkaz zůstat na síti dvanáct hodin,“ doplnila Nikka. „Nigel zažádal o povinné hlasování a tomu se nikdo nevyhne.“ Carlos přikývl. „Tak se nemáte čeho bát.“

„Nedělej hlupáka. Když mě Ted strčí ještě před hlasováním do polívky, nikdo se mě nebude obtěžovat křísit. Hlavní je tady obsazené území.“ Nikka se zeptala: „Myslíš, že by to opravdu udělal?“

„Kdyby ne, tak je úplný vůl. Ted ve mně vidí jádro opozičních sil. Proč by mě neodstranil? Tahle expedice už je zvětralá jako zapomenuté pivo. Chce se podepsat pod něco dramatického, řekl bych.“ Carlos se zamračil. „Třeba?“

„Třeba si uvědomil, že Lancer je pořádná zbraň.“

„Jak to?“ Carlos zase nabýval rovnováhy. Vstal a dal jim tak najevo, o kolik je silnější. „Plácáte čím dál větší...“ Carlosi, jsou u tebe?

Hlas zněl na vlně ponorky a naplnil celou kajutu. „Přišli na to rychle,“ poznamenala Nikka. „A má vás,“ řekl Carlos.

„Ne tak docela,“ odušil Nigel. „Všichni mají plnou hlavu Země a tak má Ted volné ruce. Může sis námi dělat, co chce, a nikdo neřekne ani slovo, když...“ Car/os“ Pak, slaběji, Kde kurva je? Vždyť jsi je viděl všechny tři lizt do ty ponorky.

„Musím se ozvat,“ řekl Carlos. Nigel přikývl. Přišel k mikrofonu a zapnul ho. „Slyšíme té.“

Nigele? Co to ksakru... „Řekl bych, že je to vcelku jasné.“ Přestaň si honit triko. Opustil jsi marodku bez povolení, postavil ses proti výsledku lodního hlasování, pak jsi... -“Pěkně prosím, ten soupis hříchů si nech na jindy.“

Rada ti nařizuje hned se hlásit na štábu a... „Dej si oraz,“ odsekl Nigel. Ty parchante slizkej! Jednou jsi nám proklouzl, ale teď se s tebou nebudeme... „Přestaň laskavě hrát pro bidýlko.“

Přestat hrát! Jo, to teda přestaneme. Mám tu ponorku obklíčenou. Když nevylezeš sám, moji chlapi si pro tebe dojdou. Jsi starý dědek a my nechceme být moc suroví. Ale tohle je krizová situace. Máš tři minuty.

Nigel vypnul osobní vysílač. „Myslí to vážně.“

„To tedy myslí,“ přitakal Carlos. „Jdeme. Jinou cestu nemáme.“ Nigel rychle namítl: „Ale máme. Vezmi nás dolů.“

„Do pukliny?“

„Jasně. Podle plánu tam máš stejně každou chvíli vyrazit.“ „Nemám druhého pilota.“

„Nezdržme se tam dlouho,“ řekla rozumně Nikka. „Když se ponoříš, ti chlapi venku odejdou.“ „Ale já...“ Carlos se díval z jednoho na druhého.

Nigel čekal, protože tohle byl klíčový okamžik. Plán, který sestavil cestou z Lanceru, závisel na tom, jak se zachová Carlos. Nigelovi nesmrdělo ani citové vydírání Nik-kou. Carlotta se jim vmáčkla do vztahu a pak úplně změnila vazby. Ať si každý líc má svůj rub. „Potřebuji si to promyslet. Nikko, opravdu to chceš?“ Carlos se sehnul a pohlédl jí upřeně do očí. „Na tohle nemáme čas,“ připomněl Nigel.

„Podívej, chystáme se zásadně porušit směrnice. Mohli byt...“ „Rozhodni se,“ pobídla ho Nikka. „Už jsme měli trable, ale pořád jsme spolu. Nebo ne?“ Nigelovi nad jejím vyrovnaným tónem poskočilo srdce. Nikka snad konečně vidí do Carlose stejně jako on. Trochu pozdě, ale... Carlos se napřimil. „Dobře. Můžu říct, že jsem měl silné osobní důvody. A ty skutečně mám. Něco mezi námi je, něco...“ Ztichl. Pak znovu začal, vážně a rozhodně: „Ted mi nebude poroučet!“ Nikka ho objala. Nigel mu položil ruku na rameno. Carlos nevrle dodal: „Nejspíš jsem nás právě zabil.“

ČÁST DEVÁTÁ 2061 ZEMĚ

Jedna

Strážný vzal Warrena doprostřed ostrova po pěšince, vyšlapané vojáky za posledních pár dní. Cestou minuli tucet techniků u nahrávacích zařízení na skákačské pískání. Pěšáci něco zadávali do počítačů, halekali na sebe a snažili se problém naporcovat na co nejmenší části, které časem půjde složit tak, aby lidé vysokofrekvenčním písním rozuměli. Budou se muset činit, protože potřebují poslouchat cizí rozhovory. Způsob, jakým skákací mluví k hejňákům, je ale třeba úplně jiný než jazyk, kterým skákací mluví mezi sebou. Nemá logiku, aby skákací měli u hejňáků velkou autoritu, pomyslel si Warren cestou po prašné pěšině. Žádnou logiku. Něco je všechny přivezlo na Zemi a dalo hejňákům [

nějakou nemoc a odtud je třeba vycházet, ne si hrát pod vodou s pitomými aparátky. Vojáci už zabrali větší část ostrova. Na kopcích stála kulometná hnízda a na plážích pěšáci kopali zákopy. Všichni teď mluvili nahlas a hodně, nebyli tak pracovití a mlčenliví jako zpočátku. Dívali se na něj podezíravě. Domyslel si, že noční raketový útok je poplašil a těžká práce při mycení střeleckých koridorů jim na náladě také nepřidala. Cestou z kamenitého svahu Warren uklouzl a spadl. Strážný se rozesmál a nakopl ho, ať si pospíší. Warren vstal a o kus dál uviděl keř s jedlými listy. Když ho míjeli, pár listů si utrhl a začal si je cpát do kapes na později. Voják zařval, praštil ho pažbou do zad, Warren znovu upadl a bolestivě se uhodil do kolena. Strážný ho kopl do žeber a Warren si uvědomil, že je nervózní a zároveň znužený.

Nebezpečná kombinace. Opatrně vstal a kulhal dál. Strážný ho strčil do cely a znovu nakopl. Warren upadl a zůstal ležet na podlaze, dokud voják konečně nezabouchl dveře. Přешlo poledne a Warren nedostal najíst. Spořádal povadlé listy. Za bolavé koleno nestály. Připadalo mu, že se křik důstojníků a zvuky pracovních čet přelévají po táboře z místa na místo. Nevyčítal Číňanům, jak se k němu chovají. Všechny mocnosti jednají stejně, bez ohledu na oficiální politiku, a je jednodušší si je představit jako veliké stroje, sestavené k určitému účelu, než jako lidská společenstva.

Padla noc. Warren se na voru naučil nemyslet na jídlo a byl skoro rád, že mu strážný žádné nepiinesl. Bezbradý voják jednou musí vstoupit do smrduté kobky a všimnout si hlíny za převráceným stolkem. Warren ležel na kamenité podlaze a poslouchal šumění příboje o útesy. Napadlo ho, jestli se mu bude zase zdát o manželce. Byl to dobrý sen, protože vyškrtl všechnu bolest, kterou si způsobili, a ponechal jen ženinu chuť a vůni. Když ale usnul, ocitl se zase v hlubině a nad ním plechově rachotily stroje, stejné, které slyšel celé odpoledne, ale skákací je slyší daleko hlasitěji. V takovém kraválu nedokázal přemýšlet, a tak zkusil vyskočit nad hladinu, aby mu unikl. Rachot, sílil, až z něj bylo hromobití, Warren se probudil a ucítil, jak se rachotem třesou stěny cely. Z nebe dvakrát zadunělo a všechno zalilo modré světlo. Warren vyhlédl zadrátovaným oknem a spatřil běžící muže. Nesvítil měsíc, ale v světle hvězd viděl pušky. Od severu a od západu se ozval štěkot kulometů. Další rány a pak střelba v kopcích. Naslouchal, rachot sílil, v šeru našel mapu od Tsen-ga. Odtáhl matraci a bez váhání vlezl do připravené díry. Znal ji dobře a snadno nahmátl plochý kámen, kterým tunel hloubil. Odhadl, že mu nad hlavou zbývá sotva stopa hlíny. Kopat začal talířem a půda byla lehká, ale když do posledního závalu udeřil kamenem, nepodařilo se mu prorazit. V úzké chodbě se potil a neměl prostor na rozmach. Do obličeje se mu sypala hlína. Byla udusaná a plná kamenů, které na něj padaly. Ruka ho bolela a umdlávala, ale nepřestal. Chytil kámen levačkou, ucítil, jak drn povoluje, a najednou měl volnou cestu. Kámen prorazil zem a Warren uviděl hvězdy. Dobře se rozhlédl. Kolem proběhl voják s trojnožkou pod lehký kulomet. Od severu a západu stále doléhal ostrý štěkot velkorážní střelby. Na nebi vzplála jasná záře a Warren sklopil hlavu, aby se mu nestáhly zorníčky. Když záře pohasla, přehnal se přes tábor ohlušující rachot. Minomety, a ne daleko. Vyškrábal se z nory a utekl mezi nejbližší stromy. V půli cesty se mu podlomila noha a on s kletbou padl na zem. Je na tom hůř, než si myslel, a na kamenné podlaze mu ztuhlo tělo. Zbytek cesty se belhal a celou dobu cítil, jak ho mezi lopatkami pálí terč pro prvního vojáka, který ho uvidí. Nikdo na něj nevystřelil, ale sotva dokulhal k prvním keřům, vylétla světlice. Skočil do křoví a otočil se, aby viděl na mýtinu. Světlice ho oslnila. Čekal, až se mu vrátí zrak, a větril. Ucítil těžkou pižmovou vůni. Byl to stálý východní vítr, což znamená, že je po půlnoci a že začíná odliv. Na východě se nestřílelo, a tak musel pižmový pach pocházet z jiného zdroje. Warren vůni znal, ale nedokázal si ji s ničím spojit a nechápal, jakou má souvislost s odlivem. Zamžoural, zalezl zpátky do křoví a uviděl, že někdo jde z tábora přímo k němu. Postava se zastavila před dveřmi Warrenovy cely. Pustila se do zámku, když vtom se z druhé strany tábora ozvala střelba ze samopalů. Voják uskočil, něco zařval a hned se vrátil k zámku. Warren se díval do dálky, kde noc ozařovaly ohničky hlavní. Palba zesílila a když obrátil pozornost zase k cele, u dveří už stáli dva muži. Warren vylezl z křoví, ale dával si pozor, aby jeho šustění maskovala kulometná palba. Doplazil se do řídkého remízku a ohlédl se. Na nebe vyletěla žlutá světlice. U dveří cely byl jeho bezbradý strážce. Držel je otevřené, ven vyšel Gíjan, zamával rukou a ukázal na sever. Chvilí na sebe řvali. Warren pozadu zalezl hlouběji do lesíka. Byl už dobrých padesát metrů daleko, ale viděl, jak oba stahují s ramen štihlé pušky. Nesli je natažené u pasu. Gíjan znovu ukázal a vojáci se rozešli asi na třicet metrů od sebe. Chystají se ho hledat. Vešli do křoví. Gíjan mířil přímo k Warrenovi. Teď by bylo snadné se vzdát. Počkat si na světlici a vyjít s rukama nad hlavou. Počítal s tím, že se dostane dál od tábora, než ho začnou postrádat. Takhle ve tmě a uprostřed bitvy je vysoká pravděpodobnost, že ho zastřelí při prvním pohybu. Ale i při tom pomýšlení se Warren sunul dál mezi stromy. Na voru zažíval horší chvíle. Poslepu kulhal směrem od tábora. Došel k řadě palem a podél ní zamířil na sever. Na pláž mu stále zbývalo pět set metrů, ale v cestě měl velkou mýtinu a tak si musel zajít podél hřebene. Tupé rány na západě mu prozradily, že Číháni ostřelují pláž z minometů. Rachot vzdálené bitvy prořizlo pět kvilů. Warren si domyslel, že Japonci nebo Američani chtějí dobýt ostrov, aby se sami domluvili se skákací. Možná zkusí vlastní stroje a kódy. Třeba o něm už vědí. Číňani si ho chtěli nechat, jinak by pro něj nepřišel se strážným Gíjan. Warren zakopl a znovu se uhodil o strom do kolena. Zastavil, aby se nadechl a podíval se po pronásledovatelích. Po chvilce přemýšlení dospěl k závěru, že ho Gíjan možná bude chtít zabít, aby nepadl do rukou nepřátel. Už si nebyl tak jistý, že je moudré se vzdát. Znovu se ozvalo pětinasobné zakvílení a Warren v něm poznal poplašný signál pišťaly. Ozýval se nedaleko. Gíjan přivolává posily. Číňani ale válci na druhém konci ostrova a hned tak mu na pomoc nepřiběhnou. Časem ale přijdou a pak ho obklíčí.

Warren zamířil na pláž. Kulhal tak rychle, jak jen to šlo, aniž by dupal příliš hlasitě. Znovu se mu zvrtilo koleno, a když vstával, došlo mu, že s ním nebudou mít mnoho práce. Už teď se k němu stahují ze dvou stran, mají zdravé nohy a čekají posily. Neuteče jim. Může si jedině na jednoho počíhat, počíhat si a zaútočit rukama na zdravého cvičeného ozbrojeného vojáka. Pak zmizet, než si toho všimne druhý. Zvedl kámen a dal si ho do kapsy. S každým krokem ho bouchal do nohy. Za ním se ozval šramot, Warren zrychlil a zarazil se až na kraji vyschlého koryta. Křik. Skočil dolů. Když přistál, ozvalo se prasknutí a něco mu hvízdlo nad hlavou. Zaseklo se to do stromu na druhém břehu. Warren věděl, že se nemá cenu vracet. Odklusal strouhou. Pro dva muže najednou byla moc úzká. Zkusil vymyslet, co asi Gíjan

podnikne. Nejchytřejší by bylo počkat na posily a pak oblast pročesat. Warren ale do té doby může doběhnout na pláž. Raději poslat jednoho muže korytem a druhého lesem, aby kořisti odřízl cestu. Warren uběhl asi sto metrů, zastavil se a zaposlouchal se do noci. V dálce praskla větvička. Vlevo? Nemohl si být jistý. Strouha byla kamenitá a šlo se jí špatně. Našel pár pěkných skrýší, odkud by mohl přepadnout toho, který se vydal za ním. Lepší než se s druhým honit po lese. Ale ten se zase mezitím dostane na pláž a odřízne mu cestu. Uslyšel chřestit oblázek. Jílové stěny koryta byly dobré tři metry vysoké a strmé. Našel pár pevných kořenů a opatrně po nich vylezl. Nic se nepohnulo. Přelezl přes okraj a pod nohou mu povolil kámen. Rychle hmatl rukou a chytil ho. Kolenem mu projela ostrá bolest a Warren se kousl do jazyka, aby nevykřikl. Křoví tu bylo hustší. Odplížil se do stínu stromů. Větve ho tahaly za šaty. Měl poloviční šanci, že druhý muž půjde po téhle straně strouhy. Když ne, může Warren proklouznout na sever. Gijan ale zřejmě uhodl, kam má uprchlík namířeno, a na pláži by měl malý náskok. Snadno by ho zastřelili. Warren zalezl do stínů a zatímco čekal, masíroval si nohu. Vítr tu těžce čpěl. Přemýšlel, jestli už nastal odliv. Opřel si hlavu o ruce a učtil, jak mu škublo ve tváři. Lekl se. Musel si na sval sáhnout, aby se přesvědčil. Tseng mluvil pravdu. Warren má tik a ani o tom neví. Zamračil se. Nevěděl, co si o tom má myslet. Bude se na to muset zaměřit. Prozatím se ale soustředil na pozorování tmy. Vytáhl kámen z kapsy a potěžkal ho v ruce. O čtyřicet _ metrů dál od moře se mezi stromy objevila bledá postava. Byl to ten malý voják bez brady. Warren se sehnul, aby mu zkřížil cestu. Bolest v koleni mu připomněla kopance, ale svůj vztah k vojákovi nezměnil. Šel dál. V suchém houští se snažil být co nejtišší. Tupé výbuchy za hřebenem tu nebylo příliš slyšet, a jemu by se právě teď tolik hodily. Pod stromy bylo ticho a Warren na překvapilo, že slyší vojáka dýchat. Strážný šel pomalu, pušku připravenou, v září hvězd vypadala veliká. Držel se na světle a prohlížel stíny. Chytré. Dech zesílil. Warren popošel, ulevoval zhmožděnému kolenu. Bude muset rychle vyskočit a dostat vojáka zezadu. Postava se blížila. Warren najednou uviděl, že má helmu. Kamenem ho tedy musí bít do obličeje. To má daleko menší šanci. Ale zkusit to musí. Muž se zastavil, otočil se, rozhlédl. Warren ztuhl a čekal. Hlava se odvrátila, Warren se předklonil a trochu stáhl vzdálenost, koleno v jednom ohni. Až přijde čas zaútočit, noha ho zradí. Bude na ni muset neustále dávat pozor. Vzduch byl pod stromy nehybný a těžký, strašně tu páchlo něco od moře. Nepohybovalo se nic kromě vojáka. Ve vzorku stínů bylo těžké sledovat obrys postavy. Warren natáhl ruku, poskládal pod sebe nohy, učtil na zemi něco mokrého a hned pochopil, že ten pomalý těžký sípavý dech nepatří vojákovi bez brady, ale něčemu mezi nimi. Ohmatal zem, přičichl k dlani a učtil stejný ostrý pach, jaký nesl vítr. V slabém přísvitu uviděl mezi dvěma palmami dlouhého tvora na nemotorných krátkých nožkách. S každým krokem nasával vzduch. Byl tlustý a těžký, kůži měl ocelově šedou, podobanou na palec dlouhými boláky. Warren učtil ve vzduchu bzučení a něco se mu otfelo o tvář, chvíli zůstalo a zmizelo. Další zabzučení, tak tiché, že ho skoro neslyšel. Krátké ploutvonohy automaticky tlačily tlustého hejňáka dál od moře. Ve světle hvězd viděl Warren leskle čurky tělesných tekutin vytékajících z ran. mladí mají boláky. Další tiché zabzučení a z jednoho tmavého vředu na těle hejňáka vylezl červ velký jako prst, slizký a mokrý, a roztáhl křídla. Zamával jimi v smradlavém vzduchu, vylezl z kůže, chvíli se vznášel na místě a hledal. Odlétl do noci, Warren minul. Ani se nepohnul. Hejňák lezl vytrvale dál. Suchý roztřesený dech upoutal pozornost vojáka. Otočil se, vykročil. Hejňák se vzpamatoval a skočil po něm. Dosáhl mu na nohu a pootočil hlavu, aby mohl vzít do čelistí lýtko. Skousl, trhl hlavou, voják zalapal po dechu a upadl. Dal se do křiku, hejňák se přes něj převalil. Dlouhou tupou hlavu vnořil vojákovi do břicha a křik ustal. Warren stál v silicím puchu a sledoval zápas dvou těl v písku. Voják šátral po pušce, ale hejňák mu zašlápl ruku. Překulili se. Tvor se po kořisti válel a pokrýval ji lesklým slizem. Warren k nim doběhl a zvedl pušku. Ucouvl a odjistil závěrku. Voják se přestal hýbat a vetřelec z něj vyrazil poslední dech. Otočil hlavu na Warren, chvíli se na něj díval a pak se vrátil k hostině v Čínanově břiše. Gijan slyšel křik a brzy tu bude. Nemá cenu na hejňáka střílet a určit tak Gijanovi směr.

Warren se otočil a odelhal se od mlaskání a žvýkání.

Tiše procházel mezi keři. Puška měla na hlavní bajonet. Když ho přepadne hejňák, bude se bránit čepelí, ne kulkou. Držel se na světle a pozoroval stíny. Zezadu uslyšel rychlé bubnování samopalů. Vrhel se stranou a vtom si uvědomil, že do okolních stromů se ne-zasekávají kulky. To Gijan zabíjí o sto metrů dál hejňáka. Warren si byl jistý, že Číňani o hejňácích nevědí, protože jinak by se za ním neodvážili ve dvou. Gijan teď bude otřesený a nejistý. Za pár minut se ale vzpamatuje a uvědomí si, co musí udělat. Poběží na pláž, rychleji než Warren, a zkusí mu odříznout únikovou cestu. Warren slyšel tiché hučení. Podíval se mezi stromy za zvukem, ale na pozadí hvězd nic neviděl. **FALEŠNÝ SVĚT Z NICH UDĚLAL CO NEBYLI NA SVĚTĚ CO BYL, NÁŠ NEMOHOU ZPÍVAT ALE VĚDÍ O MÍSTECH KDE VY ZPÍVÁTE MEZI SEBOU A TAM LEZOU S BOLÁKY MŮŽETE JE ŽVÝKAT ALE JE JICH MOC MOC** Něco mu plesklo o krk.

Bylo to mokré a chytilo se to jako kulička z bodláku. Warren se po tom ohnal. Zarazil se na poslední chvíli, když učtil pižmový pach moře. Mokřý tvoreček mu něco vypouštěl po krku. Rychle zvedl pušku, namířil na krk bajonet a čistě instinktivně bodl. Cítil, jak hrot zajíždí do parazita, otočil čepelí a vytáhl centimetrovou larvu zpod kůže. Ještě nestačila vystrčit trny. Po krku mu tekla krev. Utřel si ji rukávem a zvedl bajonet před oči. Larva byla bílá jako červ a trochu se kroutila. Škubala jedním křídlem. Druhé měla utržené i s kusem kůže. Zabodl bajonet do písku a pak larvu zašlápl. Na krku mu něco zbylo. Se-škrábl to. Na čepeli uviděl druhé křídlo a pár špičatých černých háčků. Otfel je o písek a v náhlém návalu hrůzy je začal drtit podpatkem. Když dorazil na pláž, ztěžka funěl námahou. Jak se vyhýbal stínům a snažil se nemyslet na to, co se v nich skrývá, strach ho přešel. Pomohla mu i bodavá bolest v koleně. Poslouchal, jestli neuslyší přerývaný dech, a větil pižmový pach. Vykulhal z poslední řady palem na bílou pláž pod hvězdami. Viděl možná na padesát metrů a žádné černé tvory už nezahledl. Od severu slyšel slabý křik. Nevadil mu, protože to už neměl daleko. Zamířil k nim, nehledě na minometnou palbu. Na mělčině kotvily motorové čluny s cívkami drátu na zádi. Z jednoho si vzal pádlo. Obešel poslední roh srpkové písečné kosy a o kus dál uviděl tmavý vor. Hodil na něj pušku a odtáhl ho k vodě. Do útesu narážely vlny s hřebínky. Dostal vor na mělkou vodu a bez ohlednutí nastoupil. Odstrkoval se pádlem, dokud ho nezachytil proud. Teď potřebuje hlavně rychlost. Rychlost. Zrovna začal odliv. Za chvíli zesílí a protáhne ho průlivem mezi útesy. Když si tím byl jistý, posadil se a hmatl po pušce. Vsedě ho vojáci hůř uvidí a bude si

moci zbraň opřít o zdravé koleno. Krev už skoro přestala téct, ale košili měl nasáklou. Napadlo ho, jestli ho létající larvy nenajdou podle pachu krve. Skákací o okřídlených červech nic neříkali a Warren si byl jistý, že o nich ani nevědí. Hejňákům paraziti v životě na souši nijak nepomáhali. A když lidé vyhnali skákače z laguny, hejňákům už nic nezabrání vytáhnout červy na zem. Zablýhl něco na pláži a lehl si. Po písku běžel Gíjan. Zastavil se, podíval se přímo na Warrena a odběhl na sever. Warren zvedl pušku. Gíjan měl zbraň pohotově. Chce ho snad odříznout, ale nezabít ho? Tak to měl běžet na jih motorovým člunům. Na severu je ale třeba také kotviště.

Možná Gíjan slyšel křik a běžel někomu na pomoc.

Warren svou pušku odjistil a přepnul na opakovači režim. Až mu Gíjan naznačí, co má v úmyslu, bude Warren vědět, co dělat. Kdyby na něj tak mohl zavolat, zeptat se... Ale Gíjan ho možná vůbec neviděl. A také by mohl lhát. Warren věděl, že Gíjanovi nemůže věřit ani slovo, dokonce ani mlčení, jsou stejní. Běžící postava najednou upustila pušku, plácla se přes krk a padla na písek. Svíjela se, popadla se oběma rukama za krk a chvíli s něčím zápasila. Pak si Gíjan z krku něco vyškubl a hodil to do vody. Vyděšeně vykřikl. Vstal a zavrával. Jednou rukou si stále držel hrdlo, ale už se rozhlížel po zbrani. Byl zmatený. Přejel pohledem po hladině, přes Warrena a zase zpátky. Tentokrát vor určitě viděl. Warren zatoužil umět mu číst z tváře. Gíjan váhal jen chvíli. Pak zvedl pušku a otočil se na sever. Udělal pár kroků a Warren si oddechl, než si všiml, jak Gíjan nese zbraň. Warren rychle zamířil, Gíjan se otočil k němu. Z obou automatických zbraní vylétl oheň, Gíjan kropil vodu kolem voru, Warren pečlivěji mířil krátké dávky. Gíjan otočkou padl s průstřelem ramene a hrudníku. Jeho zbraň přestala střílet a Warren se zděsil, jaký jeho puška dělá hluk, ale pálił do temné postavy další a další dávky, dokud z ní nezbyly jen krvavé cáry. Pomalu pušku odložil a ztěžka oddychoval. Vůbec neměl v plánu Gíjana zabít, ale právě to udělal, nepřemýšlel o tom, a proto přežil. Kdyby Gíjan vypálil ještě párkrát, strefil by se. Podíval se na břeh. Hlasy, blízko. Odlov už převládá a vytrvalý proud ho táhl mezi útesy. Průliv byl temná skvrna mezi vyceněnými zuby vln. Něco mu zdola narazilo do voru. Znovu. Warren vstal a uchopil pušku. Prkna se ve vlnách u průlivu kroutila. Nedaleko se vynořil velký tvor a převalil se z boku na bok. Použil oči a máchal ploutvemi přeměněnými v nohy. Hejňák se válel na hladině, pak se potopil a zamířil ke břehu. Spolkla ho laguna. Warren pádlem odstrčil vor od kamenů. Po obou stranách dorážel na útesy příboj a hluboký proud najednou vor protáhl skrz. Warren za sebou uslyšel křik, osamělý, pronikavý a plný překvapení. Lomoz bitvy za kopcem se už ztrácel v hukotu vln hnaných východním větrem a Warren přes ně plul na širé moře. Rána. Stíhal ho motorový člun. Warren si lehl na palubu a zašátral po zbrani. Nad hlavou mu hvízdla další střela. Tady ho dostanou. Namířil na místo, kde asi sedí řidič, ale hned věděl, že netrefí. Ozvalo se krupobití dávek ze samopalů. Slyšel, jak projektily dopadají daleko do moře. Jestli mají dost munice, nemusejí mířit přesně. Vor se stočil doleva a člun ho následoval. Warren se doplazil na kraj, připraven sklouznout do vody, když se dostanou moc blízko. Bude to lepší než se nechat rozsekat, i když je moře plné hejňáků. Člun buzučel, kvílel a prorážel vlny. Zvedl pušku a zamířil, i když věděl, že nemá velkou šanci. Uviděl záblesk na konci hlavně a z voru vylétly třísky. Warren přimhouřil oči, pečlivě zamířil a vtom na mušce uviděl, jak něco vyskakuje člunu pod příď. Bylo to velké, skočilo to na špičku a převalilo se přes přední sklo a přes řidiče i zbytek posádky. Křik. Modrobílý tvor shodil jednoho muže do vody a druhého srazil na podlahu. Člun se naklonil na pravobok. Ze svého úhlu pohledu viděl Warren řidiče, jak se křečovitě drží kormidla a uhýbá skákačovu mrštnému ocasu. Motor řval, člun povážlivě poskakoval. Štěkot automatické zbraně. Skákač sebou mrskl a zasáhl střelce ocasem. Warren vyskočil a snažil se kvůli míření pohupovat proti vlnám. Stačil vypálit rychle dvakrát za sebou. Postava zakolísala a skákač ji srazil do moře. Řidič se rozhlédl a zjistil, že zůstal sám. Skákač se přestal hýbat. Warren nedal vojákovi čas na rozmyšlenou. Střílel do něj, dokud nezmizel. Motor ztichl. Nic se ani nehnulo. Z břehu se ozýval křik, ale další člun už slyšet nebyl. První plavidlo pronásledovatelů odnesl proud. Warren myslel na skákače, který v něm leží mrtvý. Zkusil k člunu doplout, ale proudy je nesly od sebe. Za chvíli loď zmizela ve tmě a sám ostrov se proměnil v nízký stín na pozadí hvězd.

Dvě

V poledne druhého dne prořízl oblohu řev tří stíhacích bombardérů a zmizel na jihu. Potom letadla křížovala po obloze celé hodiny, ale v takové výšce, že nebyla slyšet. Ještě v noci obeplul ostrov, vytáhl plachtu a nějakou dobu plul po větru, aby získal náskok. Měl mapu od Tsen-ga. Za vorem stále táhl udice s háčky. V zásobníku mu už nezbyla ani jediná dávka, ale pušku si nechal kvůli bajonetu. Ráno chytil tuňáka, ale přetrhl vlasce. Doufal, že ryb přibude, když se hejňáci vypravili na souš a přestali lovit v moři.

V poledne chytil malou rybku a večer další. Většinu dne prospal v záři bledého chladného slunce. Šrámy a popraskané puchýře mu nedovolily ležet na zádech. V noci se na obzoru od mraků odráželo oranžové světlo. Časem zesláblo a ztratilo se. Pak k voru dorazilo ohlušující hřmění. Objevily se i další slabší záblesky. Vysoko na nebi tmou křížovaly stříbrné tečky. Jedna po druhé se ztrácely v žlutém a modrém ohni. Satelitní válka. Brzy všechny družice zmizely. Když se ráno probudil, vyhlížel tenké stříbrné vlákno natažené k nebesům. Zkroutilo se. Warren si zastínil oči proti východu slunce a uviděl ještě jednu žlutou šmouhu na místě, kde by žádná být neměla. Skyhook byl přetržený. Jedna část se stáhla na orbitu a druhá padala k Zemi. Někdo ho přesekl. Dlouho se díval, jak bledá stuha padá. Nakonec se mu ztratila v záři slunce. Na spodním konci pracovali lidé, inženýři, a Warren si představoval, jaké to je, bezmocně padat z takové výšky a pak shořet v atmosféře jako létavice. Koleno mu nateklo tak, že se nemohl postavit, a tak seděl ve stínu plachty. Rána na krku se potáhla modrým sirupem. Nesahal na ni. Potil se a v horečce měl halucinace. Uviděl, jak k němu po vlnách přichází bývalá manželka, a zavolal na ni. Jazyk měl nateklý. Pak se ocitl v laguně, převaloval se na hladině v paprscích slunce a do uší ho bodal kravál motoru. Nemá se čeho bát. Chvilí si zaplave v čisté vodě, pak si odpočine s chladným drinkem v ruce, dá si křupavý toast s máslem a pěkně prorostlý steak, potom hovězí karbanátek s

fritovanými brambory a spoustu ledového čaje někde ve stínu. Pak se vypotil a odpočíval. Z nedalekého hejna ryb jednu ulovil, vyvrhl a snědl celou ani ne za minutu. O chvíli později ulovil další a mohl začít přemýšlet. Zeptá se skákačů na larvy, napadlo ho, ale zřejmě to k ničemu nepovede. Byl si jistý, že larvy k hejňákům nepatří od přírody. Vzpomněl na papíry, které tak dávno popsal, na své popletené představy. Skákací nenávidí stroje, které je přepadly v domovských vodách. Za dlouhá léta cesty v péči obtížných věcí, které skutečně nežijí, se o nich něco dozvěděli. Nežijí jako život, který povstává z nicoty všude, kde se najdou správné prvky a sluneční paprsky procházejí plynným příkrovem. Nenávist jim pomohla přežít dlouhou cestu. Když tedy uviděli prosté hlučné lidské čluny, také je začali nenávidět. Stroje to věděly. Počítaly s tím. Jak prostě.

Lovil dál, ale nic nechytil.

Té noci uviděl na západě další oranžové záblesky.

Před úsvitem se na obloze něco pohybovalo. Tmou létaly velké stíny a kdykoli vystoupily ze stínu Země, zatřpytily se v slunci. Byly blízko, pohybovaly se rychle, jeden oběh jim trval sotva hodinu. Veliké, nepravidelné, povrch podobaný meteority. Aby na nich Warren dokázal rozlišit podrobnosti, musejí být daleko větší než lodí, které přivezly skákače a hejňáky. Jsou velké jako asteroidy. Pozemská obrana s nimi nic neudělala. Na orbitě nezbyla jediná vojenská družice. Jediný vysokoenergetický laser. Jediné částicové dělo. Jediný ze všech těch strojů, které po půl století udržovaly křehký nukleární mír. Lodě absorbovaly sluneční světlo a vyzařovaly podivnou šedou záři. Začaly se dělit. Odpadaly od nich kusy, ty se dále dělily a padaly oblohou. S ránem se na nebe vrátilo světlo. Oceán kolem voru ztratil barvu. Modrý byl až ve vzdálenosti přes sto metrů. Něco pod ním je. Nehýbá se to.

Warren zůstal zticha a upíral zrak pod hladinu.

Stroj? Z šedých lodí?

Nic nedělal.

Píchl do vody klackem. Žádný odpor. Vlny byly nízké a Warren za chvíli poznal, že se vor nepohybuje, neunáší ho proud. Ta věc pod ním ho drží na místě.

Musí to risknout. Rychle se přehnul přes okraj a ponořil hlavu pod hladinu. Že středu voru vedlo lano k něčemu bílému. Něčemu pevnému. Po povrchu běhala jantarová světélka. Hodinu věc sledoval, ale ani se nepohnula.

Ryby se neodvažovaly blíž. Když nic neudělá, umře hladu.

Puška mu nebyla nic platná, tak z ní sundal bodák. Skočil do vody a rychle plaval dolů. Pod hladinou se cítil méně zranitelný. Refrakce mu zkálila odhad vzdálenosti. Věc byla hloub, než si myslel, větší, a málem se k ní nepotopil. Plíce ho pálily. Po perleťových stěnách běžely obrazce. Přes ně uviděl patra a příčky. Uvnitř se nic nehýbalo. O kus níž byla díra a Warren k ní zamířil, hrdlo stažené. Musí věc vidět zespodu, poznat ten motor nebo šroub nebo co ji to pohání. Jakmile podplul okraj díry, uviděl nad sebou zkroucenou hladinu a vyplaval na vzduch. Zhluboka se nadechl. Byla to bublina chycená mezi dvěma patry. Chvilí šlapal vodu a snažil se v neklidných záblescích odražených paprsků rozeznat mezi rozmazanými prasátky nějaký systém. Průsvitné stěny přebarvovaly vzduchovou kapsu na zeleno. Nebyl tu jediný mechanický stroj. Plaval mezi rozmazanými pružnými stěnami. Povrchy byly hladké, měkké, ale kladly odpor, některé rovné, jiné prohnuté. Našel lávku a vydrápal se na ni. Odpočinul si uprostřed hry nefritové zbarveného světla. Bílý stavební materiál stěn byl složen téměř beze švů z cihel, které mu ukázal Tseng. Římsa byla úzká a nerovná.

Warren se po ní po čtyřech doplazil k nízké zídce. Za ní byla rovná podlaha, v náhodných intervalech posetá skoro metrovými otvory. Dlouho bludiště zkoumal, opatrně procházel úzké kluzké chodby. Nenašel v něm žádnou logiku, jen propletené chodby a malé místnosti. Zhruba ve třetině stavby byl vzduch. Nepravidelné pokoje protínaly křivé roury s vodou. Propracovával se výš, sledoval stíny z hladiny. Tady nasakovalo vodu nedbale uložené zařízení nejrůznějšího druhu. Zbytky z vraků - pokroucené kusy trupů, elektronika, válce a trubky a kabely. Celý spalovací motor. Kompletní vodotěsná vysílačka včetně baterie. Širokopásmový přístroj z dobře vybavené lodi. Věci nebyly nijak uspořádané, bez ladu a skladu zaplňovaly dlouhou místnost s množstvím děr v podlaze. Nijak nešlo uhadnout, jak se sem všechno dostalo. Chvilí si hrál s rádiem. Chyběl mu jeden přípojovací kabel, ale ten vzal z nejbližšího rozbitého aparátu a záhy vysílačku zprovoznil. Bude to těžké, ale snad se mu ji podaří vytáhnout na vor. Podíval se na silný kabel, kterým byl vor přivázaný k té obrovské věci. Zelené lomené paprsky teď dopadaly šikmo, slunce zapadá. V podlaze našel díru, jež ústila desetimetrovou šachtou až na spodní okraj „věci“. Dvě minuty zhluboka dýchal, vytěšnil z krve oxid uhličitý a pak se pustil dolů. Jakmile byl ve volném moři, vyfoukl vzduch a ulevilo se mu. Při plavání k hladině vypouštěl stále další a další bubliny, neboť se snižoval tlak a plyn se mu uvolňoval z krve. O rozvrzané trámy pleskaly vlnky. Ryby skákaly a obzor byl dokonale rovná čára. Moře se vzpamatovávalo z nájezdu hejňáků, kvetlo, hejna se vracela. Tady může žít. Vzal pytláčky, pušku, a znovu se potopil do podmořské stavby. Jak světlo sláblo, stahovaly se do dutin ryby. Do jedné díry nahodil udici a hned chytil tři. Tma padla rychle. Lehl si na podlahu. V labyrintu má dost kyslíku na celou noc a zítra spoustu času na přemýšlení. Spal přerývaně a hlavou se mu honily nejrůznější myšlenky. Na obzoru nic neblýskalo. Tak tohle už zvládl, pomyslel si. Postavili jeden živý druh proti jinému. Zničili křehkou rovnováhu a nabídli lidem napohled snadný boj s netvory z moře. Lidé udělali to, co pohromadě vždycky, ale nějak je nepřemohli. A zničili skyhook.

Aniž by tušili, že po nich někdo něco chce, že chce, aby jeden život ničil druhý život. Aby vyčistil cestu šedým lodím, které se teď vrhají do moře, daleko od válek, jež ničí pevniny. Za stěnami se cosi pohybovalo.

Hned se probudil, svaly ztuhlé, a propátral nejbližší perleťové paprsky. Vzduch a voda splývaly, chytaly první chladné světlo úsvitu, mátlly oči... Tamhle. Rychlé hbité pohyby. Skákací.

Propluli vodními branami až k jeho pokoji. A odněkud věděli o dřívějších setkáních, o strastiplné cestě k porozumění, o potřebné trpělivosti. Několik hodin jim zabralo pochopit ho a ještě delší čas vyladit slovník. Přinesli mu něco na psaní. Hrubé pero sotva dokázalo zanechat stopu na zkroucených mastných papírech. Psal, skákací mu odpovídali a Warren se snažil prohlédnout zhuštěné řetězce slov. ŠEDIVÉ VĚCI PLAVOU HLUBOKO. dolují NA DNĚ SLYŠÍME JEJICH

TOVÁRNÝ. zvuky MEZI ZLOMY POD VODOU PUTUJÍ DALEKO. DĚLAJÍ VLASTNÍ KOPIE. hejňáci VYŠLI NA ZEM ŠEDIVÉ VĚCI SI MYSLÍ ŽE JSOU V BEZPEČÍ. Warren o sobě věděl, zeje tvrdý chlap, nikdy ho nezajímaly hovory s ostatními a od té doby, co ho opustila žena, si s nikým nerozuměl. Věděl i o prázdnotě uvnitř, zbavené lítosti nebo hanby, která mu umožnila slyšet šepot větru a šplouchání vln, opravdu jim naslouchat a nepovažovat je za kulisu neustálých lidských řečí, ale za samostatnou píseň, dech planety. Díky tomu slyšel i skákače a vnímal nevyřčené pocity a úmysly. Převáděl si je do slov, neboť byl člověk a zápis mu pomáhal ubránit myšlenky proti času, zalít je navěky do slov. Tato prázdnota ho zachránila, léta vnitřního ticha v něm vytesala kamenné mlčení. myslí SI ŽE JSOU V BEZPEČÍ. myslí SI ŽE NA TOMTO NOVÉM světě JSME ZŮSTALI JEN MY. PŘINESEME NÁŘADÍ- známe VODU. ŠEDIVÉ STROJE SE POHYBUJÍ NECÍTÍ NEVĚDÍ. neznají CHUŤ VODY. Odpoledne skákací natáhli do domu další trosky v nešikovných sítích, z nichž každou neslo několik jedinců. Warren si vybíral, třídil a přemýšlel. Později mu ještě k jídlu ulovili tuňáka. Zrovna si hrál s antén011, sestavenou 7 různých kabelů, když náhle zhaslo světlo. Když zvedl hlavu, nad jeho vorem visel stín. Vor zdola vypadal jako nesmyslný splepenec polámaného dříví. Stín se nehýbal a Warn se zděsil, že patří šedé lodi, která teď hledá zbytky lidstva. Zalezl mezi díly motorů, hleděl k hladině a uvědomil si, že všichni skákací zmizeli. Něco prorazilo v gejzíru bublin hladinu. Otočilo se to a Warren najednou uviděl ženu, jak plave pod velkým stínem a prohlíží dno. Za něco zatahala a zjistila, že to zatím drží. Podívala se dolů, přestala s kontrolou svého plavidla a vytřeštila oči. Měl pocit, že se mléčnými stěnami dívá přímo na něj. Než jí došel vzduch, mávla na něj a vyrazila k hladině. Lidé. Další muži a ženy se naučili žít na moři. Zbytky. Objevil se skákač a po něm další. Warren si uvědomil, že to oni sem zavedli lidi na voru. Shromáždili pestrou bandu trosečníků a bezrukých mimozemšťanů doprostřed oceánu plného šedých strojů. Nemají skoro na čem stavět. Vraký. Trosky. Možná pár lodí uprchlých ze souše, kde se šíří smrt. Ale něco s tím udělají. Byl si vcelku jistý, že až natáhne na vor anténu, dovolá se i k družicím na vyšších orbitách a spojí se s nimi, pokud na nich někdo přežil. Bude muset vyrobit parabolu, aby soustředil signál do úzkého paprsku. Pokud zůstane u krátkých signálů, družice ho zachytí jen v případě, že bude ve správný čas ve správné výšce. Na moři je ale jistě víc lidí. Budou muset být opatrní, aby je stroje nenašly. Šedivé lodě počkají, až na pevnině skončí válka. Pak udělají další krok. Vyplují a obsadí souš. Napřed ale budou muset přeletět moře plné skákačů a lidí, prostě života, který bojoval a prohrál, přetrval, znovu bojoval a tiše se vzmáhal, instinktivně natahoval uši a hledal další život vyčkával, až se dají šedivé věci do pohybu, života silného a plného otázek, nebezpečného a věčně nového. Dojedl tuňáka a čekal. Stříbřitě nebe se rozlámalo do broušených faset, žena proskočila oblakem bublin a mocnými tempy zabrala do hloubky. Kroužila kolem. I v téhle hloubce cítil z průsvitných stěn pomalé kolébání vln. Vstal. Uviděla ho a zamávala. Najednou začal radostí poskakovat a máchat rukama nad hlavou. Křičel. I když věděl, že ho ještě neslyší.

ČÁST DESÁTÁ NEŽIT

Jedna

Dolů do oceánu noci. Ponorka se potápěla jako veselá vánoční ozdoba rozzářená reflektory jako odrazy svíček. Bledě osvětlovala stěny trhliny ze zmrzlého oxidu uhličitého. Motory předly. Ve stísněné kajutě stoupal tlak a ubývalo tepla. Průzkum z La.nc.eru odhalil na povrchu desítky teplejších míst. Byly to trhliny v ledovém příkrovu, kudy se z popraskané kůry pod ledem derou na povrch teplé proudy. Tektonika neustále vytvářela nové zlomy a pohon z kamene i z ledu. Měsíc byl větší než Ganymédes. Pod ledovou kůží obíhalo velké množství bahna a kapalín. Uprostřed měl díky radioaktivnímu rozpadu žhavé jádro. I Země získává většinu tepla rozpadem rádia a uranu. Tady se hlubinné teplo snažilo proniknout ledem, nacházelo praskliny a pak nakrátko tvořilo hluboké teplé sopouchy. Když měl výron sílu, vytvořily horké kapaliny sopky. Z kráterů nepřetržitě stoupala pára. Když proud zeslábl, objevily se kolem sopek pláně poseté jezery. Výsadek si vybral klidnou studnu, aby ponorka nemusela zápolit se silnými proudy. Sopouch se s rostoucí hloubkou rozšiřoval. V kuzelech světla se vznášely kusy ledu. Několik kilometrů padali roztoky čpavku, bahnem z oxidu uhličitého, metanovými krystalky a různým sajrajtem. Rotace měsíce vířila kameny a udržovala je v roztoku. Dostali se do oblasti rozumně čisté vody. Carlos vyhodil veliký vak a postavil před proud. Vak se nadmul a naplnil - pevný, i když silný jen na tloušťku molekuly. Carlos ukázal Nicce, jak k němu upevnit plováky, protože nechťel odcházet od řízení. Našel silný stoupavý proud.

Zavolal, Nikka vypustila plováky a vak se sám uzavřel. V závěsu za bójkami se vydal vzhůru. Vypluje na hladinu, lidé ho přitáhnou a hmotový spektrometr oddělí surové deuterium. Fúzní motory Lanceru potřebovaly deuterium jako zálohu za palivo náhodně sebrané v mezihvězdném prostoru. „Podle detektorů je v té vodě dost nečistot,“ poznamenal Nigel. „Hotová zoologická zahrada,“ zabručel Carlos. Zatím mlčel. Ve tváři se mu svářily protichůdné pocity, a tak se raději plně věnoval řízení. „Jak to vypadá?“ Nikka už vypustila plováky.

„Jako kuřecí vývar. Nebo jeho místní ekvivalent,“ odpověděl Nigel z kavalce. Carlos dodal: „Vědci přiletí za pár dní, vezmou vzorky.“ „Zajímavé. Těžké molekuly. A volné radikály.“

„V téhle studené vodě se volné radikály samovolně nevyskytnou,“ poznamenala Nikka. „Nemají zdroj energie.“

„Správně,“ přitakal Nigel. „Skoro by se řeklo...“

Car/osy. Chci si promluvit s těmi tvými pasažéry.

„Už volá popáté,“ oznámil Carlos. Nigel zivl. „Chudáček. Zeptej se ho, jestli má nějakou novinku.“ „Tede, vymklo se mi to z ruky a já chci udělat, co...“

Já vím. Přepadli tě, pomíchali ti hodnoty. Znáš to. Car/osy. Nigel zašeptal: „Je tak chápavý a milosrdný. Hotové požehnání pro lidstvo.“ Nikka se usmála a dala si prst na rty. „Úžasný herec. Zatím jsem ho nedokázal docenit.“ Carlos toho za poslední hodinu moc neřekl. Hovor zvenčí mu rozvázal jazyk. Nedokázal skrýt nejistotu a zmatek, ty ale

vypadaly spíš jako neochota přiznat se k zodpovědnosti za vlastní činy, tak to aspoň pochopí Landon, pomyslel si Nigel. Landon ho vyslechl a poradil se s velitelem pozemních operací na Nežitu. Výsadky se rozčilovaly nad porušením směrnic a možným ohrožením materiálu - lidé jsou nahraditelní -, kdyby se Carlos dostal do problémů. Ale když se bude držet dál od ledových stěn, je lepší ho nechat dole, ať hledá vodu a posílá ji po pytlích nahoru. Landon se poradil ještě s někým a pak podmíněčně povolil Carlosovi zůstat pod vodou. Pokud se ovšem cokoli změní nebo se zhorší Nigelův zdravotní stav...

„Mám s sebou filtr,“ oznámil mu Nigel.

Nemohl jsem se dočkat, až zase uslyším velkého šéfa. Musím říct, že přesně tohle by od tebe člověk čekal po přečtení tvých záznamů. Každá zátěž tě zlomí. Landon hovořil s vybraně odměřeným chladem. Oba samozřejmě mluvili hlavně do záznamu. „Spíš bych řekl, že mě transformuje. Nebo zakalí. Je to výborná věc. Snižuje křehkost. Odstraňuje vnitřní napětí.“ Tak si počkáme, dokud se nebude hlasovat. Nemysli si, že se tahle skopičina neprojeví na výsledku. „Já jsem tu s ním, Tede,“ řekla Nikka. „Mě taky umlčíš?“ „Nemíchej se do toho,“ přerušil ji Carlos. „Tede, snad chápeš, že je rozrušená a nemůže...“

Chápu. Bez toho průseru, cos mi tak krásně naservíroval, bych se byl obešel, Nigele. Díky zprávám ze Země je to tady i tak dost nahnuté. Čekáme na další informace a možná budu muset všechno naplánovat znovu... „Co přišlo za zprávy?“ Zachytili jsme slabou roztržesnou vlnu. Vypadá to na termonukleární výbuchy. Vojenské družice skončily tak, jak každý čekal - všechny zařvaly. Máme i hlášení mimozemských lodí. Některé přistávají v oceánech. „Proboha,“ špitla Nikka.

Jo. A Nigel si zrovna teď za má ne...

„Máš docela kavalířský přístup k příčinnosti,“ odsekl Nigel. „První signály o situaci na Zemi jsi dostal už před týdnem. Tak sis myslel, že mě pěkně potichu uklidíš do ulity, když mají všichni jiné starosti. Není žádná náhoda, že se to všechno semlelo najednou. Ale nevyšlo to, jak jsi plánoval, vid?“ Nigele, jsi paranoidní.

„To se teprve uvidí. Jestli mám tam nahoře nějaké přátele, kteří se za mě postaví...“ Po tomhle? Na to nespolehej.

Nigel se našťavaně zamračil. „Tenhle rozhovor nemá smysl. Carlosi, co to máš na sonaru? Velká věc v levém kvadrantu.“

T

„Odpouji se,“ štkl Carlos. Průzkum měl přednost před vším ostatním. Zakormidloval doleva do proudu. „Chtěl jsem ho umlčet,“ vysvětlil Nigel. „Nemusím se ze všeho vykecávat.“ „Když narazíme do ledovce...“

„Neznamená to, že musíme uhnout o kilometry. Stejně můžeme něco vyzkoumat, než přijde kat.“ „Nikko, chceš naplnit vak? Mám tady slušné údaje.“

Vrátila se k manuálnímu ovládání. Plováky a vaky byly přehledně uloženy v kontejneru, který zabíral většinu objemu ponorky. Zatáhla za velkou páku u dvířek. „Hotovo!“ Ozvala se rána a zahučení. Carlos přikývl.

Nigel se rozvalil v křesle druhého kormidelníka a začal si prohlížet řízení. Brnělo ho tělo. Carlos se zaujatě skláněl nad pultem. Při rozhovoru s Landonem předvedl typicky mužské reakce. Když se spolu baví jen muži, je to tak často: každý jen čeká, až druhý domluví, aby řekl nachystanou větu. Nigel to dělal už tolikrát, že uviděl mužské rysy i v Carlosovi. Ale právě poznání pro něj bylo nové. Celý život se dral vpřed a směřoval rozhovor, kam chtěl. Neustále se soustřeďoval někam dál. Jiné cesty jsou méně namáhavé. Učil se je užívat pomalu a postupně. Fakt, že Carlos začal projevovat charakteristické rysy znamenal, že si začíná budovat určitý smysl pro identitu. Výborně. Ale v nejbližších hodinách to může být problém. „Jsi připravená vypustit vak?“ zavolal Carlos. „Zavřeno. Jedna, dvě, teď.“ Nikka se vrátila dopředu a otírala si ruce o červenou bundu. „Mohl bys zakormidlovat trochu na severozápad?“ ozval se mírně Nigel.

„Na co? Proud nás táhne jinam.“ „Vidím tam divné spektrum.“ „Aha. Dobře.“

Do tmy. Ztratili se v černotě, ochotné bzučení motorů ani nevnímali. Noc je pohltila a připravila o všechny možnosti orientace kromě slabé tíže Nežitu. Hledali světélko, ale ve zvířených proudech loď nedokázala držet kurz. Jaká ironie osudu, napadlo Nigela, že tohle plavidlo je důsledkem klasického stísněného válečnictví. Ponorky sloužily už skoro před sto lety jako nosiče termonukleární smrti. Mocnosti stavěly ponorné lodě, které byly schopny vydržet velký tlak, vyhledat nepřítele, přežít a stopovat v naprosté tmě. Když se zkoumaly Jupiterovy měsíce, bylo zcela přirozené využít stejnou technologii k průniku pod led a průzkumu moří. Svazek vědy a zbrojního průmyslu držel i přes občasné domácí hádky. Lancr tedy vez! flotilu ponorek pro případ, že by narazil na zamrzlé moře. Mžoural do jednolitě tmy před přídílí. S jistotou věděl, že dál už se nedostane. Hrál o čas, ale docházejí mu síly. Pár hodin, nesmyslné vzdorné gesto - a pak smutný hořký návrat. Hovno, řekl si najednou. Nikam nejdu.

Něco prostě muž neudělá.

Dvě

Hledali několik hodin. Najedli se, pohádali, nabrali vzorky, vypustili vaky s vodou a poslali je s plováky so-pouchem na hladinu. Občas někdo něco řekl, ale k ničemu nedospěli. Nigel se zase ocitl v konfliktním trojúhelníku a poznal v něm staré vzorce. Napadlo ho, že vyhledává takové složité citové geometrie, protože z něj snímají tlak požadavků, nechávají ho snít a soustředit se na vlastní nitro. Nijak vítané zjištění. Ale na hraně života přinejmenším dokázal přijmout i tuhle pravdu, protože už bylo na všechno pozdě. Pak se sám sobě zasmál - Nikka se po něm tázavě podívala, zřejmě LT tušila důvod -, protože i tohle byl jen příjemně odtazi-tý způsob, jak uniknout tlaku změn. Sebezpoznaní ztrácí dopad, když přijde pozdě. Znovu se zasmál. „Máme tu daleko víc těch molekul,“ oznámil nevrle Carlos.

„Tak zajed' hloub,“ řekl Nigel. „Vyčmuchej zdroj.“

„Nenechám si poroučet!“

„Jenom jsem navrhoval...“

„Ty vždycky jenom navrhuješ a radíš, že ano?“

„Máš pravdu. Už mlčím.“

Carlos zaváhal, pořád rozzlobený. Když Nigel tak snadno ustoupil, nemá mu co odpovědět. Sklonil se nad řízení a za chvíli se pustil po chemické stopě. Nic jiného stejně dělat nemohl.

Tak pomalu, že si zprvu nebyli jistí, se ve tmě objevil nazelenalý přísvit. Přístroje ho zachytily, ale jen oči rozeznaly v světle tvar. Zelená se náhle změnila v oranžovou. Ze tmy k nim něco plulo. Bylo to dlouhé a vřetenovité. Mávalo to končetinami bez kloubů. Za tělem ve vodě vířila vlákna. Pak přízrak zmizel. „Co to...“

„Tot' otázka.“

Nikka tiše řekla: „Má vlastní světlo.“

„Ano. Vsadil bych se, že žere volné radikály.“

„Nemá oči.“

„Na co by mu tady byly.“

„Co podle tebe...“

„Jedeme támhle.“

Slabý přísvit. V lodi při sestupu zapraskalo.

„Co to je?“

„Netuším.“

„Musí být daleko. Nemáme jasný obraz.“

„Jestli to svítí tolik...“

„Ano. Pěkně září.“

„Není to ten tvor, co jsme viděli.“ „Ne. Je to větší. Daleko větší.“ Světlo rostlo. Mezi částčkami bahna se pohybovaly žluté šmouhy. Ponorka se dostala do nečekaně divokého proudu. „Pohybuje se to.“

„Je v tom systém. Opakuje se.“

„Otáčí se.“

„Ano. Jednou asi za dvě minuty.“

Věc rostla. Byla veliká a pokrytá ohněm. Na povrchu se střídala hnědá a oranžová barva. Z každého jasného bodu vylétly při vzplanutí bubliny... Ta věc měří přes kilometr „

„Ano. Vidíte ty přidělané pytle?“

„Balóny.“

„Udrží to ve stejné hloubce?“

„Určitě. Podle spektrometru je to rozpálená skála.“

„Volné radikály.“

„Přesně.“

„A kde se berou?“

„Je to slušný zdroj energie.“

„Bereme vzorky?“

„Jo, mám je. Spousta vysokoenergetických molekul.“

„Jídlo.“

„Pro...“

Trojice lidí se ošila. Světlo reflektorů mizelo v kalné tmě. Sledovali věc, která se točila v černotě a v nepravidelných intervalech vypouštěla s horkými bublinami oranžové, zelené, zlaté a červené plameny. Natahovali zraky, aby viděli víc.

„Pořádná radioaktivita.“

„Číslo.“

„Začínám z toho... být nervózní.“

„Jo. Cítíš to, Nigele?“

„Co?“

„Že tam... něco je.“ „Hýbá se to.“

„Za našimi světly?..- Ano.“

„Teď jsme ve stoupavém proudu z té věci. Geiger hlásí nárůst záření.“ „Nebezpečný?“

„Ne. Gama se nám nedostane přes trup.“

„Zbytková radiace.“

„Asi. Ta velká skála...“

„Ano. Je to primitivní jaderný reaktor.“

„Protáhneš přes něj prvky, vystavíš je bombardování...“

„... a dostaneš excitované formy.“

„Kde se berou organické molekuly?“

„Tady dole? Něco je musí dodávat.“

„Jo. Udrží oheň.“

„A proč v sopouchu?“

„Proč jet na prázdniny na Floridu? Je tam tepleji.“

„Ne, špatně, je to obráceně. Sopouch tady je...“

„Díky tomuhle.“

„Je to celé umělé.“

„Sopky, jezera, všechno to dělají tyhle věci?“

„Walmsieyho zákon.“

„Nabeton. Teplé proudy, potrava...“

„A cesta na povrch.“

Carlos se zeptal: „K čemu? Co by...“

„Nevím,“ odvětil Nigel.

„Proč šeptáme?“ zeptala se Nikka.

Nigel zařval: „Třeba mají uši!“

„Ježíši!“ ulevil si Carlos.

„A třeba ne.“ Nigel se opřel. „Pokud mají, dávno slyšeli naše motory. A když o tom tak přemýšlím, určitě slyší. Zvuky jsou světlo ryb.“ Nikka podotkla: „Ten tvor, co nás minul, svítil.“

„A?“ zeptal se Carlos.

„Musí to mít důvod. Hledání potravy.“

Nigel zabručel: „Nebo lákání.“

„Nevím, jestli bych neměl zhasnout reflektory,“ zamyslel se Carlos. „To není špatný nápad,“ přisvědčila Nikka.

Vypnul několik knoflíků. Kajutu ožářily kontrolky ovládacího pultu. Nigel tiše navrhl: „Měl bys zavolat Lancer a říct jim o tom.“ Carlos ho poslechl. Než stačil začít vysvětlovat, napíchl se na linku Ted Landon. „Tvá žádost byla zamítnuta drtivou většinou, Nigele. Je mi to líto.“ NigCi se probral ze zasnění. „O... aha, aiiG. No a?“

„Prohrál jsi. Vylez ven.“ Nigel vzdychl. Ted měl bodrou náladu. „Řekni mu to ty, Carlosi.“ Hovor pokračoval, ale Nigel věděl, jak skončí. Přemohla ho únava, ale s ní stará jistota. Ted se drží nařízení, zvláště těch, která mu schválně milovaný lid. Carlos mluvil s jistotou, klidně předkládal fakta, přehledně a nekompromisně. Čím víc si bude uvědomovat sám sebe, tím horší s ním bude komunikovat. Nigel vstal a ležerně přešel na žád. „Příroda volá,“ řekl Nicce. Nemůže riskovat mrknutí na rozloučenou.

Tři

Skafoandry měli na otočných věšácích. Jeden hodil na oblékací držák a vstoupil do něj. Zavrtěl se, vsunul ruce do rukávů a prostrčil hlavu obojkem. Skafoandr ho sevřel, což Nigelovi vždy připomínalo objetí mrtvoly. Narovnal se a držák mu zapnul zip. Na obojek mu našrouboval helmu. Skafoandr měl masivní tepelnou izolaci a těžký vytápěcí systém. Oddusál do kontejneru se zařízením, pod vahou brnění ho rozbolel kotník. Na vypouštěcí rampě čekal šestiúhel- níkový rám s plováky, přivázaný k dalšímu pytlí na vodu. Nigel ho odpojíl, vyndal z něj prostřední dva plováky a vlezl do uvolněného prostoru. Takhle rám nevyváží. Rozhlédl se po něčem těžkém a zrak mu padl medfítr, zapomenutý ve víru událostí. Proč ne? Pekelná věc, připomínka nespočetných hodin strávených v jejím sevření. Běží poslední dějství, ale stroj mu stále ještě může ulevit od únavy a nevolnosti. A potřebuje zátěž. Vzal fítr a bez otálení ho uvázal pod sebe doprostřed bójkového rámu. Tak fajn. Čas vyrazit.

Zapnul ruční ovládání a zaklonil se. Unašeč dopravil rám do přechodové komory. Nigei si k němu připnul pásek. V komoře nařídil příkazy skafoandru. Vzduch zmizel, klesl tlak, připravil se... Vnější dveře se otevřely jako irisová clona. Hům. Rám vystřelil z plošiny. Vzduch se rozprskl do oblaku bublin a s řevem ho nabral. Plováky začaly nabírat objem. Točil se v beztíži těžiště protichůdných sil, zalehly mu uši, skafoandr praskal a stoupala z něj hejna pestrých bublin. Pak padla tma. Stoupal a díval se pod sebe na lesklou loď. Plováky ho táhly k hladině. Zátěž nespočítal pořádně a teď mu došlo, že je příliš lehký. Co to... Nikko, chyba, zkontroluj ještě

Odlétal stále výš od rozsvícené koule. Pod ní rudě žhnuly ohně kamenného reaktoru. Z jeho perspektivy šlo o překvapivě podobné technické vymoženosti. Pytle jsou venku? Jak se to stalo, muselo Nikka odpovědět: Ne radši počkej

Ted povídá, že bychom měli zmizet, na přístroje kašli, může tu být tlakový zlom, mamě vypadnout, než se na to mrkne ExoBio Stoupal příliš rychle. Rám bude s malou zátěží celou cestu k ledu zrychlovat. Nigel si najednou uvědomil, že jeho skafoandr sice snese extrémní tlaky, ale ne jejich náhlé změny. Když bude dál stoupat... Carlosi kde je nevidím Nigelovi zase zalehly uši. Podíval se na stále větší plováky. Ponorka mizela v hloubce a Nigela halila tma. Neodvážil se takhle blízko rozsvěcet, ale stejně si bude muset posvítit, pokud chce jeden plovák odvázat. Loď už skoro neviděl.

Myslíš, že

Skafoandr byl pod vodou velký a nešikovný a Nigel musel ovladače na levém předloktí chvíli hledat. Vysunul tyčku a zvedl ruku. Třetí knoflík by měl být... Vodu prořizla jasná modrá čára. Zamával rukou, za paprskem zůstávala stopa z bublin. Laser našel plovák. Pytel vzduchu zkrabatěl, zhnědl... Praskl. Vzduch vylétl k hladině. Nigel vypálil ještě na protější plovák. Paprsek nehluchně vířil vodu. Prokousával si tenounkou cestičku věnčenou bublinkami páry. Když mu dojde proud, než... To je šílenství! Mierda seca, ten pitomec Skafoandr to vydrží ale poslouchej hergot nahod' reflektory at' ho najdeme T

Druhý plovák vybuchl. Paprsek po něm přešel a vypálil díru do vršku. Nigel měl pocit, že padá, a pak rám zpomalil.

Rovnováha. Zavolám Teda at'

Potom. Vidiš něco? Možná si rozsvítil ve skafoandru. Zkus stopaře Něco se stalo nic nechytám

Takhle rychle se nemohl dostat z dosahu

Podívej se sama jeho kód je hluchý. Vypnul ho už tady musí

Vznášel se mimo prostor a světlo a tíhu. Bylo lo jako epizoda na neurochirurgickém stole, oproštění od světa.

Všeпоžírající tma připomínala hlubiny vesmíru. Pohyboval se ztěžka, voda mu bránila. Ticho. Když nakopl trubku rámu, neozvalo se zazvonění, ale tupý přidušený úder. Volně se držel a čekal. Koukni mám na lince Teda a má prý moc práce

než aby se sral s tím dědkem přišly zprávy ze Země vypadá to zle za pár minut zasedají Nemůžou ho tam nechat svolěj všechny týny z povrchu sežeh víc ponorek Nikko, tady Ted. Nigel měl asi v něčem pravdu, myslím ten Walmsieyho zákon. Je to Hlídač a podle operačního jeví známky života zřejmě kvůli naší činnosti na povrchu Tak nám hergot pošli ponorky

Děje se moc věcí najednou Nikko teď fakt nemám čas hledat toho vola nech ho plavat Udělal to protože hrál o čas
Hloupý tah jenom nás tady ještě víc nasral

Tede obracím se na

Splašil se kvůli prkotině. Už na něj nejsem zvě-davej! Možná si myslel, že takhle získá podporu, ale to se šeredně spletl. Cítil, že ho proud unáší pryč od ponorky. Dál se ještě nikdy nedostal, dosáhl přirozené hranice. Dobře, že se to stalo při honičce. Vytáhnu vás hned jak to půjde a jestli Nigei zmizel tak zmizel To potrvá hodiny

Fajn tak chvíli hleďte za deset minut stejně začíná zasedání ale varuju vás - jestli nás poslouchá, dobře. Nigele, zavíráme krám, tohle je poslední Nevěnoval šteká věmu hlasu pozornost. Zaujalo ho něco bližšího. Zvlněné proudy. Rozsvítíl malou výbojku na helmě. Ze tmy vyskočil plovákový rám, žlutý a studený. Kolem nic. Tah, nový směr... Něco se zalesklo. Stále větší. Koule červených mraků. Řítí se na něj... Uvnitř se něco pohybuje. Tečky v oblacích. Plovoucí flíčky. Zkusil odhadnout velikost, ale bez perspektivy... Ta barva. Žhnoucí rudá, hasnoucí uhlíky...

Tiskl se k rourám rámu, klec sebou házela. Kde jenom viděl.? Tečky se nepohybovaly bezcílně. Mraky byly ve skutečnosti horská úbočí a tečky po nich chodily mezi prašnými víry. Byly velké, vznosné, měly čtyři jasně viditelné nohy... Emka.

Ale ne ti hlavatí tvorové, které znal. Tahle emka byla štíhlá, vysoká, elegantní. Postrádala anténu v hlavě a kondenzátorový krunýř.

Takhle vypadala kdysi.

Než jejich biosféru zničil meteorický déšť. Než se musela kvůli Hlídači předělat v nápodobu strojů. Chodila uvnitř pětikilometrové koule. Uvnitř byly kopce, řeky, prachová mračna, modré a hnědé pralesy. Připomnělo mu to dětskou hračku, v níž padá sníh. Ale tady byla tekutina venku a vzdušný svět uvnitř. Povrch koule svítil dovnitř. Nad ní visely černé obrysy. Zátěž? Stabilizátory? Začala mu mizet. Proudů ho kvapně unášely. Vypálil nad hlavou laserem. Jedna vysoká postava se zarazila, podívala se ven. Viděli ho? Vědí, co se s jejich druhem stalo na do movské planetě? Zdeformování, zadupání do prachu, ale nezlomní... Jistě něco věděli. Musejí být pozůstatkem staršího věku, kdy jejich svět vysílal kosmické lodě a prozkoumával okolní hvězdy. V tomhle měsíci se ukryli. Tak blízko! Znal jejich potomky, mohl jim říci, že domov nezemřel. Když nějak dokáže překonat propast... Rudý svět se rychle zmenšoval. Zoufale zamával a opřel se o medfíltr. Nechal si utéct příležitost. Zavřel oči a nechal čas jen tak plynout. Obraz vznešených vysokých tvorů se pomalu rozplynul.

Čtyři

Něco se hýbalo.

S trhnutím se probudil. Zatřásl se a zkusil odhadnout, jak dlouho spal. Skafandr ho hřál i v ledové tmě. Snažil se poskládat kousky... Vidiš ho?

Ne. Hergot, jak se mohl tak rychle dostat tak daleko?

Napadlo ho, proč ho nehledají dálkovým sonarem. Tak daleko jim jistě neodplul, pokud se drželi stejných proudů jako on. Koukni se na to video ze Země. Tahle věc na orbitě vypadá dost jako Hlídač. Pokud je dost blízko, aby slyšel jejich palubní rozhlas, musejí to vidět, ať. Pokud za. ním není něco, co je oslepuje. Znovu pohyb. Rrd'flll Ít-t+rtT-ln r 1-tp1TV7(1 *->-1, -,c1-X,1 f.:“, ~,} -tít, a,tAii. n-i-t . iahil. t(, l111 k } bri-uuí /lciiivv JJ10-vákový rám. Medfiltr, lesklé hliníkové potrubí, nafukovací boje... O kus dál. Ve stínu.

Ze tmy se k němu sunula veliká stěna.

Šedivé póry. Červené a purpurové šmouhy.

V živé stěně se otevřel prostorný ovál, rámovaný chru-pavkami. Otřel se o rám. Přísavky chytily výztužné profily. Kov obejpala slizká hnědá tykadla. Ochutnává? Pohyb v každém případě ustal. Nigel čekal. Zatřásl rámem. Sevíření zesílilo. Asi ho to nechce sníst. Tak ho to zkoumá? Nejlepší bude počkat, časem se uvidí. Carlose a Nikku už neslyšel. Musejí být za tím mohutným tělem. Čas běžel. Cítil slabost, tělo ho zase zraňuje. Náhla akce bez odpočinku mu rozhodila rovnováhu. Prohlížel si velkého tvora a přemýšlel, jestli o něm ví. Nebo co může být zač. Slabě:

Jak ho máme v tomhle najít?

Je to tu samá špína. Drž se proudu a vyhni se té velké věci. Věděl, že tady budou, jen se drží z dosahu podivného pravidla, které se dere proti proudům, bzučí a vypouští bubliny. Sázel na to, že podobného vetřelce ještě neviděli, že sem pod led Hlídač nevysílá vražedné sondy, že čeká na své oběžné dráze s jistotou, že dokud život neprorazí na povrch, je neškodný. Hlídači byli trpělivi a věční a o životě toho věděli víc než lidé, věděli, že vznikne všude, kde chemickým prostředím prochází energie a vysmívá se entropii výstavbou řádu. Tohle mohl lidi Nežít naučit: v jádru měsíce se hromadí izotopy a šíří teplo do oceánu elementární hmoty. To stačí. Molekuly se časem pospojují a okopírují strukturu, začnou růst v oceánu kolem falešného slunce ve středu světa, potmě a pod strašným tlakem, ochuzeny o blesky a vesmírné záření, živeny jen tichým rozpadem atomů, jako bakterie někde v hromadě kompostu, tepelné buňky kombinují prvky, až vytvoří život, napřed rostliny neznalé fotosyntézy, pak predátory a lovnou zvěř, to všechno v nekonečné teplé řece volných radikálů. Energii dodají sloučeniny síry, stejně jako nad pozemskými vulkány na dně mořské. Základním rysem zdejšího života bylo věčné odmítání, tlak proudů směrem vzhůru od molekulárního ohně a životodárné tmy. Když jádro vychladlo a dlouhý poločas rozpadu vypršel, nastal boj o přežití, úzké hrdlo evoluce jako údajně kdysi v Africe při polidštění opice. Život se zprvu jen stahoval k chladnoucí výhni, ale záhy pochopil, že teplo

lze zachytit, přemístit, využít k tlaku vzhůru pod led a do něj a za něj, dolovat v minerálním škraloupu a nepřátelském vakuu radioaktivní prvky. Jistě přišel i čas, kdy se pokusili porozumět ledovému povrchu, zřejmě vynalezli elektřinu a začali si hrát s rádiem, tehdy přiletěla protoemka a druhy se setkaly. Zprvu jen letmo. Elektromagnetické vlny se však již rychlostí světla šířily vesmírem. Jedné jasné noci se tedy na nebi objevila prastará vědoucí věc, zasypala měsíce meteority a zahнала život zpátky do oceánu, kde velcí tvorové s primitivními nástroji oživilí reaktor, aby udrželi široké průrvy a cesty na povrch. Tak skončili s emky ve slepé uličce a čas hrál proti nim. Nějakou dobu budou před Hlídačem v bezpečí. Deset kilometrů ledu pohltí termonukleární výbuch, náraz asteroidu, dokonce výbuch vlastního slunce - což stroje použily v souhvězdí Orla. Nigel se to dozvěděl na Margi-msu, i když konvenční astronomové měli jiné vysvětlení - a tak Hlídač čekal. Slepá ulička. Přežili, lapení ale nezhubení, zavření v černém moři s jistotou, že kámen na nebi nakonec vyhraje. Bez možnosti vylézt nahoru a naučit se Newtonovy zákony pohybu ve volném prostředí se Hlídači nemohli nikdy postavit. V jejich písničkách se jistě zpívá o hrdinských pošetilých časech, kdy rekové pokoušeli vakuum, byli odraženi a zničeni a skončili jako podněcovatelé hněvu té chladné věci nad průduchy. Skutečnost, že kanály dodnes udržují a přikládají na oheň ale znamená, že staré písne nezapomněli a nesklonili hlavu před osudem, nevrátili se do jádra, kde by se stáhli kolem uhlíků a umírali. Dobře, koukej se, ale já ti povídám, že ho nenajdeme.

Zůstaň v téhle hloubce, Car/osy, já neodejdu.

No jo, ale už chci slyšet to hlášení.

mlč. No tak! Co svítíš v kajutě? Takhle vůbec nevidím ven... Jenom jsem chtěl...

mlč

Přestával cítit nohy, Každý pohyb vyžadoval nesmírnou energii. Natáhl se po medfitru. Vypadal nepoškozený.

Připojky... Zaklel. Přišel o interface. Velký tvor urval kus boku.

Tak je po něm. Za hodinu ho otrava krve přenesla přes nevolnost ke křečím a pak do milosrdného komatu. Bez přijímače, nějakého savého vlákna, kterým medfiltr odvede nečistoty, nic nezmůže. Nigel vzdychl. Nakonec ho podrazil chyba techniky. Žádné mravní posláním, snad jen to jediné a věčné: Umíráme kvůli entropii. Podíval se dolů. Po lodi ani stopy. Teď by je chtěl zavolat. Když ho najdou včas, bude všechno v pořádku. Bylo to jen gesto, přinejlepším nerozumné, pokus najít ten život, který tušil ve stínech mimo dosah reflektorů. Usmál se vlastní hloupostí. Nuže... Sám nevěděl, proč se otočil čelem ke kroupnaté pórovitě kůži za sebou. Zabírala mu polovinu zorného pole, nemá jako kámen před prvním dotykem sochaře. Zamračil se. Ježíši slyšíš to M a dře Díos válka Jestli má pod tou kůží správné vlákno... Devadesátiprocentní zkáza plná nukleární válka všechny čtyři velmoci Ježíši Kdo tedy poslal tu zprávu Orbitální stanice ještě žijí ale nemohou vysílat dlouho mají energetické ztráty ale Ježíši Nigel visel na rámu, zprávy mu vytěsňily myšlenky z hlavy. Lidstvo na kolenou. A vlastní rukou. Zaplavoval ho hovor, napřed z ponorky a pak ze zasedání na Lanceru. Poslouchal a přitom na něj nedopadla váha zpráv. Instinktivní obrana otupila ostří slov, podrobnosti, řady čísel a měst a mrtvých, vymazaných národů a spálených zemí. Pomalu se začal zase pohybovat. Vypnul příjem. Stáhl se do sebe a přinutil ruce k práci. Odpojit medfiltr. Odříznout z rámu trubku, laserem ji naostřit. Připojit hadici. Nahodit stroj.

I v mrazu a nesmírném tlaku systém naskočil. Napojil ho na lékařský okruh skafandru. Kanyla v žíle bude stačit. Živá stěna se leskla ve světle pracovních lamp. Kroutila se neostrými šarlatovými a purpurovými pruhy. Složité vzory, lineární arabesky a rozsáhlé tečkované skvrny. Zřejmě se mylil, v oceánu musejí žít vidomí tvorové, protože jinak by se takové barvy nevyvinuly. Že by ta světélkující ryba, co viděli při sestupu? Musí tady být komplexní rozsáhlá ekologie, hejna malých rybek, potravní pyramida. Ponorka zřejmě živočichy vyplašila. Uvědomil si, že otálí. Poznání v něm uvolnilo bouři potlačených pocitů a Nigel se jí poddal. Zabodl rouru hluboko do mimozemského masa. Pohyb vrhl po obrovském plochem těle dlouhý stín. Trubka zajela do půli délky. Nigel přitlačil a zarazil ji hloub. Neucítil žádnou reakci, zachvění, žádné známky bolesti. Neobratně uzavřel oběh. Zapnul čerpadla. Uvolnil se, do těla mu vstoupil cizí pulz.

Pět

Netečný. Odpoutaný. Odpojený od žláz a hlasu krve. Bdělý, ale ne zcela při vědomí. Takhle se asi cítí Hlídači a strojová bludiště, která je vyrobila. Trpělivi a logičtí, v analytických schopnostech vlastně podobní životu, stejně jako v evolučním tlaku, i když mají místo DNA křemík a germanium, ale ve skutečnosti nejsou natolik součástí světa, jako život, protože nepovstali z okovů molekulárních pravidel, nepodílejí se na vesmíru esenci - jak to řekl Šotek, když hledal lidské označení pro to, co navěky uniká jeho kybernetickému chápání - a proto se bojí a nenávidí organické tvory, kteří je zrodili a pak sami zemřeli. Možná slova nenávisť a strach nedokáží proniknout do chladného světa, kde myšlenky nenutí přes hormony milovat, utíkat nebo bojovat, kde vládné analýza a z cihel sylogismů staví svět znalý tvrdé ruky konkurence, ale ne už organické celosti, vytepané neodvratnou smrtelností. Hlídači měli přesto s organickým životem něco společného. Věrnost druhu. Úplně zničili svět u Wolfa 359 a stále ho hlídali. Nedohlíželi však na příčinnivé roboty, kteří dolovali led na vnějších měsících a posílali je po spirále na domovský svět. Hlídač nad nimi bděl, aby z budoucích moří znovu nepovstal život. Bylo by jednodušší zničit i roboty a s nimi naději na znovuzavodnění planety. Hlídač ovšem prostým sluhům dovolil pokračovat v práci, protože se jednou zmýlí v kopírování sebe sama a spustí strojovou evoluci. Stroje tedy chtěly, aby jejich vlastní mnohotvárný rod zaplavoval Galaxii stále novými druhy a udržel si tak sílu a přizpůsobivost. Mezitím se ujistily, že na zničené planetě nikdy nepovstane život, kterému tak věrně sloužili nevědomí roboti.

Stejně jako biosféra potřebovaly stroje množství funkcí - tahače ropy na cestě k jakési vzdálené metropoli, Šotky na osamělý zasněžený průzkum, Hlídače na opakované ničení slibných světů. Jistě ale vědí i o chemické hostině v obrovském molekulárním mračku, kterým proletěl Lancer. Vědí, že podobná mračna zasadí časem život na všechny světy. A proto také vědí, že válka nikdy neskončí, nečeká je vítězství, jen věčný boj.

Pokud stroje zdrtily život všude, kde mohly, jak mohlo povstat lidstvo? Něco Zemi chránilo. Hlídači bedlivě střežili všechny náznaky života ve vesmíru a Hlídač u Ísidy poslal mikrovlnný signál kolem Lan-ceru na Ross 128. Marginiský vrak byl důkazem, že někdo, rasa dávno zapomenutá, zničil pozemského Hlídače. Protoemka? Druh, který na Ísidě přestavěl sám sebe?

To ho dosud nenapadlo. Možná. Za ten milion let se tolik ztratilo... Ať už k dávné Zemi přiletěl kdokoli, nechal lidem pohon a tím dokázal organický původ konstruktérů margini-ského vraku, neboť jen živé bytosti by využily stroj, který se reprodukuje pomocí molekulárního genetického kódu. Pohon byl znamení i dar: otevřel cestu ke hvězdám. Pulz se mu v těle měnil v píseň, harmonií podobnou dlouhému emkovskému kvílení, nitku ve věčném předivu velikého hymnu galaktického života, těžkého a polouduše-ného, ale přece plného naděje, touhy, poslání. Hlava se mu čistila.

Podíval se na zdravotní počítač. Ani stopa nežádoucích reakcí. Opatrně se odpojil od tiché nehybné hmoty. Vytáhl nabroušenou trubku. Úponky pustily plovákový rám a odstrčily ho. Nigel byl volný. Medmon vypadl z úchyty. Nigel se otočil a s heknutím natáhl ruku. Chytil ho. Natáhl se i po rámu a rukou mu projela bolest. Držel.

Uvázaný mezi dva koně, napadlo ho. Rám uskočil. Prasklo mu v kloubech. Tohle už dlouho nevydržím. V matném světle lampy viděl polámanou konstrukci. Visely z ní prázdné pytle. Většina plováků praskla. Padal. Nahore v jantarovém světle mizel veliký tvor, ale se vzdáleností se nijak nezmenšoval.

Stále nedohlédl jeho konce.

Nigel se zkusil zhoupnout a dostat se na ránu nohama. Rám se naklonil. Nigela nesl proud, snažil se mu vzít medfiltr, povolit stisk na trubce. Bojoval - a vtom si uvědomil, že už rám nepotřebuje. S prasklými plováky mu byl k ničemu. Pustil se. Kovovou kostru spolkla noc. Ztratil poslední jistotu. Padal naprostou tmou, tiskl se k mírně zbytečnému přístroji, kolem se hnaly neviditelné proudy. Když tupá bolest v ramenou trochu polevila, uslyšel útržky ze zasedání na Lanceru. Hejňáci s tím měli co dělat, mohli za všechno, neboť blázen Ale nemáme důkazy, rozhodně ne jasné důkazy. Je to jasný jako facka, byli předvoj.

Jo, ty lodě na orbitě vypadají jako ty, co přivezly hejňáky, jenom se podívej. Všecko je to smíchaný. Ozvala se Nikka. Nigele! Nigele! Je čas... „Ano, slyším.“ Měl jsi své důvody, ale děje se toho hrozně moc, bojím se, nechci, abys byl tam venku, když... „Samozřejmě. Je mi to líto. Kopali do mě, buzerovali mě a tohle byl jediný způsob, jak konečně... Nikdy jsem nebyl na cizí planetě, nedostal jsem příležitost opravdu... sám...“ Narazil na starou překážku, na neschopnost sdělit tajemství, jež leží za jazykem. Zapni maják. Máš ho přece, ne? „Konec. Padám,“ dodal na vysvětlenou.

Jak jsi... „To je na dlouhé vyprávění.“

Jdeme pro tebe. Slyšíš vysílání z Lanceru? Hodila jsem ho na otevřený okruh. „Ano. Děs a hrůza.“ Nenapadlo ho, co ještě říci. Věděl, že to na něj všechno dolehne později. Mozek se brání, aby přežil. Mam tě na sonaru o pár kilometrů dál, ale plaveš moc rychle a přitom nemáš nic kolem. Ježíši musíme ho chytit hned jak Nigel si oddechl a roztáhl ruce, aby kladl co největší odpor. Zalehly mu uši. Skafoandr se přizpůsobuje tlaku. To není možné, takhle manévrovat nemůžeme. Mlč Car/os“ uslyší tě Ale to... Podívej, můžeme to zvládnout, ale Mad-re Díos nejdřív za deset minut plnou parou. Klouby ho pálily bolestí, svaly sténaly, srdce tupě dunělo nocí. „Jedte... jedte pode mě. Pak... vypusťte... vak.“ Pluje laskavou tmou. Nechává se unášet. Musí odpočívat a zapojovat jen smysly. Nesmí se namáhat, nebo se staré svaly unaví dřív, než je začne potřebovat. Musí nechat věcem volný průběh.

Šest

Před mnoha lety, po Alexandriině smrti, mu řekl pan Ichino: Přeji ti sílu neulpívat.

Ted' ji potřeboval. Dokud neuviděl ponorku a nevěděl, kam plavat, neměl co dělat. Buď ho vyloví včas, nebo bude dál klesat chladnou tmou, dokud v rostoucím tlaku neselže skafoandr. Pak ho moře rozmačká jako hrozen. Z Lanceru slyšel: Určitě to začali ti pitomí hejňáci.

Jo, Trójský kůň

Nevím, jak spustily atomovky, ale když ti vetřelci začali lézt na břeh, co měla Čína dělat, šlo o přežití, jestli je pravda to, co říkají o Američanech. Jestli to byla pravda - Severní Amerika zmizela.

Jedna bomba vybuchne nad zemí a zapálí celou kontinent

Na Asii jich spadlo mň, hejňáci to tam mají spočítané, díky Bohu Morde je ne

Ty létající červi, pěkně hnus, viděli jste je, podle hlášení neslouží hejňákům k rozmnožování, jsou tam navíc. Zkurvený hejňáci to museli všechno naplánovat a přestavět se. Ale je to všechno propojené - Hlídači a ty šedivé lodě a hejňáci - všechno funguje společně. Cítil, jak se kolem něj žene voda, bublá a šeptá mu. Ztratil tíhu i tvar a připadalo mu, že se roztahuje dál a dál, končetiny ho opouštějí, vlajka chytá vítr. Z Lanceru i z ponorky slyšel slova a věty a útržky hovorů, zněly ale dutě, odtaziť, bez souvislosti. Přemýšlel, jestli ho obrovští tvorové vnímají, jestli si všimnou padajícího smítka, jestli se dívá obrovské bublině, která mu stoupá v ústřety.

Nemam tušení, jak to všechno funguje, ale je to jasné jako nos mezi očima. Kurva, Tede, musíme něco dělat.

Podle poslední zprávy stíhají vesmírná síť tříštivé pumy deset tisíc kilometrů daleko a snaží se je sundat z oběžné dráhy. Menší sestřelí, ale ty velké.

Po levici uviděl tenké světlé vlákno, kroutilo se a plavalo pryč, a ve stejný okamžik ucítil dlouhý hromový tón, který prorážel vodu jako vzdálený zvon. Připomněl mu emka a jejich píseň, a jak se tak líně propadal do hlubin mořského světa, najednou pochopil, jak se to všechno spojuje s hejňáky, protože stroje nemohou život vyhledat, ale dokáží stavět druh proti druhu, aby žádný nedosáhl technologického věku. Stroje Zemi znají už dlouho, před miliony let tu prohráli velikou bitvu - jak dosvědčuje marginiský vrak - a tolik se jí báli, že zvolili důkladnější řešení než prosté meteorické bombardování, kterému by vrak možná dokázal zabránit. Kdyby zkusili bombardovat jako na Ísidě a lidem

by se přitom podařilo ukořistit některé z nich a dostat z kódů strojová tajemství, přeneslo by lidstvo válku mezi hvězdy, vyslídilo by stroje v jejich doupatech, uvolnilo by strašlivou sílu spojení mysli a instinktu a zničilo všechno, co nesmrtelné kybernetické bytosti tak dlouho budovaly. Ne, daleko jednodušší je postavit organické druhy proti sobě, odvést pozornost, uhodit na chemickou i sociální slabinu všech živých tvorů, nazývanou mnoha jmény: rakovina, přehnaná imunitní činnost, neadekvátní reakce. Tady byl klíč. Daleko jednodušší nechat lidi vyhubit hejňáky i sebe navzájem. Daleko snazší přizvít se na primitivním nepřátelství, které živí tvorové cítí k vetřelcům. Kurva, já povídám, že se o těch věcech musíme něco dovědět a ne před nima rovnou zdrhnout

Co se dovíme pomůže Zemi, protože už má taky Hlídače

Je to dávno, uvědom si, že to je už devět let stará zpráva To nic nemění na faktu že jsme jediní, kdo o tom něco ví, a tady máme šanci zjistit, kolik toho Hlídač vydrží Světlo. Slabounký obláček fotonů. Sílí.

Nígele, vypustili jsme pod tebou vak, má otevřené hrdlo

Zakormidloval proudem doleva a uslyšel tichý hukot jako zvuk basové struny. Znovu mu zalehly uši. Skafandr je přetížený. Nežít má malou gravitaci a tlak roste s hloubkou desetkrát pomaleji než na Zemi, ale skafandr už praská. Pod bradou mu začaly vztekle blikat červené kontrolky. Padá moc rychle, jsme moc daleko Zpomal, hergot, potřebuje staticky Ne musíme blíž „Držte kurz!“

Žlutá, modrá a jantarová koule. Připadal si jako křídlo ve stoupavých proudcích. Zkoušel přesně kormidlovat, měnit směr při zrychleném klesání, pak zabrat medfiltrem zase zpátky... teď dolů, teď stranou, koule roste a silné reflektory prohmátávají zakalenou tmou. Sténal námahou z udržování neměnné pozice. Zrychlil se mu tep. Dosáhl správného úhlu a před sebou uviděl tenounký obrys vaku, zející chřtán, na dně nenafouknuté plováky. Vidím tě na monitoru. Jak se vede?

„Žádnej med.“

Pust' ten stroj, Nígele, bez něj máš větší šanci

„Myslím... že ho budu potřebovat...“ zasípal. Klouže. Letí. Zmíčko uprostřed temnoty, moucha na cestě do plamene. Chřtán ho polkl.

Sedm

Nigel se probudil až při přistání. tpancK mu pomom. t'iiiCm už se mu 3i\oro vrátilo, rychlý pohyb hlavou způsoboval jen chvilkovou dezorien-taci. Nikka ho dotáhla na pryčnu a Nigel odmítl mluvit. Z brebentění na otevřených okruzích vytušil, že zvratům ještě není konec. Dlouhou cestu nahoru sopouchem tedy prospal. Teď ležel a poslouchal vysílání z Lanceru. Kurva, musíme se pohnout

Jo, nevíme, co nám ta věc udělá, když zkusíme teď odletět Hlídač dostal zprávy ze Země stejně jako my

Mrkni na něj, zase po něm něco leze

Mně to připadá jenom jako světlo

Bobe, nechceš tam poslat přes servo výsadek, ať se podívá To ti nedochází, že není čas na polovičatá opatření

Tede! Nesmíme zkoušet nic tak nebezpečného, ten Hlídač na Isis nás nechal letět Tak si ho poslechněte, jak se plazí po břiše před počítačem, že nás třeba nechá jít, když se budeme slušně chovat

Nemělo cenu se do hádky vměšovat. Nigelovy akcie byly na historickém minimu, i když se potvrdila platnost

Walmsieyho zákona. Vylezli z ponorky a přešli přes holý purpurový ledovec. Carlos pořád měl o dohodě na Lanceru, o hněvu a hrůze, ale Nigel ho neposlouchal. Opíral se o Nikku, boty jim cestou od jezera chroupaly ve sněhu. Zmáhala ho únava a pročišťovala mu hlavu. Na skafandru měl lesklé skvrny v místech, kde ho držel obří tvor. Ani si toho nevšiml. V prasklinách z ledu něco šedě světélkovalo. K obzoru se táhly dlouhé jasné prsty. Někde se přisvit stahoval do světla Rosse. „Co to je?“ Nigel ukázal rukou.

„Asi nějaká rostlina přizpůsobená vakuu,“ odpověděla Nikka. Nigel se zastavil a prohlédl si ji. Svrchu měla světélkující vrstva kůru. Šfouchl do ní pěstí. Byla měkká. „Zdá se, že žije z ledu,“ poznamenal. „Úžasné.“ Chabá stopa života ho potěšila. Chytil se i na takovém nehostinném místě. Život se prostě drží. Slepý, ale nepokořený. „Vypadá to jako řasy,“ prohlásil na bobku. „Vidíš, jak se mačká na led?“ Zkusil nadzdvihnout okraj. S vynaložením všech sil se mu podařilo utrhnout tenký kousek velký jako dlaň. Led pod ním byl děravý. Vytékala z něj přilnavá kapalina. Když povolil, řasa skočila zpátky na původní místo. „Pojď už,“ naléhala Nikka, odjakživa pečlivá a výkonná. „Jdeme se schovat.“ „Už jdu, miláčku,“ odušil Nigel s přehnaným britským přízvukem. Měl povznesenou náladu. Střídaly se v něm proudy pocitů. Díval se, jak na pláni pod černou oblohou pracují lidé. Na chvíli je zkusil vidět jako Hlídač: Pytle vnitřností, kůže lesklá slizem, jídlo mezi zuby, šupinatá kůra odumřelých buněk, které při chůzi odpadávají, pohyblivé hromady špíny, žluté sádlo chycené mezi křehkými bílými kostmi, natažené svaly pumpují, aby rozhýbaly rám z vápníkových tyček, smrdí a vypouštějí hnus a... Otfásl se. Strojové kultury jsou v Galaxii už dlouho, od první jaderné sebevraždy prvního obydleného světa. Povstaly náhodně z nepřiměřené reakce organických bytostí. To ale neznamená, že budou svrchovaně vládnout, že jejich vize je skutečnější než Nigelův pohled. Země potřebuje co nejvíc informací

Po devíti letech?

Slyšel jsi to vysílání z Pacifiku. Na vorech jsou lidé, pracují se skákačkama, mluví s nima, čekají, až z moře vylezou ty obojživelné stroje Má pravdu, musíme sehnat informace, zjistit, co se děje, jak ti Hlídači fungují, poslat všechno na Zem. Přesně tak, Tede, musíme

Tak poslyšte, tohle zdržení mě štve stejně jako vás, ale potřebuji souhlas všech členů posádky Co to kurva meleš?

Když budeš váhat, Tede, můžeme tě vyměnit, fakt rychle

Spousta lidí ráda půjde na tvoje místo

Jasně, poslyšte, Hlídač možná ještě nedostal ze Země všechny zprávy, ty šedivé lodě mají spoustu práce Hlídač je

starej, porna lej
Když na něj teď u hodíme, třeba nebude připravené]
Tak dost srání, Tede
Jo, víš, co chceme
Něco hned udělej nebo tě sesadíme Tede
Prostý jako facka
Chápu vás, a když mě necháte chvíli myslet
Navrhuji hlasovat o odvolání předsedy
Ne počkej chci se zeptat - Bobe?
Hm, no, Tede?
Vyčistili motor?
Všecko žhaví.
Tak fajn, nařizují strojovně nahodit sběračku
To je ono!
Mám souhlas všech? Chce někdo něco dodat?
Všichni pro Tede
Jdeme na to

Nigel se zachvěl. Ted tak dlouho využíval většinové mínění, že teď ono využilo jeho. „Neměli bychom se dostat na loď?“ zeptala se Nikka.

„Ta bublina nás nijak neochrání. Právě naopak, když si sundáš skafandr.“ Carlos zvolal: „Podívejte! Otáčejí Lancer.“ Pak, žalostně: „Oni nás tu nechají.“ „Hlídač je aktivní. Mohl by nám sestřelit člun,“ vysvětlil mu Nigel. Carlos se teď snažil být autoritativnější, mluvil hlubším hlasem a v kratších větách. Neznělo to přesvědčivě. Nepřiměřená reakce. V tom to vězí, v špatné odpovědi na jeden z vrozených problémů organického života. Stroje nepotřebují sex, rozmnožují se podle šablony a předělávají se, jak chtějí. Vypočítaná evoluce. Organické bytosti jsou navěky rozděleny do výkonných, ale odcizujících pout dvou pohlaví, dvou pohledů na svět, dvou dynamických systémů, které se překrývají jen částečně, dvou tvorů, kteří po sobě navzájem touží, ale nemohou se stát tím druhým, bez ohledu na falešné chirurgické či virtuální náhražky osvobození od předurčené škatulky. Ve tvrdé noci nad nimi se pohyboval Lancer. Otočil se kolem osy a namířil výdech motoru na Hlídače. Mužové a ženy stáli na ledové pláni a sledovali stříbřitou tečku, svůj domov. Lancer pulzoval čerstvou energií. Probuzený pohon sytil magnetická pole. „Doufám, že tu prokletou kouli spálí na popel,“ prohlásil procítěně Carlos. „Nigele, nechce se mi to líbit,“ špitla Nikka. Nigel stručně opáčil: „Poslouchej. Říkají tomu průzkumný útok.“ „Jp tn pomsta,“ řekla Nikka.

„Nebud' taková posera,“ ozval se neomaleně Carlos. „Už bylo načase něco udělat.“ Nigel stáhl obočí jako dvě ocelové šedé housenky. „Ano. Ale ne tohle.“ Po Hlídači běhala oranžová světla. Na povrch naskočila modrá síť. Kolem Lanceru se objevily žluté jiskry. Hlavní pohon potřeboval k zážehu směs deuteria a dalších izotopů. Carlos začal: „Vsadím se, že ještě nikdy neviděl fúzní pohon, jinak by se...“ a vtom nebe vybuchlo. Z motoru Lanceru vyšlehl plamen. Zážeh fúze vykašlal na Hlídače mrak ionizovaného plazmatu. „Ježíši!“ zařval Carlos. „Tohle ho upeče na škvarek!“

Tichý oheň olizoval barevnými prameny Hlídače jako dým v aerodynamickém tunelu. „To je jen pro oko,“ řekl Nigel. Plazma osvětlila ledovou pláň a probudila k životu groteskní stíny. „Daleko víc ho bolí tvrdé gama záření.“ „Jak dlouho může...?“ začala Nikka. „Lancer může prskat celé hodiny, ale už teď ho tah motoru vychyluje z dráhy.“ „Krabice kurevská to má spočtený...“

Hlídač udělal první tah.

Vylétl z něj úzký oranžový paprsek tak rychlý, že se objevil na obou koncích zároveň. Sklouzl po magnetických siločárách naběračky i výfuku, olízl loď, zakousl se do magnetických tunelů, do motoru, dojemné elektroniky i do lidí na palubě. Pohon Lanceru zakašlal. Chcipl. Oranžový plamen Hlídače v houstnoucím tichu probíral palubu za palubou. Na společném okruhu se ozvalo dlouhé zasténání. Nigel stál jako sloup, nedýchal. Měli jsme ho spíš nazvat Nežít, napadlo ho. Rozhlédl se po slepých kráterech: důlky bez víček. Nahoře na Hlídači vybuchla šarlatofialovou sprškou malá tečka. Kolem družice se rozprostřel oblak kouře trosek. „Něco v gama paprsku spustilo opožděnou reakci,“ zabručel Nigel. -po tolika letech si zase připadal jako dřív, v úplné prázdnotě čekal, co se do ní zapíše, čas lil zkušenosti do prázdné nádoby, jak tomu chtěl marginiský vrak, jak jedině dokáže člověk poznat myšlení stroje. Když plamen Hlídače chladl, Nigel pochopil, že svou schopnost před lety ztratil, že se připoutal k událostem a začal ulpívat na světě, ale teď ji znovu našel v té nekonečné temnotě pod nohama, konečně všechno pustil z hlavy. Stál tam prázdný, minulost vykradená, zbaven nákladu stárí a smrti a šaškování pro Walmsieyho, schopen zas měřit každý okamžik jen jím samým, jednou v noci vypadneme Ztráty! Proboha je jich tolik, podívejte na údaj Co se stalo, co se posralo nekonečné hovory, lidské, skákačské i emkovské, všechny pramení zhloubi, brebentění myslí odříznutých od sebe avšak hledajících v řeči, řeči řeči

Úplný výpadek elektrické Kde je podpora života, mně to hlásí strašně malý Zhluboka se nadechl a tehdy si uvědomil, že doteď tajil dech. Vzpomněl si na zvířata tam dole. Je možné se s nimi spojit, znají smrt, cítí věčné nutkání mřít a zažijeme dobrodružství mezi indiánama. uprostřed spěchu a zkázy v rezervaci ale teď jsou všichni v rezervaci, v zemi cizinců - ale spojení se Zemí a se skákací a s těmi němými, obrovskými tvory pod ledem, spojení koloběhem řeči a 7n_aku a nevyhnutelné smrti Hlídač je poškozený, pane ale aktivní přístroje mi hlásí kurva, nedostali jsme ho Z Lanceru slabý signál, na síti nic

Spousta mrtvých, většinu jich dostal v zasedač-ce

Tede ? Co je s Tedem

Nic

Ted nikdy nebyl kapitán a nikdy neměl loď. Motor vypadl! Zničil ho! Nemáme se jak vrátit Vlasu hlučely dál, hrdla stažená panikou. Tady už byl, v zemi zdánlivě poražených. Ale oni ne. Pamatoval si rádiový lomož, který provázel emka po jejich světě. Pamatoval hřmotné písně v oceánu pod ledem i krátkou zprávu ze Země, která dorazila jen před pár hodinami, zprávu o muži jménem Warren a jeho dopisech od skákáčů. Pamatoval si, jak mu lidstvo připomínalo nekonečné moře řečí, nevědomé a automatizované jako dýchání.

Všechny ty myriády hlasů, a já povídám fajn, to mi vyhovuje. Všechny je slyšel z Nežitu - emka, skákače, lidi - netřeba se vracet na Zemi, věčné organické brebentění neumlkne.

Nikka zašeptala: „Tolik jich... odešlo...“

„Ano.“

„Ted' jsem... ted' jsme jako skákací. Odříznutí od dalekého domova.“ Carlos začal natahovat. Složil se na hrubý nachový led. Bušil do něj pěsti. „Jsme sami!“ křičel. „Umřeme tady.“ Nad plání se rozhostilo ticho. Po chvíli: „Možná,“ řekl Nigel. A bůhvíproč se usmál.

Osm

Čekal, až se objeví Hlídač.

Nigelovi srdce pořád pádilo vzrušením. Něco v něm si vzpomnělo na dávné časy, kdy poprvé vyletěl nad pozemský vzduch transatmosférickým letadlem. Líný hybridní stroj vyvíjel stále stejné přetížení. Pak naskočil raketový stupeň a postrčil ho směrem k tvrdé modročerné obloze. Stejným způsobem se vypravil na svou první misi do vesmíru, vstříc zahalenému Ikaru. Z malého světa se ale vyklubala rozbitá kosmická loď a postrčila ho na dráhu nebezpečných rozhodnutí a neposlušnosti. Ted' si ty časy v srdci připomněl. Vesele mu bušilo, šťastné, že míří s planoucí pochodní do beztíže. Cítil, jak tah motoru slábne. Vznášel se s nadšením, které pro starce znamenal návrat mládí. Hloupé srdce toužilo po boji, po výzkumech, po radosti, po divoké prázdnotě, po černé rychlosti.

Letěl nad Nežitím po parabolické dráze k Hlídači. V pořádku? zavolala Nikka z palubního rozhlasu. Otočil se a zamával jí. Seděli na provizorních bidýlcích, dvanáct lidí stěsnaných ve člunu pro pět. Carlos byl nacpaný do skuliny mezi nimi, úzkostlivě sledoval monitor. Ted' je ta chvíle. Opustili Nežit a za pár vteřin dorazí Hlídači na dohled. Když je uvidí, jsou mrtví. Nigel napínal zrak. Manuálním řízením si vyžádal zvětšený obraz, jakmile se Hlídač objevil nad výrazně zakřiveným horizontem měsíce. Pak začal hledat raketu, kterou proti němu vypálili. Byla to jejich jediná naděje. Tam. V neústupné černi vesmíru visela šedá tečka.

Kdyby k Hlídači vyslali cokoli kovového, rychle by to našel. Kovy jsou jazyk a živná půda strojů. Znají je a jsou jim tak blízké, jako lidem pach a struktura kůže. A v tom byla jeho slabina. Přinejmenším si to Nigel myslel. A vsadil na to život. Několik dní sbírali podivné bleděšedé řasy, schopné života ve vzduchoprázdnu. Tlak evoluce nějak donutil vodní rostliny vystoupit nad led. Tam se adaptovaly na mráz a vakuum. Krustu lišejníku tvořila pevná odolná látka plná křemíku, vyvinutá na ochranu proti Rossovu tvrdému ultrafialovému záření. Spodní část skořápky ohřívala řasy, podílela se na chabé fotosyntéze a rozpouštěla led. Slizký organismus se pevně chytil všeho, co našel. Nějakou dobu dokázal ve vakuu přežít i oddělen od ledu. Snesl start na oběžnou dráhu. Navíc neměl kovové vnitřnosti a pro radar byl neviditelný. Skupinka osiřelých lidí tedy sebrala pár motorů a postavila balon plný řas. Museli pracovat, když byl Hlídač na druhé straně Nežitu, aby si jich nevšiml. Nigel sklízel světélkující hnus celé hodiny. Pevně se držel ledu a skal. Když ho rval, stěží lapal po dechu. A vzpomněl si na zahrady v Pasadeně, na ten vřelý van života v pozemském vzduchu. Práce ho postavila na nohy. Rozhýbal se. Uklidnil se mu tep. Připadal si o deset let mladší - ne, o dvacet. Pak odstartovali.

Slizoun si jde pro Hlídače, poslal někdo rádiem.

Nigel se zapřel, zase se uvolnil a připadal si hloupě.

Šedivá tečka na monitoru se držela s několikaminutovým náskokem kousek nad obzorem. A za chvíli se zpoza kulatého Nežitu vynořil i Hlídač. Ted' záleželo na každé vteřině. Hlídač si jich brzy všimne. Jsou proti němu bezbranní. Ale napřed... Cvak. Na přídi balonu detonovala nálož. Nigel slyšel zvuk v sluchátkách. Slaboučké prasknutí. Do toho, slizoune!

Sedá tečka se před nimi rozprskla. Organická brokovnice vystřelila... Poškozený trup Hlídače čněl nad Nežitím. Šedivé tá-pavé prsty se po něm natáhly... zasáhly... a rozlezly se po celém povrchu. Zmoknul to!

Dobrá trefa!

Sežer ho, slizoune!

Nigel se usmál. Cítil, jak do něj z nějakého skrytého zdroje proudí síla. Člověku stačí mít pravdu. Toho si ale na Lanceru užil dost. děkuji. Lepší je jednat a vítězit. O svém nápadu s řasami napřed přesvědčil ostatní, i když očekával odmítnutí. Byl si jistý, že by měli v čele raději Teda. Starého dobráka Teda. Ale byli zoufalí. Nápad se ujal. Stejně jako spory řas na povrchu Hlídače. Lezly mu po očích a uších, zavrtávaly se do jemné elektroniky, oslepovaly ho.

Když tedy přiletěli lidé ve svém křehkém plavidle, nebyli sestřeleni. Nikka poslala: Nechtěla bych mít ten sliz na těle.

„Všechny organismy jsou spojenci,“ zabručel Nigel. Ne všechny organické reakce jsou neadekvátní. Už se připravoval na bitvu.

Hlídač byl bludiště. Nebylo snadné se dostat dovnitř, i když vnější senzory pokrývaly hladové řasy. Museli je na části trupu spálit, aby našli vchod. Když se vloupali do masivních dveří, objevili chodby propletené jako špagety. Některé nebyly širší než dlaň. Další se rozšiřovaly, že by jimi prošel i slon. Lesklé stěny vibrovaly podivným hukotem.

Elektromagnetické spektrum prořezávaly rychlé sekvence tónů. Nigel šel za Carlosem chodbou, která se ztrácela v dálce. Červené lampy osvětlovaly v náhodných intervalech přepážky a komplikované zařízení. Nigel zkusil v osvětlení

najít logiku, ale většinou světla se tu plýtvalo na holou kovovou chodbu. Hlídač byl z poloviny asteroid, stejně jako loď v Ikarovi. Do uhlíku a kovů planety něco vložilo složitou techniku. A někde to tady číhá. Nigel si přitáhl Nikku a vykročil za Carlosem. Ticho v chodbách viselo jako varování. Nemuseli čekat dlouho.

Z děr vylezly dlouhé hadovité věci. Postranními chodbami se začaly hrnout větší stroje, podivné válce. Bylo jich neuvěřitelné množství. Lidé zoufale střelili na všechny strany. Ke slovu přišly lasery a elektronové řezáky. Skoro je překvapilo, že stroje se střelám nedovedou nijak bránit. Odlétaly z nich součástky. Každou chvíli vzplál oslnivě modrý elektrický oblouk. Stroje se rozpadaly a narážely do stěn. Je jich strašně moc! zařval Carlos. V každé ruce měl laser a na zádech dva záložní zdroje. Otoč se bokem, budeš menší terč, poradila mu Nikka.

Utíkali. Nigel se v rychlém sledu odrazil od tří stěn a vrazil do úzké trubky. Beztíže mu vrátila ztracené reflexy. Jakmile ho dohnal Carlos s Nikkou, zahrnul postranní chodbičkou. Vyrázily proti němu dva štíhlé stroje, lesklé keramickými kachliky. Oba prostřelil úzkým elektronovým paprskem.

Carlos začal: Co to...

Nigel poslal signál zpátky do chodby, z níž uhnuli. Zalilo je karmínové světlo. Rádiem proběhlo praskání elektromagnetické smrti. „To jsou moje implozní bomby,“ vysvětlil Nigel. „Chrlí elektromagnetický šum. Shazoval jsem je po sto metrech.“ Nikka: Chápu. Vypálí jim to spoje? „Doufám.“ Vypálilo. Stroje měly původně střežit útroby Hlídače proti vetřelcům. Čas ale zmůže i vytrvalý kov. Kdykoli replikační systémy nahrazovaly opotřebovaného jedince novým kusem, existovala mizivá možnost změny základních instrukcí. Tiha chyb narůstala jako hromada listů v rohu na dvorku. Hlídačova družina zdegenerovala. Obránci byli pomalí, nešikovní a neznali válečného umění, které lidé nikdy nezanedbávali. Lidská záliba v boji se vyplatila. Hlídače prolézali celé hodiny. Každý pohyb znamenal další a další útoky malých strojů. Některé útočily sebevražedně. Jiné vyskakovaly ze zálohy. Miny trhaly údy a vnitřnosti.

Nigel hrál v temných chodbách hru na kočku a na myš.

Byl tichý, lživý a k vlastnímu překvapení zůstal naživu. Ze základny na Nežitu odlétali další lidé. Vrhali se na Hlídače jako piráti a připojovali se k bitvě.

Nakonec se stroje stáhly. Na útěku byly ještě neschopnější. Mikrovlonné paprsky je rvaly na kusy. Všichni obránci bojovali až do konce. Bylo jasné, že konstruktéři Hlídače příliš nepočítali s možností boje ve vnitřních chodbách. Loď byla určená k ničení planet a možná i destabilizaci sluncí. Boj muže proti muži nebyl její styl. Přesto vítězství zaplatila životem polovina útočících lidí. Další byli těžce ranění. Jiní se bolestí kousali do rtů a ostrými slovy ventilovali hrdý vztek vítězů. Poslední stroje, zalezlé v temných koutech, s velikou radostí rozstříleli na cucky. Většině bludiště naprosto nerozuměli. Byla to džungle hladkých stěn, propletených kabelů, přístrojů nepochopitelných lidskému myšlení. Když ale našli malou loď, hned věděli, k čemu je. Byla schovaná skoro uprostřed rozsáhlého komplexu. Měla zvláštní modrobílou barvu, jako by kov pocházel z nepředstavitelně žhavé výhně. Dveře ale poslušně uposlechly prvního povelu na ovládacím panelu. Carlos řekl: -Tahle loď k Hlídači nepatří. Je taková fajnovější. Hlídač je solidní, ale postrádá eleganci. To tahle...“ Nigel přikývl. Loď měla na délku sto metrů, ale proti obudnému Hlídači vypadala drobná a křehká. A o její funkci jasně vypovídaly hladké linie a celkový dojem lehkosti. „Je to rychlá loď,“ poznamenala Nikka a pohládila obvody, oživené jantarovým ohněm. „Ano,“ přitakal Nigel. „Hlídač je dělo. A tahle loď-sti-letto. Nebo šíp. Carlos přejel rukou po podsvícené alabastrové přepážce. Stáli na můstku. Když sem přišli, ožily obrazovky ne-rozpoznatelnými symboly. „Asi ji řídili roboti,“ řekl Carlos. „Ti samí, co kolem ní postavili Hlídače.“ „Možná.“ Nigel to spočítal. Už měli důkazy, že je Hlídač starý, možná i miliardu let. Datování radioaktivními izotopy je vcelku přesné i v případě dlouhých časových period. Pokud je loď starší než Hlídač, ukazuje na nesmírně věkovitou strojovou civilizaci. „Rád bych věděl, jestli dokážeme pochopit řízení,“ zamyslel se Nigel. Carlos se rozzářil. „Poletíme na Zemi? Bože můj! Ano!“

„Na Zemi?“ To Nigela nenapadlo.

Všichni si uvědomovali, že připomínají rybáře v břiše velryby.

V Hlídači ještě někde přežívá řídicí inteligence. Přišla o své poddané a stáhla se. Ale tak snadno se nevzdá. Časem vymyslí způsob, jak se zbavit obtížného hmyzu ve svých útrobach. Hlídač má dost času. Bude jednat pomalu a s rozmyslem. Chodby vypadaly zamyšleně a zlověstně.

Nikdo po nich nechodil sám.

Jádro našli za tři dny.

Jeden strojník odvedl Nigela do malé stísněné komůrky nedaleko geometrického středu Hlídače. „Připomíná mi to obrazárnu,“ poznamenal Nigel po chvíli.

Stěny zdobil divoký propletenec barevných křivek. Všechno bylo v pohybu. Složité, detailně rozkreslené plochy do sebe narážely a proplývaly, vzory se splétaly a spojovaly. Nigelovi to připomnělo let. „Tady myslíš?“ zeptal se.

„Možná,“ odvětil druhý kolega. „Sbíhají se tu všechny funkce.“

„Co je tohle?“ Ve stěně zela proražená díra. „Obranný mechanismus. Zabil Roselyn. Oddělal jsem ho minou.“

Nigel si na obložení všiml hnědých skvrn. Hlídač svá tajemství nevydával zadarmo.

Vzdychl a ukázal prstem. „Co tamto?“

Muž pokrčil rameny.

Vzor se vlnil a rozplýval, jako by ležel hluboko pod zvlněnou hladinou moře. Měnil se z čáry v elipsu a pak v kruh. V ploše měl nesmírně množství titěných podrobností. Udržoval se v prostoru, zatímco ostatní výjevy se objevovaly a zase mizely. Nigel se zamračil. Nepříjemně nelidský způsob zobrazování informací. Pokud nejde o něco jiného.

Sekvence se zopakovala. Čára, ovál, kruh, ovál, čára. Vtom pochopil. „Je to Galaxie.“ „Cože?“ Nikka právě přišla. „Co to má všechno znamenat?“ „Dívej se.“ Ukázal rukou. „Vidíš tu širokou čáru složenou z malých světylek? To je pohled na Galaxii ze strany. Tak ji vidíme ze Země, rovinu Mléčné dráhy z boku. A teď se dívej.“ Vrásčitéma rukama prořízl vzduch. Čára zesílila miliony nových světél. Ztloustla v elipsu a na obraze se vynořily další údaje. V oválu vzplály

ohně. Objevily se vlasové čáry. Elipsa přešla v kruh. Křivky zesílily svit. „Vidíš spirální ramena?“ zeptal se Nigel. „Tady. Nemají jasné obrysy.“ „No...“ příliš mu nevěřila. „Možná.“ „Vidíš ty modré tečky?“ Z pozadí maličkých jiskřiček hvězd vystupovala modrá světélka. „Co asi označují?“ „Další Hlídače?“ navrhla Nikka. „Možná. Ale spočítej si to. Tohle je mapa celé Galaxie.“ Řekl to potichu, ale na všechny shromážděné měla jeho slova silný účinek. „Ze všech úhlů. Což znamená, že někdo - něco - ji muselo zmapovat. Vyletět dost vysoko nad ni a podívat se z dálky. Zanešt do mapy plynová mráčka a prach a stará mrtvá slunce. Všechno to zaměřit.“ V tichu podivné místnosti sledovali, jak se Galaxie otáčí. Pohybovala se majestátně pomalu. Měnily ji strašidelné pohyby. Jiskřičky mizely, jiné se objevovaly. Po povrchu se kradly nejasné šedé stíny. Výčkávaly. Mizely. Pak jeden expert, kterého Nigel znal od vidění, šlachovitý astronom, řekl: „Myslím, že v tom něco poznávám.“ „Kde?“ zeptal se Nigel.

„Vidíte tenhle kvadrant? Řekl bych, že je náš.“

Když ho na to hvězdář upozornil, i Nigel si všiml, že jedna část Galaxie je o maličko světlejší a plnější. Zamračil se.

„Poznáváte nějaké hvězdy?“ „Svým způsobem,“ pravil astronom ve snaze o přesné vyjádření. „Optické objekty ne, ale pulzary.“ „Kde?“

„Vidíte ty tmavomodré tečky?“

„Ano, už jsem přemýšlel...“

„Jsou na místech, kde známe pulzary.“

Nigel si matně vzpomněl, že za blikání pulzarů může rychlá rotace neutronových hvězd. Jak se hutné jádro točí, vyvrhuje proudy plazmatu. Jasné výtrysky se na cestě od hvězdy třepotají jako praporky. Vysílají pulzy radiového šumu. Jak se hvězda otáčí, vrhá radiové paprsky do všech stran podobně jako světlo majáku. Když kužel zasáhne Zemi, zachytí astronomové šum a mohou změřit frekvenci. Hvězdář pokračoval: „Na téhle mapě jsou velice zdůrazněné. Daleko jasnější než ve skutečnosti.“ „Že by byly důležité?“ nadhodila Nikka.

„Hmm.“ Astronom se zamračil. Tvář měl ztrhanou vyčerpáním, ale kouzelná komnata mu dodala energii. Ani uprostřed tragédie člověka neopouští zvědavost. „Možná. Třeba jako orientační body?“ Nigel domyslel přirovnání k majákům. Jasné signály v černé prázdnotě?

Hvězdná navigace zná ovšem jednodušší způsoby. Znovu ukázal prstem. „Proč je tedy největší modrý flek v jádru Galaxie?“ Astronom to zmátl. „Ve středu Galaxie žádné pulzary nejsou.“ Nikka se zeptala: „A co tam je? Jen hvězdy?“ „No, také spousta plynu, uragány, možná černá díra. Je to neaktivnější oblast v celé Galaxii, to ano, ale...“ „Nemá snad jádro Galaxie s pulzary něco společného?“ zeptala se ještě Nikka.

Astronom stiskl rty, jako by se mu takové neuvážené logické skoky nelíbily. „No... spoustu plazmatu.“ „Jakého druhu?“ otázal se pomalu Nigel. „Všech druhů,“ odpověděl maličko blahosklonně vědec. „Horký plyn zvyšuje teplotu, dokud se neodtrhnou elektrony a celý systém nezačne vést proud.“ Nigel zavrtěl hlavou, protože ještě sám nevěděl, kam míří. Prostě bruslil, kam ho vedl led. „Kolem pulzarů ne. To si pamatuju.“ Astronom zamžikal. Soustředění mu z tváře vyhladilo únavu posledních dní. „Ano. Ano, máte pravdu. Pulzary vyzařují opravdu relativistické plazma. Odletuje od hvězdy skoro rychlostí světla.“ Nigel neměl náladu na přednášku. Něco mu ale nedalo. „Plazma jakého druhu?“ „Žádné těžké ionty, skoro žádné protony. Skoro výhradně to jsou elektrony a jejich antičástice.“ „Pozitrony,“ doplnil Nigel.

„Správně, pozitrony. Elektrony nějak reagují s pozitrony a vyzařují na rádiových vlnách. Slyšíme...“ „A ve středu Galaxie?“ nedal se Nigel.

Astronom zamrkal. „No, tam... Dostali jsme ze Země zprávu... Našli v jádru pozitrony.“ Hlas se mu zadrhl, ale vzápětí do něj vstoupilo sílicí nadšení. Nigel viděl, že to hvězdáře začíná bavit. „Pozitrony. Když zpomalí a narazí do elektronů, anihilují se. Vyzáří gama paprsky. Jeden gamateleskop na Zemi, myslím že Jacobsonova skupina, našel v jádru anihilační čáru.“ Nigel docházel k nezvratné jistotě. „Ty modré tečky...“ Nikka tiše řekla: „Hlídač si pamatuje, kde se v Galaxii vyskytují přírodní pozitrony.“ Chvilí to trávili. Hlavním úkolem Hlídače je ničit organický život. Něco mu ale také řeklo, ať si všimá pulzarů a pozitronového plazmatu. To se vyskytuje i v jádru Galaxie, ale soudě podle velikosti modré skvrny v daleko větším měřítku.

Hvězdář zmateně začal: „Ale ve středu Galaxie nemůže být tolik pulzarů...“ „Je tam ovšem velká modrá koule,“ připomněl mu Nigel.

V jádru Galaxie se něco dělo. Něco důležitého.

A strojová civilizace tomu přikládala zásadní význam, možná stejně velký jako vyhlazení nenáviděné organické havěti. Nigel tiše řekl: „Pokud se máme někdy s těmi věcmi a jejich Hlídači a celým tím plechovým zvěřincem vypořádat... musíme na ně zaútočit.“ Nikka pochopila, kam míří. „Ale... Země! Teď se můžeme vrátit. Je tam spousta práce.“ Zavrtěl hlavou. Rozhlédl se po místnosti plné nelidských myšlenek a díval se, jak se jejich světelné zpodobení odráží na ztrhaných tvářích přátel. Na tvářích pronásledovaných nemilosrdnou a neústupnou inteligencí. Na tvářích unavených, nejistých a vystrašených. Hlídač je nenechá na pokoji. Musejí jít. Hnout se dál.

Ale ne zpátky domů. Země není klidný přístav. Nenajdou na ní azyl ani útočiště. Nikde v celé Galaxii. „Ne. Máme prostředky. Tu malou loď. Jistě je rychlá. Vsadím se, že tu dohlížela na stavbu Hlídače.“ „Nigele...“ začala Nikka, ale zarazila se.

„Ta loď ještě funguje. Dokáže se vrátit. Tam, odkud přiletěla. Kam teď musíme.“ Začali brblat a protestovat.

Malá lidská tlupa, jejíž neustálé řeči se odrážejí od nelidských stěn. Nigel se usmál. Sní o Zemi. Musí je přesvědčit. jednu v noci vyklouzneme

Ale věděl, že je dokáže přemluvit. Zbytek lidstva skomírá válkou pod těžkým chomoutem. Když se tlupa na Hlídači nechopí příležitosti, lidstvo upadne do zapomnění. Oběti. Kořist. a zažijeme dobrodružství mezi rudochy. Teď už se nemohou vrátit. Možná tu možnost nikdy ani neměli. Předpokládal to dlouho, už od prvních záchvěvů porozumění v prosluněné Laboratoři tryskového pohonu. Zvláštní, teď se mu po ní skoro stýská. Když s jistotou ví, že

ji už nikdy neuvidí.

Zvítězí jen ten, kdo otevře partii. v rezervaci

Ukázal na chladný rotující kotouč bezpočtu horečnatých hvězd. Po povrchu běžely nepochopitelné zprávy. a já povídám fajn, to mi vyhovuje „Jdeme,“ prohlásil a namířil prst na střed Galaxie.

Benford, Gregory (Albert)

(1941 Přední americký autor hard-SF, narodil se 30. 1. 1941 v Mobile ve státě Alabama, v roce 1967 ukončil studium fyziky a dnes působí jako profesor na kalifornské univerzitě v Irvine. První povídku Stand-In (1965) publikoval v magazínu F&SF. Románový debut Deeper than Darkness (1970, přepr. 1978=The Stars in Shroud) napsal na základě stejnojmenné povídky (F&SF 1969-nom. Nebula). Domovem sedmnáctiletého Matta z románu Jupiter Pro-ject (1975) je výzkumná orbitální laboratoř určená pro hledání mimozemského života, neúspěch projektu však vede k evakuaci nadbytečného personálu a chlapec tedy musí dokázat svou nepostradatelnost, aby se vyhnul pro něj děsivé zkušenosti s životem na Zemi. V románu If the Stars are Gods (1977, sp. Gordon Eklund) proběhne kontakt s mimozemskou civilizací, která hvězdy považuje za božské bytosti. Titul vznikl opět rozvedením kratší práce, tentokrát šlo o známou povídku If the Stars Are Gods (Uni-verse 4, ed. Terry Carr 1974, sp. Gordon Eklund-Nebula, č. Hvězdy jako bozi-Hvězdy jako bozi/AFSF 1993). Ve spolupráci s Gordonem Eklundem pokračoval při tvorbě románu Find the Changeling (1980). Úvodním svazkem šestidílné série Galactic Center je román In the Ocean of the Night (1977-nom. Nebula, č. Voceánu noci/Straky na vrbě 2002), v němž lidstvo objeví na Měsíci kosmický vrak, jenž je spolu s přilétajícím průzkumným strojem dávne mezihvězdné společnosti důkazem, že v okolní galaxii převládá život umělého počítačového původu, který nahradil přirozeně vyvinuté mimozemské druhy. Přímé pokračování Across the Sea of Suns (1984, č. /Straky na vrbě 2003) popisuje první mezihvězdnou výpravu lidstva s úkolem prozkoumat nejbližší galaktické okolí, po jejím vyslání je však Země napadena zástupci dominantního společenství strojů, posádka lodi se tak po ukořisťení důmyslného galaktického plavidla rozhodne k cestě do galaktického jádra, kde jak doufá nalezne vysvětlení současných událostí. Román vznikl na základě novely Swarmer, Skimmer (1981-nom. Nebula). Cyklus uzavírají tituly Great Sky River (1987-nom. Nebula, č. Velká nebeská řeka), Tides of Light (1989, č. Příliv světla), Furious Gulf (1994, č. Zuřivý chřtán) a Sailing Bright Eternity (1995, č. Plavba k zámné věčnosti), v nichž se zbytky lidstva brání ve středu galaxie stále silícímu nebezpečí mechanické civilizace strojů. Stěžejní autorovo dílo je dnes právem řazeno do zlatého fondu science fiction žánru, jak potvrzuje i umístění dějové související povídky A Hunger for the Infinite (1999, č. Touha po nekonečnu) do prestižní antologie Far Horizons (ed. Robert Silverberg 1999, č. SF legendy/BETA 2000). Motiv vesmírné srážky, tentokrát Země s asteroidem o velikosti hory, zpracoval v románu Shiva Descending (1979, sp. Wilham Rotsier). Za jednu ze základních prací technicky zaměřené SF je dnes považován román Timescape (1980-Nebula, BSFA, J. W. Campbell Memoriál Award, Ditmar), ve kterém se vědci z konce 20. století pokoušejí navázat spojení se svými kolegy ze 60. let pomocí svazku tachyonů a včasným varováním předejít hrožícím katastrofám. Podivuhodný mimozemský artefakt je nalezen na ko-lonizovaném měsíci Ganymedes v románu Against Inf-nity (1983-nom. Nebula). Přímou bouří politických intrik a špionáže vyvolá podivný nález archeologů v 3500 let staré mykénské hrobce v románu Artifact (1985). Expedici s cílem vybudovat vědeckou základnu na Halleyově kometě sleduje román Heart of the Comet (1986, sp. David Brin). Do série Man-Kzin Wars ze světa Larryho Nivena přispěl románem A Darker Geometry (1986, sp. Mark O. Martin). Následovaly méně výrazné tituly Sleepside Sto-ry (1988) a Iceborn (1989, sp. P. Carter). Na známou novelu Arthura C. Clarka navázal románem Beyond the Fall of Night (1990, č. Po pádu noci/Baronet 1998). Román Chiller (1993, pseud. Sterling Blake) popisuje experimenty s kryonikou vedoucí k reálnému příslibu nesmrtelnosti. Na Nadaci Isaaca Asimova navázal úvodním dílem série Second Foundation: Foundations Fear (1997, č. Ohrožení Nadace/Návrat 2002), pokračování tohoto projektu se ujali Greg Bear a David Brin. V románu Cosm (1998) je díky nevydařenému experimentu stvořen průhled do zcela odlišného miniaturního vesmíru, jehož vývoj probíhá z lidského hlediska ohromnou rychlostí. V románu The Martian Ráče (1999) je vypsána značná peněžní suma jako odměna pro členy první úspěšné mise na planetu Mars. V románu Eater (2000) jsou objeveny podivné signály upozorňující na blížící se černou díru, po jejich rozluštění vyjde překvapivě najevo, že objekt je žijícím a inteligentním stvořením, které se s lidstvem touží podělit o informace shromážděné během sedmi miliard let vesmírného putování. Povídky vydal v souborech In Alien Flesh (1986), Matters End (1994), Worlds Vaší and Various (2000) a Immersion and Other Short Novels (2002). Jmenujme z nich např. tituly Doing Lennon (Analog 1975-nom. Hugo a Nebula, č. Dělat Lennona-Almanach SL 1986), I/W7/re Creatures (New Dimensions 5, ed. Robert Silverberg 1975-nom. Nebula), A Snark in the Night (F&SF 1977-nom. Hugo), Newton Sleep (F&SF 1986-nom. Nebula), Matters End (Full Spectrum 3, ed. Lou Aronica, Amy Stout & Betsy Mitchell 1991-nom. Nebula, č. Konec hmoty-To nejlepsi ze science fiction II/ABR 1995), Soon Comes Night (Asimovs SF 1995-nom. Nebula) a Immersion